Aşk kaç
sınavdan geçebilir?

ANDREA CREMER

NEW YORK TIMES BESTSELLER

DOLUNAY

PEGASUS

DOST MU DÜŞMAN MI?
GERÇEK Mİ YALAN MI?
ÖZGÜRLÜK MÜ KADER Mİ?

Calla Tor kendini baş düşmanları olan Arayıcılar'ın ininde bulduğunda, günlerinin sayılı olduğundan emindir. Ancak Arayıcılar Calla'ya bir teklifte bulunarak eski efendisini yok edip sürüsünü ve geride bıraktığı genç adamı kurtarabilmesi için bir fırsat sunar.

Ren'in hayatı, genç kadının özgürlüğünden daha mı değerlidir?
Shay her şeye rağmen sevdiği kadının yanında kalacak mıdır?

Kaderi kendi ellerinde olan Calla, hangi mücadelenin savaşmaya değer olduğuna karar verecek ve gerçek aşkın tüm zorlukların üstesinden gelip gelemeyeceğini görecektir...

"*Dolunay* yaratıcı ve merak uyandırıcı bir dille yazılmış.
Serinin üçüncü kitabı için sabırsızlanacaksınız..."
–Kirkus Reviews

"Güçlü kadın karakteri ve heyecan dolu macerasıyla
her satırını keyifle okuyacaksınız."
–School Library Journal

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-119-0

Karanlık her yanımı sarmıştı. Kendi kanımda boğularak yatarken, aldığım her solukta zorlanmama neden olan korkunç bir ağırlık göğsüme bastırıyordu. Soluğumu tutarak doğruldum ve karanlığın içinde gözlerimi kırpıştırdım.

Çığlıklar susmuştu.
Oda sessizliğe bürünmüştü.

Bilincimi kaybederken sesini duyabiliyor ve ellerinin yüzümde gezinişini hissedebiliyordum. Ne olmuştu? Beni karanlığın içinde o kadar uzun bir süre yalnız bırakmıştı ki... Hâlâ yalnızdım. Neredeydim?

BELONGS TO KAOTIC TEAM

DOLUNAY

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Pegasus Yayınları: 688
Gençlik: 84

Dolunay
Andrea Cremer
Özgün Adı: Wolfsbane

Editör: Sibel Yıldız
Düzelti: Gizem Yeşildal
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2013
ISBN: 978-605-343-119-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © Broken Foot Productions, Inc., 2011

Bu kitabın çeviri hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti aracılığıyla Inkwell Management LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

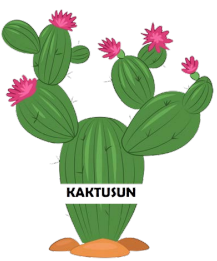
Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ANDREA CREMER

DOLUNAY

İngilizceden Çeviren:
Aydan Şanlısoy Özbek

PEGASUS YAYINLARI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

TEŞEKKÜR

Wolfsbane'in sürüsü; Charlie Olsen, Richard Pine, Lyndsey Blessing'e üç büyük alkış! InkWell Management harika bir takım oldu, paha biçilmez seyrüseferlikleri sayesinde gemimizi rotasından hiç şaşırtmadılar. Michael Green'in zekâsı ve bilgeliği olmasaydı yayıncılık dünyasına yaptığım bu kısa yolculuk hiç eğlenceli olmayacaktı. Jill Santopolo'nun içgüdüleri ve keskin gözleri bu kitabı neredeyse kusursuz bir şekle soktu. Jill, yazarlıktaki ve trapezdeki maceralarını benimle paylaştığın için teşekkür ederim! Penguin Young Readers Group benim için neredeyse bir aile gibiydi: Don Weisberg, Jennifer Haller, Emily Romero, Erin Dempsey, Shanta Newlin, Jackie Engel, Linda McCarthy, Katrina Damkoehler, Amy Wu, Felicia Frazier, Scottie Bowditch, Courtney Wood, Anna Jarzab, Julia Johnson, gösterdikleri satış temsilciliği emekleri harikaydı. Yaptığınız işten ve beni neşelendirdiğinizden ötürü teşekkür ederim.

Muhteşem eleştirmen ortağım Lisa Desrochers'a her zaman müteşekkirim. Yazar olmanın avantajlarından biri de olağanüstü yazı dostlarına sahip olmaktır: Cynthia Leitich Smith, Becca Fitzpatrick, and Kiersten White; nezaketinize ve gayretinize son derece minnettarım. Kitaplarım için benden daha fazla heyecanlanan anne-babam; Darrel ve Patricia Robertson'a ve pes etmeme asla izin vermeyen kardeşim Garth'a teşekkürler. Bunun yanında, içimde asla sönmeyecek olan bir ateşi yakan Will'e sonsuz teşekkürler.

Güç ve hile, savaş döneminde temel iki erdemdir.

Thomas Hobbes, *Leviathan*

BELONGS TO KARLIS TEAM

ARAF

BÖLÜM I

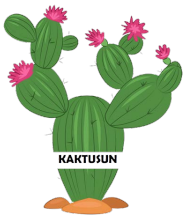
Yolumuzun belirsizliği beni bitkin düşürmüştü,
vahadan daha yalnız bir platoda durduk.

Dante, *Araf*

BELONGS TO KAOTIC TEAM

BİR

Çığlıkları engelleyemiyordum. Karanlık her yanımı sarmıştı. Kendi kanımda boğularak yatarken, aldığım her solukta zorlanmama neden olan korkunç bir ağırlık göğsüme bastırıyordu. Soluğumu tutarak doğruldum ve karanlıkta gözlerimi kırpıştırdım.

Çığlıklar susmuştu. Oda sessizliğe bürünmüştü. Kuruyan ağzımı ıslatmaya çalışarak birkaç kez acıyla yutkundum. Çığlıkların bana ait olduğunu anlamam uzun sürmedi, boğazım iyice kuruyana kadar her haykırışta tahriş olmuştu. Ellerimi göğsüme götürdüm. Parmaklarım gömleğimin üzerinde gezindi. Kumaş pürüzsüzdü ve onca ok yağmurundan sonra ne yırtılmış ne de yıpranmıştı. Soluk ışıkta iyi göremiyordum ama gömleğin benim olmadığını, daha doğrusu –her şeyin değiştiği gece giymiş olduğum– Shay'den ödünç aldığım süveter olmadığını söyleyebilirdim.

Bulanık görüntüler beynime üşüştü. Kardan bir battaniye... Karanlık bir orman... Davul sesleri... Beni birleşmeye çağıran uluma sesleri...

Birleşme. Birden kanım dondu. Kendi kaderimden kaçmıştım.

Ren'den kaçmıştım. Mahkûm alfayı düşünmek göğsümün sıkışmasına neden oldu ama yüzümü ellerimin arasına koyduğum zaman bir başka görüntü onunla yer değiştirdi. Dizlerinin üzerinde, gözleri ve elleri bağlanmış, ormanda yalnız bir oğlan.

Shay.

Bilincimi kaybederken, sesini duyabiliyor ve ellerinin yüzümde gezindiğini hissedebiliyordum. Ne olmuştu? Beni karanlığın içinde o kadar uzun bir süre yalnız bırakmıştı ki... Hâlâ yalnızdım. Ama nerede?

Gözlerim odanın loş ışığında büyüdü. Bulutlu gökyüzü güneş ışığını süzüyor ve karşı duvarı boydan boya kaplayan uzun pencerelerden pembemsi bir ışıltıyla soluk gölgeler oluşturuyordu, çıkış için odayı gözden geçirdiğimde yatağın sağındaki uzun meşe kapıyı gördüm. Oturduğum yerden üç, belki dört metre uzaktaydı.

Soluklarımı yavaşlatmayı başardım ama kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyordu. Bacaklarımı yatağın ucundan aşağı salladım ve ağırlığımı ayaklarıma vermeyi denedim. Ayakta durmakta güçlük çekmedim ve bütün kaslarımın hayat bulduğunu, gergin bir şekilde her şeye hazır olduğunu hissettim.

Mücadele etmeye ve zorda kalırsam öldürmeye hazırdım.

Çizme giymiş ayak sesleri kulağıma ilişti. Tokmağı çevrilip içeriye doğru açılan kapıda bir adam belirdi. Gür saçları ve oldukça koyu kahverengi gözleri vardı. Keskin köşeli, hafif kırışmış ve birkaç günlük kirli sakalın gölgelediği güçlü yüz hatları bakımsızdı ama yine de çekiciydi.

Yüzünü son gördüğümden saniyeler sonra gafil avlayıp kılıcının kabzasıyla bana vurmuştu. Göğsümün derinliğinden yükselen kükremeyle birlikte köpek dişlerim sivrildi.

Konuşmak için ağzını açtı ama kurt biçimine dönüştüm ve yere doğru sinerek ona hırladım. Azı dişlerimi gösterirken boğazımdan sürekli bir hırıltı çıkarıyordum. İki seçeneğim vardı; onu parçalara bölmek ya da fırlayıp geçmek. Seçim yapmak için sadece birkaç saniyem olduğunu tahmin ediyordum.

Eli beline giderek uzun deri önlüğünü itip uzun ve kıvrık bir kılıcın kabzasının üzerinde durdu.

Demek bu bir kavga.

Boğazına doğru hamle yapmak için sırtımı kamburlaştırdığımda kaslarım titreşiyordu.

"Dur." Elini kılıcın kabzasından çekti ve beni yatıştırmak için avuçlarını kaldırdı.

Bu hareketi karşında şaşırmış bir halde donakaldım ve küstahlığına biraz sinirlendim. O kadar kolay sakinleşmeyecektim. Azı dişlerimi hızla gıcırdattıktan sonra, adamın arkasındaki koridora bakma tehlikesini göze aldım.

"Bunu yapmak istemezsin," diyerek görüş mesafeme doğru adım attı.

Bir hırıltıyla cevap verdim.

Sen de köşeye sıkıştığım zaman neler yapabileceğimi öğrenmek istemezsin.

"Dürtüyü anlarım," diye devam etti kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Kılıç hâlâ kınındaydı. "Beni geçebilirsin. Daha sonra koridorun sonundaki güvenlik personeline doğru koşacaksın. Ve onları geçersen –ki bir alfa olman göz önünde bulundurulursa büyük ihtimalle bunu yapabileceğini sanıyorum– bu kez çıkışların her birinde duran daha büyük bir koruma grubuyla karşılaşacaksın."

"Bir alfa olduğun göz önünde bulundurulursa." Benim kim olduğumu nereden biliyor?

Hırlamayı sürdürerek geriledim ve yüksek pencerelere doğru omzumun üzerinden arkama bir bakış attım. Rahatlıkla onları kırıp geçebilirdim. Yaralanırdım ama çok yüksekten düşmediğim sürece hayatta kalırdım.

Adam pencerelere bakarak, "Bir seçenek değil," dedi.

Bu adam kim? Bir zihin okuyucu mu?

"Orası en az on beş metre yükseklikte ve aşağısı mermer zemin." Bir adım ilerledi. Tekrar geriledim. "Buradaki hiç kimse senin yaralandığını görmek istemez."

Hırıltım boğazımda kaldı.

Sesi kısıldı ve yavaş yavaş konuştu. "Eğer insan biçimine dönüşürsen konuşabiliriz."

Dişlerimi gıcırdattım, yılmış bir halde zemine sindim. O an kendime daha az güven duyduğumu ikimiz de biliyorduk.

"Kaçmaya çalışırsan," diye devam etti, "seni öldürmek zorunda kalırız."

Bunu o kadar sakin söylemişti ki kelimelerin anlamını kavramam için bir süre geçmesi gerekti.

İtiraz edercesine çıkardığım keskin bir havlama, insan biçimine geçtiğimde kötü bir kahkahaya dönüştü.

"Buradaki hiç kimsenin yaralanmamı istemediğini sanıyordum."

Ağzının bir kenarı kıvrıldı. "İstemiyoruz, Calla, ben Monroe."

Bir adım ilerledi.

"Olduğun yerde kal," diyerek azı dişlerimi gösterdim.

Daha fazla yaklaşmadı.

"Henüz beni öldürmeye kalkışmadın," diye yanıtlarken, bir yandan da bana taktik üstünlüğü sağlayacak herhangi bir şey bulabilmek için odayı inceliyordum. "Ancak bu sana güvenebileceğim anlamına gelmez. Kemerinden sarkan o çeliğin yerinden milim şaştığını görürsem bir kolunu kaybedersin."

Başını salladı.

Kafama üşüşen sorular başımın ağrımasına neden oluyordu. Nefessiz kalma duygusu beni tekrar etkisi altına alıyordu. Panik olmayı kaldıramazdım. Aynı zamanda herhangi bir zayıflık sergilemeyi de kaldıramazdım.

BELONGS TO KARLIS TEAM

İçimde uyanan hatıralar, derimin altında fırıl fırıl dönüyor ve kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu. Acı dolu haykırışlar beynimde yankılanıyordu. Havadaki dişi şeytan çığlık atarken, hayaletlerin etrafımı bulanık gölgeler gibi sardığını görünce titredim. Kanım dondu.

"Monroe! Çocuk burada!"

"Shay nerede?"

İsmini boğulur gibi söylemiştim ve Monroe'nun cevabını beklerken boğazım dehşetle tıkandı.

Geçmişten gelen bölük pörçük parçalar zihnimde canlanıyordu ve bulanık görüntüler bir türlü netleşmiyordu. Hatıralarla boğuşuyor ve onları yakalayıp yerinde tutmaya çalışıyordum, böylece neler olduğuna ve buraya nasıl geldiğime bir anlam verebilirdim. Dar koridorlarda koştuğumuzu, köşeye sıkıştığımızı ve Rowan Malikânesi'ndeki kütüphaneye girdiğimizi hatırladım. Shay'in dayısı Bosque Mar, bize neler olduğu hakkındaki müthiş öfkemin içine kuşku düşürüyordu.

Shay'in parmakları elimi acıtacak kadar sıkıyordu. "Bana gerçekte kim olduğunu söyle."

Bosque sakince, "Senin dayınım," dedi bize doğru yürürken. "Senin soyundanım."

"Bekçiler kimler?" diye sordu Shay.

"Benim gibi olan ve sadece seni korumak isteyen diğerleri. Sana yardım etmek isteyenler," diye yanıt verdi Bosque. "Shay, sen diğer çocuklar gibi değilsin. Hayal bile edemeyeceğin el değmemiş becerilere sahipsin. Gerçekten kim olduğunu sana gösterebilirim. Sahip olduğun gücü kullanmanı sağlayabilirim."

"Shay'e yardım etmek için bu kadar hevesliysen, o zaman neden benim birleşme günümün kurbanı oldu?" Shay'i arkama iterek Bosqeu'dan sakladım.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Bosque başını iki yana sallıyordu. "Bir başka korkunç yanlış anlama. O bir deneme, Calla, soylu davamıza olan sadakatinin testiydi. Sana en iyi eğitimi verdiğimizi sanıyordum ama İbrahim'in, oğlu İshak'la nasıl sınandığını pek anlamadın galiba. Sevdiğin birini kurban etmek, inancının en iyi göstergesi değil midir? Shay'in senin ellerinde ölmesine izin vereceğimize gerçekten inanıyor musun? Senden onu korumanı istemiştik."

Titremeye başladım. "Yalan söylüyorsun."

"Öyle mi?" Bosque'un gülümsemesi neredeyse nazik denilebilecek cinstendi. "Yaşadığın bunca şeyden sonra efendilerine hiç güvenin yok mu? Sen Shay'e zarar vermek için büyütülmedin, son dakikada başka bir av onun yerine konulacaktı. Dürüst olmak gerekirse böyle bir testin oldukça dehşet verici göründüğünün farkındayım; istenilen şey, sen ve Renier için çok fazla oldu. Belki de böyle bir sınavla yüzleşmek için henüz çok gençsiniz."

Monroe titrediğimi görmesin diye ellerimi yumruk yaptım. Dişi ve erkek şeytanların çığlıklarını, tıslayan ejderhaları ve Rowan Malikânesi'nin duvarlarını kaplayan resimlerden sürünerek çıkan o korkunç kurumuş yaratıkların ayaklarını sürme seslerini duyabiliyordum.

"O nerede?" diye tekrar sorarken dişlerimi gıcırdattım. "Eğer söylemezsen yemin ederim ki..."

"Bizim gözetimimiz altında," dedi Monroe sakince.

Yine o yarım gülüş. Bu adamın çekingen ancak kendinden emin tavrını çözemiyordum.

Bu durumda "gözetim" sözcüğünün ne anlama geldiğinden emin değildim. Azı dişlerimi göstermeye devam ederek odanın diğer ucuna yanaştım ve Monroe'nun bir hareket yapmasını bekledim.

Onu seyrederken bulanık görüntüler sulu boya resim gibi gözlerimin önünde titreşiyordu.

Soğuk metal kollarımı sarıyor. Kilitlerin klik sesi ve bileklerimdeki ağırlığın aniden kalkması. Tenimdeki soğukluğu silen nazik bir dokunuşun sıcaklığı.

Shay, "Neden hâlâ uyanmadı?" diye sordu. "Zarar görmeyeceğine söz vermiştin."

"O iyi olacak," dedi Monroe. "Okların büyüsü ağır bir yatıştırıcı etkisi gösterir ve bu etkinin geçmesi biraz zaman alır."

"Konuşmayı ve hareket etmeyi denedim ama gözkapaklarım o kadar ağırlaşmıştı ki uykunun karanlığı beni tekrar içine çekti.

Monroe, "Eğer bir anlaşmaya varabilirsek seni ona götürürüm," diye devam etti.

"Bir anlaşma mı?" Zayıflık sergilemek istememekte haklıydım. Eğer bir Arayıcı'yla herhangi bir anlaşma yapacaksam bu benim koşullarıma göre olmak zorundaydı.

"Evet," diyerek bana doğru bir adım attı. Ben itiraz etmeyince gülmeye başladı. Hile yapmıyordu –korku kokusu almıyordum– ancak gülüşü başka bir şeyden ötürüydü. Acıdan mı?

"Sana ihtiyacımız var, Calla."

Kafamın karışıklığı beynimdeki uğultuları iyice artırmıştı ve sanki sinek sürüsünün istilasına uğramışım gibi beni silkinmeye zorluyordu. Rahat görünmek ve onun garip davranışına şaşırmamak zorundaydım.

"'Biz' tam olarak kim oluyor? Ve ne için bana ihtiyacınız var?"

Öfkem dinmişti ama tüm dikkatimi azı dişlerimi keskin tutmaya yoğunlaştırdım. Monroe'nun kiminle dans ettiğini bir dakika bile unutmasını istemiyordum. Hâlâ bir alfaydım ve adamın görmesi gerektiği sürece de bunu hatırlamam gerekiyordu. Bu güç o anda beni ayakta tutan tek şeydi.

"Halkım," derken, kapının ötesinde her ne varsa, arkasına doğru belli belirsiz bir hareket yaptı. "Arayıcılar."

BELONGS TO KAELIS TEAM

"Sen onların lideri misin?" Kaşlarımı çattım.

Güçlü görünüyordu ama az uyumuş biri gibi solgundu.

"Ben bir liderim," dedi. "Haldis ekibine önderlik ediyorum; Denver'ın dışındaki görevleri yürütüyoruz."

"Hadi Denver'daki arkadaşların hakkında konuşalım."

Zihnimin kuytu köşesinde bir yerde, öğretmenim Lumine gülümsedi ve bir Arayıcı çığlık attı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, böylelikle titremeyecektim. "Tamam."

"Ancak senin yardımına ihtiyacı olan sadece benim ekibim değil," diye devam ederken aniden dönerek kapının önünde yürümeye başladı. "Hepimizin var. Her şey değişti ve boşa harcayacak zamanımız yok."

Konuşurken ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Fırlayıp kaçmayı düşünüyordum –belli ki dikkati dağılmıştı– ancak tavrındaki bir şey beni o kadar büyülemişti ki kaçma seçeneğini artık gerçekten isteyip istemediğimi bilmiyordum.

"Sen bizim tek şansımız olabilirsin. Scion'un bunu tek başına yapabileceğini sanmıyorum. Denklemin son parçası olabilirsin. En uç noktası."

"Neyin en uç noktası?"

"Bu savaşın. Bunu sona erdirebilirsin."

Savaş... Bu sözcük, kanımın kaynamasına neden oldu. Buna memnun olmuştum çünkü damarlarıma doğru yayılan sıcaklık kendimi daha güçlü hissetmemi sağladı. Bu, mücadele etmek için yetiştirildiğim bir savaştı.

"Bize katılmana ihtiyacımız var, Calla."

Onu güçlükle duyabiliyordum. Kırmızı bir sisin içinde kısılıp kalmıştım; hayatımın büyük bir bölümünü tüketen şiddet düşüncesi tüm benliğimi sarmıştı.

BELONGS TO KARLIS TEAM

Cadıların Savaş'ı.

Dişlerim çıktığından beri Bekçiler'e savaşlarında hizmet vermiştim. Onlar için avlanmıştım. Onlar için öldürmüştüm.

Gözlerim Monroe'nun üzerinde yoğunlaştı. *Onun* insanlarını öldürmüştüm. Onlara katılmamı benden nasıl isteyebiliyordu?

Sanki mahcubiyetimi anlamış gibi olduğu yerde donakaldı. Konuşmadı ama ellerini arkasında kavuşturarak beni seyretti ve konuşmamı bekledi.

Yutkundum, sesimi düzgün çıkarmaya gayret ettim. "Sizin için savaşmamı istiyorsun."

"Sadece senin değil," dedi. Kelimelerini düzgün seçmeye çabaladığını söyleyebilirdim. "Ama sen kilit noktasın. Sen bir alfasın, bir lidersin. Bizim de buna ihtiyacımız var. Buna her zaman ihtiyacımız olmuştur."

"Anlamıyorum."

Konuşurken gözleri o kadar çok parlıyordu ki korku ve büyülenme hissini aynı anda yaşıyordum. "Gardiyanlar, Calla. Senin sürün. Onları bize getirmen gerekiyor. Bizimle savaşmaları için."

Altımdaki zemin kayıyor gibi hissettim. Söylediklerine inanmak istiyordum çünkü dilediğim şey de tam olarak bu değil miydi?

Sürümü kurtarmanın bir yolu.

Evet. Evet. Öyleydi. Vail'e dönme ve sürü arkadaşlarımı bulma düşüncesiyle şimdi kalbim deli gibi çarpıyordu. Ren'e geri dönmek. Hepsini Bekçiler'den uzaklaştırabilirdim. Başka bir şey için. Daha iyi bir şey için...

Ama Arayıcılar benim düşmanlarımdı... Eğer onlarla bir anlaşma yaparsam adımlarıma dikkat etmem gerekirdi. Acele etmemeye karar verdim.

"Bunun mümkün olup olmayacağını bilmiyorum..."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Ama öyle!" Monroe gözlerinde çılgın bir pırıltıyla, ellerimi yakalamak ister gibi ileri doğru davrandı.

Geri sıçradım ve kurt biçimine dönüşerek parmaklarını ısırdım.

"Özür dilerim." Başını iki yana salladı. "Bilmediğin o kadar çok şey var ki."

Tekrar eski halime döndüm. Gözleri derin çizgilerle kaplanmıştı. Sırlarla doluydu.

"Ani hareketler yok, Monroe." Ona doğru ağır adımlarla yürüdüm ve elimi uzatarak başka bir yakınlaşmayı önledim. "İlgimi çekti ama benden ne istediğini bildiğine ikna olmuş değilim."

"Biliyorum." Bakışlarını kaçırdı, neredeyse kendi sözlerinden çekiniyordu. "Senden her şeyi tehlikeye atmanı istiyorum."

"Peki, bunu neden yapacağım?" diye sordum.

Cevabı zaten biliyordum. Shay'i kurtarmak için her şeyi tehlikeye atmıştım. Sürü arkadaşlarımı geri getirmek için hiç düşünmeden bunu yine yapardım. Onları kurtarabilmek için.

Birkaç adım geri attı ve kolunu uzatarak açık kapıyı gösterdi.

"Özgürlük."

İKİ

Kapı geniş ve iyi aydınlatılmış bir koridora açılıyordu, nefesimi tuttum. Duvarlar parlak mermer taşlarıyla döşenmişti ve yüzeyi camlardan süzülen güneş ışığını yansıtıyordu.

Neredeyim?

Etrafımdaki şaşırtıcı güzellik, koridorda Monroe'yla yalnız olmağımızı fark etmem konusunda dikkatimi dağıtmaya yetmişti.

"Dikkat et." Belirgin bir şekilde ters olan ses sıçramama neden oldu.

Döndüm, insan biçimimi güçlükle koruyordum, öfkeden tüylerim diken diken olmuştu.

Ethan. Onunla iki kere karşılaşmıştım ve ikisinde de kavga etmiştik. İlki kütüphanedeydi ve sonrasında da Rowan Malikânesi'nde. Dudaklarım gerildi, böylece azı dişlerimi gösterebildim. Ona bakarak yumruklarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Ethan da gözlerini bana dikmişti, burnu Shay'in kırdığından beri hâlâ birazcık çarpıktı. Bu yakışıklı sert görünümünü zedelemek yerine, onun daha tehlikeli görünmesini sağlamıştı. Onu seyrederken kaslarım titredi. Kınındaki hançere doğru hafifçe kıvrılan parmakları harekete geçmem için yeterliydi.

Sıçrarken değiştim, ona doğru çullandığımda öfkeli haykırışım çılgınca havlamaya dönüştü.

Aptal. Aptal. Aptal. Monroe'nun iki güzel sözüyle tuzağa düşmüştüm.

Ethan'ın parmakları göğsümdeki tüylere sarılmış, beni geriye doğru itiyordu, bu nedenle köpek dişlerim sadece boğazının bir kısmını kapmıştı. Ethan altımda kıvranırken küfürler savuruyordu. Kıvrılarak ondan kurtuldum ama daha onun korumasız etini parçalayamadan başka biri sırtıma atladı.

Kolları ve bacakları gövdeme sarılmıştı ve kurtulmama izin vermeden sıkıca kavramıştı. Hırlayarak eğildim ve saldırganımdan kurtulmaya çabalarken kafamı çevirdim. Ne saldırganı görebilmiştim ne de dişlerimi, göğsüme kenetlenmiş olan koluna geçirebilmiştim. Derinden gelen erkeksi haykırış ve kahkahalar yalnızca öfkemi körüklüyordu. Havlayarak sıçradım ve onu üzerimden atma çabasıyla döndüm.

Kahkaha, ayağa kalkıp yüzüne tatminkâr bir gülümseme yerleştirmeye çalışan Ethan'dan geliyordu.

Ethan, "Hadi kovboy! Sadece sekiz saniyeliğine üzerinde dur, Connor ve altını kazan," dedi. "Zaten beş oldu bile."

"Kesin şunu!" Monroe, Ethan ile benim aramıza girdi. "Calla, sana söz verdim. Burada tehlikede değilsin. Connor, in üzerinden."

Connor'ın kahkahası sırtımda gümbürdediğinde çırpındım. "Ama Monroe, bu yeni rekorum olmak üzere."

"Kurt Rodeosu'na hoş geldiniz." Ethan o kadar şiddetli gülüyordu ki düşmemek için eğilip ellerini dizine dayadı.

"Kesin dedim." Monroe'nun sesi hiç eğleniyormuş gibi değildi.

Düşmeye yakın bir halde iyice eğilmeye devam ederken, Connor üzerimden kalkınca şaşırdım.

"Hey, işte uyuyan güzel." Hızla dönünce Connor'ı bana sırıtırken buldum. Onu hatırlamak konusunda hiç zorlanmamıştım;

BELONGS TO KAELUS TEAM

kütüphanede beni ve Shay'i pusuya düşüren diğer Arayıcı'ydı. Aynı zamanda Rowan Malikânesi'nde de kurt halindeyken bilincini yitiren Shay'i yakalamış ve onu Bosque'un korkunç hayaletlerinden, dişi ve erkek şeytanlarından uzaklaştırmıştı. Hem o yağmacı kalabalığı hatırladığım için ve hem de hâlâ Shay'e ne olduğunu bilmemenin verdiği dehşetle titredim.

Dişlerimi gırtlağına batırmak istediğim kadar, bakışlarıyla bir bıçağı mideme saplamak istediğinden emin olmamı sağlayan Ethan'ın aksine, Connor gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bu ifadesiyle çocuksu bir cazibeye sahip, hatta birazcık da masum gibi görünüyordu ama onun nasıl kılıç kullanabildiğini gayet iyi hatırlıyordum. İki kılıç, tıpkı Monroe'nunkiler gibi ucu kıvrık kılıçları o anda belinde kuşanmış vaziyetteydi. Ona doğru hırladım ve ağır ağır gerileyerek üç Arayıcı'dan uzaklaştım.

"Sabahları erken uyanmayı sevmiyoruz galiba, öyle değil mi?" Connor gülümsüyordu. "Sana kahvaltı için bir şeyler getirmeye söz veriyorum, minik kurt. Ethan'ı yiyemezsin. Anlaştık mı?"

"Calla." Monroe, bana doğru yürürken başını iki yana doğru sallıyordu. "Biz düşmanların değiliz. Lütfen bana bir şans ver."

Üzerime kilitlenmiş olan koyu renkli gözleri, yoğun ve biraz da korkuluydu. Bakışlarımı Monroe'dan uzaklaştırıp Ethan ve Connor'ı süzdüm. Monroe'nun arkasında iki tarafta tetikte duruyorlardı ama silahlarını çekmemişlerdi. Karışık duygular beni felce uğratmıştı. Bütün içgüdülerim saldırmamı haykırıyordu, oysa Arayıcılar sadece savunma halindeydiler. Ayrıca o anda bana zarar vermeye de kalkışmamışlardı.

Hâlâ huzursuz bir halde biçim değiştirdim.

"Onun bu halini daha çok seviyorum, ya sen?" Connor, sadece homurdanmakla yetinen Ethan'a yan gözle baktı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Diğer iki adamı gösterirken, Monroe'ya doğru konuşuyordum. "Senin yanında güvende olacağımı söylediğini sanıyordum."

"Onlar benim ekibimin üyeleri," diye cevap verdi Monroe. "Sen de onların yanında çalışacaksın. Bana güvendiğin kadar onlara da güvenebilirsin."

Bu kez gülme sırası bendeydi. "Mümkün değil. Bu ikisi beni birden fazla defa öldürmeye çalıştı."

"Şimdi aynı ekipte olduğumuza göre artık savaşmak yok," dedi Connor. "İzci sözü."

"Sanki daha önce hiç izci olmuşsun gibi..." Ethan'ın gülümsemesi soldu. "Ayrıca biraz önce gırtlağıma yapıştı!"

"Ethan." Monroe haşin bir bakışla onu susturdu.

Oysa Ethan'ın düşmanlığı bana Monroe'nun vaatlerinden ya da Connor'ın alaylarından daha fazla güven veriyordu, en azından Ethan'ın tehditlerinin bir anlamı vardı. Bunlar Arayıcılar'dı ve ben de bir Gardiyan. Kan dökmekten başka birbirimize ne sunabilirdik ki?

"Calla," dedi Monroe. "Dünyamız hayal edemeyeceğin kadar çabuk değişiyor. Hakkımızda bildiğini sandığın şeyleri unut. Birbirimize yardım edebiliriz. Hepimiz aynı şeyleri istiyoruz."

Cevap vermedim, onun ne istediğimi düşündüğünü merak ediyordum.

"Bizimle gelecek misin?" diye sordu. "Söyleyeceğim şeyi dinleyecek misin?"

Gözlerimi ondan ayırarak kıvrımlı koridora göz gezdirdim. Hiçbir şey tanıdık değildi. Kaçarsam, nereye gideceğimi bilmiyordum. Monroe'yu takip ederken en azından etraftaki kaçış yollarını gözleyebilirdim.

"Tamam," dedim.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Harika!" Connor kahkaha attı. "Artık savaşmak yok! Herhalde bu artık can ciğer arkadaş olduğumuz anlamına gelir, değil mi? Ne güzel."

Bu sözlerin ardından imalı gözlerle göğsüme baktı.

"O bir kurt," diye parladı Ethan. "Bu dönüşmüş hali."

"Şu anda bir kurt değil," diyen Connor bakışlarını üzerimde çekmeden birkaç adım yaklaştı. Yakına geldiğinde sedir ve menekşeyle kahve kokusunu aldım. Bu karışım tanıdıktı ve daha önce yakınında olduğum bir kokuydu. Hırladım ve geri sıçrayarak zihnimde canlanan yeni hatıra bulutundan uzaklaşmaya çalıştım.

"Onun bir alfa olduğuna emin misin?" diye soran Connor, kıpırdayınca, beni göğsüne doğru çekti. "Hiç öyle görünmüyor."

"Seçici bir hafızan var, moron," diye parladı Ethan. Şu anda güzel bir sarışına dönüşmüş olması kurdun yok olduğu anlamına gelmez."

"Umut dünyası, adamım." Connor güldü. "Anı yaşamak gerek. Ve şu anda çok güzel bir kız kollarımda duruyor."

"Burada yokmuşum gibi onun hakkında konuşmayı kesin!" diye bağırdı Shay.

"Ah, korktum, Yüce Şahsiyet'i sinirlendirdim," dedi Connor. "Acaba beni affetmesini sağlayabilecek miyim?"

"Oğlanın üzerine gitme, Connor," dedi Monroe. "Neredeyse buluşma noktasındayız."

"Üzgünüm, çocuk," diyen Connor yapmacık bir şekilde gülümsedi.

"Tamam." Shay hırladı ve ayak sesleri duydum.

"Hey!" Ethan'ın bedeninin karaltısı önümdeydi. "Bunu yapmana izin veremem, çocuk."

"Yeter," dedi Monroe. "Büyük bir kapı var. Gidelim."

BELONGS TO KARLIS TEAM

Tekrar kıpırdamaya ve gözlerimi kısarak etrafımı daha iyi görmeye çalıştım. Hava sanki kıvılcım saçıyordu; soğuk yerini sıcağa bırakmıştı. Bilincimi tekrar yitirirken Connor'ın kolları beni daha sıkı sardı.

Connor'ın afacan gülümsemesine bakarken, her ne kadar zihnim bulanık olsa da bunu daha önce gördüğümü biliyordum. Bakışlarıma karşılık verdiğinde gözleri muzip bir şekilde ışıldıyordu. Ellerimi yumruk yaptım, midesine ya da birazcık aşağısına vurma seçeneklerinden hangisinin beni daha çok tatmin edeceğini tartıyordum. Eğer savaşmaktan kaçınıyorsa, benim etrafımdayken çenesini tutması gerekiyordu.

Ama Monroe, benden önce davrandı. "Kes artık, Connor. Senin espri anlayışına alışması için biraz uyum sürecine ihtiyacı var."

"Emredersiniz efendim, evet, efendim!" Connor hazırolda durdu ama gülüyordu.

Tekrar ikileme düşmüştüm. Ethan homurdanarak beni gözlüyordu ama hiçbir hareket yapmadı. Belli ki savaşmak değildi amaçları. Bu adamlarla sadece onları öldürmeye çalıştığım zaman karşılaştığım için tuhaf ve sıradan geyiklerinin ne anlama geldiğini çözemiyordum. Bunlar kimdi?

Boğazını temizleyerek kahkahasını gizleyemeyen Monroe, "Anika bizi Tugay'da bekliyor," dedi. Döndü ve koridorda yürümeye başladı. "Hadi gidelim."

Normalde onun yanında yürümek için koşmak zorundaydım. Connor ve Ethan arkamdayken kendimi hâlâ rahat hissetmiyordum. Omzumun üzerinden geriye doğru onlara bakmamak için büyük çaba sarf ediyordum, keşke dişlerimi uyarı niteliğinde gösterebilseydim.

Yürüdükçe aklım daha fazla karışıyordu. Koridor sürekli kıvrılıyordu; bir sürü kapı geçtik ama hiçbir dönemeç ya da köşe yoktu. Sabah ışıklarının günü aydınlattığı gibi her yer parlaktı ve güneş

BELONGS TO KAOTIC TEAM

ışığına boğulmuştu. Havayı parlatan ışık karşısında gözlerimi kırpıştırmak zorunda kalıyordum. Duvarlar bile ışıldıyordu. Çok renkli kristallerin ince damarlarından yansıyan güneş ışınları, mermer zeminin ve duvarların yüzeyinde renk cümbüşü yaratarak gökkuşağı oluşturuyordu. Hipnotik ışık desenleri tüm dikkatimi yoğunlaştırmama neden olmuştu, bu nedenle Monroe birden durunca ona çarpmamak için zor sakındım.

Döner koridorun kesildiği geniş ve açık bir salona ulaştık, sağımızda ve solumuzda yeni yollar vardı. Solumuzdaki yol, binanın merkezi olması gereken bir yere açılıyordu, burası bir koridor değildi ancak cam kapılar aynı mermerin olduğu bir eşiğe açılıyordu. Gözlerim geçitteki oymalı taşları takip etti ve gördüğüm şey karşısında nefesim kesildi. Alçalarak giden duvarlar aşağıda devasa bir avluyu gözler önüne seriyordu. Avlu on beş, belki yirmi metreydi.

Öyle görünüyor ki Monroe pencereler hakkında doğru söylemiş...

Avlu tamamen cam evler ve bahçelerle mi doluydu? Bahçeye benziyorlardı ama hiç bitki yoktu. Üstelik neredeyse kış mevsimiydi. Yoksa değil miydi? Ne kadar süredir buradaydım?

Başımı kaldırdım ve bu noktaya gelirken geçtiğimiz koridor yolunun aksine avlunun gökyüzüne açık olduğunu gördüm. Cam kapıların diğer tarafında minik kar tanecikleri koyu renkli toprağın üzerinde hafifçe birikmişti.

Bir el omzuma dokununca sıçradım.

"Önce iş." Monroe gülümsüyordu. "Daha sonra etrafı gezeceksin, söz veriyorum."

"Tamam," dedim ve sağımızdaki koridor boyunca onu takip ettim. Yanaklarım kızarmıştı ve binaya hayran hayran bakarken nutkum tutulmuş gibi görülmemiş olmayı umdum.

Bu yeni koridor, geldiğimizden çok daha genişti ve ilkinin aksine dümdüzdü. Sağımda ve solumda kapılar vardı ve iki tane büyük ahşap

kapı da tam karşımızda duruyordu. Onlara ulaştığımızda nefesimi tuttum. Her birinin uzun yüzeyine toprak için olan simya sembolü kazınmıştı; *Herkesin Herkesle Savaşı* kitabının sayfalarında Haldis Mağarası'nı gösteren aynı üçgen.

"Ödevini yapmış," dedi Connor. "Silas çok etkilenecek."

Monroe ve Ethan, ona aldırış etmedi ve ben tepkilerimi saklı tutmam gerektiğini hatırlamaya çalışarak dudağımı ısırdım. Ancak Monroe kapıları açtığı zaman bütün bu düşünceler kafamdan uçuverdi. Ortasında bir masa olan muhteşem bir odaya girdik. Büyük ve yuvarlak olan masa sanki Kral Arthur'un sarayından getirilmiş gibiydi. Duvarlar, Rowan Malikânesi'nden aşırdıklarımız gibi eski ve deri kılıflı kitaplarla doluydu. Benzerlik ağzımın bir karış açık kalmasına yetecek derecedeydi.

Gözümün kıyısıyla, bir dizi kitap raflarının yanındaki kitapların başlıklarına bakarak sakin sakin konuşan iki kişiyi gördüm. Bu kişilerden biri tanıdığımdı. Ve sevdiğim...

Yanındaki kızı dinleyen Shay'in kafası yana doğru eğilmişti. Kız benim yaşlarımda görünüyordu ve kahverengi, kocaman, berrak, iri gözleri ensesinde bağladığı gür saçlarından kurtulan bir tutam maun rengi perçemle perdelenmişti. Kız şimdiye kadar ilk kez gördüğüm, baştan aşağı silah kuşanmamış bir Arayıcı'ydı, bununla birlikte yıpranmış deri pantolonu, yüksek kalın ökçeli çizmeleri ve boyanmamış ketenden dikilmiş bol kesim tuniğiyle diğerleri gibi sert görünüyordu. Kızın üzerindekiler, aynı şu anda giydiğim giysiler gibiydi. Belinden sarkan geniş bir kemeri vardı, üzerindeyse iki adet tuhaf, ince, metal çubuk asılıydı. Onların ne olduğunu çözememiştim. Atmış santim boyundaki metaller, uçları iğne gibi sivriltilmiş demiryolu raylarını andırıyordu. Kız bir elinde tuttuğu rulo halindeki kâğıt destesini ritmik bir şekilde bacağına vuruyordu.

BELONGS TO KARDS TEAM

Diğer elinin Shay'in kolunda durduğunu görünce tüylerim diken diken oldu. Kıskançlık duygusu beni şaşırtacak kadar derinden sarsmıştı. Ancak Shay bana doğru döndüğü zaman kokumu fark ettiğini anlamıştım. Bu düşünce hareketlenmeme neden oldu ve kendimi ona doğru koşarken buldum, koyu renk saçlı kızın yanından geçerken ona tehditkâr bir bakış attım.

Shay, "Calla!" diyerek bana yaklaştı. "İyi misin?"

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki güçlükle nefes alabiliyordum. Onu bir daha göremeyeceğimden korkuyordum. Bu felaketin içinden ikimizin de çıkamayacağından korkmuştum.

Başımı sallamaya başladığımda ayaklarım iflas etmişti ama Shay oradaydı. Düşerken kollarıyla beni belimden yakaladı. Artık benim kadar güçlü olduğunu bilerek ona sımsıkı tutundum. Onu incitebileceğimden korkmadan ona sımsıkı sarılabilirdim. Shay bana sardığı kollarını sıktı ve ona doğru iyice yanaştım. Bir elini kaldırarak başımı göğsüne yasladı ve dudaklarını saçlarımın arasında gezdirdi.

Shay. Shay. Derin bir nefes aldım. Kokusu; ilkbaharı, sıcaklığı ve umudu taşıyan kokusu burayı kaplayan günışığı gibi içine doluyordu.

Parmaklarımı saçlarının arasına daldırarak yüzüne yüzüme yaklaştırdım. Onu öptüğüm zaman şaşkınlığını, tatlılığını ve canlılığını tadabiliyordum. Tatlılık yerini ılıklığa ve dudakları yanağımda gezinirken de sıcaklığa dönüştü.

"Calla," diye fısıldadı kulak mememi dişlerinin arasına alırken. Burnumu sevgiyle boynuna sürttüm. *Benim. O benim.*

"Yanında olamamak beni mahvediyordu," dedi ve yüzüme bakabilmek için beni geriye itti. "Tanrım, seni görmek çok güzel."

Connor ıslık çaldı ve kızın meraklı bakışları muzip bir şekilde parladı. Shay'in varlığından huzur duymama rağmen bir anlık irkilmeyle usulca küfür ettim. Bilmeliydim. Bu özel bir buluşma değildi. Her hareketimiz izleniyordu. Shay'i özlemiştim ve gözlerim onu

BELONGS TO KARLIS TEAM

bulduğu anda benliğimin her zerresi ona dokunmak için can atmıştı ama Arayıcılar'ın bunu bilmesi gerekmiyordu. Toparlanmak için çaba sarf ederek Shay'in kollarından ayrıldım.

"Ben iyiyim, Shay," derken artık beni tutmuyor olmasının verdiği acıyı görmezden gelmeye çalıştım. "Genel olarak iyiyim. Birazcık kafam karışık."

"Bu nedenle buradayız," dedi Monroe bize doğru gelirken. "Shay, senin iyi olduğunu sanıyorum."

"Şimdi daha iyiyim," dedi gözlerini benden ayırmadan. Kendimi uzaklaştırma girişimime aldırış etmeden, beni tekrar kendine doğru çekince ayaklarımın dermanı kesildi.

"Calla'nın tamamen iyileşmesine sevindim," dedi Monroe. "Onu kaybetmek çok korkunç olurdu."

Keskin bir kahkaha patlattım. "Beni kaybetmek mi? Hatırladığıma göre beni o vurmuştu." Monroe'ya bakmadan önce suçlayıcı bir bakış attığım Ethan hiç istifini bozmadı. "Ve sen beni devirmiştin."

Monroe özür dilercesine gülümsedi ve onaylar gibi başını salladı. Senin müttefikimiz olabileceğini bilmeden önce senin hakkında daha çok şey öğrenmemiz gerekiyordu."

Ona kuşkuyla baktım.

"Hızla iyileşmen için elimizden gelen her şeyi yaptık."

Bu kez homurdanan Shay oldu. "Evet, sanki şifacılarınıza hiç güveniyormuşum gibi."

Kollarında dönerek Shay'e baktım. "Şifacılar mı?"

Rowan Malikânesi'ndeki savaşla burada uyanmak arasında hatırladığım anlar en iyi ihtimalle karmakarışık, en kötü ihtimalle dehşet vericiydi. Bir şeyin beni iyileştirmiş olduğu açıktı ama yaralarımın ne zaman iyileştirildiğini hatırlamıyordum.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Sana ne yaptıklarını bilmiyorum." Shay omuzlarını silken Monroe'ya doğru sinirli bir bakış attı.

Monroe, "Oklar onu uzun bir süre etkiledi." dedi. "Zaten bunun için yapılmışlardı. Şifacılarımız kanındaki tüm zehrin yok olmasını sağladılar. Sonradan bir etki bırakmaması gerekiyor."

Yanına gitmek için yerde çabalıyordum. Her adım bir ızdıraptı. Saplanan oklar hâlâ göğsümdeydi. Ciğerlerime dolan kan yavaş yavaş beni boğuyordu.

Ona ulaştığım zaman biçim değiştirdim, ellerimi tüylerinin arasına gömdüm ve omuzlarını sarstım.

"Shay! Shay!" Ona tutunduğum halde gücümün bedenimden çekildiğini hissedebiliyordum.

"Büyülü oklar, yolculuktan hoşlandığını umarım." Ethan'ın çatallı sert sesi gözlerimi yana doğru çevirmeme neden oldu. Yayını bir kez daha bana doğrultmuştu. "Onu dönüştüren sen misin?"

Göğsüm alev almıştı ve görüşüm bulanıklaştı. Başımı salladım ve aniden yere düşerek Shay'e doğru yuvarlandım.

Okların derimi parçalama düşüncesi ve hatırladıklarım yüzünden parmaklarım daralan göğsüme tekrar gidiverdi. Hâlâ etkisinde miydim?

"Ne kadar zamandır?" diye fısıldadım.

"Ne?" Shay elini elimin üzerine koyarak parmaklarını parmaklarıma geçirdi.

"Ne kadar zamandır kendimde değilim?" diye sordum. "Vail'i terk edeli ne kadar oldu?"

"Bir hafta kadar," dedi.

Bir hafta. Bir yandan bu çok uzun zaman sayılmazdı. Ama sürüme bir haftada neler olabileceğini, birleşmeden kaçtığım anlaşılır anlaşılmaz saatler içinde neler olabileceğini düşününce bu sonsuz bir zaman gibi geliyordu.

BELONGS TO KADLIS TEAM

Peki ya, Ren. Ona ne yapmışlardı? Peşimizde Mahkûm sürüsüyle kaçabilelim diye yalan söylemişti ve Bekçiler'in bu ihaneti fark etmemesi mümkün değildi.

Titreyince Shay beni daha sıkı sardı ama zihnimde bir başkasının kollarındaydım.

Ren'in sesi tam arkamdan geliyordu.

"Sana nasıl inanacağımı bilmiyorum. Bunların hepsine de. Bunda ne var ki? Biz buyuz."

"Bu, olanları haklı kılmıyor. Zorunda olmasaydım, sürümü asla terk etmeyeceğimi biliyorsun," dedim usulca. "Onlara yardım etmenin tek yolu bu olmasaydı, onları terk etmezdim."

Gözleri benimkiyle buluştuğunda gergin ve şüpheci bakıyordu.

"Fazla zamanımız yok," dedim. "Diğerlerinin önüne nasıl geçtin?"

Geldiğimiz yöne doğru baktı."Flynn'in bedenini bulduklarında bir kargaşa oldu ancak ben kokunu almıştım ve hemen yola düştüm. Geri kalanlar hâlâ grup oluşturuyordu. Babamın sürüsü. Yetişkin Mahkûmlar."

Gerildiğini hissettiğimde bacaklarım buz kesti.

"Peki ya, Silüetler?" diye sordum.

"Sorgu için tutuluyorlar."

"Vail'de ne oldu?" Shay'den uzaklaşmak zorundaydım, kendime gelmem gerekiyordu.

Hiç kimse bana cevap vermedi ve tıpkı kaçtığımız gece hissettiğim gibi üşüyor ve bununla mücadele etmeye çalışıyordum.

Şu anda sürü arkadaşlarımın başına ne gelmiş olabileceğinden korkarak kendimi yıpratmaya dayanamazdım. Sarsılmaz gücüm ve çelik iradem onlara yardım etmek için benim en iyi –hayır, tek– seçeneğimdi.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Peki ya savaş ne oldu? Bizi nasıl buldunuz? Bosque Mar'ı öldürdünüz mü?"

Connor güldü. "Bosque Mar'ı öldürmek... O şeyi hiç kimse öldüremez."

"Şey mi?" Shay'in kaşları kalktı. "Şey derken ne demek istedin?"

Monroe, "Henüz Bosque Mar'ı kimse öldüremez," dedi benimle konuşmadan önce Shay'e bakarak. "Vail'de olanları hâlâ belirlemeye çalışıyoruz."

"Siz ne bilirsiniz ki?"

"Ses tonuna dikkat et, minik kurt," diyen Ethan omzundan sarkan yayını düzeltti. "Eğer biz olmasaydık o kütüphanede kan kaybediyor olacaktın."

"Kütüphanede kan kaybetmemin nedeni sensin!" İleri doğru atıldım, insan şeklimi koruyordum ama Ethan'ı ceketinden yakalayarak masanın üzerine fırlattım. Üzerine doğru eğildim ve azı dişlerimi gösterdim. "Bir daha asla bana ses tonuma dikkat etmemi söyleme, kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Calla!" Monroe yanıma gelmiş ve beni Ethan'ın üzerinden çekiyordu. "Lütfen, buna gerek yok."

Ethan ayağa fırladı. "Lanet olsun. Köpeğini dizginlesen iyi edersin, Monroe."

Zorla gülümsedim. "Ve sen de bana köpek diye hitap etmemeyi öğrensen iyi edersin."

İlk geldiğimizde Shay'le birlikte odada olan kız gülmeye başladı. "Güzel."

"Cehenneme git, Ariadne." Ethan hâlâ çok öfkeliydi.

"Doğru konuş." Ariadne dilini şaklattı.

"Calla'ya ihtiyacımız var," diyen Monroe, Ethan'ın dik dik bakmasına rağmen geri adım atmamıştı. "Bu tartışma konusu değil."

"İşte, kız haklı," diye ekleyen Connor tedbirli bir şekilde bana baksa da hayranlıkla gülümsüyordu. "Ona bir deste ok fırlattın."

Ethan, "Bu deli saçması," dedi. "Önce bu çocukla uğraştık ve şimdi de bu kurtla. Daha iyisini yapabiliriz."

"Çocuk dediğin kişi Scion." Monroe bakışlarını Ethan'a dikti. "Ve bir alfa bu savaşı kazanmak için bir anahtar olabilir."

Ethan homurdandı. "Scion'un bizimle bir ilgisi yok ve kurtların bu savaşı kazanması mümkün değil. Bu bizim mücadelemiz ve onlar diğer tarafta."

"Artık Calla bize katıldığına göre bazı şeylerin değişeceğinden eminim." Monroe kaşlarını kaldırarak beklentiyle Shay'e baktı.

Shay ellerini ceplerine soktu. "Evet, öyle sanırım."

"Bu yeterince iyi değil, Shay." Monroe'nun yüzünden kızgınlık ifadesi gelip geçti.

"Neden bahsediyor?" diye sordum.

Shay uzunca bir süre Monroe'yu süzdükten sonra bana baktı. "Onlara sen buraya sağ salim gelinceye kadar Vail veya kütüphanede ne bulduğumuz hakkında bir şey söylemedim."

"Ah." Bir şekilde kızarmamayı başardım ama vücudumun derinliklerinde ani bir ateş hissettim.

Ethan'ın yumrukları sıkılmıştı ve Monroe'ya doğru yürümeye başladı. "Onun Scion olması umurumda bile değil. O bizim dünyamızda neredeyse bir bebek sayılır. Emirlere uyması gerekir, koşullar koyması değil."

Shay, "İstediğiniz zaman gidebilirim," diye homurdandı. "Eğer rahatsızlık verdiysem."

"Kapı orada." Ethan kapıyı gösteriyordu.

Monroe, "Bu kadar yeter! Bu işler böyle yürüyor, Ethan," dedi. "Bundan böyle. Anlaşıldı mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ethan sessiz sessiz onu süzdü, sonra en sonunda döndü ve odanın diğer ucuna yürüdü.

Ariadne, "İyi o zaman," dedi. "Anika bize katılıncaya kadar Vail hakkında gerçekten konuşamayacağımıza göre, belki de tanıtım yapmaya başlamalıyız."

Uçarcasına ilerledi, sanki odada gerilimden eser yok gibi gülümsüyordu.

Monroe kaşlarını çatarak ona baktı. "Tanıtım mı?"

"Tabii," dedi. "Bunun benim sahneye ilk çıkışım olduğunu unutmuş görünüyorsun. Shay'in burada olmasıyla ilgili heyecandan ötürü kimse umursamıyor. Ama sana rapor vermek için emir aldım, Monroe." Kâğıt destesini göğsüne doğru vuruyordu. "Akademi eğitimimi tamamlamamın seni tatmin edeceğine inanıyorum. Haldis ekibinde görev almak için hazırım."

Monroe belgeleri alırken iç geçirdi. "Evet, Ariadne. Sınavlarını tamamladığın için seni tebrik ederim. Seni iş başında görmekten onur duyarız."

Kız, ona yapmacık gülümsemeyle baktı.

"Artık sadece Adne," diye söylendi. "Tam isim ağız kalabalığından başka bir şey değil."

"Eğer öyle istiyorsan, tamam. Eğitimini şaşırtıcı bir hızla tamamladın ve öğretmenlerinden en çok takdiri sen aldın," dedi Monroe. "Görevlerini seçme hakkına sahipsin."

"Biliyorum," gözleri kısılmıştı.

"Haldis ekibiyle çalışmak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Dişlerini sıkıyordu. "Kararımı verdim. Senin başına kaldım."

Monroe, "Bunu demek istemediğimi biliyorsun," diye başladı ama kız başını iki yana sallıyordu.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Kes artık."

Gözlerine gelen siyah perçemini itti ve samimi bir gülümsemeyle Connor'a döndü. "Beni görmekten mutlu musun? Kaç zamandır dışarıda, görevdesin, üç ay oldu mu?"

"Altı diyelim," dedi Connor. "Ve hakkımda her şeyi unuttuğun ortada. Odaya girdiğimizde Scion'umuza nasıl asıldığını gördüm. Ufaktan cilveler, ha?

"Ben flört etmiyordum," dedi ama Shay'e yan gözle bakınca yanaklarının kızardığını gördüğümü sandım. "Nerede olduğumu gayet iyi biliyorsun ve neden burada olmak zorunda olduğumu da," dedi. "Seni terk etmedim."

Shay bana doğru suçlu suçlu bakınca tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Bu kız da kimdi?

"Bir adam reddedildiğini anlar." Connor bir yumruğunu kalbinin üzerine koydu.

"Bu günlerde kendini böyle mi ifade ediyorsun?" diye alaycı bir gülümsemeyle sordu. "Bir adam olarak mı? Ben yardakçı... ya da numaracı sanıyordum."

"Hayır," dedi Connor. "Sanırım adamda anlaşacağız. Kanıtını görmek ister miydin?"

"Eğer hayır dersen memnun olurum, Ariadne." Monroe yüzünü buruşturdu ama yüzündeki huzursuz ifadenin ardından gülümsediğini görebiliyordum.

Kız ona parlayınca gizli gülümsemesi kayboluverdi. "Beni özleyip özlemediğini sormaktan daha iyisini yapabilirim."

Monroe yüzünü buruşturunca, "Şey, seni gördüğüme sevindim," dedi Connor çabucak ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Eğilerek kızı yanağından öptü. "Tess ve Isaac her zaman dışarıda. Ethan iyi vakit

BELONGS TO KAOTIC TEAM

geçirilecek biri değil, çok huysuz biri. Ayrıca bakmak için senin kadar da hoş değil."

Yeni kıza tekrar baktım. Güzeldi... oldukça güzel. Ben bilinçsizken o kız Shay'le flört mü etmişti?

Kız, "Şaka yapıyor," dedi sırtını Connor'a çevirirken Shay'a doğru bir bakış atarak.

Connor, "Hayır, yapmıyorum," dedi. "Üzerine alınma, Ethan."

Ethan, "Yıkıldım," dedi sıkıcı bir şekilde.

Ariadne yapmacık bir gülümsemeyle bana baktı. "Ve bu da kurt kız mı? Shay sürekli senden bahsediyor."

Kıza gülümsedim. Kız onunla flört etmiş olsa da, demek ki Shay'in aklı fikri bendeydi. Güzel. Böyle olmasını istiyordum.

"Bu Ariadne," dedi Shay. "Bana etrafı gösteriyordu."

"Bana Adne de," dedi kız.

"Ben Calla," diye yanıt verirken dikleştim. Shay ilgilenmese bile, aramızdaki mesafenin nasıl korunacağını kızın anladığından emin olmak istiyordum.

Kızın gözleri neşeyle ışıldadı. "Duydum. Adı Calla olan bir Gardiyan... çiçek gibi. Hoş bir dokunuş."

Boğazımdan yükselen inlemeyi önleyemedim. "Hı, hı. Çiçek gibi." Sergilemek istediğim ifade kesinlikle bu değildi.

"Bu muhteşem," diye mırıldandı, dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. "Seninle tanışmak harika, Zambak. En azından gerçekten bizim tarafımızdaysan."

ÜÇ

ZAMBAK

Ren'in kahkahalarını duyabiliyordum.

Bana böyle hitap etmeyi keser misin?

Asla.

Kıza bakarken dizlerimin bağı çözülmek üzereydi. "Neden bana öyle hitap ettin?"

Biçim değiştirme dürtüsü çok baskındı. Oda sanki üzerime kapanıyor gibi hissediyordum.

Kaç, Calla. Sürüne koş. Buraya ait değilsin.

Shay endişemi sezmiş olmalı ki beni iki kolumdan tutarak kendisine bakmaya zorladı.

"Calla? Hey, nefes al. Kötü bir şey ima etmedi." Shay'in değişmek istememe sebebimin, Ariadne'ye sinirlenmem olduğunu sandığını fark ettim. Ama sorun bu değildi.

"Evet, o haklı. Eğer sinirlendirdiysem özür dilerim." Omuzlarını silkti, gözlerindeki ışıltı sanki ona saldırmamı *ister* gibi gitgide parlıyordu. "Birden aklıma geldi. Sana uygun ve eğlenceli."

Kulaklarımdaki uğultu yüzünden onu güçlükle duyabiliyordum. Bu sanki bir rüyaya doğru çekilmek gibiydi. Hayır, rüyaya değil, bir kâbusa. Yalnızken içime gömdüğüm duygular göğsümden taşarak yüzeye çıkmıştı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Kızın eğlenen ifadesi kayboldu. "Bir sorun mu var?"

Başımı iki yana salladım, dilim tutulmuştu ve yerin yarılıp beni içine çekmesini diliyordum. Ren'in takma adı kulağıma fısıldadığını duyabiliyordum. Bizi ayırabilecek birinin olduğu hatırlatılmadan Shay ve ben beş dakikadan daha fazla bir arada olamaz mıydık?

Shay, kıza cevap verirken sıkılı dişlerinin arasından konuşuyordu. "Eskiden başka biri ona öyle hitap ediyordu da."

Başka biri. Artık sadece Ren'in alaycı fısıltısını duymuyordum. Yüzünü görebiliyor ve Vail'den kaçtığım gece beni nasıl kendine çektiğini de hatırlıyordum. Onun eşi olmam gereken törenden kaçtığım gece... Beni öpmüştü ve kalmam için yalvarmıştı. Şimdi neredeydi? Kaçmamıza yardım etmek için yalan söylemişti. O yalan için ödediği bedeli düşünmek istemiyordum.

Vail. Evim. Kalbim, göğüs kafesimi zorlayacak kadar hızlı atıyor ve nefes almamı güçleştiriyordu. *Neden buradayım?* Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım ve Arayıcılar'a dönüp, mücadele etmek ve sürümle birlikte olmak için her şeyi göze almış bir halde içimde hırlayan kurtla üzerlerine uçmamak için çabaladım.

Adne gözlerini, Shay'in seğiren çenesinden yüzüme doğru çevirdi.

"Ah," diye usulca konuşurken dudaklarından geçen gülümsemeyi gizlemeye çalışmadı. "Başka biri. Anlıyorum."

Odayı rahatsız edici bir sessizlik kapladı. Connor en sonunda parmaklarını kıtırdattı ve imalı imalı Monroe'ya baktı.

"O zaman hapishane görevinden ayrıldık mı?" diye sordu. "Heyecan verici olmadığından değil, özellikle genelde bizi içine attığın ölümcül kavgalarla karşılaştırıldığında."

"Sen hiç çeneni kapamaz mısın?" Shay parladı. Suçluluk duygusuyla ensem ürperdi. Shay'in bu tavrının Connor'ın şakalarından

çok benimle ilgili olduğunu biliyordum. Şakaları biraz rahatsız edici olmaya başlasa bile.

"Tavırlar, tavırlar," dedi Connor. "Seçilmiş Kişi olduğuna göre, iyi etki bırakman gerekir. Burada sana görgü kurallarını öğretmemeleri ne kötü. Salata için hangi çatalı kullanacağın. Yazma sanatı. Bir rakibin karnını deşmek için en şık yöntem."

Bir anlığına Shay'in Connor'ın gırtlağına yapışacağını sandım.

"Bu kadar yeter, Connor." Monroe'nun sakin sözleri sınırda olduğunu belli ediyordu. "Anika gelene kadar sakin olalım."

"Geldi." Kapıdan içeri bir kadın girdi. Diğer Arayıcılar gibi giyinmişti ama boynunda pusula şeklinde demir bir madalyon vardı. Örgülü saçları tepesinde bir halka şeklinde toplanmıştı ve mısır püskülüne benziyordu.

Yanında ona eşlik eden diğer kadının görüntüsü akıllara yalnızca bir kelime getiriyordu; şiddet. Simsiyah saçları çok kısa kesilmişti ve oya gibi karmakarışık desenlerdeki dövmesi buğday renkteki boynunun çevresini sarıyordu. Belindeki kemer bıçaklarla doluydu ve parlak kabzaları güneş ışığını yansıtarak ölümcül olduklarını uyaran işaret fişekleri gibi parlıyordu.

"Lydia!" Connor odanın karşısına fırlayarak, dövmeli savaşçı kadını bir ayı gibi kucakladı.

"Seni görmek de güzel, Connor." Kadının kahkahası boğuktu. "Tess nasıl?"

"Hâlâ Isaac'le mücadele ediyor." Sırıttı. "Ve tabii seni özlüyor."

Kadın onun gülüşüne karşılık verdi. "Her şey iyi giderse birkaç saat içinde onu görürüm."

Connor ellerini kadının omuzlarına koydu. "Bu gece pek birleşme olmayacak."

"Payıma düşene razı olurum," dedi.

Ethan ikiliye yaklaştı. Lydia'yı dirseğinden tutarak döndürdü. "Baştan aşağı giyinmişsin."

Lydia ve Ethan kollarını birbirine dolayarak beni şaşırtan bir tür ritüelle selamlaştılar.

"Özel misafirlerimizin olduğunu duydum," dedi Lydia odaya bakınarak. Gözleri benim üzerimde durunca çenesini eğdi. Şaşkınlıktan gerilememek için kendimi zor tuttum. Bu açıkça bir saygı gösterisiydi... Zihnimde iki soru sıralanıverdi. *Bu insanlar benim kim olduğumu sanıyorlar? Benden ne istiyorlar?*

Lydia, Monroe'ya gergin bir şekilde selam verdi. "Gitmek için hazır mıyız?"

Monroe gözlerini kadından bana çevirdi. "Pek sayılmaz."

Ciddi ifadeli kadın ikisine de gülümsedi. "İyi. Bu, geri dönmek zorunda kalmayacağımız anlamına gelir."

Beni işaret etti. "Calla, seninle tanışmak bir şeref. Benim adım Anika."

"Teşekkür ederim." Uzattığı elini tuttuğumda, kuvvetle tokalaşması beni şaşırtmamıştı. Gür ve kalın sesinden, bıraktığı muhteşem etkiye kadar bu kadınla ilgili her şey otoriteyi temsil ediyordu. "Bununla birlikte şeref duyma kısmında pek emin değilim."

Kadın güldü. "Scion'u kurtardın ve bu bizi de kurtarabileceğin anlamına gelir."

Shay yanıma gelmişti. "Daha bana Scion olmamın ne anlama geldiğini söylemediniz. Buraya geldiğimizden beri Adne bana bebek bakıcılığı yapıyor."

"Bebek bakıcılığı değil," diye itiraz etti Adne. "Ne yazık ki daha kıçına bir kere bile şaplak atmadım."

Shay'in gözleri büyümüştü. Bana doğru bakarak başını iki yana doğru sallasa da bu kanımın kaynamasını durdurmuyordu.

BELONGS TO KAROS TEAM

"Adne!" Monroe, ona sert sert baktı.

Connor'ın, kıza bir beşlik çakacağını zannediyordum ama o Monroe'dan bile daha çok bozulmuş görünüyordu. Kızın ufak tefek görüntüsüne bakarak kolunu ne kadar zamanda koparacağımı hesapladım. *Kesinlikle on saniyeden az sürer. Belki de beş saniyeden daha az.*

"Rahat olun," diye parladı ama sonra huzursuzca Anika'ya bir bakış attı. "Özür dilerim, Anika."

"Özrün kabul edildi." Anika'nın yüzünde oynaşan bir gülümseme onu değiştirmişti. "Kim olduğunu sana öğretmek zaman alacak, Shay. Beklemenin düş kırıklığı yarattığına eminim ve bunun için üzgünüm. Ama senin rolün biraz daha derinlerde yer alıyor. Calla'nın bütün bunlardaki yerinin ne olduğu ise daha önemli bir soru."

Shay'e asılmaya devam etmesini beklediğim Adne'den gözlerimi ayırmayı başardığımda, "Benim yerim mi?" diye sordum. Oysa o yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle Connor'ı seyrediyordu.

"Ben İbre'yim," dedi Anika. "Bu yüzden şu anda burada emirleri ben veriyorum."

"Ha?" Kaşlarımı çattım.

Monroe'yu göstermeden önce boynunda asılı duran demir pusulaya dokundu. "İbre her bölümün Rehberler'ini yönetir. Haldis bölümünün rehberiyle tanıştın."

"Haldis bölümü nedir?" diye sordum kapının üzerindeki toprak sembolünü düşünerek.

"Zamanı gelince her şeyi açıklayacağız," dedi. "Söz veriyorum. Ama hemen ilgilenmemiz gereken acil bir konu var. Yardımına ihtiyacımız var, eğer edeceksen."

"Nasıl yardım edebilirim?" Şüpheyle sesim çatallı çıkmıştı. Onlara güvenmemi kaç kere söylemiş olmalarının bir önemi yoktu, Arayıcılar'ın bir tür tuzakla ortaya çıkacağını bekliyordum.

Kadın gülümsedi ama bu neşeli bir ifade değildi. "Vail'e dönmeni istiyoruz."

Doğal ifademi koruyabilmiş olmayı diliyordum. *Vail'e geri dönmek*. Bu zaten benim de isteğim şeydi, öyle değil mi? O zaman neden tenimin taş kesildiğini hissediyordum?

"Şaka yapıyor olmalısınız." Shay bir adım öne çıkarak beni Anika'nın yakıcı gözlerinden birazcık korumuş oldu. "Oraya adımını attığı anda onu öldürürler."

Shay'e sert bir bakış attım. Yanılmıyordu ama ben savaşmak için doğmuştum. Anika'nın sözlerinin bende yarattığı ilk şoku atlatmıştım ve geriye sadece ağzımın içinde sivrilmiş dişlerim kalmıştı. *Ben bir alfayım, Shay, bir kurt yavrusu değil. Bunu unutmasan iyi edersin.*

Anika, "Hayatına geri dönmeyecek," dedi. "Artık burada olduğun için –yani sen, Scion– savaş dinmek bilmeden şiddetlenecek. Bekçiler ellerindeki her şeyle üzerimize gelecekler. Üstünlük kazanmamız gerekiyor."

"Onu Vail'e göndermek size nasıl bir üstünlük sağlayacak?" diye sordu Shay.

"Bir şey denemek istiyoruz." Monroe elini Shay'in omzuna koyarak onu geri çekti. "Çok uzun zaman önce işe yarayan bir şey. Bir antlaşma."

Bir antlaşma. Yürekler Acısı. İlk Gardiyan ayaklanması. Her şey yerine oturuyordu.

"Ah," dedim, tenimin altından dalga dalga yayılan umudu ve aynı zamanda korkuyu hissediyordum. Savaş. *Arayıcılar savaşa*

girecek ve ben de onların ilk yaylım ateşiyim. Savaş düşüncesiyle gerilen omuzlarım güçlü ve hazırlıklıydı.

"Bir saniye." Shay omuzlarını silkerek Monroe'nun elinden kurtuldu. "Gardiyanlar'la yapılacak bir antlaşmayı mı kastediyorsun?"

"Bu geçmişte oldu ve Bekçiler'e karşı koyma becerimizde büyük değişiklik sağladı."

Shay başını iki yana doğru salladı. "Ben öyle okumadım. Yürekler Acısı'nı biliyorum. Gardiyanlar'ın soyu tükenmediği için şanslısınız."

Beni korumayı kes. Shay uyarıcı homurtuma aldırış etmeden, Monroe'ya bakmaya devam ediyordu.

Monroe, "Yürekler Acısı kötü bir şekilde sonlandı," dedi. "Ancak kısa bir süreliğine başarılı bir çabaydı. Bu defa böyle bir ittifak, kazanmak ve kaybetmek arasında belirleyici rol oynayabilir."

"Şu anda sahip olduğumuz hayati önem taşıyan parça, Yürekler Acısı zamanında yoktu," dedi Anika.

"Peki o nedir?" diye sordu Shay.

"Sensin," dedi Anika.

Bu kez, "Ah," deme sırası Shay'deydi.

Vail'de ortaya çıkardığımız gizemdeki kendi rolüyle ilgili daha fazla şey öğrendi mi, diye merak ederek onu seyrettim. Anika ondan hayati önemde biri –Yürekler Acısı'nın neden başarısız olduğu ve Arayıcılar'ın artık bu savaşı neden kazanabilecekleri arasındaki fark– olarak bahsetmişti. Shay'i kurtarmanın bana neye mal olduğunu düşünerek kadının haklı olmasını umdum.

"Neden?" dedi Ren tıslayarak. "Hayatını riske atmana değecek ne var onda?"

"O Scion," diye fısıldadım. "Bizi kurtaracak tek kişi o olabilir. Hepimizi. Hayatımız sadece kendimize ait olsa nasıl olurdu? Mesela Bekçiler'e hizmet etmesek?.."

Dudaklarımdan dökülen sözleri hatırlıyordum ama orada bir başka soru vardı. Ren'e sormaya cesaret edemediğim bir soru. Benim ve Shay'in hayatı risk altında değilken...

Kendi kaderini seçebilmek nasıl olurdu?

Zihnimde belirip kaybolan anılar yüzünden vücudum titriyordu. Shay'i seviyordum. Bana ilk dokunduğu andan beri bilmediğim, uyuşmuş taraflarımı uyandırmıştı. Sırlarımız, çalınmış anlarımız, yasak öpüşmelerimiz ikimizin de bir diğerini tehlikeye attığı şeylerdi ve tüm bunlar, beni buraya kadar taşıyan seçimi yapmama rehberlik etmişti.

Onun ölmesine göz yumamadığım için kaderimin yolundan sapmıştım. Oysa Vail'den kaçmamın tek sebebi bu değildi. Dünyam paramparça olmuştu. Onları terk etmemin tek sebebi, bunun onları kurtarabilmemin tek yol olmasıydı.

Shay'in dikkatleri dağıtmasını fırsat bilerek, bu mücadelede benim kârımın ne olacağını düşünme fırsatı yakaladım. Arayıcılar'a karşı tetikte durmama karşın, onların yardımına ihtiyacım vardı. Bu sürü arkadaşlarımı Bekçiler'den uzaklaştırma fırsatı olabilirdi.

"Evet," dedim. "Bunu yapacağım."

Shay, "Calla," diye başladı.

"Hayır," dedim ve ona sert bir bakış atıp dişlerimi göstererek onu susturdum. "Onlar haklı. Benim istediğim şey bir antlaşma. Sürümün isteyeceği şey de bu."

Anika, "Güzel," dedi.

Lydia ve Anika gelmeden önce, somurttuğu yere geri dönen Ethan'ın homurdandığını duyduğumu sandım.

Monroe, "İleri gitmeden önce bazı lojistik bilgileri kullanabiliriz," dedi.

"Size bildiklerimi anlatacağım," dedim. "Bir saldırı planlamak için bunun ne kadar yardımı dokunacağından emin değilim."

BELONGS TO KAELOS TEAM

"Her şeyin yardımı dokunur," dedi.

İyi.

"Ama evin yakınlarından başlayalım. Sonbaharın sonlarında iki Arayıcı'yı kaybettik. Onlara ne olduğunu biliyor musun?"

Bu hiç iyi değil. Korkudan sinmemeyi başardım. Bunun yeni bir antlaşmayı oluşturmaya yardımı olmazdı.

"Biliyorum."

Bir soru ve eğer dürüstlükle cevaplarsam büyük bir olasılıkla beni öldürürler.

"Calla, dur." Shay sesinde uyarıcı bir tonlamayla bana yaklaştı. Onun aklının da benimkiyle aynı korkunç yere gittiğinden emindim.

Başımı iki yana salladım. "Eğer bir antlaşma yapmak istiyorlarsa bunu kiminle yaptıklarını bilmeleri gerekir." *Ve eğer öç almak istiyorlarsa da bırak alsınlar.* Gözlerimi odada gezdirdim. Kapılar kapalıydı. Serttiler ama bir Gardiyan'ın tüm hızıyla kırarak içinden geçmesine dayanacak kadar değil... *Kaçmak zorunda kalırsam bunu yapabilirim.*

"Ama..." Shay'in parmakları belimi kavradı.

Ona aldırış etmedim. "İkisi de öldü."

Adne gözlerini yere indirdi. Anika ve Lydia iç geçirdi ama Connor çenesindeki kirli sakalını ovalıyordu.

"Bu pek yeni bir bilgi değil, Monroe."

Monroe, "Kyle'ı biliyorduk," dedi usulca. "O Kayıplar'ın arasındaydı. Ama Stuart hakkında kesin bilgiye ihtiyacımız vardı. Doğrudan tanıklık edilmedikçe hiç kimse ölmüş sayılmaz."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Doğrudan mı?"

"Evet," dedi Anika. "Kurallarımız böyle."

BELONGS TO KARLIS TEAM

Diğer Arayıcı'nın ölümüne nasıl doğrudan tanık olduğumu öğrendiklerinde ne yapacaklarını merak ediyordum.

"Bir saniye," diyen Shay'in kaşları çatılmıştı. "Kayıplar nedir? Bu ismi *Herkesin Herkesle Savaşı*'nda okudum. Onlar dayımın iğrenç resimlerinden çıkan şeyler mi?"

Shay, Rowan Malikânesi'nin mağaramsı koridorlarında bizi takip eden yaratıklardan bahsettiği anda ne kadar istemesem de titredim. Ayaklarını sürümeleri, inlemeleri ve gözlerinin ne kadar boş olduğu...

"Evet ama şimdi bu konuya girecek zamanımız yok." Monroe bana dönmeden önce Shay'e doğru sert bir bakış attı. "Şimdi Stuart'la ilgili bir şey biliyorsan..."

Başımı salladım ve nefesimiń kesilmesine aldırış etmemeye çalıştım.

"Adamımıza ne oldu, Calla?" diye sordu Anika. "Nasıl alıkonulduklarını bilmemiz gerekiyor. Vail'deki kaynaklarımızın hiçbir bilgisi yok."

"Kaynaklar mı?" diyerek kaşlarımı çattım.

Soruyu sorduğum anda, Monroe'nun yüzünde ezik bir ifade belirdi.

"Yalnızca cevap ver."

Shay'in gözleri uyarı kıvılcımlarıyla parlıyordu. "Buna gerçekten bir tür bağlam oluşturmamız gerektiğini düşünüyorum."

Bileğimi çekerek ondan kurtuldum, kaçmaya ya da saldırmaya hazırdım. "Onların zaten bağlamı var, Shay. Ben bir Gardiyan'ım. Bunun ne anlama geldiğini biliyorlar."

"Ah, lanet," diye homurdandı Connor. O ve Lydia bakıştılar ve ikisi de beni yanıltıcı bir masumiyetle başını eğmiş halde seyreden Ethan'ın yanına doğru yürümeye başladı.

Adne sertçe Connor'a baktı. "Ne?"

Connor onu susturmak için başını iki yana sallarken bana bakmaya devam ediyordu.

Güçlükle yutkundum. "Efron Bane'in kulübünün dışında Shay'le birlikteyken adamlarınızın peşimizde olduğu zamandı."

"Devam et." Monroe'nun çenesi gerildi.

"Benim görevim Shay'i korumaktı. Adamlardan birini görür görmez öldürdüm."

"Stuart," diye mırıldandı Lydia. O ve Connor, Ethan'ın yanında iki nöbetçi gibi duruyordu.

"Konuşmayı artık bitirdik mi?" Ethan'ın sesi sakindi.

"Soğukkanlı ol," dedi Anika. "Önemli olan bu savaşı kazanmak. Savaşlar kayıplara neden olur."

Ethan, "Onun türü kayıplara neden oluyor," diye parladı.

"Ona bak, Ethan. O sadece bir kız," dedi Monroe. "Konuştuklarımızı hatırla. Gardiyanlar göründükleri gibi değiller. Calla, belki onların bizim tarafımıza geçmesine yardım edebilir."

Sözlerindeki nezaket beni şaşırtmıştı. Benden 'sadece bir kız,' diye söz etmesine hevesli değildim ama Monroe'nun bir intikam peşinde olmayışına memnundum. Ne yazık ki odadaki herkes onun görüşünü paylaşmıyordu.

Ethan'ın yüzü allak bullak olmuş ve öfkeyle kırışmıştı. Sonraki saniyeler içinde yayını omzuna kaldırıp bana doğrultmuştu.

"İndir onu, Ethan!" Anika bağırdı.

Connor silahı onun elinden aldı. "Belki gitsen iyi olur."

"Ben öyle düşünmüyorum," diye Connor'a bakmadan yanıtladı Ethan. "Kyle'a ne oldu?"

"Diğer Gardiyanlar geldi," dedim, önüme geçerek Ethan'ı görmemi neredeyse engelleyen Shay'e bakarak. "Bekçiler'in onu canlı istediklerini söylediler."

BELONGS TO KARLIS TEAM

Ethan başını salladı, boynundaki damarlar atıyordu. "Sonra?"

"Sorgulama için onu Efron Bane'e götürdüler," dedim. Birden üzerime çöken, Efron'un bana nasıl yan yan baktığı, dokunduğunda tenimin nasıl karıncalandığıyla ilgili o gecenin dehşetinden sıyrılmak için gözlerimi kapadım. İğrenç duygular yerini öfkeye terk ediyordu. *Bunu bir daha denesin de göreyim; bu kez sessiz kalmam ve buna katlanmam.*

"Sen orada mıydın?"

"Evet." Tekrar o ofise gitmiş gibi hissediyordum, Ren kolumu tutarken Arayıcı'nın çığlıklarını duyuyordum. Titredim.

"Sorgulamayı sen mi yaptın?" Soğukkanlı görünüyordu. Oldukça soğukkanlı.

"Hayır."

"O zaman kim yaptı?"

"Ethan, bu çok uzadı," diye araya girdi Monroe. "Kyle'a ne olduğunu biliyorsun. Onu Rowan Malikânesi'nde gördük. Bitti artık, peşini bırak."

Ethan, Monroe'ya dik dik baktı. "Kardeşime ne olduğunu bilmeye hakkım var!"

Kardeşi mi? Ethan'ın nefret dolu bakışlarının, sürekli somurtmasının hepsinin bir anlamı vardı. Göğsüm acıma duygusuyla sıkıştı. Aniden zihnimde Ansel canlanıverince düğümlenen boğazımı temizledim. "Kardeşini kaybetmene üzüldüm, benim de bir kardeşim var ve eğer ona bir şey olduysa..." *Kardeşime ne oluyordu? Bana bir kız kardeşin olabileceği kadar yakın olan Bryn'e?*

Vahşi gözlerini bana çevirdi. "Öyleyse söyle bana..."

"Hayaletler," dedim çabucak. "Mahkûmların ifadesini alırken her zaman hayaletleri kullanırlar."

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Hayaletler mi?" Sesi şimdi boğuk çıkıyordu. "Onu hayaletlere mi verdiler?"

Gözleri bir anlığına kapandı, daha sonra eli beline gitti. Kemerinden bir hançer çıkardığında çeliğin ışıltısını gördüm. Vücudum her an dönüşmeye hazır vaziyette gerilmişti.

"Ve sen de oradaydın," diye tısladı. "O bir Kayıp oldu ve sen de oradaydın. Seni ruhsuz fahişe, bunu önleyebilirdin!"

Açılan gözleri keder dolu bir öfkeyle yanıyordu. Bana doğru bir adım attı, hançerini aşağıda tutuyordu. Monroe aramıza girdiğinde ona saldırmak üzereydim. Shay açık kahverengi bir kurt halinde yere düşerek savunurcasına önüme çöktü. Keskin köpek dişlerini göstererek Ethan'a hırlıyordu.

Ethan'ın gülümsemesi yok oldu ve yüzü daha fazla soldu.

"Scion'u canavara dönüştürdün. Senin derini yüzeceğim ve kürkünü ceket gibi giyeceğim."

Shay gerildi ve Ethan saldırdığında kulakları düzleşti.

"Hayır!" diye bağırdı Anika.

Monroe kolunu kaldırarak Ethan'ı belinden yakaladı.

"Lydia, Connor, onu buradan çıkarın!" diye bağırdı, azgın gibi çabalayan adamı dizginlemeye çalışırken. "Bununla daha sonra ilgileniriz."

Ethan'ın ağzından köpükler ve bir dizi küfür savruluyordu. İki Arayıcı, liderlerine yardım etmek için hızla harekete geçti. Çığlık atıp hıçkıran adamı büyük bir çabayla sürükleyerek odadan çıkardılar. Gözden kaybolduklarında bile adamın ızdırap içindeki haykırışlarını duyabiliyordum.

Monroe başını iki yana sallarken yüzü kederliydi. Gözleri kapıya odaklanmış bir halde hâlâ yere sinmiş olan Shay'e baktı.

"Rica etsem?" diyen Monroe iç geçirdi.

"Shay, biçim değiştir," diye mırıldandım. "Şimdi." Gözleri hâlâ endişeli olsa da genç bir adam tekrar yanımıza geldi.

Shay, "Eğer biri ona zarar verirse üzülürsünüz," dedi Monroe'ya.

"Zarar görmeyecek."

Orada değilmişim gibi konuşmaları beni rahatsız etmişti. Shay'in beni koruma isteğini anlıyordum ve hatta bundan memnundum ama ben bir savaşçıydım. Korunmaya ihtiyacım yoktu. Bundan duyduğum kırgınlık içimi kemiriyordu.

"Bunun gibi bir şey bir daha olmayacak," dedi Monroe. "Sizi temin ederim."

Birdenbire, "Olanlar için üzgünüm," dedim, kaderim konuşulurken artık daha fazla sessiz kalmak istemiyordum. "Muhtemelen bunun, sizin için bir önemi olmadığının farkındayım."

Ethan'ın sürüklenmiş olduğu boş kapıya doğru baktım. "Veya onun için."

"Eğer içtense bir anlamı var," diyen Monroe sıkıntılı ifademi düşünceli gözlerle süzdü. "Sana güvenmesi biraz zaman alacak. Tabii güvenirse."

"Bu işe yaramayacak." Shay ellerini yumruk yapmış, bir ileri bir geri yürüyordu. "İçinizden biri sürekli onu öldürmeye çalışırsa nereye varabiliriz?"

Güzel bir noktaya değinmişti. Eğer intikam güden Arayıcılar'ın hançerlerinin sırtımda olduğundan endişe duyarsam, sürüme kısa bir süre içinde yardım edemezdim.

Anika, "Ethan çok kederli ve öfkeli olabilir ama yine de emirlere uyar," dedi. "Benim korumam altındayken hiç kimse Calla'ya zarar vermez."

Ona doğru dönüp bir kaşımı kaldırarak baktım. "*Senin* koruman altında mı?"

BELONGS TO KARLIS TEAM

Belki de Shay haklıydı. Bu antlaşma asla yürümezdi. Alfaların korunmaya ihtiyacı yoktu. Arayıcılar dünyamı veya beni anlamıyorlardı. Ama Ansel'ı, Bryn'i ve diğerlerini kurtarabilmemin başka bir yolu var mıydı?

Anika alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Korkarım ki senin hissene düşen bu, Gardiyan. En azından diğerlerini sana sadık kalmaları konusunda ikna edinceye kadar."

"Ben sürüme karşı sadakat besliyorum," diye karşılık verdim hemen, sonra da irkildim. *Ardımda bıraktığım sürü.* Ethan'ın üzüntüden deliye dönmüş halini düşündüm, eğer durumlarımız tersine dönmüş olsaydı, nasıl tepki vereceğimi merak ediyordum. Yüreğimde affedecek bir yer olur muydu? Kyle'ı ben öldürmemiş olabilirdim ama o, işimi yaptığım için ölmüştü. Öfkesini bana yönelttiği için Ethan'ı suçlayamıyordum.

Başka seçeneğim yok, bu antlaşma işe yaramak zorunda.

Shay ellerimi ellerinin arasına aldı. Temasının sıcaklığı beni karanlık düşüncelerden sıyırdı. Gözlerine baktığımda, Vail'den neden ayrılmak istediğimi hatırladım. Daha önceki kırgınlığım gitmişti, parmaklarımı onunkilere geçirerek başparmağımla bileğini okşadım. Gülümsedi ve nabzım hızlandı.

"Onlara yardım edeceğiz, Cal," dedi sakince. "Artık döndüm ve yapacağımız şey bu. Ansel'a ve tüm sürüye yardım edeceğiz."

Gülümsemesine karşılık vermek istesem de başımı sallamakla yetindim. Birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza bakan Monroe'nun gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar gerilmişti. Sevgili Scion'larının bir Gardiyan'ı sevebileceği fikrine bütün Arayıcılar'ın karşı olup olmadığını merak ederek Shay'in elini bıraktım. Bu endişe beynimi kemirmeye başlayınca göğsüm sıkıştı. Eğer öyleyse bu Shay'in bana karşı duygularını değiştirir miydi?

BELONGS TO KAELIS TEAM

"Hepimiz bunu umuyoruz," dedi Anika. "Ancak bir sonraki hamleyi yapmadan önce biraz daha fazlasını bilmemiz gerekiyor. Bekçiler'e karşı ayaklanmayı ne kadar zamandır planlıyordunuz."

Neyi ne kadar zamandır planlıyorduk?

"Ha... ben..." Kelimeler dilime dolandı. Ben bir şey planlamamıştım ki. Aldığım bütün kararlar Shay'i kurtarmakla ilgiliydi. Seçimler bir solukta yapılmıştı. Ve büyük bir kargaşa içinde...

Shay, "Biriyle evlenmeye zorlanıyordu," derken her kelimesinde tiksinti vardı. "On yedi yaşında... buna inanabiliyor musunuz?"

Monroe başını sallayarak cevap vermek üzere ağzını açtı. Ama mideme yumruk yemiş gibi hissediyordum. *Neden konu sürekli Ren ve bana gelmek zorunda? Shay, Ren'in gitmeme izin vererek nasıl bir fedakârlık yaptığının farkında değil mi?*

"Öyle değil..." Kelimeler ağzımdan tükürür gibi çıkıyordu, ilişkimle ilgili konuların herkesin önünde gözler önüne serilmesini istemediğimi fark etmiştim.

"Hepsinin bu olmadığını biliyorum," dedi Shay. Konuşurken keskin azı dişlerinin parladığını gördüm. "Ama bu önemli. O tören, *onunla* olması içindi, bu delilik."

"Onun hakkında nasıl böyle konuşabilirsin?" diye parladım. "Ren bize yardım etmeye çalıştı. Bizim için yalan söyledi ve Bekçiler bunu öğrenecek. Onu öldürebilirler!"

Ve bu korkunç gerçek öfkemi körüklüyordu. "Onu *öldürecekler*."

Tekrar Shay'e baktığım zaman yüzümdeki üzüntüyü gizlemeye çalışmadım ve yaşlarla dolmuş olan gözlerimi hiç kırpmadım.

Shay'in yüzü solmuştu ve boynundaki damarlar atıyordu fakat Ren'in adını duyunca tepki veren Monroe oldu.

"Ren mi?" Gözleri büyümüştü. Ses tonunu normal tutmak için çaba gösterdiğini söyleyebilirdim. "Renier Laroche mu demek istedin?"

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye şaşkınlıkla sordum.

Monroe yüzünü başka tarafa çevirdi. "Ondan haberim var," derken ses tonu çatladı.

Anika dikkatle Monroe'yu süzüyordu. "Bu ilginç bir gelişme. Hayati önemi olabilir, sen ne dersin?"

Monroe, kadının gözlerine bakmadı ama başını salladı.

"Tören hakkında daha fazla bilgi verin," dedi Anika. "Bu, Vail'de tam olarak neyle karşılaşacağımızı anlamamıza yardımcı olur."

"Calla ve Ren'in bu ilkbaharda yeni bir sürü oluşturması bekleniyordu," diyen Shay gözlerini bana dikmişti. "Haldis Mağarası'nı korumak için bir başka Gardiyan grubu." Çenesi kasıldı. "Birleşmeleri Bekçiler'den biri düzenledi."

Shay'in kaçışına yardım etmek için Ren'i geride bırakıp her şeyi tehlikeye atmamış mıydım? Ona başka neyi kanıtlamak zorundaydım?

"Bu uygulamaya aşinayız." Monroe'nun bakışları benimkilerle buluştu. "Ren'den mi kaçıyordun?"

"Hayır, ondan değil," dedim. Shay ellerini yumruk yapınca, çok büyük bir şey olmamasına rağmen biraz tatmin olmuştum. "Bekçiler, birleşmemizin bir bölümü olarak, Shay'i öldürmemize neden olacaklardı. Onu bağlı bir halde çalılıkların arasında buldum. Onu kurtarmak için kaçmak zorundaydım."

Shay artık bana bakmıyordu ve kendini beğenmişlik hissi yerini suçluluğa bırakmıştı. Bu Adne'nin, onun elini tutmasını ve uzanıp fısıldamasını önleyememişti. *Harika, şimdi ben sürtüğün teki oldum, o da en iyi arkadaş. Aferin, Calla.*

"Kurban," dedi Monroe. "Bunun Samhain'da olacağını biliyorduk ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyorduk. Scion'un Rowan Malikânesi'ndeki yerini tespit ettik."

BELONGS TO KADLIS TEAM

"Şans eseri," dedim, eğer o gece Arayıcılar gelmeseydi neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Monroe, "Gardiyanlar seni takip ediyor muydu?" diye sordu. Başımı salladım. "Mahkûmlar'ı peşimizden gönderdiler."

"Bütün sürüyü mü?" Anika'nın kaşları çatıldı. "Onları nasıl atlattınız?"

Shay en önemli noktayı itiraf eder gibi derin bir nefes aldı. "Ren uzaklaşmamız için bize yardım etti. Bizi çalılıklarda yakaladı ve sürünün geri kalanını bizden uzak tutarak gitmemize izin verdi."

"Size yardım mı etti?" Monroe'nun gözleri benimkilerle buluştu, bakışlarındaki karanlık ifade hâlâ anlaşılmazdı.

"Evet." Cevabım neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı. Güçlükle soluk alıyordum. O gecenin her anını tekrar yaşamak, göğsüme yerleştirilen bir taş gibiydi ve üst üste oluşturduğu yığın beni boğuyordu.

Adne'yse bizi izlemeye devam ediyordu.

"Bunu bilmek güzel," dedi Monroe.

"Evet, öyle." Anika'nın yüzünde beliren gülümseme aynı hızla kayboldu. "Bu, planlarımız için gayet iyi bir işaret olur."

Connor tekrar kapıda belirdi. "Ne kaçırdım?" Gözleri Shay ile Adne'nin kenetlenmiş parmaklarına kayınca yüzünü buruşturdu. "Dur, tahmin edeyim, Scion sana evlenme teklif etti."

"Calla, Renier Laroche'u tanıyor," diyen Adne, Connor'ın asık suratına gülerken, eli hâlâ Shay'in elinin üzerindeydi. "İkisi de tanıyor."

Shay yüzünü buruşturarak parmaklarını onunkilerden ayırdı ve yan yan bana baktı. Ona gülümseyince ifadesi yumuşadı.

Hoşnutsuzluğu şaşkınlıkla yer değiştiren Connor ıslık çaldı. "Bu ilginç değil mi?"

İkisi imalı bir şekilde bakıştılar. *Neden Arayıcılar'ın hepsi Ren'i tanıyor?*

"Şu anda konumuz bu değil," dedi Monroe ters bir şekilde. "Ethan şimdi nerede?"

"Reapers'taki çalışma noktasına gönderdim," diye yanıt verdi Connor. "Dışarıdaki görevin güvenli bir mesafede olduğunu düşünüyorum."

"Devriyeden daha yeni geldi." Monroe'nun yüzü asıldı. "Bu geceye kadar gitmek zorunda değildi."

Connor omuzlarını silkti. "Lydia da bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi. Ethan'ın aklını meşgul edecek bir şeye ihtiyacı var. Ayrıca onun en iyi nişancımız olduğunu biliyorsun."

Monroe onaylarcasına hafif bir ses çıkardı ve Shay'e ciddiyetle baktı. "Neden Ethan'a saldırmak üzere olduğunu anlıyorum ama dışarıda mücadele etmediğimiz sürece aramızdayken kurt biçimine dönüşmekten kaçınırsan iyi olur. Etrafta Gardiyanlar'ı önce vurmak, sonra sorgulamak üzere eğitilmiş keskin nişancı bir sürü asker var."

Shay, "Aklımda tutarım," diye homurdandı.

Anika, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi. "Calla, ayrılmadan önce, sürüdeki herhangi bir arkadaşın durumundan hoşnutsuzluğunu ifade etmiş miydi? Eğer Ren senin için bu tehlikeyi göze aldıysa diğerleri de buna uyarak aramıza katılabilir, tabii senin önderliğinde."

Yaparlar mıydı? Mason ve Nev'i düşündüm. Sabine'yi. Bekçiler'in gözetiminde gaddarca yaşıyorlardı. Ayrılma fırsatını kaçırmazlardı, değil mi?

Ve Ansel. Bryn'le bir hayat kurmak için özgür olmayı istiyordu. Ama bu, kardeşimin ikinci kez düşünmeden bize katılacağına inandığım tek neden değildi.

Bekçiler'e asla ihanet etmem. Sen bunu yapmamı istemedikçe... alfa.

BELONGS TO KADLIS TEAM

Bu sadece Ansel'la ilgili değildi. Shay'le ilk karşılaşmamı sır gibi saklayan Bryn, güvenliğini tehlikeye atmıştı. O da kardeşim kadar bana sadıktı.

"Evet," dedim. "Bize katılırlar."

"Annen ve baban?.." diye sordu. "Eğer yetişkin Silüetler de bizim tarafımıza geçerse, bunun çok yardımı dokunur."

"Belki..." Kalbim, göğüs kafesimin altında sıkışınca nefesim kesildi. Babam ve annem alfaydı, benim alfalarım. Her zaman onların isteklerini yerine getirmiştim. Kendi kızlarının onları yönetmesi konusunda ne düşüneceklerdi? Gardiyanlar hiyerarşi değişimini kolay kabul etmezlerdi.

"Peki ya Mahkûmlar?" diye sordu Shay. "Bütün kurtları istemiyor musunuz?"

Monroe, "Belki bazı genç Mahkûmlar'ı," dedi. "Ancak yetişkinler bize katılmaz."

Shay, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Sürüyle bir geçmişimiz var," dedi Anika hafifçe. "Emile Laroche bizimle asla bir antlaşma yapmaz."

Geçmiş.

"Ayaklanan Mahkûmlar'ın öldükleri için mi size katılamayacaklarını kastediyorsun?" dedim. "Son defa antlaşma yapmaya çalıştığınızda öldüler. Ren'in annesi öldüğü zaman..."

Monroe keskin bir nefes aldı. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Bekçiler'in, Gardiyan sürüleriyle ilgili kayıtlarını bulduk," dedi Shay. "Corrine Laroche, Arayıcılar'la bir isyan planladığı için asıldı."

"Ama bana onunla ilgili hep Ren henüz bir yaşındayken Mahkûm yerleşkesinde bir Arayıcı pususunda öldürüldüğü söylenmişti," diye ekledim. "Rowan Malikânesi'ne saldırdığınız geceye kadar, biz bunun aksine inanıyorduk."

BELONGS TO KAELIS TEAM

Arayıcılar sessizliğe gömülmüştü ve sıkıntıyla bakışırlarken yüzleri solmuştu.

"Gardiyanlar'ın büyük bir sadakatle hizmet ettiklerine kuşku yok," diye mırıldandı Anika. "Bekçiler sizin etrafınızdaki çökmüş yaşam biçimiyle ilgili aklınızı çeliyordu."

Omuzlarımda başlayan titreme sırtıma doğru yayıldı. "Ren'in inandığı buydu ama kaçtığımız gece ona doğruyu söyledim."

Hepsi beni süzüyordu.

"Ona söyledin mi?" Shay tıslar gibi konuştu. "Bu konuda hiçbir şey demedin!"

"Bu nedenle gitmemize izin verdi," diye fısıldarken bakışlarına karşılık veremedim. Nedenin bir bölümü. Ren'in yüzündeki çaresiz ifadeyi hatırlayınca, düşüncemi saklı tutmaya karar verdim. Beni öpmesini. Ancak o bir şekilde bunu anlamıştı. Arayıcılar bize her şeyi söylemiyordu.

Monroe birdenbire topuklarında dönerek hızla oradan uzaklaştı. "İzninizle."

"Monroe!" diye seslendi Anika ama o çoktan kapıdan çıkmıştı.

"Peşinden gideyim," dedi Connor.

Adne başını iki yana salladı. "Her zaman böyle."

Ne oldu şimdi? Shay'e doğru bir bakış attım ama onun da kafası benimki kadar karışmıştı.

"Belki bu görevde yer almaması gerekiyor," dedi Anika.

"Kendisi olmadan buna izin vereceğini mi sanıyorsun?" diye gülen Adne'nin sesinde acı vardı. "Bir şans daha yakalamak için yıllarca bekledi. Bütün hayatım boyunca bekledi."

Anika'nın dudakları gerildi. "Babana birazcık saygı göster, çocuk. Neler kaybettiğini anlamıyorsun."

Shay, "Baba mı?" diye sordu. İhanete uğramış gibi bakan gözleri, biraz önce bana baktığından farklı değildi.

Aniden hissettiğim kıskançlığın verdiği acı, ensemi ısıran diş gibi keskindi. Ben iyileşirken, ne kadar yakınlaşmışlardı?

Korkudan sinen Adne'nin yüzü korkunç bir sırrı ele verir gibi kızarmıştı. "Evet. Monroe, babam."

"Bunu bana hiç söylemedin," dedi Shay. "Neden hiçbir şey demedin?"

"Çok önemli değildi." Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Kaşlarımı çattım. "Neden ona hep Monroe diye hitap ediyorsun?" Babamı Silüet alfası olarak tanıtır ama baba diye hitap ederdim.

"Çünkü özel muamele görmek istemiyorum," dedi. "Ayrıca bu onu deli ediyor."

"Saygı, Ariadne," dedi Anika. "Bu sandığından daha önemli."

Adne, "Denerim," dese de bana bakarken gözlerini devirmemeye çalışır gibiydi.

Anika ellerini beline koydu. "Bu talihsiz küçük karışıklığa rağmen, söylediğin şeyler Gardiyanlar hakkındaki umudumuzu destekliyor. Görevi buna göre yerine getireceğiz."

"Ne zaman?" diye sordum. "Sürü arkadaşlarımı ne zaman bulacağım?"

Anika gülümsüyordu. "Derhal."

DÖRT

Derhal mi? Ama bunun anlamı... Gerçekten bu kadar yakın bir zamanda Bekçiler'e saldırmayı planlıyorlar mıydı? Eve dönme düşüncesi ilgimi çektiği kadar beni korkutuyordu da... Mümkün olan en kısa zamanda sürüme geri dönmek istiyordum, ama Arayıcılar'la birlikte omuz omuza savaşmaya hazır mıydım? Bu insanlara güvenmiyordum. Beni tutsak edenler. Bir antlaşma istiyorlardı ama bana henüz başka bir şey anlatmış değillerdi.

"Mükemmel," dedi odaya tekrar giren Lydia. "Hançerlerimi bir hiç uğruna bilemiş olsaydım, çok büyük bir hayal kırıklığına uğrardım."

Vücuduma aniden bir gerilim dalgası yayıldı. Lydia'nın görüntüsü, yanıma geldiğinde biçim değiştirmeden durmak için çaba sarf etmem gerekecek kadar yırtıcıydı. Giysilerinin kokusu, belinde parlayan çelik, kısacası öldürmek için eğitildiğim her şeye sahipti.

"Hemen şimdi mi?" Shay odanın diğer tarafına yürüdü. Çevresini saran hava titreştiği için tekrar biçim değiştirmesinden endişelendim. Belli ki ikimiz de Arayıcılar arasındayken sınırda duruyorduk. "Sen delirdin mi?"

"Shay." Anika soğukkanlı konuşuyordu ama ses tonu kınını kesen bir kılıçtan farksızdı. Pürüzsüz ve ölümcül. "Senin buradaki önemin, ifade edebildiğimden çok daha fazla. Ama yine de sorumlu benim ve sen de emirlerime uyacaksın."

"Senin kim olduğunu bildiğim söylenemez," diye homurdandı Shay. "Neden senden emir alacakmışım?"

Dilim ile dişim arasından bir küfür savurdum. Shay değişmek üzereydi. Lydia da bunu sezmiş gibiydi. Elleri belindeki parlak kabzaya gitti. Hırladım. Silahların ortaya çıktığı anda ben de değişirdim. Gözlerimi hızla odada gezdirdim. Eşit sayıdaydı; bu iyi değil.

"Zaman doldu, evlat," dedi. "Bir nefes al. Ya da birkaç nefes."

Shay'in hiçbirini dinlemeyeceğini biliyordum. Kurt içgüdüleri ağır basıyordu ve onlarsa Shay'in kendi alanı saydığı bir şeyi tehdit ediyorlardı... yani beni. Shay onun eşiymişim gibi davranıyordu. Alfa eşi. Bu da yalnızca benim müdahale edebileceğim anlamına geliyordu. İçgüdülerim kan için haykırsa da onları bastırdım. Tehlikeyi göze almaya değmezdi.

"Shay, dur," dedim kolunu kavrayarak. Nabzı deli gibi atıyordu, benimkiyle aynı olan her atışı parmaklarımın ucunda hissedebiliyordum. "Tamam."

"Nasıl tamam?" Hâlâ değişme eşiğindeydi ama en azından şimdi bana odaklanmıştı.

"Çünkü gitmek istiyorum," dedim. "Gitmem gerekiyor."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, doğrulukları kemiklerime kadar işledi. Arayıcılar hakkında ne kadar az şey bildiğimin bir önemi yoktu, sürüm her şeyi tehlikeye atmaya değerdi. Onlar için geri dönmek zorundaydım. Mücadele etmem gerekiyordu. Bunu umutsuzca istiyordum. Bu Arayıcılar'la birlikte savaşmak anlamına geliyorsa işe yaraması için bir yol bulabilirdim. En azından bulabileceğimi umuyordum.

Shay beni seyrediyor ve huzursuz görünüyordu ama bir yandan da dinliyordu. Ondaki kurdun ne kadar derine işlemiş olduğuna şaşırmıştım. Bana verdiği tepki, bir alfanın diğerinden tavsiye alması gibiydi. Böylesi bir ortaklık, güçlü ve sarsılmaz liderler yaratırdı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Eğer şu anda o şartlar üzerinde düşünüyorsa aklını nasıl çeleceğimi biliyordum.

"Sürü, Shay," diye fısıldadım. "Bizim sürümüzü düşün."

Haldis kurt sürüsünden "bizim" diye bahsedince tüylerim ürperdi; Ren'in ve benim yerine, Shay'in ve benim demiştim.

"Gerçekten bunun onları kurtarabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu ve öfkesinin sönmeye başladığını fark ettim.

"Bu bizim tek şansımız." Ona sivri köpek dişlerimi gösterdim. Bu antlaşmadan ayrılanın biz olmayacağının işaretini anlayınca gülümsedi. İkimizin de içindeki kurt savaşçılarının ihtiyacı olan koşulları hazırlıyordum.

"Kız haklı," diyen Anika, Lydia'ya geri çekilmesi için işaret etti. "Eğer başka bir yol olsaydı tehlikeyi göze almazdık. Ayrıca tehlikeye attığımız sadece Calla değil. Kendi adamlarımı da gönderiyorum."

İbre'ye baktım, kadının ifadesini değerlendiriyordum. Yüzü kararlıydı ve gözleri yakında gerçekleşecek olan savaşın ateşiyle parlıyordu. Bu doğruydu. Arayıcılar Vail'e giderek hayatlarını tehlikeye atıyorlardı. Bunu Gardiyanlar'ı –sürü arkadaşlarımı– tehlikeden uzaklaştırmak için yapıyorlardı. Bu beklediğim en son şeydi. Bunu hem heyecan verici hem de sinir bozucu buluyordum.

"Hiç kuşkusuz," diyen Lydia'nın gözleri de Anika'nınkiler gibi parlaktı. "Bunu dünyada kaçırmam."

İki kadını süzerken birdenbire onlara karşı değil de onlarla birlikte savaşacağım için rahatladım.

"Pek olası değil ama iyi bir senaryonun içine girmedikçe kurtarma operasyonu bu gece olmayacak. Bu görevin odağı ilk temas olacak. Şimdi gitmeliyiz çünkü bugün cumartesi," dedi Anika.

"Cumartesi," diye tekrar etti Shay.

"Hafta sonu devriyeleri Calla'nın sürü arkadaşları tarafından yapılıyor." Anika bana yan gözle baktı. "Haklı mıyım?"

"Evet." Kadının bunu bilmesinden birazdan daha fazla tedirgin olmama rağmen başımı salladım. *Devriye güzergâhımızı nasıl öğrendiler ki?*

"İsyan dalgasının Gardiyanlar arasında yayılmasının ilk temas noktasından başlayacağını düşünürsek; bu antlaşmanın olmasını sağlamak için genç kurtların güvenini kazanmakla başlamamız gerekiyor. Umarım bugünkü ilk adımla, Calla'nın varlığı bu güveni sağlayacak."

Neredeyse gülüyordum ama kendimi tuttum. Şimdilik tek istediğim Arayıcılar'ın savaş durumunda beni ciddi... ve tehlikeli olarak görmeleriydi.

"Mason, Fey ve kardeşim arasında bir çift oluşturulacaktır," dedim. "Cumartesi devriyesini onlar yapar."

"Şimdi bunun Mason ve Ansel olduğunu umalım." Shay'in yüzüne bir rahatlama geldi. "Bu, karşılaşmayı dileyeceğiniz en iyi çift olur."

"Ama..." Ansel ve Mason'ı görme düşüncesiyle içime doğan ani sevinç yok olmuştu. "Ren'den ayrılırken, bana sürü arkadaşlarımın sorguya çekileceğini söylemişti. Devriye görevine döndüklerini düşünüyor musunuz?"

"Aralarında Shay'in gerçek kimliğini bilen var mıydı?" diye sordu Anika. "Ya da o törende kurban edileceğini?"

"Hayır," dedim. "Hiçbir şey bilmiyorlar."

Suçluluk duygusu bir bıçak kadar keskin bir şekilde göğüs kafesimi deliyordu. Acaba onları ne kadar büyük bir tehlikenin içine atmıştım?

Bryn'in son gördüğümdeki halini düşündüm.

"Buna hazır mısın?" diye sordu Bryn. Işıl ışıl bir gülümsemeyle bana baksa da sesindeki korkuyu duyabiliyordum.

BELONGS TO KARTUS TEAM

"Bunun doğru soru olduğundan emin değilim," dedim tekrar yüzüğe bakarak. Ait olduğum yer burasıydı. Yolumun ne olduğunu hep biliyordum. Şimdi o yolda yürümek zorundaydım.

"Sadece arkanda olduğumu bil." Bryn kolumu tuttu. "Sürüdeki hiç kimse kötü bir şey olmasına izin vermeyecek."

"Sizin katılmanıza izin verilmiyor ki," diyerek ormana giderken bana eşlik etmesine izin verdim.

"Eğer başın derde girerse bizi durdurabileceklerini mi sanıyorsun?" Dirseğiyle dürtünce beni gülümsetmeyi başardı.

"Seni seviyorum, Cal." Yanağımdan öptü ve meşalelerin olduğu yere doğru yürüdü.

Kanım kaynıyordu. Biçim değiştirerek ulumak ve geride bıraktığım sürüyü çağırmak istiyordum. *Ben de seni seviyorum, Bryn. Senin için geliyorum.*

"Bilmemeleri yararımıza olur," diyordu Anika. "Bekçiler senin ve Shay'in yalnız olduğunuza kanaat getirirse, büyük bir olasılıkla her şeyi normale döndürmeye çalışacaklar. Gardiyanlar'ı bir sorun olmadığına ikna etmek isteyeceklerdir çünkü kontrollerini yitirdikleri izlenimi uyanırsa bu onlara zarar verir."

Başımı sallayarak boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Ama Ren... onun yalan söylediğini anlayacaklar." Sürü arkadaşlarım ne yapmış olduğumu ya da Shay'in kim olduğunu bilmiyorlardı. Ren biliyordu. Bu, onu kurtarmak için çok geç kaldığımız anlamına mı gelirdi?

"Rowan Malikânesi'ne saldırdığımızdan beri, Bekçiler ve Gardiyanlar arasında neler olduğu hakkında elimizde net bir bilgi yok," diye devam etti Anika. "Planın bir sonraki evresine geçmeden önce, bu konuda daha iyi bilgi edinmeyi umuyoruz. Umduğunuz kurtlarla buluşmasanız bile geçen hafta meydana gelen karışıklığı açıklığa

BELONGS TO KAOTIC TEAM

kavuşturmamız yararımıza olacaktır. Bu gece keşif grubu bırakma noktasında, kontaklarımızdan biriyle buluşacak."

"Vail'de kontaklarınız mı var?" diye sordu Shay. "Yani casuslarınız mı?"

"Evet," dedi Anika.

"Nerede?" diye sorarken, nasıl Vail'de belirleyemediğimiz Arayıcılar olduğuna dair kafa patlatıyordum. Bu mümkün olamazdı.

"Şu anda sadece iki kişi var," dedi. "Biri okulda, diğeri şehirde."

"Okulda mı?" Soluğumu tuttum. "Bu mümkün değil!" Hemen, Mountain Okulu'ndaki sınıf arkadaşlarımın, öğretmenlerin ve çalışanların yüzlerini, kokularını hatırlamaya çalıştım. Hiçbiri bu senaryoya uymuyordu.

Anika güldü. "Öyle değil."

"Eğer okulda Arayıcılar olsaydı, bilirdim. Bekçiler bilirdi."

"Kendi insanlarımızı casus olarak kullanacak kadar aptal olsaydık bu savaşı başlamadan kaybederdik."

Konuşan, tanımadığım boğuk bir sesti. Döndüğümde kapı tarafında garip bir figür fark ettim. Elinden düşecekmiş gibi tuttuğu düzensiz kitap yığınından ve sıkıca rulo yapılmış kâğıt destesinden yüzü görünmüyordu.

"Biraz yardım," dedi. Adne kıkırdayarak telaşla ilerledi ve yığının tepesinden kayan kâğıt tomarını yakaladı.

"Selam, Adne."

Yüzünü gördüğümde kafam daha da karışmıştı. Shay'den daha genç görünen biriydi. Siyah, kalın gözlükleri yüzündeki sert hatları daha çarpıcı hale getiriyordu. Ancak en dikkat çeken özelliği tepesinde toplanmış, karmakarışık olan saçlarıydı. Simsiyah parlak saçları deniz gibi dalgaları tepecikler oluşturmuş ve perçemleri kaşlarının hemen üzerine düşmüştü.

BELONGS TO KARLIS TEAM

Kollarındaki yükün ağırlığıyla sendeleyerek paldır küldür odaya daldı ve yığını masanın diğer ucuna koydu.

"Bu kadar kısa bir sürede geldiğin için teşekkür ederim, Silas," dedi Anika. "Calla daha yeni uyandı."

"Öyle olacağını düşündüm." Döndü ve bana meraklı bir bakış attı. Çılgın görünen sadece saçları değildi, giydiği yırtık kotu, postalları ve Ramones tişörtü de aynı durumdaydı. Daha önce Arayıcılar hakkında kafam karışmışsa, onun gelişiyle birlikte müthiş afallamıştım.

Connor ve onu takiben hâlâ ürkek görünen Monroe kapıdan içeri girdiler, Silas'a doğru bir kez bakıp, tekrar döndüler.

Connor, "Daha sonra size yetişirim," diyerek el salladı.

Anika, "Kal," dedi.

"Ah," diye inledi. "Gerçekten mi?"

"Connor." Anika sesindeki tehditkâr tonlamayı gizlemedi.

"Kalıyorum. Kalıyorum." Ama Silas'ı bir çöp konteynırından çıkagelen bir berduşmuş gibi süzüyordu.

"Seni görmek de güzel." Silas'ın Connor'a bakış tarzı hiç de arkadaşça değildi.

"Calla, Shay," diyen Anika, onların Sinirli Bakışlarla Birbirimizin Kafalarını Yakıp, Delikler Açalım oyunuyla ilgilenmedi. "Bu Silas. Haldis Kâtibi."

Kırışmış tişörtünü ve çılgın saçlarını süzdüm. "O da bir Arayıcı mı?" Öyle birine benzemiyordu.

Anika ağzını buruşturunca gülmemek için kendini tuttuğunu düşündüm. "Silas bir Kâtip olarak kıyafelerini seçmekte biraz daha fazla özgür olabilir. Onun alanda görev alması pek mümkün değil."

"Kâtip nedir?" diye sordu Shay.

"Bir tür kâğıt katlayıcısı," diye homurdandı Connor.

Silas burnundan soluyarak, "Kara cahil birinin yorumu," dedi. "Aman ne büyük aşağılanma? Acaba nasıl kendime geleceğim?"

"Siz ikiniz keser misiniz?"diyen Adne, Shay'e döndü. "Kâtip, istihbaratımızı ve arşivimizi yönetir."

"Bu pek yeterli değil..." diye söze başlayan Silas göğsünü şişirdi.

Anika, "Yeterince yeterli," diyerek onun sözünü kesti. "Sadece merhaba de, Silas."

"Peki, Bayan Görgü Kuralları. Sadece itibarımı korumaya çalışıyorum," diyen Silas'ın havası sönmüştü.

Birbirlerini bozmaları beni şaşırtmıştı ve bu sadece Silas'ın tuhaflığından kaynaklanmıyordu. Bu grubun dizginleri Anika'daydı ve bu olabildiğince ortadaydı. Ama sürekli birbirlerini aşağılamalarına pek aldırış etmiyor gibiydi. Gardiyanlar efendilerine itaat etmek zorundaydı. Arayıcılar'ın sürekli etrafa savurduğu eleştiriler, ağır cezalara çarptırılırdı. Ama Silas, Connor... hepsi de Anika'ya bir arkadaş gibi davranıyordu.

Karmakarışık olmuş düşüncelerim, Silas'ın delici bakışlarla beni süzmesi yüzünden bölünüverdi. Sanki laboratuvar masasında ilginç bir örneği incelemek üzere doğru açıyı bulmaya çalışırmış gibi başını ileri geri salladı. "Alfa sensin, ha? Güzelmiş. Bu ilginç. Cadı gibi bir şeye benzediğini sanıyordum. Gardiyanlar hakkında çoğunlukla korkunç hikâyeler duyarız. Bilirsin, hepsi böyledir, doğaya karşı ziyan."

Doğaya karşı ziyan mı? Hangi lanet olası şeyden bahsediyor? Cevap veremeden gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

Silas gözlerini yana doğru çevirdi ve Shay'i yukarıdan aşağı süzdü. "Hımm. Sen de Scion olmalısın."

Shay'in etrafında ağır ağır yürüdü, ensesine bakınak için duraksadı ve gülümsedi. "Ve bir işaret de var. Hey, hey. Nihayet işler düzeliyor. Uzun zamandır seninle tanışmayı bekliyordum, adamım. Buraya

geleceğimizden kuşkuluydum. Grant, senin Hobbes'tan hoşlandığını söylüyor. Bu harika. Lanet konusu çok kötü; bu o lanetlendiği zaman, sınıftaki arkadaşlarının ilginç bir sohbete başlamak üzere olduğu gibi bir şey. Ah, tamam."

"Grant?" dedi Shay hızla. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Grant Selby," dedi Silas. "O bizim adamlarımızdan biri."

"Bir saniye," dedim gözlerimi kırpıştırarak. "Öğretmenimiz mi? Felsefe öğretmenimiz sizin casuslarınızdan biri mi?"

"Evet." Silas gülümsedi. "İyi gizlenmiş, ha?"

Anika odanın karşı tarafına geçerek, Silas'ın masaya koyduğu darmadağınık kâğıtları ayıklamaya girişti. "Fark edilmeden Bekçiler'e yaklaşamayacağımız ortada. Bu yüzden aralarında bir gözümüz olsun diye insanları işe almamız icap ediyordu. Bunlar çoğunlukla çapraz ateşe yakalanmış ya da bu gibi şeylerle dünyamıza kazara girmiş olan insanlar. Savaşın sonucuyla gerçekten ilgilenip genellikle yardım öneren kişiler. En yeteneklileri tam içeride yer alır. Casus olarak."

"Onları bizi eğitmeleri için mi tutuyorsunuz?" diye sordum. Çılgınca görünüyordu. Tehlikeli ve çılgınca. Böyle bir görevi kim kabul ederdi ki? Bay Selby ne çok cesurdu ne de ölümü arzulayan biri...

"O okul Bekçiler'in yatırımlarını takip etmek için en kolay yer çünkü insanların, Gardiyanlar'ın ve Bekçiler'in hayatlarının birleşme noktası," dedi Silas. "Ve sadece insan öğretmenlerini işe alıyorlar. Geçen birkaç yıl boyunca sadece bir ve bazen de iki adamımızı çalışmak üzere orada tutabildik. Bu istihbarat çalışmalarımızı önemli ölçüde ilerletti."

Connor, "Bundan hep bahsetmek zorunda," diye Adne'ye hepimizin duymasını sağlayacak kadar yüksek sesle fısıldadı. "Bu görevde orijinal fikirler sanki hep ondan çıkmış gibi."

BELONGS TO KARLOS TEAM

Connor'ın art niyetli yorumuna aldırmadan, başımı onaylarcasına salladım ama daha sonra kaşlarımı çattım. "Eğer Bay Selby bizim dünyamızı biliyorsa, neden sınıfta Hobbes'tan bahsediyordu? Ona ne olduğunu biliyor musunuz?"

Öğretmenimiz Shay'in öne sürdüğü ve okulun sahibi olan Bekçiler tarafından kesinlikle yasaklanmış bir konuyu –*Herkesin Herkesle Savaşı*'nı– tartışmıştı ve bunun için para almıştı. Ağzından salyalar akarak sınıfın önünde nasıl çırpındığını hatırlıyordum. Bu kriz olarak görünen sihirli bir işkenceydi.

Anika yüzünü buruşturdu ama Connor gülmeye başladı. "Evet, bu oldu çünkü o duygusal bir aptal. Az kalsın orada kendini ele verecekti."

Shay'e göz kırptı. "Scion'un Hobbes hakkında konuşmak istemesi gerçeğine kendini o kadar kaptırmıştı ki... Bunun yükseklerden gelen bir işaret olduğunu düşündü."

Shay'in yüzü asıldı.

"Büyük bir olasılıkla öyle," dedi Silas. "Biraz kitap okumuş olsaydın bağlantıyı kavrardın. Ancak bununla birlikte önce okumayı öğrenmek zorunda kalırdın..."

"Onu işe alırken sonrasında böyle bir şey olacağını biliyordun." Connor, Kâtip'e aldırış etmeden Anika'ya doğru konuşuyordu. "Silas'ın tüm öncelikleri yanlış."

Silas küçümser gibi, "Grant olağanüstü bir iş yaptı," dedi.

"O falso neredeyse onu ortaya çıkarıyordu," dedi Connor. "Aptalcaydı ve böyle olacağını bilmesi gerekirdi."

"O mağara adamını aramıza getirmenden iyidir," diyen Silas, bir kâğıt yığınını karıştırıyordu. "Çalıştığı o çöp yığınına adımımı bile atmazdım. Üstelik Rundown'dan bulaşabilecek tüm hastalıkları büyük bir olasılıkla çoktan kapmışsındır."

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Orası Burnout, moron," dedi Connor. "Orası da okul kadar korunaklı. Kurtlar her zaman orada."

"Burnout mu?" Soluğumu tuttum. "Çalışan Tom Shaw mı?" En sevdiğimiz salaş barın aksi müdürünü düşündüm. Bekçiler'in denetiminden uzak bulduğumuz ve asla fişlenmemiş bir yerdi. Nev'in arkadaşı olan Tom, orkestranın davulcusuydu. Acaba tüm bunlar bara takıldığımız zaman bizden bilgi sızdırabilmesi için miydi?

"Evet." Monroe'nun huzursuz bakışları Connor ve Silas arasında gidip geldi.

"Grant gibi hevesle bizim için gözlem yaptığı söylenemez," dedi Silas burnunu çekerek.

"Tom'un daha iyi bağlantıları var." Connor hançerini çekti ve Silas'a doğru tehditkâr bakışlar atarak parmağını keskin tarafında gezdirdi. "Bu antlaşmadaki kilit adam o olacak. Grant, Tom gibi elini taşın altına koymuyor. O okul kendini rahat hissetmek için çok uygun bir yer."

Eğer peşine dişi bir şeytan takılmamışsa. Mountain Okulu'nda cezalandırılan kişi sadece Grant değildi. Ren'le beni yakalayan Hemşire Flyn'in tırnaklarını göğsüme bastırdığını hatırlayınca titredim. Daha sonra da ne yaptığımızı hatırlayıp kızardım. Shay'a suçlu suçlu baktım ama o bana bakmıyordu.

"Bay Selby'i severim," diye karşı çıktı Shay. "O harika bir öğretmen."

"Tabii ki onu seversin." Adne, Connor'a sert bir bakış attı. "O cesur ve zeki bir adam. Connor'ın zekâyla pek arası yoktur sadece."

"İkiniz de beklenenden daha başarılı olduğunuza göre Silas'ı savunmak zorunda olmadığını biliyorsun. "Benim üzerinde durduğum nokta, günün sonunda zekânın postunuzu kurtarmayacağıdır."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Bu doğru değil," diye karşı koyan Shay ciddi bir tartışmaya hazır görünüyordu. Ama Connor buna karşı çıkarcasına başını iki yana salladı.

"Onları nasıl görüyorsam öyle hitap ediyorum, çocuk. Seninle tartışmayacağım."

"Tıpkı bedava içki gibisin." Silas bir tür kayıt defterine benzeyen şeyin üzerini öfkeyle karalamaya başladı.

"Tanrım, hakkımda bir şikâyet formu daha doldurmuyorsun, değil mi?" Connor hançeri Silas'a doğru yöneltmişti.

"Yakışık almayan hareketler, tehditkâr konuşmalar..." Silas başını kaldırıp bakmadı.

"Bunu göz ardı edeceğim, Silas." Anika kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir haftada onlardan on tane gönderdin."

"Yirmi."

Tüm bu atışmalara karşı tahammülümü yitirmeye başlamıştım. "Bilgileri onlardan nasıl alıyorsunuz? Tespit edilmekten nasıl kaçınıyorlar?" Bir mücadele hakkında konuşuyorduk. Bu gerçekleşecek miydi? Dişlerim ağzımın içinde sivriliyor ve her konuştuğumda hırlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Vail'de iki posta kutusu tutuyoruz, tabii sahte isimler adına ama her birine bir anahtar veriyoruz," diye yanıt veren Anika araya girme şansı bulduğu için mutlu olmuştu. "Bu şekilde iletişim kuruyoruz. Birkaç ayda bir isimleri ve kutuları değiştirip yeni anahtarları dağıtıyoruz. Vail'e gelip giden bir sürü serseri ve sezonluk işçi olduğu için değişen isimler pek dikkat çekmiyor.

Başımı salladım, iyice sınıra gelmiştim. Arayıcılar bizi sürekli izlemiş ve bunun farkında bile olmamıştık. Önceden kestirilemiyorlardı ama bu onları ilk sandığımdan daha etkili kılıyordu. Gardiyan

BELONGS TO KARLIS TEAM

devriyelerinin etkinliğiyle ilgili yapılan her açıklama gururumu biraz daha incitiyordu.

Kot pantolonunun cebinden kırışmış bir kâğıdı çıkararak, "Grant'le bu gece buluşacaksınız," dedi Silas. "Henüz teyit ettim."

Anika nota uzandı. "Silas, yazışmaları düzenli tutmanı konuşmuştuk."

"Acelem vardı." Omuzlarını silkti.

"Yerinde olsam ona dokunmazdım," dedi Connor. "Nereden olduğunu bilmiyorsun."

"Kapa çeneni, aşağılık," diye parladı Silas.

"Aşağılık mı?" Connor güldü. "Bunu bulmak için ne kadar uğraştın?"

"İkiniz de sakin olun." Monroe aramıza tekrar katıldığından beri ilk kez konuşuyordu. Geri dönen Rehber'den her zamanki soğukkanlı ve güçlü tavır yayılıyordu. "Anika, benim ekibim tamam. Umduğumuz gibi bugün devreye sokabilir miyiz?"

Cevabı beklerken soluğumu tuttum. Evet demediği koşulda, Vail'e kendi başıma dönmezsem kahrolurdum.

"Evet," diye cevapladı. "Ekiptekiler kim?"

Gülümsedim ve dilimi keskin dişlerimin üzerinde gezdirdim. Shay bana baktı. Kaygılandığını söyleyebilirdim ama başını salladı. Benim kadar o da bu mücadelenin ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Monroe, "Lydia, Connor, Ethan ve Calla," diyerek beni şaşırttı. Her ne kadar savaş için can atıyor olsam da Arayıcılar'ın arasında sayılıyor olmak garip bir histi. Bir de beni hâlâ huzursuz eden bir isim vardı.

"Ethan mı?" diye sordum, Arayıcı'nın öfkeden kudurmuş gözleri ve azgın çığlıklarını hatırlayarak.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Bu antlaşmaya en kısa zamanda uyum sağlamalı," dedi Monroe. "Onu pışpışlayacak zaman yok."

"Katılıyorum," dedi Anika. "Başka kim var?"

"Isaac ve Tess görevi yürütmek için bize dışarıdan yardım edecekler." Duraksayarak Adne'ye baktı. "Jerome dokuma yapacak."

Adne anlaşılmaz bir şekilde konuşmaya başladı ama Anika ondan önce söze girdi. "Hayır. Jerome posta eğitimi için görevlendirildi. O mükemmel bir Dokumacı ve bu görevini akademide kazandı. Adne acilen verimli Haldis Dokumacısı olacak."

Adne ağzını kapattı, kibirli görünüyordu.

"Sanırım bunun doğasıyla..." Monroe söze başladı.

"Tartışma yok," diyen Anika onun sözünü kesti. "Adne dokuyor. Bir sorun olmayacağına inanıyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup, "Olmaz," diyen Monroe'nun, mutsuz olduğu ortaydı.

Aralarında geçenleri seyrederken kaşlarım çatılmıştı. *Ne sorunları vardı?* Monroe ve Adne'nin didişmelerinin nedeni her neyse, bunun görevi aksatmasını istemiyordum. Neyse ki Anika da istemiyordu.

"Güzel," dedi. "Kaybedecek vaktimiz yok. Ethan orada mı?"

"Evet," dedi Connor. "Artık sakinleşmiş olması gerekiyor. Tess yoldan çıkmış ruhuna sihir yapmakla meşgul. Bir de ona kurabiyeler verdiğini sanıyorum."

Lydia'ya göz kırptı. "Bütün o Betty Crocker şeyleriyle seni kandırdı değil mi?"

"Yulaflı, çikolatalı kurabiyenin hastasıyım." Lydia omuzlarını silkti.

"Belki Ethan henüz hepsini bitirmemiştir." Connor güldü.

"Bunu öğrenmek üzeresiniz." Anika gülümsüyordu. "Adne, kapıyı aç."

BELONGS TO KARLIS TEAM

BEȘ

"Dur." Shay'in eli kolumu tutuyor ve henüz gitmek için bir adım atmamış olsam da beni geri çekiyordu. "Şimdi mi gidiyorsun?"

"Yetişkin Silüetler dağdaki devriyelerine başlamadan önce sadece bir vardiyalık süremiz var, tabii genç kurtların hâlâ devriyeye çıktığı doğruysa ki şu anda bunun üzerine bahis oynuyoruz," dedi Anika. "Eğer iletişim kurmak istiyorsak hızlı olmak önemli. Zaman lehimize işliyor ama hepsi bu."

"Zaman mı?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Şu anda Vail bizden bir saat geride." Lydia hançerlerinin keskin uçlarını inceliyordu.

"Biz farklı bir zaman diliminde miyiz?" Soluğumu tuttum. "Neredeyiz?"

"Seyyar Akademisi'nde." Adne küçük grubumuzun ortasına girmişti. "Arayıcılar'ın kalbi, ruhu ve her şeyi."

"Seyyar Akademi mi?" diye sordum. Böyle bir yeri hiç duymamıştım. Arayıcılar hakkında bana verilen bilgiler, onların dünyanın dört bir yanında gerilla saldırıları yapmak için güç toplamaya çalıştıkları ve yıkık dökük kulübelerde yaşadıkları gibi bir hisse kapılmama neden olmuştu.

"Akademi bizim en büyük varlığımız." Anika gülümsüyordu. "Bilgilerimizi, barındırır ve bize yiyecek, meslek ve eğitim sağlar. Tayin edilenler dışındaki çoğu Arayıcı burada yaşar."

"Seyyar Akademi deniliyor, çünkü zor durumda hareket ediyor," diye ekleyen Monroe'ydu. "Belirlenmekten kaçınmak için hiçbir yerde altı aydan fazla kalmayız. Eğer Bekçiler savaşı bize getirirse bu, varlığımızın son bulması anlamına gelebilir."

Bu akademiyi çok fazla gezmemiştim ama ne kadar büyük olduğunu anlayacak kadar görmüştüm.

"Binayı nasıl hareket ettirebiliyorsunuz?"

"Evet." Shay yavaşça döndü ve odanın yüksek tavanını süzdü. "Bunu ben de merak ediyorum."

Adne ona göz kırptı. "Eğer üç ay içinde hâlâ merak ediyor olursan sana ön sıradaki koltuğu veririm."

"Boş ver." Yüzüm asıldı. "Şimdi neredeyiz?"

"Iowa," dedi Anika.

Kaşlarım çatıldı. "Neden Iowa'da?"

"Kesinlikle." Connor başını komik derecede ciddi bir şekilde bana doğru salladı.

Adne içini çekti. "Dünyanın her yerini dolaşıyor, şimdi de Iowa'da. Bir sonraki durak İtalya."

Zihnimde dünyayı canlandırdım. Buraya nasıl getirilmiştim?

"Şu anda ders verecek vaktimiz yok." Anika, Adne'ye doğru işaret yaptı. "Bunu sonra yaparız."

"İyi fikir. Adne, hemen kapıyı aç," dedi Connor. "Beklemekle aram hiçbir zaman iyi olmamıştır; bende kızarıklık yapıyor."

"Bu görünüşünü iyileştirebilir," diye homurdandı Silas. Yığının içinden bir tomar kâğıdı aldı. O dağınıklığın içinde onları nasıl ayırt ettiği tamamen muammaydı.

"Burası Grant'ın bir sonraki görev yeri." Kâğıt destesini frizbi gibi Connor'a fırlattı.

BELONGS TO KARLIS TEAM

Connor zarfı havada kaptı. "Teşekkürler."

"Neler oluyor?" Tuhaf konuşmalara bir anlam veremeyerek Shay'e baktım.

"Ariadne bir kapı dokumacısı," dedi Monroe. "Bu bir Arayıcı'nın üstlenebileceği en önemli görev."

En önemli görev. Adne'ye bir bakış attım, Ansel'dan büyük olmadığına yemin edebilirdim. "Bizim görevimizi o mu yönetecek?"

"Yönetme değil," dedi Monroe. "Sadece dokuma."

"O biraz... genç değil mi?" Dokumanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama eğer görevimizde bunun hayati bir önemi varsa biraz deneyimi olan birinin işin başına geçmesini istiyordum.

"Daha önce söylediğim gibi." Connor, Adne'nin kafasına usul usul vurdu. "Küçük tatlı kızımız beklentilerin ötesine geçti."

"İzin ver işimi yapayım," diye homurdanan Adne, Connor'ın elinden silkinerek kurtuldu.

Gerçekten herkesin söylediği kadar olağanüstü olup olmadığından emin olmak isteyerek Adne'ye baktım.

Shay beni kolumdan tutarak birkaç adım geri çekti. "Sanırım görmek, açıklama dinlemekten daha iyi."

Adne belindeki sivri metalleri aldı.

"Onlar nedir?" diye sordum, silah olduklarını düşünüp gerilerek.

Savunma halinde olduğumu fark eden Adne, tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Hançerler; Dokumacı araçları. Ne yaptıklarını göreceksin."

Gözlerini kaparken derin bir nefes aldı. Sonra hareket etmeye başladı. Hançerler havada rastgele dönüyor, her hızlı vuruşunda havaya ışık pırıltısı saçıyordu ve çan sesine benzer bir melodi kulaklarımızda çınlıyordu. Hızlıca hareket eden Adne çılgınca dans ediyor gibi görünüyordu. Yere yattı ve bacaklarını havaya kaldırarak hançerleri jimnastiği andıran ritmik figürlerle hareket ettirmeye başladı. Kızın

BELONGS TO KADLIS TEAM

hançerlerinin geride bıraktığı, parlak, iplik gibi izler, birbirlerine geçmeye başladı. Kulaklarımıza dolan sesler dalgalı nağmeler oluşturuyordu. Hançerler görünmez devasa bir dokuma tezgâhının içine girip çıkıyormuşçasına kızın kolları havayı dokuyordu. Karmaşık şekilli ateş ışıkları gitgide parlıyordu, ta ki gözlerimi çekmek zorunda kalıncaya kadar. Bir ışık ve müzik okyanusunda boğulabileceğimi sanana kadar ses dalgaları odayı sarmaladı.

Hepsi birden aynı anda duruverdi.

"Bak," diye fısıldadı Shay.

Tekrar Adne'ye döndüm. Devasa büyüklükte parlayan bir üçgenin önünde nefesi kesilmiş bir halde duruyordu. Işıktan bir halı parıldayarak havada asılı duruyordu. Yaklaştığımda nefesim boğazıma tıkanmıştı. Havada dalgalanan üçgenin ortasında bir görüntü vardı; bir deponun içi. Loş odanın içerisi bir yığın kasayla doluydu.

"Gideceğimiz yer burası mı?" diye mırıldandım.

Adne başını salladı, hâlâ nefes almaya çalışıyordu.

"Güzel dokuma." Connor, kızın omzuna birkaç kez vurdu.

"Sorun değil." Gülümsedi ve alnındaki teri sildi.

"Peki, şimdi ne yapıyoruz?" Gözlerimi parlayan ekrana dikmiştim.

"Bu bir kapı," dedi Adne. "İçinden yürü."

Uzun ışık kapısına baktım. "Zarar verir mi?"

"Gıdıklar," dedi Connor alaycı bir ciddiyetle.

Adne hançerinin yassı tarafıyla ona vurdu.

"Ah!" Connor omzunu ovuyordu.

"Sorun yok, Cal," dedi Shay. "Akademiye ben de böyle geldim. Çılgınca görünüyor ama güvenli."

"Çılgınca mı?" Adne itiraz etti.

"Çılgınca güzel." Connor ona gülümsedi. "Önce ben gideceğim."

"Lütfen," dedim, parlak kapının tüylerimi nasıl diken diken ettiğini itiraf etmek istemiyordum.

Connor ışıkla dolmuş şeklin içine kendinden emin bir şekilde yürüdü. Vücudu bir anlığına bulanıklaştı ve sonra oradaydı, sandıkların arasında duruyordu. Duraksadı ve kollarını gererek esnedi, ardından aniden pantolonunu indirerek bize poposunu gösterdi.

Adne, "Ah Tanrım, Connor!" diye inledi. "Oraya git ve onu ısır, Shay."

Shay, "Ben gelmiyorum, unuttun mu?" diye karşı çıksa da güldü. "Hem gelsem bile onun kıçını öpmezdim."

"Belki Calla yapar." Adne sırıtıyordu.

"Mümkün değil," diye homurdandım, ikinci kez baktığımda, Connor'ın kıçının kötü görünmediğini kabul etmeme rağmen.

"Yeter," diyen Anika, Lydia'yı kucakladı. "Kendine iyi bak."

"Tabii ki," diyen Lydia hızla kapıdan geçti ve Connor kaçamadan önce hançerinin yassı tarafıyla çıplak tenine bir şaplak atıverdi.

Adne kahkahalara boğulmuştu.

Monroe, "Devam et, Calla," dedi. "Adne hemen arkanda olacak."

"Dur." Shay beni tuttu. "Onlar giderken biz ne yapacağız? Her şey bitene dek elimiz kolumuz bağlı mı oturacağız?"

"Hayır." Monroe, yanına geldi ve onu nazikçe benden uzaklaştırdı. "Yerine getirmemiz gereken bir görevimiz var."

"Öyle mi?" Shay'in alnı kırıştı.

"Akademinin bazı öğretim üyelerini ziyaret ederiz," dedi. "Ve sen de sınıflarına genç bir kurt sürüsü katıldığında her şeyin yolunda olacağı konusunda onları ikna edersin."

Demek antlaşmanın anlamı buydu. Sadece onlarla birlikte savaşmayacaktık. Onlarla birlikte eğitim görecek ve dünyalarını tanıyacaktık. Bu fikir tuhaf olduğu kadar heyecan vericiydi de.

Adne ayağını yere vurmaya başladı. "Hadi, Zambak. Kapıları hızla açıp kapamaya çalışıyoruz. Bu, vitrin seyretmeye benzemez."

Lakap kullanması azı dişlerimi ona gösterecek kadar beni çileden çıkarmıştı. Geriye doğru bir adım atması beni oldukça tatmin etmişti.

Bana cılız bir gülümsemeyle bakan Shay'e bir bakış attım. "İyi şanslar."

Gülümsemesine karşılık vermek yapabileceğim en iyi şeydi, gözlerimi kapadım ve parlak belirsizliğin içine adımımı attım.

Işık kapısına dokunduğum zaman beni saran duygular konusunda Connor tamamen yanılmıştı çünkü kapının içinden geçerken hissettiğim tam olarak gıdıklanma değildi. Bir anlığına statik elektrikle kaplı bir yere yakalanmışım gibi tenim karıncalandı. Bir sonraki saniyede küflü boğuk hava ciğerlerime dolunca Connor gülmeye başladı. Neyse ki pantolonunu yeniden giymişti.

"Bizimle misin, Calla?" diye sordu Lydia. "Yolculuk sona erdi. İndiğin yer burası."

Connor öksürdü. "İnerken yardım edebilirdim."

Şaşkınlığımdan sıyrılarak gözlerimi ona diktim.

"Kendi şakalarını duymaktan bıkmadın mı?" Lydia onu kapıya doğru itti.

"Gerçekten sorman mı gerekiyor?" Sırıtarak kirpiklerini kadına doğru kırpıştırdı.

Ona ciddi bir bakış atmaya çalıştım ama boğazımdan bir kahkaha yükseliverdi. "Sen bir felaketsin ama sırf bu yüzden senden hoşlanıyorum."

"Tabii hoşlanırsın."

"Yalakalığı kes, Connor." Adne kapıdan çıkmıştı. Etrafımda döndüm. Kızın arkasındaki uzun üçgenden dışına çıktığımız odanın

BELONGS TO KAELIS TEAM

titreşen görüntüsünü hâlâ görebiliyordum. "Kapıdan ilk defa geçen herkesin gözü korkar."

"Her ne kadar kötü bir yolculuk biçimi olmasa da," diyen Connor sanki hâlâ karıncalanıyormuş gibi kollarını ovuşturdu. "Değil mi, kurt kız?"

"Evet, öyle." Gözlerim parlayan kapıya odaklanmıştı. "Ama..."

"Ama ne?" Adne'nin elleri kalçasının üzerindeydi. "Dokumamı beğenmedin mi?"

"O değil," dedim hâlâ kapıyı inceleyerek. "Ama seni huzursuz etmiyorlar mı?"

Adne derin bir nefes aldı ve hançerleriyle kapıya karşı büyük bir X işareti yaptı. "Bak, Zambak. Bütün bu alıştırmaların nedeni, sana bunun tamamen güvenli olduğunu göstermekti. Gece boyunca içinde ileri geri yürümeni sağlamaktan daha fazla ne yapabilirim, bilemiyorum."

"Benim kastettiğim bu değil," dedim. "Bekçiler'in bunlardan birini açıp sizi bulmasından endişe etmiyor musunuz? Bu sürpriz bir saldırı için mükemmel olur. Yani onları bunun için kullanıyoruz, değil mi?"

"Ah." Adne başını salladı. "Anladım."

"Neyi anladın?" diye sordum. "Endişelenmen gerekiyor. Bu oldukça büyük bir kusur."

"Evet, kusur olurdu," diye devam eden Adne, arsız arsız gülümsedi. "Eğer bir sorun olsaydı, ama yok."

"Neden olmasın?" Kızın yüzündeki kibirden rahatsız olmuştum.

"Çünkü bizim Dokumacılar'ımız çok özeldir," diyen Connor kollarını Adne'nin beline doladı ve kız onu itmeden önce yanağından öptü.

"Seni pislik," dedi ama gülümsemesini gizleyemedi.

"İltifat etmeye çalışıyordum," dedi Connor, kırılmış taklidi yapan bir ifadeye büründü ve yeterince çabuk eğilemeyince kız onu yakaladı.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Bunun neden sorun olmadığını lütfen birisi bana söyler mi?" dedim, bu alaycı tavırlarından bıkmış ve oldukça gerilmiştim.

Adne yalnızca, "Bekçiler kapılar oluşturamazlar," dedi ve Connor'la hazırlıksız giriştiği bilek güreşinden sıyrılıp bana baktı.

"Neden?" diye kaşlarımı çatarak sordum.

"Onların yaptığı gibi doğal sihir kanunlarını bozmayacak birkaç avantaja sahibiz," dedi.

"Hâlâ anlamıyorum," dedim.

"Silas'ın daha önce doğaya karşı tüm günahlar konusunu dile getirdiğini hatırlıyor musun?" Connor sırıtıyordu.

"Evet ve hiçbir anlam veremediğimi de." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ve şimdi bunu dile getirmenize de şaşırdım."

Connor teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Sadece zorunluluktan. Senin mükemmel olduğunu düşünüyorum, yavrukurt. Gördüğüm kadarıyla mutasyona da uğramışsın. Gerçi tamamen giyiniksin ama."

"Kes şunu, Connor." Lydia kükredi.

"Evet efendim. Pekâlâ, Gardiyanlar'ı yaratmak da dâhil, Bekçiler tüm güçlerini kullanarak yürütmedeki bazı büyük kuralları yıktı," diyen Connor ellerini kestane rengi, dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Bu kapıların gerçeği doğal prensiplere göre çalışmalarıdır. Eğer Bekçiler'in yaptığı gibi dünyayı her zaman kırıcı bir şekilde dolaşırsan bundan iyilik bekleyemezsin."

"Ha?" Söylemiş olduğu şeye anlam verememiştim.

"Bu dünyadaki her şey birbirine bağlıdır; buna gezegendeki her şey dâhil," dedi Adne. "Dokumacılar Eski Sihir'i kullanarak bu bağlantının iplerini bir araya toplar ve bir yeri bir başka yere bağlar. Bu şekilde seyahat ederiz."

"Ama Bekçiler..." diye başladım.

BELONGS TO KAELIS TEAM

"İpleri çekemezler," diyen Connor cümleyi benim için tamamladı. "Eski moda yollarla seyahat etmek zorundalar. Ya da belki yeni teknolojik yollarla. Ama kapılarla değil. Onlar dokuyamazlar. Yeryüzü buna izin vermez."

"Hâlâ anladığımdan emin değildim ama sohbetimiz, odanın diğer tarafında hızla açılan kapıyla bölündü. Yere düşerek biçim değiştirdim, yayını bize doğrultmuş olan adama saldırmaya hazırdım. Hamle yapamadan önce Connor önüme geçti.

"Isaac, indir şunu! Sana ne yaptık ki?"

Elinde yay olan adam homurdandı. "Ah, Tanrım. Ne zaman geleceğinizi merak ediyorduk. Kapıyı neden depoya açtınız?"

"Çünkü elinde yayı tutan kişi Ethan olsaydı kızı çoktan öldürmüştü." Adne beni gösteriyordu. "İhtiyatlı davrandım."

"Kötü fikir değil," dedi Isaac. "Gerçi şu anda tek yapabileceği, kurabiyeleri kıza kusmak olur. Buraya geldiğinden beri tıkınıyor."

"Calla, buradayken çok fazla değişmemeye çalışman gerekiyor," dedi Lydia, kucakladığı Isaac'ten ayrılırken. "En sevdiğim kızım nerelerde?"

Dilimin ucuna gelen sert sözleri söylememek için çaba harcayarak tekrar insan biçimini aldım. Ne bekliyorlardı ki? Arayıcılar ve yaylarla çok iyi bir geçmişim yoktu.

"Mutfakta, Ethan'la birlikte," diye yanıtladı Isaac.

"Ethan nasıl?" Adne sordu. "Kurabiyeleri tıkınmanın dışında."

Isaac bana baktı. "Kendine geliyor."

"Öyle olacak," diyen Connor elimi tutarak beni kapıya doğru çekti. "Isaac, Calla'yla tanış. Müthiş yeni Gardiyan ayaklanmasını yönetecek olan alfa kızı."

Ne yapacağım? Bu yeni planın dallanıp budaklanması üzerime bir kaya parçası yuvarlanmış gibi bir etki yarattı.

BELONGS TO KAELIS TEAM

"Hepsi bu mu?" Isaac sırıtıyordu. "Memnun oldum, yaygaracı."

Elini sıkarken Connor'a yan yan baktım.

Omzuma birkaç kez vurarak, "Yalnızca şöhretinin seni geçip geçmediğinden emin olmak içindi," dedi.

"Sağ ol."

Ensesinde minicik örgü yaptığı gür saçları olan Isaac'i takip ederek, yerdeki hasırlar ve duvarlara asılmış silahlar dışında bomboş olan geniş bir odaya girdik.

Gözlerimdeki endişeli ifadeyi gören Lydia bana gülümsedi. "Eğitim odası."

Isaac, bizi içinde gürül gürül yanan bir şöminenin, taze kahve kokusunun ve iki kişinin olduğu bir başka odaya götürdü. O kişilerden birisi gülümserken diğeri somurtuyordu.

"Merhaba, güzellik." Lydia'nın kollarını açtığı kişi, aynı yaşlarda –otuz beş ya da bir iki yaş altı gibi– görünen ve mavi-siyah rengi dışında çenesinin hizasındaki kısa saçlarıyla Bryn'i andıran bir kadındı.

Kadın, "Bu benim şanslı günüm," diyerek Lydia'yı öptü.

"Benim de şanslı günüm olabilir mi?" diye soran Connor dudakları kenetlenmiş çifti süzüyordu.

"Kız arkadaşıma sarkma, Connor." Lydia güldü ve kadını sıkıca kucaklayarak kendine doğru çekti.

Connor, "Ona sarkmıyordum ki," diye karşı çıktı. "İltifat ediyordum. Senin bölgende avlanır mıyım sanıyorsun? Seninle devriyeye çıktığımı unuttun. Hançerinin yanlış ucunda olmak istemem."

"Zeki adam," diyen Lydia diğer kadını bana doğru döndürdü. "Tess, bu Calla. Uyanmasını umduğumuz uyuyan kurt."

"Ve uyanmış." Tess hemen yanıma gelerek iki elini birden uzattı. "Seninle tanışmak bir onur."

Yine aynı kelime... onur. Bu beni şaşırtıyordu.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Teşekkür ederim." İki elini de tuttum; yumuşacık ve sıcaktılar. Gülümsemesi ışıl ışıl mavi gözlerine yansıyor ve içtenliğini ortaya çıkarıyordu. Anında ondan hoşlanmıştım.

"Bir fincan kahve için zamanımız var mı?" diye soran Isaac demliği elinde tutuyordu. "Yoksa dosdoğru kan dökmeye mi atlıyoruz?"

Kahveden kan dökmeye giden sorulardan şaşırmış bir halde Isaac'e bakakaldım.

"Sen hiçbir yere atlamıyorsun," diyen Lydia, Tess'i tekrar kollarına çekti. "Orakçılar kaleyi zapt edecek. Sadece Ateşçiler ve kurt bu çalışmanın dışında olacak."

"Ve ben," dedi Adne.

"Yeni Dokumacı olduğunu duydum, Ariadne." Isaac kendine kahve koydu. "Aramıza hoş geldin."

"Adne," diye karşılık verdi. "Sadece Adne."

"Hâlâ babana karşı asi misin, Ariadne?" diye soran Tess, Lydia'ya doğru yaslandı. "Bununla ilgili konuşmuştuk."

"Bu konuyla ilgili konuşan sendin," diyen Adne onları geçerek mutfak masasından önünde kurabiyelerle dolu bir tabak duran ve gözlerini kahvesine dikmiş olan Ethan'ın yanındaki bir sandalyeyi çekti. "Ve siz ikiniz bir odaya gider misiniz? Buradaki herkesin gerçek aşkı henüz tatmadığını bile bile her fırsatta burnumuzu sürtmekten geri kalmıyorsunuz."

"Düzgün konuş," dedi Lydia. "Çok fazla fırsatımız olmuyor ve sen de bunu biliyorsun. Çoğu günler, aynı zaman diliminde birlikte bir saat geçirmek bile bizim için şans."

"Ayrıca, sen on altı yaşındasın, Ariadne." Tess ciddi bakışlarını ona dikmişti. "Henüz aşka rastlayacak zamanın olmadı."

"Tabii ki oldu." Connor, Adne'nin diğer tarafındaki sandalyeyi çekerek kolunu kızın omzuna attı. "Sadece henüz değerini bilmiyor."

BELONGS TO KARLIS TEAM

Adne inleyerek alnını masanın üzerine koydu. "Bana bir fincan kahve veren ilk kişiyle kim olduğuna aldırış etmeden evleneceğim."

"Bana bir fincan at, Isaac!" Connor yerinden yükselerek konuşmuştu.

Adne masanın üzerinden, "Ah, lütfen," diye mırıldandı.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Connor. "Yüzük yerine bir fincan kahve mi? İşte bu tam da hazırlandığım türden bir evlenme teklifi."

Parmağımdaki soğuk metal halkayı tuttum. Adne'nin beni izlediğini görünce ellerimi masanın altına sakladım.

Isaac, "Zaten paran ancak ona yeter," diye ekledi.

"Şey, o da var tabii." Connor kahkaha attı.

"Hâlâ kahvem yok," dedi Adne. "Cömertçe yaptığım öneriye rağmen."

"Bu kadar kolay pes etme, tatlım." Isaac gülümseyerek Adne'ye üzerinden buhar tüten fincanı verdi. "Calla, kahve?"

"Şey, ben..." Tereddüt içindeydim, eli kulağında bir çatışmaya karşın yapılan bu tuhaf sohbeti hâlâ anlamıyordum. "Saldırıya odaklanmamız gerekmiyor mu? Anika bu işi yerine getirmemiz için az zamanımız olduğunu söyledi."

Oda sessizliğe gömüldü. Nefesimi tuttum, belli ki yanlış bir şey söylemiştim.

Tess beni teskin etti. "Tatlım, bir fincan kahve için daima zaman vardır." Kolumdan tutarak beni Connor'ın yanındaki sandalyeye oturttu.

"Ölümün soğuk yüzüne baktığında, iyi olan her şey için zaman vardır," diye ekledi Connor.

Ethan, "Kuşkusuz," diye köşeden homurdandı.

Onların cılız gülümsemelerini süzdüm ve kafam büsbütün karıştı. Hayatlarını düşündüm. Neyle yüz yüze olduklarını. Bekçiler. Gardiyanlar. Hayaletler. Bir sürü kâbus.

Hayatta kalmak. Her şey bunun içindi. Arayıcılar, Gardiyanlar gibi savaşçıydı. Her mücadeleye, son mücadele olarak bakıyorlardı. Tüm bunlar –zamansız kahveden, Connor'ın uygunsuz şakalarına kadar– savunmalarını güçlendiriyordu. Sadece bu, bedensel bir zırhlanma değildi. Zihinsel bir siper almaydı. Ruhlarını umutsuzluktan kurtarma yöntemiydi.

Tuhaf olduğu kadar ben de bu stratejiyle görev alabilirdim. Eğer bunun kahveyle bir ilgisi varsa istemeyerek huysuzlanmanın bir çatışmada bana üstünlük sağlayıp sağlamayacağını merak ediyordum.

"Burası neresi?" diye sorarken depo alanını, eğitim odasını ve şimdi de mutfağı çözmeye çalışıyordum.

"Dünya genelinde Bekçiler'in başlıca yerleşkelerinin bitişiğinde karakollarımız var. Bu karakolların iki temel amacı var; insan dünyasıyla ilişkimizi sürdürmek ve Bekçi hedeflerini vurmak için göstermelik yerler olarak kullanmak."

"Burası güzel Araf evi." Isaac derin bir nefes aldı.

"Araf olabilir." Lydia gülüyordu. "Ama kahve muhteşem."

"Araf?" Kaşlarımı çattım ama Isaac katran karası sıvıyla dolu bir fincan uzattığında ona gülümsedim.

"Bilirsin, cennet ve cehennem arasında kaldığın yer," dedi Connor. "Cennet, akademi oluyor ve cehennemse..."

"Vail." Ethan sandalyesini iterek odanın en uzak köşesine gitti, benim varlığıma dayanamadığı her halinden belliydi.

Tess, ona bakarak başını iki yana salladı ama Ethan umursamadan sessizlik içinde kahvesini yudumladı.

Ethan'a bir koz vermenin büyük olasılıkla en iyi kumarın olacağını düşündüm. Bana güvenmesi ya da benden hoşlanıp hoşlanmaması önemli değildi. Buraya arkadaşlık etmeye gelmemiştim. Sürümü kurtarmak için buradaydım.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Tekrar Connor'a döndüm. "Peki, tam olarak neredeyiz?"

Soruyu sorarken titrediğimi gizlemek zorunda kaldım; eğer Bekçiler'e yakınsak ne kadar güvende olabilirdik ki?

Lydia, Tess'le birlikte masada bize katılırken cevap verdi. "Denver'da bir depodayız. Dokumacılar buradan ateş hattımıza kapılar açar. Ateşçiler görevlerine göre gelip giderler.

"Ve biz Orakçılar bir süreliğine yalnız kalırız," diyen Isaac üzgün görünüyordu.

Tess dilini şaklattı. "İyi bir arkadaş olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Eğer benim için yemek pişirmekten vazgeçeceksen hayır." Isaac ona dönüp sırıttı.

"Ona yemek yap diye mi seni tutuyor?" diye sordu Lydia. "Çok fazla iyisin."

Isaac, "Düzenimi bozma, kadın!" diyerek karşı çıktı. "Ayrıca bulaşıkları ben yıkıyorum."

"Yıkıyor," dedi Tess.

Kahvemden bir yudum alıp devam etmeye çalıştım. "Orakçılar nedir?"

"Dünyada pek fazla Arayıcı kalmadı." Lydia'nın sesi sertleşme sınırındaydı. "Çoğu eğitim ya da öğrenim için akademide kalıyor ve sadece zaruri görevler için ayrılıyorlar. Ama onlar burası gibi karargâhlardaki çatışmalarda hâlâ mücadele veriyorlar. Ekiplerimizdeki üye dağılımı hep aynı sayıdadır; her üyenin özel bir görevinin olduğu onluk gruplar halinde yer alırlar. Orakçılar ikmal sağlar ve değerli malları karaborsaya sürerek nakit akışımızı dünyadaki döviz kurlarıyla güncel tutarlar."

"Karaborsa mı?" Huzursuz bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Telaşlanma, Calla, insan organları gibi çirkinliklerle ilgilenmiyoruz." Tess kıkırdayarak başını iki yana salladı. Ben huzursuzca

gülünce telaşlandı. "Çoğunlukla sanat işleri ve antikalar. Diğer insanların ulaşamadığı yerlerde nasıl bulacağımızı bildiğimiz şeyler."

"Sana Orakçılar'ın kaçakçı olduğunu söylemeye çalışıyor," dedi Connor. "Ama iyi olanlar."

"Connor, biliyorsun bu iş için çok uzun ve zorlu bir eğitim aldık," dedi Isaac.

"Senden daha uzun," diye ekledi Tess.

"Ne kadar?" diye sordum.

"Arayıcılar için iki yıllık genel yeteneğin yanı sıra, bir yıl da görevde uzmanlık eğitimi standarttır," dedi Tess. "Orakçılar iki yıl daha eğitilir."

"Nasıl kaçakçılık yapıldığını öğrenmek için mi?"

"Ne yaptığına bir bak, Connor." Tess başını iki yana sallıyordu. "Hayır, işler öyle yürümüyor. Orakçılar sanat tarihi, dil ve eski ve yeni klasikleri bilir. Bu onların savaş eğitimine ilavedir. Orakçılar'ın işi neredeyse Ateşçiler'in görevlerinden daha tehlikelidir."

Huzursuzca boğazımı temizledim. "Peki ya Ateşçiler?"

"Ateşçiler senin meslektaşların," dedi Lydia. "Bekçiler'e karşı ilk saflarda savunma yapmak için eğitilirler. Belirlenmiş düşman hedeflerine karşı saldırılar gerçekleştirirler. Ama bu çoğunlukla Gardiyanlar'ı öldürmek anlamına gelir."

"Harika," dedim sözleri karşısında azı dişlerimin sivrildiğini hissederek. "Ve Dokumacılar da kapıları açıyor. Monroe, o senin..."

Onu nasıl çağırdıklarını hatırlamaya çalıştım.

"Rehber," dedi Tess. "O bizim Rehber'imiz."

Ethan ilerleyerek boşalan fincanını masaya çarptı. "Artık anasınıfı dersleri bittiyse harekete geçebilir miyiz? Anika halı. Günışığından yararlanmak için sadece birkaç saatimiz var."

"Ethan!" Tess ayağa kalktı.

"Sakin ol." Connor da ayağa kalktı. "Ethan doğru söylüyor. Gitmemiz gerekiyor."

Lydia bana baktı. "Hâlâ bir sürü soruların olduğundan eminim. Hepsine şimdi cevap veremediğimiz için üzgünüm."

"Sorun değil." Sandalyeden kalktım, kaslarım gerilmeye başlamıştı. Kafeinin etkisi ve ormana dalma düşüncesi bende koşma isteği uyandırıyordu.

Bu alfa için sürüsünü bulma zamanı gelmişti.

BELONGS TO KARDOS TEAM

ALTI

Adne'nin bu sefer açtığı kapı, tüm yaşamım boyunca bildiğim bir manzarayı gözler önüne sermişti. Öğle güneşinin altındaki karla kaplı yamaçların pırıltısı, uzun çam ağaçlarının gölgeleriyle aralıklı olarak kesiliyordu.

"Bu doğu yakası," diye mırıldandım. Bir an evvel koşup sürü arkadaşlarımı bulmak ve onları güvenli bir yere götürmek ihtiyacı her yanımı sarmıştı. Kendimi kontrol etmeye çabalarken dişlerimi gıcırdatıyordum. "Evet," dedi Adne. "Bu işe yarar mı? Belirlenen buluşma noktamız buraya yakın. Grant kar ayakkabılarıyla beş yüz metre civarında iz sürüyor; burası devriye güzergâhlarınızın kıyısındaki bir park alanı ama umarım kurt saldırısına maruz kalmamıştır."

"Kıştan nefret ediyorum," diye homurdanan Ethan çizmelerini bağlıyordu.

"Karın üzerine yatıp bir kar meleği yapmak için sabırsızlanıyorum," diye yanıt verdi Connor, o da kar botlarını bağlıyordu.

"Bazen senden gerçekten hoşlanmıyorum," dedi Ethan eldivenlere uzanırken ama gülümsememek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

Lydia güldü ve kendi kar başlığını taktı. "Calla, Ethan ve ben sürü arkadaşlarını bulmak için seninle geliyoruz. Connor, Grant'le buluşmak için diğer yöne gidecek."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

İçimden Ethan yerine Connor'ın bizimle gelmesini dilememe rağmen başımı salladım. Lydia'nın kapının içinden geçerken arkada duran Ethan'la aramızda bir noktada yer almasının pek yardımı dokunmamıştı. Açıkta kalan sırtımın, oku için cezbedici bir hedef olmasından endişe ediyordum.

"Bekliyor olacağım," dedi Adne kapıyı kapatırken. Ağaca yaslandı. "Uzun sürmesin. Yirmi kat giyinmeme rağmen bu yükseklikte uzun süre dayanamayabilirim. Dondurucu bir soğuk var."

Adne'nin önerisi, beni kar yığınlarının arasında çılgınca koşma düşüncelerimden sıyırdı. "Neden içeride beklemiyorsun?"

Arayıcılar bana bakakalmıştı. Ben de onlara baktım, neden suratlarını astıklarını anlamıyordum. Kapı açıldığı zaman diğer taraf görülebiliyordu. Bulanıktı ama göz gözü görmeyecek kadar da değil.

Ethan dili ile dişi arasında bir şeyler homurdandı. Adne bana telaşlı bir gülümsemeyle bakmadan önce, ona bir bakış attı.

"Kusura bakma," dedi. "Tüm kuralları sana anlatmayı unuttuk. Kapılar asla açık bırakılmaz."

"Asla." Ethan ayağının altındaki karı ezdi. "Dokumacılar asla gerçek bir çatışmaya katılmaz, görev bölgesinin dışında kalırlar."

Adne'nin yüzü asılmıştı ama Connor başını iki yana sallayarak, "Bunun neden gerekli olduğunu biliyorsun, ufaklık," dedi.

"Kes sesini."

Lydia elini Adne'nin omzuna koydu. "Dokumacılar, Arayıcılar'ın arasındaki en güçlü ve en değerli araçlardır. Onları riskten uzak tutmaya çalışırız."

"Ama benim söylediğim de bu işte," dedim, sözüm ona müttefiklerim hakkında hâlâ pek bir şey bilmediğim için moralim bozulmuştu. "Eğer o diğer tarafta olursa tehlike durumunda kapıyı hemen kapatabilir."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Bir Dokumacı ne kadar dikkatli olursa olsun, yine de hata yapar." Adne'nin bakışları bıçak gibiydi. "Bir şey içinden geçebilir."

"Bekçiler'in kapılar yapamadığını söylediğinizi sanıyordum," dedim.

"Bekçiler kapıları yaratamaz," dedi Adne. "Ama yine de içinden geçebilirler. Yaratıkları da aynı şekilde. Gardiyanlar, hayaletler, ne varsa..."

"Ayrıca eğer Bekçiler bir Dokumacı'ya ulaşır ve," dedi Lydia, "bir esiri kapıları açmaya zorlarlarsa geldiklerini asla görmeyiz. Bu nedenle kapılar kapalı durur ve Dokumacılar, Ateşçi olamazlar. Tehlike bölgesinin dışında çalışırlar... en azından üstesinden gelebildiğimiz kadar dışında kalırlar."

Adne limon yemiş gibi görünüyordu.

Connor, Adne'ye, "Bu nedenle bizim olmadığımız herhangi bir şey gelirse, Araf'a geri dönersin," dedi.

"Kuralları biliyorum," dedi. "Mezun oldum, unuttun mu?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Connor gülümseyerek kıza bir öpücük attı, sonra da karda yürümeye başladı.

"Tamam, Calla," dedi Lydia. "Belli ki en iyi iz sürücü sensin. Yolu göster."

Sırıtarak biçim değiştirdim ve karların içine zıplayıverdim. Canlandıran kış havası burun deliklerime doluyordu. Ulumayı özlemiştim. Bodur çalıların altından bir tavşan zıplayınca ağzım sulanmaya başladı.

"Calla!" Lydia bağırıyordu.

Savrularak durduğumda kar, bir sis bulutu gibi etrafımı sardı. *Ah.*

Dağda koşturmanın coşkusu diğer kurtlarla birlikte olmadığımı unutmama neden olmuştu. İnsanlar yavaş ilerliyordu. Birden döndüm ve Lydia ile Ethan'a doğru koştum ve yanlarına gelince biçim değiştirdim.

"Özür dilerim."

"Keşfe çıkabilirsin ama bizi kaybetme," dedi Lydia.

Ethan sırtındaki yayını düzeltti. "Eğer çok uzaklaştığını düşünürsem seni kuyruğundan vururum."

Lydia ona dik dik baktı.

"Şaka, şaka yapıyordum," diye karşılık verdi ama sırıtışı hiç de dostça değildi.

Tekrar kurt biçimini aldım ve Arayıcılar'ı gözden kaybetmeden önlerinde ilerlemeyi başardım. Karın yeni yağmış olması bizi zorluyordu. Kokuları bastırıyor, yeni oluşmuş izleri ve eski kokuları yok ediyordu.

Adne'nin açtığı kapı Haldis Mağarası'nın güneybatısındaydı. Gardiyanlar'ın öğle devriyesini yaptıklarını düşündüğüm noktaya doğru yol aldım. Yeni müttefiklerime uyum sağlamak kolay değildi. İletişim kurmadaki acizliğimiz en iyi anlatımla can sıkıcı ve en kötü anlatımla son derecede sinir bozucuydu. Ne zaman onlarla konuşmak istesem geriye koşmak, biçim değiştirmek ve tekrar yola koyulmak zorunda kalıyordum. Bu da sadece sürü arkadaşlarımı geri getirmek konusunda daha fazla umutsuzluğa kapılmama neden oluyordu. İnsan olduğu zamanlarda, Shay'le birlikte böyle yürümenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalıştım. O tırmanırken sabretmiştim, ayrıca Arayıcılar karlı arazide hızlı hareket etme konusunda oldukça becerikli olduklarını kanıtlamıştı. Mükemmel bir işbirliği olmamasına rağmen, bunun işe yarayabileceğinin farkındaydım. Bu düşünceyle kar yığınlarının arasına daldım.

Donmuş toprağa ulaşmak için kar yığınlarını eşeledim ve burnumu kaldırarak havayı kokladım, sürü arkadaşlarımın izine ait bir kanıt bulmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama hiçbir şey bulamadım. Ne iz vardı ne de koku. Hiçbir şey yoktu. *Neredeler?*

BELONGS TO KARLIS TEAM

Lydia beni tekrar çağırdığı zaman, güneşin ufukta alçalması gibi umudum da tükeniyordu.

"Hiçbir şey yok mu?" Lydia karın üzerine mürekkep gibi yayılan türkütücü karanlığa bakıyordu.

"Hayır," dedim karı tekmeleyerek. "Bunlar kokuları hapsediyor. Av hayvanı dışında hiçbir ize rastlamadım."

"Devriye sırasında sürü arkadaşlarının kuyruğu hiç kopmaz mı?" diye sordu Ethan.

Kaşlarımı çattım. Gittiğimiz her yerde beni rahatsız etmek için iğneleyecek bir şey bulmuştu. Rotaları değişmiş olsa bile Gardiyanlar'ın dağın bu bölümünden geçtiklerine dair bir iz bulmam gerekirdi. Haldis Mağarası'na çok yakındık ve burası tamamen devriye dışıydı. Tabii... mağarada saklı olan nesneyi çalmamız ve Bekçiler'in bunu biliyor olması dışında. Shay tuhaf silindiri bulup kendine ait olduğunu söyledikten sonra, onların korkusu okulumuza yayılmıştı. Haldis'in artık korunmaya ihtiyacı yoktu. Artık orada devriye gezilmeyecekti. Ve kurt sürüsünün kutsal bölgede dolaşmasının tek nedeni, dört gözle bekledikleri...

"Ah, hayır," dedim eldivenin içindeki avucumu alnıma vurarak. Kanım donmuştu.

"Ne?" diye sordu Lydia.

Onlara söylemek istemiyordum. Kendimi bir aptal gibi hissediyordum. Bu kadar önemli bir şeyi nasıl unutabilmiştim? Nedenini bildiğim için yanaklarım alev aldı. Mason veya Ansel'ı, hatta huysuz Fey'i bulma olasılığına ve hep sahip olduğum sürümü bir araya getirme umuduma kendimi çok fazla kaptırmıştım. Burası bizim devriye gezdiğimiz yerdi. Bu bölge tüm yaşamımın odak noktasıydı. Diğer seçenekleri düşünmek aklıma bile gelmemişti.

BELONGS TO KADLIS TEAM

Ama bu planı yaptığımız zaman Shay neden hiçbir şey söylememişti? Haldis konusunun atlandığını biliyordu. Shay bunu kendine saklamıştı.

"Calla." Lydia tekrar konuştu. "Ne oldu?"

Bir açıklama ve özür bulmaya çalışırken gözüme bir şey ilişti. Yüz metre öteden bir şey bize doğru hızla geliyordu.

"Dikkat," diyen Ethan yayıyla nişan aldı.

"Dur." Lydia elini Ethan'ın koluna koydu. İki ayaklı şekil bize doğru bakıyor ve kollarını deli gibi sallıyordu. "Bu Connor."

Kar ayakkabısı giyen birisi için etkileyici bir hızla hareket ediyordu. Arayıcılar, kış şartlarında savaşmak için çok ağır bir eğitimden geçmiş olmalıydılar.

"Hadi," diyen Ethan, Connor'ın olduğu yöne doğru yürüdü.

Ona ulaştığımız zaman, Connor ellerini bacaklarına koyarak eğildi ve soluklandı.

"Ölmüş," dedi Connor kesik kesik soluklarının arasından. "Grant ölmüş. Boğazı kesilmiş."

Şiddet yaratmak için yetiştirilmiş biri olarak ölümün beni huzursuz edeceğini hiç sanmazdım. Ama sakar ve nazik Bay Selby'nin derisi parçalanmış bir halde, kan gölünün içinde yattığı görüntüsü titrememe neden oldu.

"Lanet olsun." Ethan başını eğdi.

Lydia gözlerini kapayarak, "Çok yazık. Bu bizim buradan gitmemiz gerektiği anlamına gelir. Eğer kurtlar hâlâ avlanıyorsa izimizi bulmakta zorlanmazlar... ya da Adne'nin kokusunu..." dedi.

Connor başını salladı ama bana bakıyordu. "Sürü arkadaşlarını buldun mu?"

"Hayır," dedim Bay Selby'nin ani ölümünden ötürü hâlâ şaşkındım. "Ayrıca yeni farkına vardım ki..."

Uluma sesi sözlerimi yuttu. İkinci ve üçüncü ulumalar ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Bu benim sürüm değil," diye fısıldadım.

"Burada olduğumuzu biliyorlar," dedi Ethan. "Hadi gidelim."

"Yakın durun," diyen Lydia başı çekiyordu.

Arkasından yürümeye başladık ama Lydia gelirken bıraktığımız dümdüz izin aksine zikzak çizeceğimiz bir yol izliyordu. Adne'ye giden yöndeki yeni izlerimizi silerken, gelirken bıraktığımız izleri yok etmekten kaçınıyordu. Kurt biçiminde hızla ileri geri giderek adımlarımızın üzerinden geçiyordum, uluyan kurtlara ait bir işaret bulmak için etrafı dinliyor ve sürekli havayı koklayarak bizi izleyip izlemediklerini anlamaya çalışıyordum. Ancak akşam karanlığı beraberinde huzursuz edici bir sessizliği de getiriyordu ve karın, kokuyu olduğu kadar sesi de nasıl yuttuğunu hatırlıyordum. Kuvvetli rüzgâr, karın üst tabakasını kaldırdı ve yüzümüzün buzul kristallerle kaplanmasına neden olarak ulumaların geldiği yöne doğru esti.

İyi değil. Gardiyanlar'a doğru esen rüzgârın önündeydik. Kokumuzu alabilirlerdi, oysa ben onların kokusunu neredeyse yanımıza geldiklerinde alacaktım.

Tekrar ulumalar yükseldi, bu kez çok daha yakından.

"Savaşmadan buradan çıkabileceğimizi sanmıyorum," dedi Ethan.

"Yalnızca koşmaya devam et." Lydia'nın soluğu bembeyaz buhar şeklinde çıktı.

Adne'yi bıraktığımız yere yaklaşıyorduk ki üzerimizdeki ağacın dalından bir gölge düşüverdi.

Lydia birden döndü, elinde hançeri vardı.

"Benim!" Adne ellerini havaya kaldırmıştı.

"Ağacın tepesinde ne yapıyorsun?" diye soran Ethan dallara bakınıyordu.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Saklanıyorum." Adne bacaklarındaki karları silkeledi. "Uluma seslerini duydum ve risk almamanın iyi olacağını düşündüm."

"Aferin," diyen Connor kızı sağ salim görünce rahatlatmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Adne.

"Grant'i öldürdüler," dedi Connor.

Adne'nin yüzü soldu. "Ah, hayır."

Kulaklarım, arkamızdaki ormandan gelen yeni seslere dikilmişti. Buzun üzerindeki pençe sürtünmesi. Biçim değiştirmek istemiyordum, bu yüzden Arayıcılar'a havladım. Bu yeterli olmuştu.

Ethan yayını hazır etti. "Adne, kapıyı aç."

Sessizce ilerledim ve ormanı inceledim. Bir kıpırtı göründü. Kızıl-kahverengi bir kurt ağaçların arasından süzüldü. Kalbim yerinden çıkacaktı. Bu bir Silüet'ti. Sasha, Fey'in annesi ve annemin devriye arkadaşlarından biriydi. Ona doğru hızla koştum.

Lydia, "Calla, hayır!" diye çağırdı ama koşmaya devam ettim.

Tekrar havladım, bu kez Sasha'yı çağırıyordum. Görüntüsü iki ağacın gövdesinin arasında parladı ve takip ederek ona zihin gücüyle seslendim.

Sasha! Sasha, dur!

Kızıl kurt hızla dönerek bana doğru koştu. Tüm hızıyla koşuyordu ve yakınlaştığında bile yavaşlamadı, hırlıyordu.

Eve hoş geldin, Calla.

Gövdesi benimkine çarpıp birlikte karlarının içinde yuvarlandığımızda zihnim allak bullak olmuştu. Kıvrılarak uzaklaştım ve omzumu ısırmaya çalışınca kenara sıçradım.

Dur! Ne yapıyorsun?

Cevap vermedi ancak tekrar bana doğru hamle yaptı, gözlerinde kana susamış bir ifade vardı.

İçgüdülerim uyandı ve hırlayarak saldırdım. Dişlerim göğsüne gömülmüştü ama ağzımdaki sürü kanının tadı beni derinden sarstı. Bununla ilgili hiçbir şey doğal gelmiyordu. Benden birine, sürü arkadaşımın annesine saldırıyordum. Bu şimdiye kadar bildiğim her şeyin karşısındaydı.

Ona tekrar ulaşmaya çalıştım.

Lütfen, Sasha. Size yardım etmek için buradayım.

Bir sonraki hamlesinden güçlükle kurtuldum.

Aptal kız.

Gerçeğin soğukluğu tüylerimin altına işlemişti. Sasha beni öldürmeye çalışıyordu ve eğer hayatta kalmak istiyorsam onu öldürmek zorunda kalacaktım. Bu felaketten kurtulmak için başka bir yol bulmaya çabaladım.

Sasha bir kez daha atıldığında, yana doğru yuvarlandım ve karda dönerek çenemi topuklarının arkasındaki kirişe kenetledim. Dişlerim tendonlarını kesince haykırdı. Kaslarını parçaladığımda tekrar acı acı havladı ve dönerek boş bir çabayla beni ısırmaya çalıştı. Takip edemeyeceğinden emin olmuş bir halde bacağını serbest bıraktım ve hızla Arayıcılar'a doğru koştum. Ağaçların arasından ışıldayan kapıyı görebiliyordum. Ama çatışma seslerini de duyuyordum. Kendimi zorlayarak hızlandım.

"Calla!" Adne el sallıyordu. Ona doğru kestirme yoldan gidiyordum. Sert ve ağır bir şey bana çarptığında ona sadece yarım metre uzaklıktaydım. Tekrar yuvarlandım, nefes alırken ciğerlerim zorlanıyordu. Titreyen bacaklarımın üzerinde doğrulmaya çabaladım ve bana saldıranı görmek için döndüm.

İri yarı kurdun tüyleri, gri ve kahverengi karışımıydı. Dik dik beni süzerek hırlıyordu.

BELONGS TO KARLIS TEAM

Gözlerim o gözlere kenetlendiğinde kalbim durdu sandım, Emile Laroche...

Mahkûm alfası bizi avlıyordu.

Gelişen olaylar zihnimi bulanıklaştırırken, korkusu beni felç etmişti. Sasha, Emile'le birlikte avlanıyordu. Emile ile... Bunun hiçbir anlamı yoktu. Sasha, annemin av ortağıydı. O bir Silüet'ti. Silüet kurtları yalnızca kendi alfalarına yani annem ile babam, Stephen ve Naomi Tor'a itaat ederdi. Silüetler ve Mahkûmlar birbirlerini hor görür ve mümkün olduğunca iletişim kurmaktan kaçınırlardı. Sürüler sadece ve sadece Bekçiler'in emriyle işbirliği yapardı.

Ama şimdi Emile Laroche, Mahkûm alfası, Silüetler'e liderlik ediyordu. Tüylerim diken diken oldu ve şüphemlerimle mücadele etmememe rağmen ona hırladım. Gözlerimin önüne serilen gerçek hakkındaki her şey yanlış ve anormaldi. Sasha neden Emile'i takip edecekti ki? Neden bana saldırmıştı? Annem ve babam neredeydi? Sürüm neredeydi?

İlerleyen Mahkûm alfasının çenesinden salyalar akıyordu.

Affedilmek için yalvarmaya mı geldin?

Bacaklarım titriyordu.

Yelelerini sallarken kasları titreşiyordu.

Sanırım bunun çok geç olduğunu fark etmişsindir.

Kükredim. Eğer Emile bir kavga istiyorsa buna hazırdım, hem de bu fikrin bende çaresizlik hissi uyandırmasına rağmen çünkü Emile, Gardiyanlar arasında bir katil olarak ün salmıştı. İri cüsseli, güçlü bir hayvandı ve mücadelede benden çok daha fazla yılı geride bırakmıştı.

Hiçbir şey için üzgün değilim.

Kendimi yere sabitleyerek saldırmasını bekledim. Emile'i yenemesem bile, yine de onun canını acıtabilirdim. Hem de çok.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Sırtını kamburlaştırarak yere sindi, kükremesi neredeyse boğuk bir kahkaha gibiydi. *Bu tam babanın dediği şey.*

Babam mı?

Acıyla havlayıp başını yan tarafından gelen hançere doğru çevirdiği zaman hâlâ sözlerinin şokunu yaşıyordum. İkinci bir hançer üzerinden geçtiği sırada, karda yuvarlanırken ardında kıpkırmızı bir iz bırakıyordu.

"Calla! Adne'ye git!" diye bağırdı Lydia. Elinde iki hançerle Emile'e doğru koşuyordu.

"Git! Git!" Connor kaçış mesafemizin yarım metre ötesinde, bir başka yetişkin Mahkûm'u yakaladığı halde bağırıyordu. Gardiyan ve Arayıcı karların arasında yuvarlanırken arkalarında ışıl ışıl parlayan beyaz bir toz bulutu bırakıyorlardı. Connor'ın hançerinin kurda salladığı her darbede gün ışığında parladığını görüyordum. Mahkûm'un dişleri onu yakalamak üzere gıcırdıyordu ama kıvrılıp bükülen Connor kendisini hayvanın çenesinden uzakta tutuyordu. Koşarak onu geçtiğim sırada, Gardiyan'ın gıcırdayan dişlerini bir kılıcının yassı tarafıyla bertaraf ederken diğerini ustalıkla içinden geçirdi. Kurdun cansız bedenini kılıcından atarak, hemen ardımdan koştu.

Kapının yanında duran Ethan'ın ardı arkası kesilmeyen ateş oklarıyla Lydia'nın saldırısını desteklediğini göz ucuyla gördüm. Biçim değiştirdim, soluk almaya çalışırken bir yandan da bir sonraki adımın ne olacağını sorma ihtiyacı hissettim.

"Hadi!" Connor beni ileri doğru itip ikimiz birden sendeleyerek karlı ormandan çıkarken ışıldayan kapının içinden bir kol uzandı ve Adne beni Araf'ın eğitim odasının sıcaklığına çekti."

"Lydia, biz tamamız!" diye bağırdı Ethan. "Buraya gel!" Kadına doğru iki adım attığı anda ormandan dört kurt daha fırlayarak Mahkûm alfaya doğru koştu.

"Lydia!" Ethan haykırarak daha fazla ok fırlattı.

Kadın gözlerini Emile'den çekti ve yaklaşan Gardiyanlar'ı gördü. Yeni saldırganlara iki hançer daha fırlattı ve birini yere indirmeyi, diğeriniyse yavaşlatmayı başardı. Ancak hızla dönüp karların içine atıldığında, Emile havada süzülerek kadının üzerine saldırdı.

Tüm kuvvetiyle atlayarak kadını yere düşürdü ve karın içine dümdüz yatırdı. Çenesi kadının boğazına kilitlenmişken geri kalan üç kurt da ona yetişti.

"Hayır!" Connor bağırarak kapının diğer tarafına geçmek için beni itti. Ama Ethan oradaydı ve yolunu kesti. Ethan başını iki yana salladı, sonra da Adne'ye baktı.

Connor küfür etse de tartışmadı.

"O öldü, Adne," dedi Ethan ve arkasına dönüp Emile'in Lydia'nın vücudunu parçalara ayırmasına bakmadı. "Kapıyı kapat."

BELONGS TO KAELOS TEAM

YEDİ

Connor usulca onunla konuşurken, Tess yerde iki büklüm yatıyordu.

Ethan, "Onu yanımızda götürmemiz en iyisi," dedi Isaac'e. "Bir süreliğine başka bir Orakçı gönderebilirler. Anika bunu çözene kadar çalışma noktasını beklerim."

Isaac başını onaylar gibi salladı.

Adne Akademi'ye gidecek bir kapı dokurken masaya oturdum ve olanlara bir anlam vermeye çalıştım. Lydia ölmüştü. Onu pek tanımıyordum ama ölüm şekli gözümden gitmiyordu. Midemi bulandırıyor ve titrememe neden oluyordu. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Bu felaketi yeni müttefiklerimin başına sardığım düşüncesinden bir türlü sıyrılamıyordum. Tess hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve her inleyişi bıçak gibi tenimi kesiyordu. Sasha'ya koşmuştum. Her Silüet'in bir müttefik olacağını zannetmiştim. Bundan daha fazla yanılmış olamazdım. Kötü muhakeme yapmam, Lydia'nın hayatına mal olmuştu.

Birisi omzuma dokundu. Başımı kaldırınca Adne'nin beni süzdüğünü gördüm.

"Kapı açık," dedi.

Onu takip ederek parlayan kapıya yürüdüm. Isaac vedalaşmak için kucakladığında Tess, onun omzunda ağlıyordu, daha sonra Connor kolunu kadının beline dolayarak onu Adne'nin kapısından geçirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapıya doğru yöneldim. Ethan'ın yanından geçerken uzanıp montunun kolunu tuttum. Başka birini seçmem daha akıllıca olabilirdi ama kelimeler o anda boğazımdan dökülmek istiyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

Silkelenerek kolumdan kurtuldu ancak bakışları öfkeli değil, üzgündü. "Olma. Biz buyuz işte."

Bu gerçeğin işe yaradığını görebiliyordum. Tess dışında, Arayıcılar kederlerini içlerine atmış, vahşi ve kendinden emin bir tavırla yollarına devam ediyordu.

"Yapabildiğiniz zaman bilgi verin," dedi Ethan.

"Veririz," diyen Adne geçmem için bana işaret etti.

Anika bizi bekliyordu. İbre'nin gözleri ağlamamak için kendini zor tutan Tess'e yoğunlaşmıştı.

"Lydia?" diye sordu Anika. Tess tekrar duygularına yenik düşünce, Anika başını öne eğdi.

"Ve çalışanımız," diye ekledi Connor.

"Tess, Haldis kanadına gitsen iyi olur," dedi Anika.

Tess, başını salladı. O gidince Anika, Connor'a yaklaştı.

"Neler oldu?"

"Emin değilim." Connor ensesini ovaladı. "Buluşma noktasına ulaştığımda Grant ölmüştü. En az bir saat öncesinde kan kaybından ölmüş olmalı. Vücudu çoktan donmuştu."

Anika kaşlarını çattı ve gözlerini bana çevirdi. "Peki ya sürü?"

Başımı iki yana salladım, Haldis hakkında ve devriye rotalarımızın değiştirilmiş olduğuyla ilgili teorimi onlara söylemem gerekip gerekmediğinden endişe ediyordum. Bir şekilde gözden kaçırdığım korkunç hatayı... Henüz olanların ışığında bunu yapmamaya karar verdim.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Karşılaştığımız kurtlar hiç tereddüt etmeden bize saldırdılar," dedi Connor.

Boğazımdaki kuruluğu gidermeye çalışarak, "Bir şeyler değişmiş," dedim.

"Ne?" Connor keskin gözlerle bana baktı.

"Bize saldıran kurtlardan biri Silüet'ti," diye devam ettim. "Kendi sürümden biri değil ama yetişkinlerden biriydi. Ve o Mahkûmlar tarafından yönetiliyordu."

"Emin misin?" Anika'nın gözleri kısıldı.

"Eminim," dedim, sesimin düzgün çıkması için kendimi zorluyordum. "Lydia'yı öldüren kurt, Emile Laroche'tu."

"Ne dedin sen?" Monroe kapıda duruyordu ve Shay de yanında.

Adne oda boyunca yürüdü. Başını Monroe'nun göğsüne yasladı.

"Lydia'yı kaybettik," diyen Connor, Monroe'nun kollarını kızına sarışını seyrediyordu. Onların ilk kez babayla kız gibi davrandığını görüyordum.

"Ve o Emile miydi?" diye soran Monroe elini Adne'nin saçlarında gezdirdi. "Mahkûm alfası mı?"

"Evet," dedim.

Arayıcı grubu Anika'ya yaklaşarak daracık bir halka oluşturdu ve kısık sesle aralarında telaşlı telaşlı konuştular.

Shay'le ben birbirimize doğru yürüdük. Kollarını uzatınca hiç tereddüt etmedim. Başım dönüyordu. Vail'de bir şeyler olmuştu. Anlayamadığım bir şeyler. Ona yaslandım ve kokusunun beni sarmalamasına, sakinleştirmesine izin verdim.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Yaralanmadım." Sesimi alçalttım. "Ama bir şeyler oldu."

Kolları beni sımsıkı sarıyordu. "Ne tür şeyler?"

"Burada olmaz," diye mırıldandım.

Uzanıp başımı öptü.

Monroe tekrar bize baktı, yüzü korkunç görünüyordu. "Bunu Silas'la konuşmamız gerekiyor."

Anika başını onaylar gibi salladı. "Çalışma odasında olması gerekiyor."

Adne babasının kollarından sıyrılmış, gözlerinden akan yaşları siliyordu. "Sizinle geleceğim."

"Biraz dinlenmelisin."

"Hayır." Kızın kırılgan halinden eser kalmamış ve her zamanki asi ifadesine bürünmüştü.

"O zaman ben de gelirim," dedi Connor. Adne'yi izliyordu. Gözlerinde yanıp sönen soruları görebiliyordum, kaygılıydı.

Neden bu kadar korumacı davrandığını merak ettim. Adne bana oldukça sert biri gibi gelmişti ve olanlar karşısında... *Ah.* Connor'ın hassasiyeti birdenbire bir anlam kazanmıştı.

Yeni Dokumacı olarak bu Adne'nin ilk görevi, Haldis ekibiyle ilk çalışmasıydı ve iki adamlarını kaybetmişlerdi. Diğer Arayıcılar gibi bunu gerçekten hemen atlatmış mıydı, yoksa yalnız kalıncaya kadar sadece gösteri mi yapıyordu?

"Bu taraftan," dedi Monroe. Bizi odadan çıkarırken Adne'ye kaşlarını çatarak bakıyordu.

Koridora doğru dönmektense cam kapıları itti. Avludaki hava buz gibiydi, ama patikada yürüyen Monroe hiçbir tepki vermiyordu. Çorak toprağa doğru baktım. Bizden çok aşağıdaki kıvrımlı yolları ve boş fıskiyeli havuzları görebiliyordum. Yürürken hiç kimse konuşmuyordu. Soluklarımız havada incecik beyaz bulutçuklar oluşturuyordu. Avlu çok büyüktü. Monroe Akademi'nin diğer tarafındaki kapıları açıncaya kadar sekiz yüz metre kadar yürümüştük. Girdiğimiz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koridorun mimarisi Haldis kanadına yansıtılmış olsa da burasının tasarımı şaşırtıcı derecede farklıydı. Haldis –duvarlarından, koyu renk ahşabına kadar ustaca planlanmış oda– açık toprak, koyu kırmızı, kızıl kahve renkleriyle boyanmıştı. Girdiğimiz yer buzdan yontulmuş gibi parlıyordu. Buz mavisi, eflâtun, gümüş ve parlak beyaz renkler duvarlara yansıyordu. Dalgalanan ve fırıl fırıl dönen renkler, hafif esen rüzgârın sükûnet dolu hışırtısına eşlik eder gibiydi.

"Neredeyiz?" diye sordum. Duvarlardaki sürekli değişen renkler binanın etrafımızda döndüğü hissini uyandırıyordu.

"Tordis kanadı." Monroe omzunun üzerinden baktı. Onun hâlâ yürüdüğünü ve grubun gerisinde kaldığımı fark ettim. Bu bölüm ne kadar şaşırtıcı olsa da Arayıcılar –hatta Shay bile– daha önce görmüş olmalıydı. Buranın güzelliğini fark etmemiş gibi görünüyorlardı veya fark ettiyseler bile yeterince tepki vermemişlerdi.

"Kaç tane kanat var?"

"Dört," dedi Monroe, ona yetiştiğimde. "Haldis, Tordis, Pyralis, Eydis."

"Toprak, hava, ateş ve su," diye mırıldandı Adne.

"Dört element." Shay de arada sırada duvarlara bakıyordu. Belki daha önce görmemişti. "Tordis, havadır."

Monroe başını salladı. "Her elementin kendine özgü özellikleri vardır. Hayatta kalmak için dördünün niteliklerine de ihtiyacımız vardır ama her Arayıcı Akademi'ye girdiği zaman uzmanlaşır."

"Haldis nedir?"

"Savaşçıları yetiştiren toprak," dedi Connor, Adne'nin yanağını çimdikleyerek. "Biz daha dayanıklıyız."

"Öyle san." Adne, onun koluna vurdu. "Ayrıca Pyralis de Ateşçiler'i yetiştiriyor. Haldis Orakçılar'ıyla... ve Rehberler'iyle bilinir."

Başını hafifçe yana yatırmış olan Monroe'ya baktı.

"Peki ya sen?" diye Adne'ye sordum. "Haldis'te eğitilmedin mi? Oysa onlarla çalışıyorsun?"

"Söylediğim gibi." Monroe karmakarışık oymaları olan çam ağacından yapılma dar bir kapının önünde durdu. "Hayatta kalmak için dört elementin hepsine ihtiyacımız var. Dokumacılar her bölümle birlikte eğitim alır; kapıları yaratmak bütün elementleri ahenk içinde kullanmayı gerektirir."

"Vay," diyen Shay tek kaşını kaldırarak Adne'ye baktı.

"Bu kulağa geldiği kadar etkileyici değil." Babasına kötü kötü baktı.

"Tabii ki öyle." Connor saçlarını karıştırınca, Adne de ona dil çıkardı.

"Ama çoğumuz bir bölümde kalırız." Monroe kapıya vurdu. "Tordis yani hava, zekânın elementidir. Kâtip burada yetişir ve burada yaşar."

Silas birden açılan kapıda belirdi. Kolları kâğıtlarla doluydu.

"Ne?" Kaşlarını çatarak Monroe'ya baktı. "Bir şeyin tam ortasındayım."

"Grant'i kaybettik."

Silas'ın yüzü bembeyaz oldu ve elindeki kâğıtlar yere savruluverdi. "Hayır."

"Üzgünüm." Monroe onu geçerek içeri girerken bize takip etmemizi işaret etti.

Yanından geçerken Silas hâlâ donmuş bir halde kapıda duruyordu.

"Ha..." Shay gözleriyle etrafı tarıyordu. "Bu bir çalışma odası mı?"

Bu güzel bir soruydu. Girdiğimiz odaya gezegendeki tüm sözlükler korkunç bir şekilde ölmek için gelmiş gibi görünüyordu. Zemin kâğıtlarla bezenmişti. Kitap kuleleri yıkılmak üzere duran anıtlar gibi tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

"Hiçbir şeye dokunmayın." Şoku atlatmış olduğu her halinden belli olan Silas, beni kenara iterek bir masaya –ya da bir sürü kâğıdın

ve haritanın altına gömülmüş, masa olarak tahmin ettiğim şeye– mayın tarlasına giren biri gibi yürüdü.

Connor odanın karşı ucundan önüne çıkan not yığınlarını tekmeleye tekmeleye yürüyordu.

"Lanet olsun, Connor!" diye bağırdı Silas. "Aradığımı bulamayacağım."

"Benim sorunum değil," diyen Connor üzerindeki kitapları iterek bir sandalyeye oturdu. "Senin o harika ayrıcalıkların çok umurumda sanki. Sırf Anika seni pışpışlıyor diye benim de aynı şeyi yapacağımı düşünme."

Monroe odayı bir uçtan diğerine geçerken biraz daha dikkatliydi, onu Adne ve Shay takip ediyordu. Bense Connor'ın temizlediği yoldan gitmeye karar verdim.

"Başka sandalye yok mu, Silas?" diye sordu Adne.

"Burası benim ofisim," diye alay etti Silas. "Tordis arşivi değil. Genellikle yanımda birileri olmaz."

"Kucağıma oturabilirsin." Connor, Adne'ye göz kırparak bacağına birkaç kez vurdu.

"Ne kadar beyefendisin," diye homurdanan Adne, Silas'ın masasına yaslandı.

"Ayakta iyiyiz," dedi Monroe.

"Bir çalışanı nasıl kaybettiğimizi bana anlatacak mısınız?" Silas kâğıt yığınlarını karıştırıyordu. Bir kalem ve boş bir kâğıt bulduğu zaman yazmaya başladı.

"Emin değiliz," diyen Monroe bana bir bakış attı.

Bir an onu süzdüm, sonra da önderlik etmemi istediğini fark ettim. *Yani, ben buyum, değil mi?* Dikleştim, şaşırmıştım ama Monroe'nun alfa olarak yerimi kabul etmiş olmasına memnundum.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Gardiyan sürüleriyle bir sorun var," dedim. "Ne olduğundan emin değilim ama benim bildiğim devriyeler artık görev başında değil."

Silas dudaklarını büzdü, sonra da devam etmem için başını salladı.

"Silüet kurtlarına Emile Laroche liderlik ediyordu," derken Sasha'yla boğuşmamız gözümün önüne gelince omuzlarım gerildi.

"Mahkûm alfası Silüetler'le birlikte mi devriye geziyordu?" Silas yazarken başını kaldırmıyordu.

"Devriye gezmiyordu," dedim, konuşurken üşüdüğümü hissettim. "Avlanıyordu. Bizi avlıyorlardı."

Kalem Silas'ın parmaklarının arasından kaydı. Bakışları benimkilerle buluştuğu zaman şaşkınlığını fark ettim. "Ekibimizin geleceğini bildiklerini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyor olsalar da şaşırmadılar," dedim. "Sanırım bizim ortaya çıkmamızı bekliyorlardı."

"Öldürmeden önce Grant'ten bilgi almış olmalılar."

Silas derin bir nefes aldı.

"Sanmıyorum," dedi Connor. "Onu ben buldum. Pusuya düşürülüp anında öldürülmüş gibi görünüyordu."

Silas'ın kaşları çatıldı. "O zaman kendi kaynaklarından bilgi alıyor olmalılar."

"Burada casus mu var diyorsun?" diye sordu Shay. "Aranızda bir köstebeğin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır." Silas öfkeyle soluyordu. "Bizim halkımız dönek değildir. Ben onu kastettim."

Beni gösteriyordu. Ciğerlerimdeki hava boşalıvermişti. Biçim değiştirip masasına atlayarak ona hırlamam bir saniyeden kısa sürdü. Dişlerim yüzüne çok yakın bir mesafede birbirine vurdu. Silas'ın acı acı bağırarak ittiği sandalye yere yuvarlandı.

"Calla!" Monroe bağırdı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Tekrar biçim değiştirdiğimde, hâlâ masanın üzerinde sinmiş bir halde duruyordum.

"Beni göstererek ne demek istedin?" Bir mektup açacağını bana doğru sallayan Silas'a dik dik bakıyordum.

"Onun bir kurtadam olmadığını biliyorsun, değil mi?" Shay, Kâtip'e zoraki bir gülümsemeyle bakıyordu. "O gümüş saçmalıkları bir işe yaramaz."

"Monroe!" Saldırmaya hazır bir vaziyette masanın kenarına tünediğim zaman Silas'ın gözleri yuvalarından fırladı.

"Calla, lütfen," dedi Monroe.

Ona bakmadım. "Ne demek istediğini hemen söyle, Silas."

Güçlükle yutkundu. "Sadece sen ve Shay hakkındaki bilginin kaynağının büyük bir ihtimalle sürü arkadaşların olduğunu kastetmiştim. Muhtemelen sorguya çekiliyorlar."

Dizlerim titredi ve neredeyse dengemi kaybediyordum.

Sorgulanıyorlar.

"Ama... ama onlar hiçbir şey bilmiyorlar ki," diye kekeledim. "Sadece ben ve Shay biliyoruz... Aman Tanrım."

"Ne?" Connor öne doğru uzandı. Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyordum.

"Ren," diye fısıldadım. "Ren biliyordu."

"Ne kadarını biliyor?" Monroe'nun sesi çatallanmıştı.

"Corrine hakkındakileri ona anlattım; Bekçiler'in onu infaz ettiğini," derken o geceye ait puslu anıları hatırlamaya çalıştım. "Ona Shay'in Scion olduğunu söyledim."

"Lanet olsun," dedi Connor. "Antlaşma mahvoldu."

"Neden?" diye sordu Shay.

Silas yavaşça kalkarken sürekli beni gözlüyordu. "Çünkü o genç kurtları sadakatlerinin yalan olduğundan emin olana dek kilit altında tutacaklar. Onlara ulaşamayacağız."

Monroe yüzünü elleriyle kapatmıştı. Küfür etti ve bir yumruk savurarak bir kitap yığınını yere devirdi.

"Üzgünüm," dedi Adne, babasına.

Monroe cevap vermedi.

Connor ayağa kalktı ve sandalyeyi Monroe'nun yanına taşıyarak önüne koydu. Monroe minnettar bir şekilde başını sallayarak oturdu ve ellerini dizilerinin üzerine koyup düşüncelere daldı.

"Bu seçenek yok olduğuna göre," dedi Connor, "şimdi ne yapacağız?"

Masadan kalktım ve yanından geçerken Silas'ın çekinmesine aldırış etmedim.

"Sürümden vazgeçmek istemiyorum," dedim. "Onları terk edemeyiz."

Ren'in tehlikede olduğunu biliyordum ama Bryn ve Ansel'ın sorguya çekiliyor olmasını düşünmek bundan çok daha kötüydü. Hiçbir şey bilmiyorlardı. Onların başına ne geldiyse benim yüzümden gelmişti. Sırf sırlarım yüzünden onları tehlikeye atmıştım.

"Etmeyeceğiz," diyen Monroe gözlerini karşıya dikti. "Ancak şu anda kurtarma görevine geçiyoruz. Bir antlaşma değil. En azından şimdilik."

"Bir kurtarma operasyonu hakkında düşünmeye teşebbüs etmeden önce daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," diyen Silas, gözlerimi ona dikince kitaplığa doğru geriledi.

"O haklı, Calla," dedi Adne. "Vail'e öylesine gidemeyiz. Sorguladıkları kişi sadece Ren de olabilir bütün sürü arkadaşların da."

Shay'e baktım. Başını gönülsüzce salladı.

BELONGS TO KAELUS TEAM

"O halde ne yapacağız?" diye parladım. "Sadece durup öylece bekleyecek miyiz?"

"Hayır," dedi Monroe. "Beklemek bir seçenek bile değil."

"Nükleere başvurma zamanı." Connor, Silas'a gülümsedi. "Değil mi?"

"Bu, şimdiye kadar duyduğum en kötü espri." Silas masasına geri döndü ve parçaladığım kâğıtları kaldırarak hafifçe inledi.

"Neden bahsediyorsunuz?" Shay'in kaşları çatıldı.

"Anlamadın mı, çocuk?" Connor yan gözle Shay'e bakıyordu. "Senden bahsediyoruz."

"Benden mi?" Shay gözlerini kırpıştırdı.

Monroe başını kaldırıp ona baktı. Gözleri kan çanağı gibiydi. "Silas, zamanı geldi."

"Neyin zamanı geldi?" diye sordum. Aklım hâlâ sürümdeydi. Ansel ve Bryn'de. Onların başına gelebilecek şeyleri gözümün önüne getirmemeye çalışırken göğsüm yanıyordu. Ve hâlâ gelmekte olanları...

"Shay'in kim olduğunu öğrenme zamanı," dedi Monroe.

"Ben kim olduğumu biliyorum," dedi Shay.

"Bahse girmek ister misin?" Connor güldü. "Bir... belki yüz tane sürpriz seni bekliyor. Sana ikiye bir veriyorum."

"Onu rahat bırak," dedi Adne.

"Hikâye mi yoksa bir plan mı istersin?" diye sordu Silas.

"Bir plan," diye parladım. "Shay sürümü kurtaracak ne yapabilir?"

"Henüz bir şey yapamaz," diye cevap verdi Silas. "Önce parçaları bir araya getirmek zorundayız."

"Parçalar mı?" Shay, Kâtip'e kaşlarını çatarak baktı. "Ne parçaları?"

"Haçın parçaları." Silas, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi sakin bir ses tonuyla cevap vermişti.

"Haçın parçaları mı?" Shay'in kaşları daha da çatıldı.

Silas bir kaşını kaldırmış, öne doğru uzanarak, suçlarcasına iğneleyici bir soru sordu. "*Herkesin Herkesle Savaşı*'nın tam olarak ne kadarını okudun?"

Shay'i kurtarmaya giriştim. "Bak Profesör, Scion'un Samhain'daki kurban sunağına yatırılacağının farkına varır varmaz, hayatta kalmak için kaçmaya başladık. Ve eğer buraya getirilmeseydik, onu kurtarmak için bayağı uğraşacaktınız ve muhtemelen başaramayacaktınız. Dikkat et." Sivrilen dişlerimi gösterdim.

Odanın içinde bir şok dalgası oluştu. Öfkeyle soluyan Connor, Silas tekrar mektup açacağına uzanınca güldü.

Monroe bir elini kaldırdı. "Kız haklı Silas, herkesin senin gibi hayatını okumaya adama lüksü yok. Burada oldukları için şanslıyız ve kaçmadan önce tüm hikâyeyi bir araya getirmedikleri için onları suçlamak yersiz."

Silas kusmamak için kendini zor tutuyor gibi görünüyordu ama bir saniye sonra suratsız bir şekilde Shay'e baktı. "Özür dilerim."

Shay cılız bir gülümsemeyle, "Sadece bazı bölümleri okuduk," dedi.

"Tamam, o zaman." Silas su altı sporlarında rekor kırmaya çalışır gibi derin bir nefes aldı. "Her kutsal bölgede haçın bir parçası vardır. Haçı kehanetin söylediği gibi taşıman gerekir. Kazanabilmemizin tek yolu bu." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, geri kalan nefesini büyük bir gürültüyle dışarı üfledi ve dişlerini gıcırdattı.

"Havalı notlar yazmak, senin için kötü bir kariyer seçimi olacaktı," diye homurdandı Connor. "Kısaltmalar hiç takdir görmüyor."

"Ya da ruh sağlığı," diye mırıldanan Adne, Silas'ın yaralı bakışlarıyla karşılaşmamaya çalışsa da kahkaha atan Shay'e gülümsedi.

"Kısaltmalar Tanrı'ya saygısızlık etmektir," dedi Silas.

BELONGS TO KARLIS TEAM

Tereddütle öne doğru uzandım, bir başka iğneleyici saptama yapmak istemiyordum. "Bunu anlamadım. Shay zaten haçı taşıyor. Dövmesi var."

Connor güldü. "Ah, bahse girmiş olmanı dilerdim."

Shay'le kafamız karışmış bir halde bakıştık.

Silas altın yumurta yumurtlamaya hazırlanan bir kuğu gibi duruyordu.

Shay kaşlarını çatarak ona baktı. "Ee?"

"Dövme senin kim olduğunun bir göstergesi, seni arayanlar için bir işaret. O haç değil." Kâtip'in gözlerindeki pırıltı neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı ve bunun nedeni de çok kibirli olmasıydı.

"O zaman haç nedir?" diye sakince sordum.

Monroe bana bakmadı, kahverengi gözleri Shay'de yoğunlaşmıştı. Boğazından, ciddi ve neredeyse üzgün bir soluk yükseldi.

"Bir silah."

BELONGS TO KARLIS TEAM

SEKİZ

"Bir silah mı?" Shay'in sesi boğuktu ama korkulu değildi.

Silas, "Teknik olarak bu iki silah," dedi açıkça. "Ama ikisinin birlikte kullanılması gerekiyor. Tek bir güç olarak."

"İki silah mı?" diye sordum.

"Evet," diyen Monroe'nun sesi hâlâ sakindi. "İki kılıç."

"Kılıç mı?" Shay'in alnı kırıştı.

"Elementler Hac'ı," dedi Silas. "Bir kılıç toprak ve havayı, diğeri ateş ve suyu temsil ediyor. İşarete dikkatle bakarsanız haçın her bir çubuğunun sonunda bir işaret olduğunu görürsünüz. Bunlar kılıç uçlarıdır."

"Kılıçlar," dedi Shay tekrar. Sesinde yılgın ve hayal kırıklığına uğramış bir tonlama vardı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Yüzünü buruşturarak ellerine baktı.

"Shay?" Monroe öne doğru uzandı, alnı kırışmıştı.

"Bu sadece... gayet öngörülebilir," diye geveledi Shay. "Aslında kendimi hiçbir zaman kılıçlarla savaşırken düşünmedim. Özellikle de artık bir kurt olduğuma göre."

Son sözleri damarlarıma bir sıcaklık yayılmasına neden oldu ve kalbimin birden hızla atmasını yavaşlatmak için gözlerimi ondan kaçırmak zorunda kaldım. *Belki bir Gardiyan olmanın ne demek*

olduğunu anlıyordur. Eğer bu doğruysa, sürüme yardım edebilirdi ki bu bana göre bütün silahlardan daha değerliydi.

"Bunlar sadece kılıç değil," dedi Monroe. "Onları sadece sen kullanabilirsin."

Sadece o mu? Bu çok etkileyiciydi. Shay'e baktığımda ifadesi ciddi ama tedirgindi. Parmaklarını birbirine geçirdi ve tekrar kaşlarını çattı.

Birdenbire yılgınlığını ve pişmanlığını bir araya getirince güldüm. "Bunun iyi olacağına eminim, Shay ama bir kırbaç... ya da buz baltası kadar heyecan verici olmayabilir."

"Buz baltası mı?" Connor başını dikiverdi.

Shay başını sallasa da gözleri hâlâ yerdeydi.

"O Ninja karikatürlerini biraz daha fazla okumuş olmayı dilediğine bahse girerim, ne dersin?" Kahkahamı bastıramadım.

Adne bir bana bir Shay'e bakıp duruyordu. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Shay'in çocukluk hayallerinden," dedim sırıtarak. "Ve en sevdiği eğitim el kitaplarından."

"Kılıçlar çok... *sıradan* gibi görünüyorlar." Başını iki yana salladı.

Silas, "Eğer grafik konusunda bir esinlenme arıyorsan, Suikastçının Yolu ya da Şaman Savaşçısı en iyisi olacaktır," diye öneride bulundu. "İçinde, üzerinde ustalaşman gereken birçok kılıç mücadelesi ve çift silah kullanımı tekniği var. Sana koleksiyonumu ödünç verebilirim."

Shay'in yüzü birazcık aydınlandı ve Kâtip'e gülümsedi.

"Senin eğitimine bu hafta Akademi'yle başlayarak devam edeceğiz. "Sorun olmayacak, Connor bunun üstesinden gelebilir."

"Yardım edebilirim." Adne, Monroe'ya kötü kötü kötü baktı. Monroe'nun yüzü asıktı.

"O haklı," dedi Connor. "Onun bir Ateşçi olmadığını biliyorum, Monroe. Ama Adne'nin ciddi savaş becerileri var."

Adne'ye göz kırptı. "Scion'la ilk karşılaşmasını izlemek için hepimizin sıraya gireceğinden eminim."

Adne ona sırıtıyordu. "Gördün mü, Monroe?"

"İyi." Monroe derin bir nefes aldı. "Adne eğitim için yardım edecek."

"Bu konu olmadan önce bile haçın dört parçasını da bulmalıyız," diye ekledi Silas.

Öfkeli olmama karşın düşüncelerim allak bullaktı. Haçın parçaları. Shay, Bekçiler'in kitabından dört tane harita olduğunu söylemişti. Haldis bu parçalardan biri miydi? Ayrıca bu ne tür bir parçaydı? Şimdiye dek gördüğüm silahlara hiç benzemiyordu... ama... Elementlerin Haçı iki kılıçtı. Mağarada bulduğumuz silindirin bir kılıç olmadığı ortadaydı, ama ne olduğunu da biliyordum. Özellikle *kılıçları kullanabilecek tek kişinin* Shay olması nedeniyle... Haldis'e dokunabilen tek kişi de oydu. Böyle olmak zorundaydı.

"Hayır," dedim usulca. "Sadece üç parçayı bulmak zorundayız."

Oda sessizliğe gömüldü ve tüm gözler bana yöneldi.

"Anlamadım?" dedi Silas en sonunda.

"Shay ve ben Haldis Mağarası'na gittik," dedim. "Orada saklanmış parçayı aldı."

Shay'in yüzü bembeyaz oldu. "Ah, henüz onlara Haldis'ten bahsetmedim, Cal."

"Biliyorum." *Bu* kararla ilgili ne düşündüğümü bakışlarımla ona gösterdim. "O bir kabza. Değil mi? Bir kılıç kabzası."

"Evet... öyle." Monroe dönerek Shay'e baktı. "Haldis'le ilgili bize söylemediğin şey ne?"

Shay elini ceketinin iç cebine götürdü. "Üzgünüm. Sadece size güvenip güvenemeyeceğimizden emin değildim. Ama artık bunun

tartışılması gereken bir konu olduğunu sanıyorum." Parlak, koyu sarı rengindeki silindiri çıkardı.

Odanın içindeki sessizlik o kadar yoğunlaştı ki sanki uzanıp kollarıma alabilecekmişim gibi bir his uyandırıyordu.

"Haldis'i ne zaman aldınız?" Monroe en sonunda mırıldanmıştı. Gözleri tuhaf nesneye kilitlenmişti.

"Calla ve ben ekim ayında mağarayı kontrol etmeye gittik," diyen Shay elindeki silindiri bir ileri bir geri yuvarlıyordu. Ona baktıkça parmaklarının nesnenin şeklini mükemmel kavradığını fark ederek anladığıma daha fazla ikna oluyordum.

"Bu, Shay'in buz baltalarını kullandığı zamandı," dedim. "Bekçiler'in Haldis'i koruyan devasa bir örümceği vardı. Onu öldürdük."

"Buz baltalarıyla mı?" Connor'ın gözleri büyümüştü.

"Korkunçtu," dedi Shay titreyerek.

"Bilmiyorum," derken o mücadeleyi hatırladığımda dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çok fazla sorun yaşamadan hayvanı yere serdin."

"Buz baltalarıyla mı?" diye tekrar soran Connor, Shay'i gerçekten ilk defa görüyormuş gibi süzüyordu.

"Evet," dedi Shay ama biraz hasta gibi görünüyordu. Parlak silindiri daha da sıkı tutuyordu.

Silas homurdanarak uzandı ve masasının üzerindeki kâğıt yığınlarının altına gömülmüş olan deri bir el çantası çıkardı. Ayağa kalktığında bir çift kalın deri eldiveni giymişti. Parlayan nesneye doğru yürüdü.

Ağzımı açmak üzereydim ama sonra hemen kapadım ve izlemeye koyuldum. Parmakları düzgün yüzeyine değer değmez acıyla haykırdı ve elini sallayarak geriye doğru sendeledi. Diğer Arayıcılar'ın hepsi Silas'ı süzüyorlardı.

BELONGS TO KAELIS TEAM

"Bu çok tuhaf," diyen Silas tekrar Haldis'e uzandı.

"Yerinde olsam yapmazdım," dedim usulca. "Her seferinde daha çok acı veriyor."

Odadaki bütün gözler benim üzerimde yoğunlaştı. Ayaklarımı yere sıkı sıkı basarak bakışlara meydan okurcasına karşılık verdim.

"Canımı acıtacağını biliyor muydun?" Silas'ın sesi öfkeliydi.

"Bilmiyordum," dedim. "Yani en azından emin değildim. Belki de buna sadece Gardiyanlar'ın dokunamayacağını sanmıştım. Ama öyle görünüyor ki yalnızca Shay bunu yapabiliyor."

Silas'ın gözleri pörtledi. "Büyülü eldivenlerle bile mi?"

Bu oğlan delirmişti. "Eldivenler sayesinde Haldis'e dokunabileceğini mi sandın?"

"Şey, bu teoriyi..." Başını kaşıdı.

Monroe inleyerek başını ellerinin arasında aldı.

"Silas, bunun bir teori olduğunu söylemedin. İşe yarayacağına yemin ettin. Anika'ya işe yarayacağını söyledik!"

"Moron." Connor homurdanıyordu. Shay'e doğru yaklaştı ve güvenli bir mesafede durarak Haldis'i inceledi.

"Sorun ne?" diye soran Shay kaşlarını çatmış, onların bozguna uğramış ifadelerini süzüyordu.

"Silas en son Ateşçi saldırılarımızı planlıyordu." Adne hafifçe gülümsedi. "Arayıcı ateş ekipleri haçın parçalarını kendimiz bir araya getiririz ümidiyle bölgelere ulaşmaya ve Scion ortaya çıkıncaya kadar onları güvende tutmaya çalışıyorlardı."

"Ama hiçbiriniz ona dokunamıyorsunuz," dedim. Arayıcılar'a güvenim zedelenmişti. Buna benzer hatalar yapıyorlarsa gerçekten sürüme yardım edebilirler miydi?

"Bunu bilmiyorduk." Connor gözlerini Silas'a dikti. "Bölgelere yaklaşabilmek için bile onlarca Ateşçi'yi kaybettik."

BELONGS TO KARLIS TEAM

Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım, bugün benzer hatalar yaptığımızın tamamen farkındaydım. *Onları suçlayamam. Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.*

Silas birazcık rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "İşe yarayacağından emindim."

"Neden parçalara yoğunlaştınız?" diye sordum. "O kılıçlarla ilgili bu kadar önemli olan şey ne?"

"Elementler Haçı, hayaletleri uzaklaştırabilecek dünyadaki tek güç." Monroe'nun sesi ölümcül derecede sakindi. "Scion, kılıçları kuşandığı zaman onları yeryüzünden kovabilir ve Ölüler Diyarı'nın kölelerini yenebilir. Hatta Bosque Mar'ı bile. Başka hiçbir şey bunu yapamaz."

Gözlerini Monroe'ya diken Shay'in yüzü birdenbire kireç gibi oldu.

"Hayaletlerle savaşabilir miyim?"

"Evet," diyen Monroe elini Shay'in omzuna koydu. "Savaşabilirsin ve savaşacaksın. Zamanı gelince."

Aşağılık duygusundan arınmış gibi görünen Silas konuştu. "Elementler Haçı'nı ele geçirmeliyiz. Bekçiler üzerinde zafer kazanmamızın tek yolu bu."

Bosque ve sürüsünü bozguna uğratmak için ne tür bir güç gerektiğini kafamda canlandırmaya çalışarak başımı salladım.

"Bunu bizden neden sakladınız?" Shay'e dönen Monroe'nun gözleri öfkeyle parlıyordu.

Onların keyifsiz yüzlerine bakınan Shay derin bir nefes aldı.

"Üzgünüm," dedi. "Ancak hepinizin iyi insanlar olduğuna ikna olmuş değildim. Calla güvenene kadar size güvenmeyecektim."

Sözlerinden memnuniyet duyarak dudağımı ısırdım ama bunun Arayıcılar'a mal olmasından üzüntü duyuyordum.

"İyi," diye tersçe söylenen Monroe kollarını göğsünde kavuşturdu. "Harekete geçelim. En azından Bekçiler'in silahı ondan alamayacağını biliyoruz."

"Haldis'e sahip olman çok iyi, Shay," dedi Adne. "Bu bize puan kazandırır."

Shay gülümsedi. "Öyle olduğunu sanıyorum." Gözlerini Silas'a çevirdi. "Öyleyse o hanım kimdi?"

"Hanım mı?" Silas bir kaşını kaldırdı.

"Mağaradaki kadın; şarkı söylüyordu, sonra tüm ışıklar söndüğünde Haldis elimdeydi."

"Ah." Silas gülümsedi. "O Cian'dı."

"Kim?" Shay ona boş boş baktı.

"Savaşçı ve peygamber," diye cevapladı Silas. "Bugün burada olmamızın tek nedeni."

"O ilk Arayıcı," diye ekledi Monroe. "Ve senin çağlar öncesinden büyük halan. Scion'un nesli Eira ve Cian'ın atalarıyla başlar."

"Eira kimdi?" diye sordum.

Yüzü bulutlanan Monroe, Shay'e baktı. "Senin en büyük büyükannen. Cian'ın kız kardeşiydi ve ilk Arayıcı'ydı."

"Kız kardeşi mi?" Shay'in gözleri büyümüştü. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Silas boğazını temizledi.

"Ah, bitirin şu işi." Connor sızlanıyordu. Kaba bir şekilde yere uzanarak gerindi ve bir kitap yığınından kendine yastık yaptı.

"Aslında bu o kadar uzun bir hikâye değil," diye homurdandı Silas.

Connor gözlerini açmadı.

"Ayrıca bu güzel bir hikâye," diye açıklama yaptı Silas.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Güzel mi?" Bu kelime Connor'ın gözkapaklarının birden açılmasına neden oldu. "Bu lanet bir facianın ta kendisi."

"*Heyecan verici* demek istedim," diye düzeltti Silas.

"Evet, hayatlarımız mahvoldu ve sen buna edebi bir zafer diyorsun."

"İzin ver hikâyeyi anlatsın, Connor," dedi Adne ters bir şekilde ve Silas'ı gösterdi. "Bir zamanlar..."

Silas'ın gözleri parladı. "Dünya ruhu insanlardan saklı değildir. Gezegendeki toplumlar, yeryüzünün ve Ölüler Diyarı'nın kuvvetiyle karışmışlardır. Çoğu insanlar bu karışıma 'sihir' der ama o bundan çok daha fazlasıdır."

"Nasıl yani?" diye sordu Shay.

"Yeryüzündeki ilkel güçleri birleştirmek doğaldır. Bu gezegende bir şey hayata bir varlık olarak gelir. Her şey aynı sistemin, aynı enerjilerin bir parçasıdır. Bu kuvvetlerin arasına girme becerisi kişiden kişiye değişir, oysa orada herkes için gizli duran yetenek vardır."

"Öyleyse sorun nedir?" Shay'in kaşları çatıldı. "Eğer sihir sadece insanların bir parçasıysa."

"Sadece insanların değil," diye düzeltti Silas. "Hayvanların, bitkilerin, toprağın, gökyüzünün, taşların... Her şeyin."

"İlkel güçler sorun değil, Shay," dedi Monroe sakince. "Ancak bu dünyayı etkileyen sadece yeryüzünün sihri değil."

"Ölüler Diyarı'nı mı kastediyorsun?" diye sordum. Sırtımdan aşağı bir soğukluk yayıldı. "Hayaletlerin ve dişi şeytanların geldiği yer mi?"

Monroe başını salladı.

"Fena değil, kurtkız." Silas sırıtıyordu. "Ölüler Diyarı yeryüzüne karşı bir tür güçtür. Bu dünyanın asla gerçek bir parçası değildir ama daima yanındadır. Tıpkı paralel raylarda giden trenler gibi."

"Ya da dünyanın hayaleti gibi." Adne güldü ama sesinde neşeden eser yoktu.

BELONGS TO KARTUS TEAM

"Çok doğru." Silas başını salladı. "Ruhanî dünyaya daha çok insan aktif olarak girdiği zaman, bazıları Ölüler Diyarı'nın güçlerini kendi çıkarlarına kullanmaya çalışmanın açıkgözlülük olduğunu düşünür."

"Neden bunların hiçbiri kayıt edilmiyor?" diye sordu Shay. "İnsanların daima Ölüler Diyarı'nı bilmelerine rağmen."

"Özür dilerim," diye araya girdi Silas. "Eğitim almış olduğunu sanıyordum. Hiç tarih kitabı okumadın mı?"

"Tabii ki okudum," dedi Shay.

"Yani eğer dikkat etmiş olsaydın, on dokuzuncu yüzyılın ortalarına kadar insanların durmadan cadılardan, şeytanlardan ve canavarlardan bahsettiğini fark ederdin."

"Bunların sadece batıl inanç olduğunu sanıyordum." Shay'in alnı kırışmıştı.

"Bilimsel devrimi ve modern çağın başı." Silas gülümsedi. "Hadi, hep beraber Bekçiler'e büyük bir alkış tutalım."

Shay'le kafamız karışmış bir halde bakıştık.

"Kendini aşıyorsun, Silas," diye mırıldandı Monroe.

"Tabii ki, özür dilerim," dedi Kâtip çabucak. "Batıl inanç fikri modern bir buluş. Her zaman çok gerçek ve kontrol edilmesi zor olan dehşet verici varlıkları açıklamak için bu kullanılıyordu. Senin de biraz önce sergilediğin gibi, batıl inanç, tarihi tekrar yazmakta muhteşem bir başarıya sahip, oldukça elverişli bir araç."

Shay duyduklarına inanamıyordu. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Yapmıyor," dedi Adne soğukça.

"Öyleyse gerçekten ne oldu?" diye sorarken bugüne dek hayatım boyunca etrafıma örülmüş olan yalan duvarlarına karşı hâlâ mücadele veriyordum.

"Daha önce söylediğim gibi, ilkel güçleri kullanmak çok iyi ve güzeldir ama Ölüler Diyarı'ndaki şarlatanlar kendileri ve komşuları

BELONGS TO KAOTIC TEAM

için sorunlar yarattılar. Ölüler Diyarı'nın yaratıkları insanlarla pek kaynaşmazlar."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Shay.

"Bunu gördün," dedim. "Biz onların besinleriyiz. Hayaletlerin, dişi ve erkek şeytanların. Onlar bu hayatın en kötü kısımlarından beslenir. Acılarımızla gelişir."

Adne'nin yüzü kül gibi oldu ancak Monroe masanın etrafını dolaşarak elini tutmaya çalışınca geri çekildi.

"Ah," diye geveledi Shay. "Doğru. Özür dilerim."

Silas ilgisizce elini salladı. "Sorun değil. Ama geçmişte bazı soylu insanlar bunu kendilerine Ölüler Diyarı'nda saltanat sürmek olarak kullandılar. Ateşle oynadıklarının farkında olmayan sorumsuz insanların eğitimini kısa kestiler ve yeryüzünde görünen Ölüler Diyarı'nın gerçek mahlûklarını püskürttüler."

"Ama hayaletleri püskürtemezsiniz ki," diye karşı çıktım.

"Hayaletler yeni," dedi Monroe. "Yani beş yüz yıl civarında olsa da, göreceli olarak yeni."

"Bu yeni mi?" Ağzım açık kalmıştı.

"Tarihsel anlamda," diye cevap verdi Silas. "Hayaletler Bekçiler'le ortaya çıktı. İlk göründüklerinde büyücüler sadece dişi ve erkek şeytanları büyütebiliyorlardı ki onlar daha çok insan özelliklerine sahiptiler ve bu sebeple çağıran kişi tarafından fazla güç gerektirmeden kullanılabiliyordular."

"Bekçiler nasıl ortaya çıktı?" diye sabırsızca sordum.

"Oraya geliyorum," diye yanıtlayan Silas soğukkanlılığını korudu. "Kendilerini yeryüzü ve Ölüler Diyarı arasında nöbetçi olarak görevlendiren savaşçılar başarıya ulaşmıştı. Uyanık, dayanıklı ve acımasızca Ölüler Diyarı'nın güçlerini ve kontrol altındaki bu dünyanın sakinlerinin yaratabileceği hasarları uzak tuttular. Ama sonra

BELONGS TO KARLIS TEAM

on beşinci yüzyılda güzel, karizmatik ve savaşta yenilmez gibi görünen bir silahşor ortaya çıktı. O, akranları için yeni bir amaç hayal ediyordu. Eira."

Shay'in sesi duyulamayacak kadar cılız çıkmıştı. "Ne yaptı?"

"Tutkuluydu," dedi Silas. "Savaşçıların daha fazlasını yapabileceğini ve sadece dünyayı korumakla kalmayıp Ölüler Diyarı topraklarını sonsuza dek temizleyeceğini iddia ediyordu. Bizim dünyamız ile diğerinin arasındaki kapıları kapatmayı."

"Bu güzel bir fikre benziyor," dedim.

"Öyle," diye karşılık verdi Silas. "Ancak cehenneme giden yol, iyilik taşlarıyla örülüdür."

"Neredeyse kelimenin tam anlamıyla," diye homurdandı Connor. Kolunu gözlerinin üzerine kapatsa da çenesindeki ve boynundaki kasların gerildiğini görebiliyordum.

Silas ona doğru küçümseyici bir bakış attı. "Eira bu görevde silahşorlara liderlik etmeye karar verdi. Ancak dünyalar arasındaki kapıları kapatmak için onların nasıl açılmış olduğunu bilmesi gerekiyordu. Ölüler Diyarı'nı iyice araştırdı ve bu onu değiştirdi."

"Onu nasıl değiştirdi?" Shay'in yüzüne biraz renk gelmişti.

"Kaynağı buldu, Ölüler Diyarı'nın dünyaya giden yolunun başlangıcını. Herhangi bir insandan daha güçlü bir varlık, onların karanlık diyarının hafif dokunuşlarıyla karşılaştı. Bu yaratık, ajanlarını güç toplamak ve kendisine getirmek üzere dünyaya gönderdi, bu onu çok daha güçlü bir hale getirdi, kapıları genişletti ve dünyaya sızabilme özelliğini daha da artırdı."

Sanki gözlerim kapalı bir halde bir tünelin içine çekiliyormuşum ve gözlerimdeki bağ açıldığı zaman nerede olduğumu görmek istemiyormuşum gibi hissederek ürperdim.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Eira güçlüydü ama tutkusu çok daha güçlü olduğunu ispatladı. Yaratık, eninde sonunda dünyamıza gelebilmek ve orayı sömürebilmek için yeterince geniş bir yol açmayı her şeyden fazla istiyordu. Eğer yardım ederse, Eira'ya yanında bir yer söz verdi."

"Ve o da yardım etti." Monroe gözlerini titreyen ellerine dikmişti.

"Eira yalnız değildi," dedi Silas. "Ölüler Diyarı'nı uzak tutmaktan ve bu uğurda hayatlarını feda etmekten yorulmuş bir sürü savaşçı vardı. Eira'nın arkadaşları arasındaki güç için açlık duygusu oldukça büyüktü. Eira, sadık takipçilerden oluşan büyük bir grup toplamakta zorlanmadı."

"Bekçiler," dedi Shay.

"Kendilerine bu adı verdiler," dedi Silas. "Çoğu insana göre oldukça büyük bir gücün Bekçiler'i. Kendilerini seçkin tabaka sayarak ayrı tuttular. Kader tarafından seçilerek dünya üzerinde saltanat sürmek için Ölüler Diyarı'nın gücünü kullandılar."

"Ama bu bir yalan," dedi Connor tükürür gibi.

"Öyle mi?" diye mırıldandım. "Bekçiler dünya üzerinde saltanat sürüyor ve güçlerini kullanmanın tüm menfaatlerini topluyor."

"Evet," diye karşılık veren Monroe'nun gözleri mesafeli ve kırgın bakıyordu. "Ancak güç onlara ait değil ve bunu kaybetmenin korkusuyla yaşıyorlar. Sonuçta onlar da Eira'yı kandıran aynı yaratığın köleleri. Tarihçemiz onu Haberci olarak adlandırıyor. Siz onu Bosque Mar olarak tanıyorsunuz."

DOKUZ

Odadan çıktığımızda Shay sessizliğe gömülmüştü. Onunla konuşmalı mıyım, ona dokunmalı mıyım, bilemedim. Hayattaki tek akrabamın aslında bir tür iblis olduğunu öğrensem nasıl hissederdim ki?

Tüylerim diken diken oldu. Çirkinliklerin hâlâ kayaların altında saklı durmasını dilediğim birçok gerçeği öğrenmiştik. Efendilerimin acımasız olduğunu biliyordum ama artık onların gerçek tabiatıyla yüzleşmek zorundaydım; Bekçiler yalnızca Ölüler Diyarı'nın güçlerini kullanmakla kalmamış, onun karanlığına kendilerini gönüllü olarak bağlamışlardı. Sadece ızdırap veren yaratıkları barındıran o karanlık dünyanın saçtığı korkular, Bekçiler'in gücünün tek kaynağıydı. Hayatımı onu korumakla harcadığım bir güç...

İnatçı bedenimi ilerlemeye zorlayarak yürüdüm. Olduğum yere kıvrılmak, gözlerimi kapamak ve gerçeğin uzaklaştığını hayal etmek istiyordum. Bryn'in burada olup beni dinlemesini dilerdim; eminim bana sataşacak bir yol bulurdu. Şakaları her zaman kuşkularımı dindirirdi. Bir alfa olarak zorlu ziyaretler yapmak zorunda kaldığım zaman, ışık saçan gülüşü beni sakinleştirirdi. Gülümseyen yüzünü hatırlayınca içime bir suçluluk dalgası yayıldı. Şimdi neredeydi? Bekçiler ona zarar vermiş miydi?

"Biraz dinlenmeniz gerekiyor," dedi Connor. "Sizi odalarınıza götüreyim."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Yolu biliyorum," diyen Shay parmaklarını koluma sardı. "Bir eskorta ihtiyacımız yok."

"Şişt, oğlum," dedi Connor. "Burada hâlâ bizim misafirimizsiniz. Biraz saygı göster."

"Oğlum mu?" Shay ıslık çaldı, kolumu tutan parmakları acı verircesine sıkıyordu. "Benden sadece üç yaş büyüksün."

Connor omuzlarını dikleştirdi, bir eliyse kılıcının kabzasında duruyordu. "Scion ol ya da olma senin midenin alabileceğinden çok daha fazlasını gördüğüme bahse girerim."

Bu sataşmanın sonucunun nereye gideceğini görebiliyordum. "İkiniz de kesin." Hepimiz bitkindik ve sınıra gelmiştik.

"O haklı," dedi Adne. "Yeterince zor zaman geçirdik zaten. Lanet olası bir günü birbirinizi kana bulayarak bitirmenize hiç gerek yok."

"Doğrusu bu, değil mi?" Connor'ın eli kılıcın kabzasından ayrılmamıştı.

Duvarlarda titreşen parlak ışıkları inceleyerek huzursuzluğumu bastırmaya çalıştım. Hatta artık düzenli aralıklarla minik daireler halinde titreşen ışıkla aydınlanan koridorlarda bile desenlerin pırıltısı belli belirsizdi. Biz yürürken duvarları kaplayan, buzdan örümcek ağları gibi olan Tordis'in renkleri pembe ve soluk sarıya dönüşüyordu. Birçok renkten oluşan karmaşık ışık huzmeleri titremeye başladı. Kısa süre sonra kırmızı ve parlak turuncu renkler sanki bir fırının içine giriyormuşuz gibi duvarların üzerinde dans etmeye başladı.

Değişen tek şey renkler değildi. Etrafımızı saran hava ısındı ama bu beni rahatlatmaktan çok huzursuz ediyordu. Yeni ve garip koku hapşurmama neden oldu, aynı anda Shay de burnunu kırıştırdı.

"Bu da ne?" diye sordu Shay.

Burun deliklerime hücum eden görünmez karışımın karabiber, adaçayı, karanfil ve sedirden oluşan içeriği tanıdıktı ama kokuların

bir araya gelmesiyle oluşan yoğunluk katlanılmazdı. Gözlerim yanıyor ve sulanıyordu. Tenime yayılan sıcaklık acı vermeye başlamış ve küçücük sivrisineklerin ısırması gibi garip bir duygu yaratmıştı. Shay inleyerek kollarını kaşıdı.

"Ah." Connor yan gözle bize bakıyordu. "Belki de avluya geri dönmeliyiz."

Öksürmeye başlayan Shay, gözlerini suçlarcasına Connor'a dikti.

"Endişelenmeyin," dedi Adne. "Bunu neredeyse geçtik."

"Neyi geçtik?" Ellerimle burnumu ve ağzımı kapadım ama sanki duman solumuşum gibi hâlâ öksürüyordum

"Bu Pyralis ve onların Eczane'sinden geçiyoruz," diyen Adne, Haldis Tugayı'ndakileri andıran çift kanatlı kapıyı işaret etti. Eczanenin kapısına oyulmuş üçgenler sadeydi ve uçları yukarıyı gösteriyordu.

"Üzgünüm," diye homurdandı Connor. "Sizi etkileyeceğini düşünmedim."

"Neden ikinizi rahatsız etmiyor?" diye sordum. Kapıları geçtiğimizden beri kesik kesik nefes alıyordum ve keskin koku gitgide azalmaya başlamıştı.

"Eczane, büyülerimizi yapar; yani silahlarımızı daha etkili hale getirmek için kullandığımız karışımları; böylece bunları şeylere karşı..." Adne bana bakınca çekindi.

"Gardiyanlar'a."

Dilimi sivrilen azı dişlerimin üzerinde gezdirdim.

"Büyülü oklar, yolculuktan hoşlandığını umarım." Ethan'ın Araf'ta kalması iyi olmuştu. Arayıcılar'ın zehrinin damarlarımda dolaştığını hatırlamak göğsümün zonklamasına neden oluyordu ve eğer Ethan bu sırada yanımda yürüyor olsaydı kolundan büyük bir parça koparmadan duramazdım.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Evet," diye ekledi Connor. "Pyralis'ten uzak durmanız gerekiyor. Burası sizin için asla hoş bir ziyaret yeri olmayacaktır."

"Tavsiye için teşekkürler," diye homurdanan Shay burnunu örtmek için kullandığı gömleğinin yakasını bıraktı.

Duvarlarda titreşen alevler yerini toprağın derinlerindeki koyu renklere bırakınca Haldis'e ulaştığımızı anladım. Pyralis'in alevli dumanları kaybolmuştu. Derin derin soluklanarak temiz havanın göğsümün acısını dindirmesinin keyfini çıkardım. Eczane'ye yaptığımız kısacık seyahatten hatıra olarak ikimizin de kollarımızdaki kırmızılıklara rağmen acıma hissi kaybolmuştu.

"Peki, her kanat kendi element özelliğini mi yansıtıyor?" diye sordum. "Toprak, hava, ateş ve suyu mu?"

"Evet," dedi Adne.

"Süper, öyle değil mi?" diye sordu Connor. "Yuva demek için hoş bir yer."

"Sağ ol." Adne omzunun üzerinden ona sırıttı.

"Ha?" Kaşlarım çatıldı.

Connor kahkahayla güldü. "Dokumacılar bina vasıtasıyla ipler çeker. Ama Adne tüm övgüleri toplamaya karar verdi."

Omuzlarımdaki gerginlik, adamın kahkaha sesiyle birazcık azalmıştı, Connor'ın özüne döndüğünü biliyordum. Alayının ani etkisi, kaderci mizah anlayışının müttefikleri için ne kadar kıymetli olabileceğini gösterdi. Hatta çoğu zaman huzursuz edici olmasına rağmen.

"İpler mi?" diye sordu Shay.

"Bu, Akademi'yi nasıl hareket ettireceğimizin anahtarıdır," dedi Adne şakaklarını ovarak. "Ama dürüst olmak gerekirse başım çatlayacak gibi. Çılgın becerilerimle sizi büyülemeyi başka bir zamana bırakabilir miyim?"

Bir kapının önünde durmuştu. "Burası senin, Calla."

Connor bana doğru sinsi sinsi gülümsedi. "Eğer kâbus görürsen koridorun hemen sonundayım, kurtkız. Yatak paylaşmaya yetecek kadar büyük, tabii... ısırmadığın sürece."

Connor'a saldıramadan önce Shay'i tuttum.

"Senin gerçekten biraz sakinleşmen gerekiyor," diye homurdanan Connor, Shay'in sıkılmış yumruklarına bakarak başını iki yana salladı.

"Tanrım, Connor," diye kükredi Adne. "Başım ağrıyor dedim, unuttun mu? "Bu gece eleştirilerine bir ara verebilir misin?"

"Özür dilerim."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Connor şakaları için daha önce hiç özür dilememişti. Kıza doğru yürüdü ve gözlerinin üzerine düşen saçını geriye attı. "Biraz uyumalısın."

"Yatmak için çok erken." Kızın titrediğini gördüğümü sandım. "Öyle olmasa bile, bu gece uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"O zaman sohbet ederiz," dedi Connor. Şakacı tavrından eser kalmamıştı.

Adne birkaç saniye sessizliğe bürünerek ona baktı ve sonra da başını salladı.

"Odanı bulabilir misin, Shay?" diye soran Connor, gözlerini Adne'den uzaklaştırmamıştı.

"Bunu söylediğimden çok eminim," dedi Shay. "On dakika kadar önce."

"Hı-hı." Connor kolunu Adne'nin omuzlarına doladı ve onu koridorun sonuna doğru götürdü.

Uzaklaşmalarını izlerken, aralarındaki inişli çıkışlı etkileşimlerini çözmeye çalışıyordum.

Shay'in boğazını temizleme sesi beni Connor ve Adne'nin tuhaf ilişkilerine ait düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Senin odan nerede?" diye sordum.

Ellerini ceplerine sokarak gözlerime bakmadan koridora doğru bir bakış attı. "Hemen yandaki oda ama sandım ki belki de..."

Connor'ın önerisi aklıma gelince nabzım birden hızlandı ve yanaklarım alev aldı.

"İçeri gelmek mi istiyorsun?" diye sordum.

Gülümsedi ve umutla dolu gözleri benimkilerle buluştu.

Parmakları temas ettiği anda, kalbimin damarlarımda atışını hissedebileceğini bile bile elini tuttum. Yatak odası karanlıktı ama yatağı, bir yazı masasını ve birkaç koltuğu seçebiliyordum. Odanın görüntüsü bir öğrenci yurdu ile lüks bir otel arasıydı. Fena değil.

Ancak nereye gitmem gerekiyordu? Aşina olmadığım bir bölgenin içinde tökezlemiştim. Shay'le yalnızdık ve saklanmak zorunda değildik. Burada bizi yakalayacak kimse yoktu. Güvendeydik... tabii teorik olarak. Arzudan ve olabilecek şeylerin düşüncesinden bacaklarım titriyordu.

Onu yatağa götüreyim mi? Bu çok mu hızlı olur? Nazlı mı olmam gerekiyor? Of, elime yüzüme bulaştırdım.

Shay arkama geldi. Kolları belime dolandı ve beni vücudunun kıvrımlarına doğru çekti.

Boynumu öpmesi, bacaklarıma doğru ipeksi bir sarmaşık sarılmasına ve içimin sıcaklıkla dolmasına neden olmuştu. Ona doğru yaslandığımda içim huzurla doldu. Bedenim hafifledi ve bütün kaslarım gevşedi. Yalnızdık ve misafirperverliklerinin hâlâ beni huzursuz etmesine karşın, artık Arayıcılar'ın inceleyici bakışlarına maruz değildik. Bu yeni düzenden dolayı kendimi bütünüyle rahat hissetmesem de en azından hâlâ yaşıyordum. Shay de hâlâ hayattaydı. Şimdilik güvende olduğumuzu düşünerek derin bir nefes aldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Shay'in elleri vücudumda gezinirken gözlerimi kapadım. Giysilerine rağmen teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Bu inanılmaz derecede sakinleştiriciydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Arayıcılar hakkında. Bana göre iyi insanlar."

"Öyle görünüyor." Kollarında hafifçe döndüm. "Bu tuhaf ama nedense bana Gardiyanlar'ı hatırlatıyorlar."

"Bu mantıklı. İki taraf da savaşçı. Ve savaş yüzünden fedakârlık yapıyorsunuz." Gömleğimin yakasını geri çekti ve dudaklarını omzuma bastırdı.

"Fedakârlık." Dudaklarının tenime hafifçe dokunması beni ürpertmişti, birdenbire Lydia'yı düşündüm. Bay Selby'yi. Hayatlarını ne için feda ettiklerini sanmışlardı? Arayıcılar hakkında hâlâ bilmediğim çok şey vardı.

"Onlar olağanüstü savaşçılar," derken aklım doğu yakasına gitmişti. "Kurt olmamalarına rağmen."

"İnsan olmanın bazen avantajları var," dedi Shay.

"Ne zaman?"

"Örneğin şimdi ikimiz de kurt olsaydık, seni sadece yalayabilecektim."

Güldüm ve ona doğru dönmeye çalıştım ama beni olduğum yerde tutuyordu.

Çenemin alt kısmını öptü. "Bak, bu yalamaktan çok daha güzel." Kalp atışlarımın aniden hızlanması ve damarlarıma hücum eden sıcaklık bunun çok daha güzel olduğunu söylüyordu.

Elleri kalçalarıma doğru kayıp beni kendisine doğru yapıştırırken, dudakları bir kez daha kulağımda geziniyordu. "Daha güzel olacak başka şeyler de bulabileceğimizden eminim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Beni durduramadan döndüm ve dudaklarının dudaklarımla buluşmasına can atarak başımı ona doğru kaldırdım. Dudaklarımız buluştuğunda, bu sanki ateşten bir okun ciğerimi dağlaması gibiydi. Shay oyalanarak hafifçe öpmeye devam etti. Dudaklarının dudaklarımın üzerindeki nazik dokunuşları ona karşı daha fazla arzu ve açlık duymama neden oluyordu. Parmaklarımı saçlarının yumuşak kıvrımlarına geçirerek, daha derin bir öpücük için onu kendime çektim. Alt dudağını dişlerimin arasına aldığımda göğsünün derinliklerinden gelen iniltisini duydum. Bir eli kalçama doğru bastırırken, diğer eli gömleğimin altına kaymış, okşuyor ve keşfediyordu.

"Seni özledim," diye fısıldayarak beni öptü. "Hem de çok."

Dudakları çenemin üzerinde gezinirken, "Ben de," dedim neredeyse soluğum kesilmiş bir halde. Tenim parmaklarının altında hayata dönmüştü ve her dokunuşu damarlarıma bir elektrik yayıyordu.

Kahkaha atınca derin bir nefes alarak, "Bu senin için komik mi?" diye sormayı başardım.

"Hayır," diye mırıldandı dudaklarıma. "Sadece bu kıyafetle uğraşmak, seni son öptüğümdeki iffet abidesiyle baş etmekten çok daha kolay..."

Parmakları sözlerimi desteklercesine hareket edince ürperdim.

"Gelinliğimi mi kastediyorsun?" Mantıklı konuşmaya çalışıyordum. "Bunlar daha rahat ama düşmanlarımın giysilerini giyiyor olmak biraz tuhaf."

"Onlar artık düşmanların değil. Ayrıca sana yakışmış." Dudaklarımın arasından gülümsedi. "Özellikle de o deri pantolonundan hoşlandım." Elleri tekrar hareketlendiğinde bacaklarının bağı çözüldü.

"Odamda kaldığımız yerden devam etmeyi istiyor musun?" diye sordu. "Yani yaşamak için kaçmak zorunda kalmadan *önce* bıraktığımız yerden?"

Kalbim pır pır atmaya başladı ama zihnimde bir başka ses yankılanıyordu. Yaşamak için kaçtığımız zamanki bir ses.

Onu seviyor musun? Ren'in sözleri kulaklarımı dolduruyordu. Bu sese karşı gözlerimi kapamak zorunda kaldım ve üzerime hücum eden duygu fırtınasına karşı mücadele ettim.

Bu sadece sevgiyle ilgili.

Gür sesi o kadar yakın, o kadar gerçekti ki... Gözlerim birden açılıverdi ve alfanın orada durduğunu görmeyi bekledim; koyu kahverengi saçları, parlak, kömür karası gözleri ve beni selamlamak için araladığı dudaklarından yayılan alaycı gülümsemesi.

Merhaba, Zambak.

Oysa karşımda sadece odanın dış duvarlarını kaplayan uzun pencereler vardı.

Gönülsüzce Shay'in kollarından sıyrıldım. *Neden bu sürekli oluyor?* Ren'in hatıralarından kaçamıyordum. Gitgide daha da güçleniyorlardı.

"Sanmıyorum." Sesim boğuk çıkmıştı ve bacaklarım hâlâ titriyordu ama bu, Shay'in dokunmasından mı yoksa davetsizce gelen Ren'in beklenmedik görüntüsden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Shay iç geçirerek ondan uzaklaşmamı seyretti.

"Sorun nedir?"

Ona söylemek istemedim, bu yüzden içimi kemiren bir başka düşünceye sarıldım. "Bugünkü mücadele çok zorluydu. Lydia öldü ama onu kurtarabilirdim. Benim için öldü. Arayıcılar'ın benden nefret etmemesine inanmak çok zor."

"Sanırım Ethan senden nefret ediyor," diyen Shay yüzünü buruşturdu.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Bu duygu karşılıklı." Kederle gülümsedim. "Diğerlerini kastediyorum. Monroe suskun ama asla öfkeli değil. Connor'sa gerçekten harika."

"Anlıyorum." Shay dişlerini gıcırdattı.

"*O anlamda* değil," diye homurdandım. "Sadece komik ve iyi. Bilirsin, Adne gibi."

Onun ismini bilinçli kullandım. İkimiz de kıskançlık kartlarımızı öne sürebilirdik.

Shay bunu ya fark etmedi ya da umursamadı. "Evet, o harika biri. Bütün haftayı onunla birlikte geçirdim."

"Ne yaparak?" diye sorarken boğazımdan yükselen iniltiyi durdurdum.

"Hey, kıskandığında çok tatlı oluyorsun." Yanağımı okşadı ve şakayla ısırmaya çalışınca parmaklarını geri çekti. "Gözümün senden başkasını görmediğini biliyorsun."

"Tabii." Kahkaha attım ama bu sesin içinde bir homurtu izi vardı.

"Gerçekten." Sesindeki sıcaklık gözlerimi gözlerine çekti. Uzanıp burnumun ucundan öptüğü zaman içim eridi, bu konuda ciddi olduğunu biliyordum.

"Adne yalnızca bana etrafı gösterdi," dedi. "Biraz eğitim aldık. Eğitim konusunda gerçekten iyiler."

"Ne tür eğitim?" Parmaklarımı omuzlarında, kollarında dolaştırarak sert kaslarını hissettim.

"Savaş," diye cevap verdi, çenesi gerilmişti. Elimin altındaki pazılarının gerginleştiğini hissediyordum.

"Ah," dedim. "Nasıldı?"

Sertçe güldü. "Sanırım nasıl daha iyi savaşacağımı biliyorum."

"Zaten önceden de gayet iyiydin," dedim.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Beni bir de şimdi görmelisin, bebek." Sırıtıyordu.

"Bana bir daha böyle seslenme," dedim. "Yoksa o savaş becerilerine ihtiyaç duyarsın."

"Tamam," dedi ve teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Sevgi sözcükleri kullanmak yok. Akademi ve Arayıcılar'ın nasıl eğitildiği hakkında bazı bilgiler edindim ama gelecekle ya da ne yapmam beklenildiğiyle ilgili hâlâ bir fikrim yok."

"Shay... Bugüne kadar neden onlara Haldis'i göstermedin?" Bu sırla ilgili bir şey canımı sıkıyordu ama ne olduğunu pek irdeleyememiştim.

"Onlara güvenebileceğimden emin olana kadar herhangi bir şey vermek istemedim. Sen geri gelinceye kadar," dediğinde bedenimin alt bölümlerine doğru dalga dalga yayılan sıcaklık âdeta bir kıvılcıma dönüştü. "Sanırım artık güveniyorum."

"Öyleyse sen ve Arayıcılar birbirinizi sessiz sessiz terbiye mi ediyordunuz?"

"Öyle sayılır." Kahkaha attı. "Gardiyanlar'la yapmak istedikleri antlaşma konusunda ciddi olduklarından emin olmak istedim ve uyandığın zaman sana zarar vermeyeceklerinden."

"Bunun için sağ ol," dedim ama onları kandırmış olması hâlâ şaşırtıcıydı. "Shay, sürümü bulmaya çalışacağımızı biliyordun. Neden bizi durdurmadın?"

"Gitmek istiyordun," diye karşı koydu ama beni atlattığının farkındaydım.

"Tek düşünebildiğim onlara ulaşmaktı," dedim. "Devriyelerin iptal olacağı aklıma bile gelmedi... ta ki onları bulamayıncaya kadar."

Shay gülümsemesini gizleyemedi.

"Biliyordun," diye homurdandım. "Onları bulmayacağımızı biliyordun."

"Bilmiyordum," dedi. "Tahmin ediyordum."

"Neden hiçbir şey söylemedin?" Şaşkınlığım öfkeye dönüştü. İki kişi ölmüştü. "Ansel'ı ve diğerlerini aradığım zaman alfa içgüdülerim devredeydi. Başka hiçbir şeyi düşünemiyordum. Söylemeliydin."

"Senin güvende olmanı istedim," derken omuzları gerildi. "Başını gerçekten bir belaya sokmadan kendini Arayıcılar'a kanıtlayabileceğini düşündüm."

"Oldukça fazla belaya soktum," diye homurdandım, beni koruyabileceğini düşünmesine ve bunu da yalan söyleyerek yapmasına öfkelenmiştim. "İnsanlar öldü. İyi insanlar."

"Biliyorum," dedi çabucak ve benim kadar onun da sinirlendiğini görebiliyordum. "Ve bunun için üzgünüm. Calla, bir şey söylemedim çünkü Haldis'in yakınlarında kurtların olacağını sanmıyordum. Seni beklediklerini nereden bilebilirdim?"

Çünkü en iyi yaptığımız şey bu. Üzerine daha fazla gitmemek için dilimi ısırdım. Yaşlar gözlerimi yakıyordu ve kemiklerime kadar işleyen yılgınlık acı veriyordu. Yatağa doğru yürüyerek oturdum. Beni yıpratan, Arayıcılar'ın kayıpları değildi. Kendi hayal kırıklığım tüm ağırlığı ve acısıyla göğsüme baskı yapıyordu. Sürümle bir araya gelmeyi çok istediğim için bu göreve balıklama atlamıştım. Şimdiyse ne olacağını ve onları nasıl bulacağımızı bilmiyordum.

Yatağın üzerine uzanıp başımı yastıklara gömdüm. Gözlerimi kapatırken birkaç damla yaş yanaklarıma doğru süzüldü. Shay yanıma uzandığında yatak onun ağırlığıyla esnedi. Dudakları enseme dokundu, oysa ben artık odada onunla birlikte değildim. Vail'e dönmüştüm ve sürümle birlikteydim. Bugün Emile'le karşı karşıya gelmek bana sadece neye karşı olduğumu göstermemiş, aynı zamanda ne kaybettiğimi de hatırlatmıştı. Mahkûm alfasını hor görüyordum ama onun oğlundan nefret etmiyordum.

BELONGS TO KARDUS TEAM

Affedilmek için yalvarmaya mı geldin? Sanırım bunun çok geç olduğunu fark etmişsindir.

Kaçmak bana özgürlüğü getirmişti ama Ren hâlâ Vail'deydi. Kaçmamıza yardım etmek için yalan söylemişti. Acaba Emile bu ihanete nasıl tepki vermişti? Bekçiler, tabii eğer olursa, Ren'e ne tür bir af önerisi getireceklerdi? En önemlisi de hâlâ hayatta mıydı?

Shay'in parmakları kalçamın üzerine kaydı ve beni tekrar kendine çekti.

"Dur, Shay. Yapma." Sendeleyerek ondan uzaklaşırken sesim titredi. "Ben şey... yapamam."

Onu istiyordum ama içime dolan duygular beni huzursuz etmişti.

Shay kolunu belime doladı. "Neden?"

Konuşmam biraz zaman aldı. "Nedenini biliyorsun."

Boğazından hafif bir homurtu yükseldi. "O burada değil, biliyorsun. Birleşmeniz, alfa saçmalığı bunların hepsi bitti. Senin üzerinde bir tür ayrıcalığı varmış gibi davranmak zorunda değilsin. Ben sadece dilerdim ki sen..."

Shay ne kadar yanıldığının farkında değildi. Ren buradaydı, bir şekilde hâlâ benimleydi ve her hareketime karışıyordu. Birleşme olsun olmasın, alfalar olarak aramızda kuvvetli bir bağ vardı. Onu tanıdığım ilk günden ve birleşmemiz duyurulduğundan beri bu bağ hep olmuştu. Bu sadakat, beni hâlâ Vail'e ve ona bağlıyordu. Ren'le bir arada olmamıza dair kafamı karıştıran tek soru, şu anda yanımda uzanmış olan bu çocuktu. Bunun ne anlama geldiğini bildiğimden emin değildim...

Shay sessizdi ama öfkeli gözlerinin başımın arka tarafını delip geçtiğini hissedebiliyordum.

"Bunu anlamıyorum," dedi. "Artık özgürsün, Cal. Bunu istiyorsun."

Haklıydı. Bunu istiyordum ama sadece kendi isteklerimden sorumlu değildim.

"Hayır, değilim. Gerçekten özgür sayılmam." Derin bir nefes aldım ve ona bakmak için döndüm. "Üzgünüm ama sürümün güvende olduğunu öğreninceye kadar, bana onları terk etmişim gibi hissettiren başka seçimler yapmak istemiyorum."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz ne kadar doğru olduklarını fark ettim. Peşimi bırakmayan sadece Ren değil, aynı zamanda yapmış olduğum seçimlerdi.

Shay'in ağzı ince bir çizgi halinde gerildi. "Beni sevmek, sürüne ihanet etmek mi? Bütün bu olanlardan sonra, onların hatırı için hâlâ Ren'in eşi olmayı mı düşünüyorsun?"

"Ben... bilmiyorum." Ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. "Bütün bu şeyler olurken, bazı şeyleri tarafsız tutmamızın daha iyi olacağını düşünmüyor musun? Ben, sen ve Ren'den daha önemli şeylerle baş etmemiz gerekiyor. Öyle değil mi?"

Konuştuğum sırada bile, elimi Ren'in yüzüğüne götürmüş parmaklarımı onun etrafında gezdirmiştim. Shay'in soluk yeşil gözleri akik taşı gibi koyulaştı. "Daha önemli şeyler mi?"

"Dünyayı kurtarmak olabilir mi? Bu savaşı Arayıcılar için kazanmamız beklenmiyor mu? Buna önemli demiştim." Sözlerimin arasında gülmeye çalıştım ama başarısız oldum.

Shay de gülmüyordu. "Tamamen. Farklı. Konular."

"Biliyorum." Onun bakışlarına daha fazla dayanamıyordum. "Bu sadece. Tamam... bundan hoşlanmayacaksın."

"Önemli değil," dedi. "Ben sadece doğruyu söylemeni istiyorum."

Peki ya doğruyu bilmiyorsam? Peki ya ne zaman tutunmaya çalışsam duygularım su gibi parmaklarımın arasından kayıyorsa?

"Bitmedi," diye güçlükle fısıldadım.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Ne bitmedi?"

"Ben ve Ren."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordu. "Neden kıpırdanıp duruyorsun?"

Gözleri elimde durunca kalbim tekledi. "O nedir?"

"Hiçbir şey." Elimi yastığın altına sokmaya çalıştım ama beni yakaladı ve gözlerini parlayan metal ile koyu mavi safire dikti.

"Calla." Ağır ağır konuşuyordu. "Bu nedir?"

Boğazımı temizledim ve deli gibi atan kalbime rağmen sakin olmaya çalıştım. "Bu bir yüzük."

"Bir yüzük." Saç örgülü beyaz altın halkaya dokunduğu zaman elimi birden çektim.

"Bunu sana o verdi." Yanımdaki bedeninin her zerresinin gerildiğini hissettim ve söylendiğini duydum. "O mu verdi?"

Başımı salladım. Bir anlığına biçim değiştirip beni ısıracağını sandım.

"Ne zaman?" diye sorarken gözleri hâlâ sertti.

"Birleşme gecesinde."

"Çıkar onu."

"Ne?" Bir yastığı kalkan gibi önüme çektim.

"Çıkar onu," dedi tekrar. "Neden onun verdiği yüzüğü hâlâ takıyorsun ki?"

"Ben..." Boğulur gibi konuşuyordum. "Eğer çıkarırsam kaybedebilirim."

"Ee?"

Cevap vermeden bakışlarımı indirdim.

"Ren'le aranızdaki bitmedi derken, hâlâ onunla nişanlı olduğunu mu söylemek istiyorsun? Onun yüzüğünü bu nedenle mi takıyorsun?" Sakin konuşuyordu ama öyle olmadığını biliyordum. Duygu fırtına-

sının onu etkisi altına aldığını hissedebiliyordum. Öfkesi aramızda duman gibi tütüyordu ve bunun altında başka bir şey vardı. Kederin toz ve solmuş gül karışımı acı-tatlı, belli belirsiz kokusunu fark ettiğim zaman göğsüm sıkıştı.

"Demek istediğim bu değildi... ama seninle birlikte olamam. Bu şekilde değil." Sesim titriyordu. "Ren oraya dönünce ve Tanrı bilir, ona neler oluyordur. Hepsine... Shay, *onları ardımızda bıraktık*. Başka bir şeyi nasıl düşünebiliriz ki? Yapamam. Ben sadece... yapamam."

"Ama bu demek değil ki..."

"Hayır."

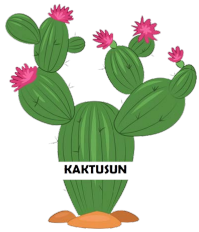
"Boş versene." Dönüp yataktan kalktı. "Uyumana bak, Calla. Bu gece seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim."

O uzaklaşırken midem düğümlendi. Peşinden koşma isteğine karşı mücadele verdim ve bunun yerine sırtüstü yatarak gözlerimi cam tavandan görebildiğim titreşen yıldızlara diktim ve katıksız bitkinliğimin bir noktada beni uykuya sürüklemesini diledim.

Vail'den kaçtım ve bu her şeyi değiştirmiş olabilir ama nereye ait olduğumu hâlâ bilmiyorum.

ON

Dişlerim boğazına kapandı ve soluk borusunu parçaladı. Sıcak kan ağzımın içine dolarak boğazıma aktı. Kalp atışı yavaşlamıştı. Nabızları uzun ve korkunç aralıklarla kesiliyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, dudakları gülümsemeyle kıvrıldı ve sesini zihnimde duydum.

Hoş geldin, Calla.

Apar topar çekildim ve insan biçimini aldım, birdenbire üşüdüm, midem bulandı. Boynundaki açık yaraya rağmen ölü Stuart gülümsemeye devam ediyordu. Hafif bir dokunuş omzumda gezindi. Birden döndüm ve bir kadınla karşı karşıya geldim. Ölmüş adamınki gibi iyiliksever ve davetkâr bir gülümseme takınmıştı. Koyu kumral saçları dalgalar halinde sırtına dökülüyordu ve kömür karası gözlerinde gümüş hareler vardı. Beni süzerken hareler keyifle parlıyordu. Dolgun dudakları aralanmıştı.

"Calla." İsmimi sanki bir dua okur gibi tutkuyla ve umutla mırıldanmıştı. Koyu renk gözleri aşağı doğru baktı ve ben de onun bakışlarını takip ettim. Küçük bir çocuk, kadının kollarında uyuyordu. Çocuğun huzur dolu yüzü bir adım ilerlememe neden oldu. Ona doğru baktığımda, çocuğun gözleri titreşerek açıldı. Geceleyin ışıldayan yıldızlarla dolu gökyüzü. Gözler tıpkı annesininki gibiydi.

Ren.

Beni süzüyordu. Dudaklarından coşkun bir şelale gibi bir kahkaha döküldü ve tanımanın verdiği sevinçle ellerini çırptı. Göğsümdeki kor sanki yeniden alev aldı. Corrine Laroche'a baktığımda gülümsemem söndü. Arkasında şiddetli fırtınanın bulutları gibi toplanmış bir gölge beliriverdi. Ağzım bir uyarı çığlığı koparmak için açıldı ama sesim çıkmıyordu. Yarı saydam mürekkep rengi şeritler kadının boynuna ve omuzlarına sarıldı. Kıvrıla kıvrıla ilerleyen siyah sarmaşık kollarına dolandı. Kadın çığlık atmaya başladı ve Ren kollarından düştü. Çocuk korkuyla haykırıyordu. Onu yakalamak için fırladım ama bir çift kuvvetli kol çocuğu havada kaptı. Hayalet onu alırken Corrine çığlık atıyordu, vücudu sımsıkı saran ve kadını büyük acılar içinde ızdıraba boğan kıvrık siyah şeritlerle bağlanmıştı.

Dehşet içinde dizlerimin üzerine düştüm. Kıs kıs gülme sesi bakışlarımı işkence içindeki kadından uzaklaştırdı. Emile Laroche, küçümseyen gözlerle eşine bakıyordu. Kollarındaki bağıran çocuğa bir bakış attı. Omuzları kasıldı ve başını iki yana sallayınca kirli sarı saçları öne düşüp çenesine sürününce hatlarını gizleyerek sert yüzünü şeytansı bir acımasızlık maskesine dönüştürdü. Ren çığlık atınca, Emile'in dudakları tiksintiyle ince bir çizgi halini aldı. Çocuğu daha da sıkı tuttu. Corrine'in çırpınan bedenine son bir kez daha baktı ve ona arkasını dönerek uzaklaştı. Ren'in korku dolu çığlıkları kulaklarımda çınlıyordu, bebeğin çığlığı annesinin haykırışlarıyla birleşerek korkunç bir uğultu oluşturdu.

Kıpırdayamıyordum. Gözlerim Corrine'in işkencesine kenetlenmişti. Yanımda bir vücut belirince yüzümü ona çevirdim. Ren gözlerini hayaletin sarmaladığı kadına dikmişti. Artık bir çocuk değil, müstakbel eşim olan genç bir adamdı. Yıldızlar geçidi gibi parlayan kömür karası gözleri şimdi soluk ve bomboştu. Koyu renk saçları terden boynuna ve alnına yapışmıştı. Pembe, sarı, yeşil ve siyah renklerden oluşan yaralar vücudunu kaplamıştı. Kıpkırmızı

BELONGS TO KARDUS TEAM

çizikler ve yanık izleri kollarında acayip şekiller oluşturmuştu. Annesinin üzerindeki gözleri ağır ağır hareket ediyordu. Gözünün önünde seyreden görüntüyle kaşlarını çattı. Başını iki yana salladı ve derin bir nefes aldı.

"Ah Tanrım, Ren." Ona uzandım ama elim vücudunun içinden geçti.

Çığlıklar içindeki kadını süzmeye devam ediyordu. Bakışlarını bana çevirmedi ama dudakları hafifçe oynuyordu.

"Neredesin, Zambak?" Bileğini silkti. Işığı yansıtan bir şey mavi mavi parlayverdi; yüzüğüm, parmağının ucundaydı ve onda olmayan zamanı gösteren bir sarkaç gibi sallanıyordu. Omuzlarının üzerinde kamçılar beliriverdi, derisi açıldı, aşağı doğru sızan kan kıpkırmızı bir sel gibi vücudunu yıkadı. Kırmızı sıvı şeritler kollarının, bileklerinin ve parmaklarının etrafına sızıyordu. Dizlerinin üzerine düştü ve başı öne eğildi. Corrine'le birlikte çığlık attık.

Gözkapaklarım birden açıldığında güçlükle soluklandım. Kâbus, zihnimin bir köşesinde dönüp duruyordu. Çığlıklar, kulaklarımda yankılanan havlamalara dönüşmüştü. Yatakta çırpınmamak için mücadele ederek kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. Beni uykudan uyandıran korku yerini yavaş yavaş büyük bir kedere bıraktı.

Kalp atışlarım yavaşladı. Dünya yerine geldi. Hâlâ yorgun olduğumdan bir saatten biraz daha fazla uyumuş olduğumu tahmin ettim. Yarı uykulu bir vaziyette, parmaklarım birleşmemizin gecesinde Ren'in vermiş olduğu yüzüğü kavradı. Odanın karanlığına rağmen cam, tavandan süzülen yıldızların ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Yana doğru dönerek gözlerimi kapadım ama bunu yaptığım anda Ren'i tekrar kanlar içindeyken görebiliyordum. Uyku bir iyi bir seçenek değildi, en azından şimdilik.

Odamdan çıktım, nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Düşündüğüm tek şey Akademi'nin koridorlarında boş boş dolaşmanın

BELONGS TO KARLIS TEAM

beni o rüyanın dehşetinden uzaklaştıracağıydı. Koridorun ilerisindeki yan odaya bir bakış attım. Bir yanım Shay'in yanına gitmek ve özür dileyerek kollarında huzur bulmak istiyordu. Ama Emile'le yaptığım mücadeleden sonra bu yerde hâlâ çok tedirgindim. O çarpışmayla ilgili birçok şey beni derinden sarsıyor ve suçlulukla dolmama neden oluyordu. Sadece Lydia'nın ölümü değil, aynı zamanda kendi seçimlerim de bende böyle bir duygu yaratıyordu. Sasha'yı öldürmemiştim. Bunu yapmak istememiştim. Savaşta Arayıcılar'a herhangi bir yararım dokunacak mıydı?

Yürürken parmağımdaki yüzüğü çeviriyor, rüyamda nasıl parladığını hatırlıyordum. Ren'in sadakat nişanını kabul edip onu mihrakta terk etmiş olmam ne anlama geliyordu? Bu beni bir hain mi, yoksa bir korkak mı yapardı?

Burnum bir kokuyla sızlayınca kasvetli düşüncelerim bölündü. Baştan çıkarıcı, tanıdık bir koku beni merdiven boşluğuna ve sonra da aşağıya götürdü. Diğer bir derin nefesse yoğun ve keskin bir hoş kokunun beni daha ileri çekmesine neden oldu. İki adımda masalarla dolu uzun ve geniş bir odanın içine girdim. Yanan birkaç lamba odayı hafifçe aydınlatıyordu.

Muhteşem kokunun kaynağını hemen buldum. Birkaç tane cam Fransız kahve filtresi masalardan birinin üzerinde duruyordu. Oturmuş sakince sohbet eden Arayıcılar'ın kahve fincanlarından dumanlar tütüyordu. Monroe, Tess'in fincanına kahve koyuyordu. Tess artık ağlamıyordu ama yüzü kederden gerilmişti. Adne kucağında bir gitarla onların arasındaydı. Birazcık bezmiş gibi görünen Connor da oradaydı. Silas'ın Monroe'nun yanında oturduğunu görünce şaşırdım.

Odadaki havadan Arayıcılar'ın kayıplarının yasını tutmak üzere toplanmış oldukları anlaşılıyordu. Kahvenin kokusu her ne kadar beni cezbediyor olsa da onları rahatsız etmek istemedim. İsmimi duyduğumda dönüp gitmek üzereydim.

BELONGS TO KARLIS TEAM

Omzumun üzerinden geriye baktım. Monroe beni çağırıyordu. Tedirgin bir halde masaya yaklaştım.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordu Rehber.

"Hayır," dedim tüm gözlerin üzerimde olmasından rahatsızlık duyarak. "İyi uyuyamadım ve kahvenin kokusunu aldım."

"Üst kattan mı?" diye sordu Connor.

Başımı sallayarak ağırlığımı bir ayağımdan diğerine geçirdim.

"İyi numara." Gülümsedi ve kemerinden küçük bir şişe çıkararak içindekini kahvesine ekledi. Amber gibi keskin kokudan bunun viski olduğunu tahmin ettim.

"Sizi rahatsız etmek istemezdim," dedim.

"Etmiyorsun." Tess taze kahve doldurdu ve fincanı yanındaki boş sandalyenin önüne doğru iterek oturmamı işaret etti. "Lütfen bize katıl."

"Anılarımızı paylaşıyoruz," diyen Adne öylesine gitarın tellerini tıngırdatıyordu. "Lydia ve Grant'le ilgili."

"İstersen sen de bir anını paylaşabilirsin," dedi Monroe. "Bu bizim kayıplarımızı anma ve aramızda tutma yöntemimizdir."

"Ben mi?" Yüzüm asıldı ama oturdum ve ellerimi sıcacık kahve fincanının etrafına sardım.

"Grant'i bizden daha fazla gördün." Silas'ın önünde bir defter vardı ama başını yazdığı şeyden kaldırıp bana baktı. "Bizimle paylaşabileceğin bir anın olmalı."

Bay Selby'yi düşündüm. Ne söyleyebilirdim ki? O iyi bir öğretmendi. Ama nedense, *"Büyük Fikirler en sevdiğim dersti,"* demek bana pek hoş gelmemişti.

"Üzgünüm," dedim usulca. "Gerçekten yapabileceğimi sanmıyorum."

BELONGS TO KAROS TEAM

"Endişelenme," dedi Connor içki karıştırdığı kahvesinden kocaman bir yudum alarak. "Bu gece daha fazla hüzünlü hikâye dinleyebileceğimi sanmıyorum."

"Hödüklük yapma." Silas kalemi tekrar sayfanın üzerine koydu. "Biraz saygı göster."

"Lydia bir savaşçıydı," dedi Connor. "Ona üzüldüğümüz için bizim aptal olduğumuzu düşünürdü."

"Connor," diye azarlayan Monroe, Tess'e baktı. Ama kadın başını iki yana salladı.

"O haklı," diye gülümsedi Tess. "Sanırım şu anda onu müthiş derecede hayal kırıklığına uğratıyoruz."

"Sen onu asla hayal kırıklığına uğratamazsın." Adne uzandı ve Tess'in yanağına dokundu.

Tess'in gözleri sulansa da gülümsemeye devam etti.

Adne de gülümsedi ama Tess'e bakmıyordu. "Merhaba uykucu, tarak diye bir şey duydun mu?"

Döndüm ve Shay'in parmaklarını aceleyle saçlarının arasından geçirdiğini gördüm ama bunun karmakarışık olmuş kıvırcık saçlarını düzeltmeye pek faydası olmamıştı. Üzerinde kotu ve tişörtü vardı ama bunlar yataktan yeni kalktığını gizleyemiyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Kötü rüyalar gördüm ve tekrar uyuyamadım. Sonra da kahve kokusu aldım..."

"Al birini vur ötekine," dedi Connor.

Hâlâ sinirli mi diye merak ederek Shay'e bir bakış attım. Benim ve Adne'nin arasındaki sandalyeye oturdu. Bana doğru uysallıkla gülümseyince, kavga ettiğimiz için üzüldüğünü düşündüm. Ben de üzgündüm. Uzandım ve onu yanağından öptüm.

"Ben de uyuyamadım."

Kolunu omzuma doladı.

Silas bize bakıyordu.

"Ne?" diye sordum incelemesini umursamayarak.

"Scion'la ilgili rekabet teorilerini tartıyorum," dedi. "Onu dönüştürmüş olman yeteneklerini güçlendirdi mi yoksa baltaladı mı karar veremedim."

"Ne yeteneği?" diye sordu Shay.

"Doğuştan gelen güçler," diye devam etti Silas. "Kalıtımsal olanlar."

"Katılımsal güçlerim mi?" Shay'in kaşları çatılmıştı. "Yani daha önce bahsettiğin tüm o silahşor ve şeytan saçmalıklarını mı kastediyorsun?"

"Tabii ki babandan bahsediyorum." Silas başını bir yana yatırarak kısık gözlerle Shay'in yüzüne baktı, sonra da not defterine dönerek hızla bir şeyler karalamaya başladı.

Ayağa kalktım. "Onun hakkında notlar mı alıyorsun?"

"Tabii." Silas başını kaldırmadı.

"Kes şunu!" Kalemine vurdum.

Silas şaşkın şaşkın bana baktı.

"Biliyor musun?" Connor bana sırıtıyordu. "Sanırım seni bir şekilde seviyorum."

"Ben sadece gözlemlerimi not ediyordum." Silas kaleminin peşine düştü. "Bu hayat boyu bir defa karşılaşılacak bir fırsat."

"Ben bir fırsat değilim," dedi Shay hızla konuşarak. "Ben bir şahısım."

"Sen Scion'sun," diye karşı koydu Silas. "İkinci hamlemizi yapmadan önce senin potansiyelinin ne olduğuna bütünüyle hâkim olmak zorundayız. Anika gerekli vazifeleri yürütme becerini ölçmek için beni görevlendirdi."

Monroe iç geçirdi. "Shay'le olan tüm münasebetini not etmeni kastettiğini sanmıyorum, Silas."

"Evet." Connor kahvesinden birkaç yudum daha aldı ve fincanını tekrar doldurdu. "Neden hep böyle kaçıksın?"

"Sen de az gelişmişin tekisin." Silas oturup gözlerini Connor'a dikti. "Kendimi daha çok seviyorum."

"Kalıtımsal özelliklerimle ne kastettiğini hâlâ anlamadım," diyen Shay kendi kahvesini doldurdu. "Babamı hatırlamıyorum bile. Ben üç yaşındayken öldü."

Silas, ona bakarken kaşları çatılmıştı.

Son on altı yıldır Bosque Mar'la dünyanın çevresinde dönüp dolaşıyorum," dedi Shay. "Bugün ona Haberci dediniz. Benim dayım olmadığı ortada. Babamla ilgili bu kadar önemli olan şey ne?"

Oda birdenbire soğukdu ve Shay, Bekçi'nin adını andığında Silas'ın bile yüzü beyazladı.

"Evet, bu doğru. Bosque Mar senin dayın değil," dedi Monroe. "Ama Bekçiler'den biri senin baban."

Shay'in yüzü soldu. "Hatırlattığın için teşekkürler."

"Önemli olan bu değil, Shay," dedi Monroe. "Önemli olan senin Scion olman."

"Bu benim insan olmadığım anlamına mı geliyor?" Bana yalvaran gözlerle baktığında Shay'in elindeki fincan titremeye başladı.

"Sen insansın... ya da en azından dönüştürülünceye kadar öyleydin." Telaşla onu rahatlatmaya çalıştım, sonra da ateş püsküren gözlerle Monroe'ya baktım. "Ölümlüler ile bizim türümüz arasındaki farkı söyleyebilirim. Shay bir Bekçi değil."

"Birdenbire Scion ilminde uzman mı oluverdin?" diye saldırdı Silas.

"Nazik ol, Silas," dedi Monroe usulca. "Bekçiler onun güçlerinden habersiz kalması için Shay'e gereksinim duyacaklardı." Bana yoğunlaştı. "Bu bilgiyi Gardiyanlar'dan da saklı tutacaklardı. Calla, Bekçiler'in insan olduğunu anlaman önemli. Tıpkı bizler gibi."

Boğazıma takılan nefesim, içimde dönüp duruyor ve midemi bulandırıyordu.

"O halde yalan söylüyorlardı," dedi Shay. "Gizemli Kadimler değiller."

"Yalan söylemek en iyi yaptıkları şey," dedi Tess.

Tıkanırcasına konuşmayı başararak sordum. "Ama onlar nasıl insan olabilirler ki? İnsan gibi kokmuyorlar ve hatta siz de öyle kokmuyorsunuz. Peki ya onca güçlerine ne demeli?"

"Sezdiğin şey sihir, Calla, onun gücünün üzerine sinen koku. Arayıcılar ve Bekçiler kendilerinin dışındaki bir şeyden faydalanırlar ama hepsi yine de insandır. İnsanların toprağa ve onun özündeki güce yakın olduğu zamanlar vardır," dedi Monroe. "Elementlerin sihirleriyle daha güçlü bağları olanlar ve onları kullanma becerisi gösterenler, toplumlarından ayrı düşerler. Onlar şifacı olan zeki erkek ve kadınlardır."

"Ama onlar insan olamaz," diye karşı çıktım. "Onlar ölümsüz."

"Hayır değiller," dedi Monroe. "Güçlerini kullanma yolları yüzünden öyle olduklarına inanmanızı istiyorlar ve Tess'in dediği gibi biz bunu yapmayız."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Shay.

"Toprağa saygı göstermek için doğal güç yaratıcılığın doğasında var ve onun döngüsü," diye alaycı bir gülümsemeyle yanıtladı Connor.

"Arayıcılar faniliğin kaçınılacak bir şeyden daha ziyade iyi bir şey olduğuna inanır." Silas, Connor'ı umursamadan konferansa başladı. "Yaşlanır ve ölürüz. Ölüm doğal döngünün bir parçasıdır.

BELONGS TO KARLIS TEAM

Bekçiler ömürlerini doğaüstü boyutlara getirmek için güçlerini kullanırlar. Ölüler Diyarı'yla karışmış olmaları onların özünü değiştirir ama başlangıçta insan oldukları gibi, temellerinde de insan olmayı sürdürürler. Gardiyanlar'ının ömürlerini de uzatırlar. Bu nedenle yeni sürüler çok nadirdir. Sadece gerekli görüldüğü zaman onlardan çocuk sahibi olmaları istenir. Kayıtlarımız iki nesil öncesine kadar Haldis'e katılan yeni bebeklerin olmadığını gösteriyor. Sonrasındaysa Bekçiler'in sürülerinin arasında daha kuvvetli aile bağları oluşturmaya karşı yeni bir ilgileri doğmuş gibi görünüyor."

Shay bana doğru bir bakış attığında yüzünde taze bir dehşet görüntüsü hâkim olmuştu ve Silas'ın sözlerini onaylarcasına başımı salladım.

"Ama Bekçiler'in çocukları var," diye karşı çıktı. "Yani okulumuzda Bekçi çocuklar var. Ve Logan senin sürünün vârisi."

Silas yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Bekçiler inanılmaz derecede kibirlidir ve güçlerini kıskançlıkla korurlar. Çoğu Bekçi'nin mücadelesini tehlikeye atmadan kendi kademesinin içinde yönetmesi kaçınılmazdır. Sadece bunların arasında en güçlü olanlara bu dünyadaki mirasını devam ettirmesi için çocuk yapmasına izin verilir. Gördüğünüz gibi bazıları Vail'de ikamet eder. Geri kalanlarsa güç bölgelerine yakın olmaya özen göstererek dünyanın dört bir yanına dağılmıştır. Ve onları bulundukları noktalarda takip etmek için, Arayıcı üslerimiz var. Nüfusları bizden fazla olsa da hâlâ insanlarınkiyle kıyaslanamaz. Bu yüzden Bekçiler yaşam oyunlarında insanları piyonları olarak kullanırlar. Politika, dünya pazarı, hepsinde."

"Ama nasıl üstünlük sağladılar?" Yeni bilgilerin sağanağından başım dönüyordu. Yalanlar, bütün yalanlar...

"Evet," dedi Shay. "Yarı ölümsüz olmak için güçlerini kullandıklarını artık anlıyorum ama başlangıçta siz sayıları eşitlemediniz mi?"

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Sayılır." Silas konuşmasının bizi susturmamış olmasına ve bilgeliği karşısında huşu içinde kalmamış olmamıza bozulmuş gibi suratını astı.

"Bu bizim üzerimizde üstünlük kazanmalarının bir parçası olacaktır." Connor omuzları düşmüş bir halde sandalyesine yaslandı.

"Anlamıyorum," dedi Shay.

"Belki de Shay'in kim olduğuyla başlamak ve geçmişin yerli yerine oturmasını sağlamak daha iyi olacaktır," dedi Monroe.

"Ama..." Silas konuşmaya başladı.

"Basitleştir," dedi Monroe onun sözünü keserek. "Shay'in kökeniyle başla."

"Tamam." Silas derin bir nefes aldı. "Scion, ilk Bekçi, Eira'nın soyundandır ve vatan haininin oğludur. Arayıcılar onu bu şekilde tanır. Bu şekilde ve işaretle."

"Vatan haini mi?" Shay'in kafası daha da karışmış gibi görünüyordu. Bense bu sohbetten tamamen şaşkına dönmüştüm. Arayıcılar'ın hiçbiri şaşırmış görünmüyordu, belli ki bu onlar için bilgi değildi.

"Evet, evet." Silas parmaklarıyla masada ritim tutuyordu. "Scion'un kehaneti, Eira'nın kendi soyundan gelen bir Bekçi'nin kendi türünü terk edeceği, arkasını onlara döneceği ve onun vârisinin çöküşlerine neden olacağıydı. Scion, o Bekçi'nin oğlu."

Shay kaşlarını çatarak ona bakmaya devam edince, Silas not defterindeki sayfaları karıştırarak Shay'e göstermek üzere çevirdi. "İşte burada."

"Bu Latince," dedi Shay.

"Latince bilmiyor musun?" diye soran Silas inanamıyor gibiydi.

"Sözlük olmadan hayır," diye parladı Shay.

"Silas, çoğumuz Latinceyi senin kadar iyi okumuyoruz," diye azarladı Monroe.

"Devam edebilir miyiz?" Connor başını ellerinin arasına almıştı.

"Dur," dedim ona özür dilercesine bakarak. "Size söylüyorum, Bekçiler sihirle süslenmiş insanlar olsa bile ya da her neyseler, bunların hiçbiri Shay'de yok. Shay onlar gibi kokmuyor. Bekçiler'i tanırım ama Shay'in onlardan biri olduğunu asla hissetmedim."

"Evet," dedi Monroe. "Bunu biliyorum. Ama bunun nedeni, Shay'in annesinin insan olması."

"Babası aşk için Bekçiler'e ihanet etti," dedi Adne.

"Neden?" Shay hâlâ sersem gibi görünüyordu. "Neden Bekçiler'i terk etti?"

"Ah, hadi ama Adne, bu çok klişe," dedi Silas. Adne öfkeyle ona bakınca da sadece kıza bakmakla yetindi.

"Aşk önemli bir konu olduğu için klişe, Silas," diye parlayan Tess'in gözleri buğulanmıştı. "Aslında bu, insanların tehlikeyi göze almasına neden olan, dünyadaki birkaç şeyden biri."

Gözlerim Shay'inkilerle buluştu, yanaklarımın ısındığını hissediyordum.

"Doğru." Silas'ın sesi sıkkın geliyordu. "Her neyse. Terk etti çünkü Bekçiler güçlerinin olduğu gibi kalmasından hoşnuttur ve kendi türleri ile insanlar arasındaki sürekli birliktelikleri yasaklarlar. Tristan, Sarah'yla birlikte kaçarak saklanmaya kalkıştı. Mercimek fırına verildi... sonra da bebek oldu." Shay'i gösterdi.

"Peki, onu nasıl buldunuz?" diye sordum. "Eğer saklanıyorsa kehanetteki hainin var olduğunu Arayıcılar nereden öğrendi?"

"Onu bulmak zorunda kalmadık," dedi Monroe. "O bizi arıyordu."

"Öyle mi?" Shay'in gözleri büyümüştü.

"Evet," dedi Monroe. Karısı ve çocuğu için koruma istiyordu. Kim olduğunu ve bizim de onu koruyacağımızı biliyordu. Ne yazık ki bu yeterli olmadı."

"Bekçiler onları buldu mu?" diye sordum.

Başını salladı. "Aran Adaları'nda. Yerlerini kesinlikle saklayarak onları izole ettiğimizi sanmıştık ama başaramadık. Aileyi aldılar, Tristan ve Sarah'yı öldürdüler ve Bosque Mar, Shay'i koruması altında tuttu. Şimdiye kadar."

Shay boş boş karşıya bakıyor ve elleri hâlâ titriyordu.

"Onun neden bir Bekçi olmadığını anlamıyorum," dedim. "Babasının kim olduğu önemli değil mi?"

"Kehanet için önemli," diye cevap verdi Silas. "Ama nitelikleri ve varlığı açısından önemli olan annesi. Anne daima önemlidir."

"Ha?" Kaşlarımı çattım.

Tess gülümsedi. "Çünkü yaratma gücü kadındadır."

"Kına yak, Tess. En azından şeklimi koruyorum." Connor dümdüz karnına birkaç kez vurdu.

"Cinsiyet savaşını bir yana bırakırsak," dedi Silas. "Tess haklı. Annenin nitelikleri her zaman daha baskın görünür ve çocuğun doğasını belirler. Bu nedenle onu insan olarak algıladın ve her bakımdan da öyle. Babasının Ölüler Diyarı'nı kullanması ona geçmedi. Melez olmasının tek izi, o işaret."

"Annenin nitelikleri her zaman baskındır demekle neyi kastettin?" diye sordum. "Öncesinde bu yaşandı mı?"

"Bekçiler'le, hayır," diye yanıt verdi Silas. "Hiç olmadı ama Bekçiler'in tabularını yıkıp kendi sınıflarının dışında üreme cesaretini şimdiye kadar sadece Tristian gösterdi. Yürekler Acısı çağının başlamasının bu yüzden olduğunu biliyoruz."

"Ama o sadece bir savaştı," diye karşı koydum. Bunun çocuklarla ne ilgisi olabilirdi?

"Antlaşmalar birçok nedenle yapılır," dedi Monroe usulca. Yüzünü hepimizden kaçırdı, gözleri birdenbire uzaklara daldı.

BELONGS TO KARLIS TEAM

Silas başını salladı. "Gardiyanlar'ın isyanlarıyla geçen yıllarda, Arayıcılar ile kurt askerler arasındaki bağlar –çoğu bakımdan– oldukça güçlü hale geldi. Kaynaklar bize ilişkilerden meydana gelen çocukların daima anne tarafını yansıttığını söylüyor. Eğer baba bir Gardiyan'sa çocuk bir Arayıcı oluyor, baba bir Arayıcı'ysa çocuk bir kurt olarak kalıyor."

Gözlerim büyüdü. "Arayıcılar ve Gardiyanlar'ın çocukları mı vardı?"

"Çok uzun zaman önce," diye cevaplayan Monroe'nun çenesi gerildi ve gözlerini kaçırmaya devam etti. "Bekçiler bütün o çocukları yok etmek ve bağları sonsuza dek koparmak için ellerinden geleni yaptı."

Ellerim titremeye başladı. "Ama Gardiyan dişileri çocuk sahibi olamaz ki..."

Durdum, boynumdan yanaklarıma doğru bir sıcaklık yükseldiğini hissediyordum. Niyetim bunu söylemek değildi. Kelimeler ağzımdan dökülüverdi. Hayatımla ilgili birçok sır ortaya çıkmıştı ama bu, gizli kalmasını istediklerimden biriydi.

Konuştuğun zaman sözlerim Shay'i kendi düşüncelerinden uyandırmıştı. "Ne?" Keskin gözlerle bana baktı.

Gözlerimi masaya diktim.

Hayır. Hayır. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bu çok özeldi. Ve çok korkunç.

Monroe boğazını temizledi. "Bekçiler'in Gardiyan sürülerinin üzerinde kontrol sağlama girişimlerinden biri de askerlerin ilişkilerinin ve doğumlarının düzene sokulmasıdır. Bu Yürekler Acısı'ndan sonra başladıkları bir şey. Gardiyan dişilerinin üreme döngüsünü durdurup başlatmak için güçlerini kullanırlar, dolayısıyla kadınlar sadece efendilerinin belirlediği eşlerle ve istenilen zamanda hamile kalırlar."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Aman, Tanrım," diye mırıldandı Shay.

Nefes almakta zorlanıyordum. *Şimdi benim hakkımda ne düşünecek?*

"Bu senin hatan değil, tatlım." Tess kolunu bana sardı. Elma çiçeği ve bal karışımı olan kokusu çok rahatlatıcıydı. Kendimi bırakıp sürekli iyi olduğu için minnettar bir halde ona yaslandım. "Hepsi piçin teki."

Silas konuştu. "Ancak Yürekler Acısı bu deneyin ortaya çıkışıydı, ayaklanmadan önce Bekçiler bu konularda çok dikkatli olmamışlardı."

"Annen insandı, Shay," diyen Monroe bana doğru cana yakın bir bakış attı. "İnsan özelliğin doğuştan vardı ve Calla'nın fark ettiği de buydu."

"Öyleyse babamın Bekçiler'e ihaneti, benim Scion olduğumu gösterdi," dedi Shay.

Sohbetin seyrinde ilerlemesi beni rahatlatmıştı ve konuyu daha ileri götürmeye karar verdim.

"Ve bir de işaret var. Ama Shay onu göremiyor." Shay'i gösterdim. "Ona haç dövmesinden bahsettiğim zaman, öyle bir şeyin varlığından haberi yoktu."

"Gizli kalması için sembolün üzerinde bir koruma var," diye açıklama yaptı Silas. "O sadece bir doğum lekesi ya da bir dövme değil. O gizemli bir figür."

"O zaman insanlar dövmeye karşı kör mü?" diye sordum.

Silas gözlerini devirerek, bir sivrisineği kovalar gibi elini yüzünün önünde salladı. "Bundan daha zeki ve kurnazca yapılmış bir büyü. Bekçiler güdümleme ve kurnazlık konusunda oldukça başarılıdır. Aslında onların sanatı bu. Dövme sadece göz ardı edilmesi gerektiğini anlayabileceklere görünür. Biz de Akademi'yi tesadüfen görenler için benzer bir taktik uygularız. İnsanlar hep başka tarafa bakıp onu

BELONGS TO KARTUS TEAM

düşünmez. Kimse Shay'in yanına gelip dövmesini yapan sanatçının kim olduğunu sormaz."

Shay'e baktığında gözlerinde alaycı bir saygı belirtisi vardı. "Kirli bir *rugby* maçından ya da buna benzer bir şeyden sonra boynunu yeterince ovmadığını düşünmüşlerdir. Bilirsin çamura batmak gibi şeyler."

"Ama ben onu görebildim," dedim.

"Sen insan değilsin," dedi Silas. "Sen..."

Sözünü kestim. "İğrenç bir şeyim. Tabii ya. Nasıl unutabildim ki."

Dişlerimi gösterince sandalyesini geri itti.

Yüzünü buruşturan Shay, parmaklarını dikkatle ensesinde gezdirdi. "Harika. Demek Seçilmiş Kişi'yim ama kişisel temizlik konusunda beceriksizim."

Silas'ın yüzü şaşkın bir gülümsemeyle aydınlandı. "Kesinlikle."

Adne kıkırdayarak büyüleyici bakışlarını Shay'e yöneltti. "Yardım et Obi-Wan[1], sen benim tek umudumsun... ama önce banyo yapmayı başarabilecek misin?" Kirpiklerini kırpıştırarak Shay'e baktı. "Her zaman sırtını keselerim."

Shay'in solgun yüzü kıpkırmızı oldu ve Adne'ye kınayan gözlerle bakış attım. Oysa kız, kahvesine biraz daha viski koyan Connor'a bakıyordu.

Silas sırıtmayı kesmemişti. Sandalyesine yaslanarak Shay'i inceledi. "Ama şu kurt kız arkadaşın seni dönüştürdüğüne göre artık onu görebilmen gerekir. Gardiyanlar büyüden etkilenmezler."

"Ben onun kız arkadaşı değilim," diye parladım, sonra Shay daha da fazla kızarınca ürktüm. Bütün Arayıcılar yüzlerinde şaşkınlık dolu bir ifadeyle gözlerini bana dikmişti.

---

1 Obi-Wan Kenobi, aynı zamanda Ben Kenobi olarak da bilinen Yıldız Savaşları serisinden bir kurgusal kahramandır. (ç.n.)

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Şey, yani ben değilim," diye buzlu ve kaygan bir zeminde yürür gibi ağır aksak sözlerimi tamamladım. Tekrar Shay'e bakamıyordum. Kabaca olmuştu ama doğruyu söylemiştim. Onu sevsem de Shay için ne ifade ettiğimi bilmiyordum. Hayatımızdaki her şey sürekli değişiyordu. Ayaklarımın üzerinde duracak sağlam bir zemin bulamıyordum.

Shay başını ellerinin arasına aldı. "Gerçeği öğrenmenin bunu kolaylaştıracağını sanmıştım. Ama öyle olmadı. Aile olarak bildiğim tek kişinin bir tür Ölüler Diyarı yaratığı olduğuna inanamıyorum."

"Yalnızca herhangi bir Ölüler Diyarı yaratığı değil. O, bugüne kadar karşılaştığımız diğer düşmanlardan daha güçlü ve onun saltanatını garanti altına alan kilit kişi sensin," dedi Monroe. "Haberci kölelerini sadece senin korumana güvenemezdi. Gördüğün gibi görevlerinde başarısız oldular. Kaçtığın için birçoğunun müthiş derecede cezalandırıldığından eminim."

"Cezalandırma," kelimesini duyunca kendimi kontrol edemeyerek titremeye başladım. *Sürüme neler oluyor?* Shay elini benimkinin üzerine koydu ve Monroe'ya baktı.

"Bu daha önce de oldu, değil mi?" diye sordu Shay. "Gardiyanlar'ın son ayaklanmasını okuduk."

"Yürekler Acısı'ndan mı bahsediyorsun?" diye sordu Silas. "Bu tarihimizin çok önemli bir süreciydi. Her ne kadar büyük bir hüsranla sonuçlansa da zafere en yakın olduğumuz zamandı."

"Hayır." Toparlandım ve içimi yakıp kavuran soruların cevabı onda olduğu için dosdoğru Monroe'ya baktım. "En yakın zamanki başkaldırı o değildi."

Monroe geri çekildi. "Hayır."

"Vazgeç bundan, Zambak." Adne suçlayıcı bakışlarını bana çevirdi. "Seni ilgilendirmez."

Ona azı dişlerimi gösterdim. "Bana öyle hitap etmeyebilir misin?"

BELONGS TO KAELIS TEAM

"Sürekli böyle tepkini çektiği sürece hayır. Bir şekilde insan olduğunu bilmek güzel. O haşin kurt durumları tüylerimi diken diken ediyor."

Gözlerimi ona diktim. *Bu kızı bir günden daha az bir süredir tanıyorum ve beni bir kitap gibi okuyabiliyor. Bu nasıl mümkün olabilir?*

"Adne haklı." Connor bana doğru uzandı. Nefesindeki viski kokusunu alabiliyordum. "Bu konuyu uzatma."

"Uzatacağım," dedim. "Mahkûmlar'a ne oldu? Corrine Laroche nasıl öldü?"

"Sana uzatma dedim." Connor yumruğunu masaya indirdi.

"Geri çekil," diyen Shay adama hırladı.

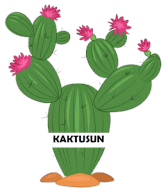
"Monroe?" Tess, Connor'a huzursuzca bakarak mırıldandı.

"Tamam," dedi Monroe usulca. "Bilmeleri gerekir."

Connor başını iki yana salladı ve şişedeki tüm içkiyi kahve fincanına boşalttı. "Daha fazla kötü hikâye için çok fazla."

ON BİR

Monroe sandalyesine yaslandı. "Araf'a ilk kez bir Ateşçi olarak hizmet vermek üzere geldiğimde yirmi yaşındaydım. Tutkulu, kanı kaynayan toy bir delikanlı olduğumu söylememe gerek yok. Kendimi bayağı bir şey sanıyordum."

Gülerek elini koyu renk saçlarının arasından geçirdi. "O zaman Rehber'imizin koyduğu kurallardan pek hoşlanmıyordum. Davis adında kılı kırk yaran bir adamdı. Genç Ateşçiler'in ikili devriye gezmesi konusundaki ısrarına tahammül edemiyordum. Zamanımızın büyük bir kısmını Bekçiler hakkında bilgi toplamak ve saldırıları planlayıp hayata geçirmek için harcıyordu."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, anılar arasında kaybolmuş gibi görünüyordu. "Bir gün derste olmam gerekirken kendi kafama göre takıldım. Bir ya da iki Gardiyan'ı yakalayabileceğimi düşünerek Haldis yakınlarına doğru yürüdüm. Aptalın tekiydim. Eğer durum olduğundan biraz daha farklı seyretseydi ölmüş olacaktım."

"Ne durumu?" diye sordu Shay.

"Yalnız bir Gardiyan'la karşılaştım. Mümkün olacağını düşünmediğim kadar hızlıydı ve silah çekmeye zaman bile bulamadım. Düşmanlarımın yeteneklerini bütünüyle hafife almıştım. Üzerime atlayıp beni yere düşürdü, beni öldüreceğini sandım." Sesi gerildi ve yutkundu. "Ama üzerimdeki artık bir kurt değildi. Genç bir kadındı." Bana bakarak gülümsedi. "Senden pek büyük sayılmazdı, Calla."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Başımı salladım, kalbim deli gibi çarpıyordu. "Neden insan biçimini aldı?"

Monroe'nun çenesi kasıldı. "Benden onu öldürmemi istedi."

"Ne?" Shay soluğunu tutmuştu.

Boğuk bir hıçkırık duydum ve dönüp baktığım zaman Tess'in yine ağlamaya başladığını gördüm. Adne kolunu Tess'in omuzlarına sardı.

"Şaşırmıştım," diye devam etti Monroe. "Gözyaşlarının arasında güçlükle konuşabiliyordu. Bana sarıldı, hıçkırıyordu."

Monroe'nun gözlerinde sevgi dolu bir ifade vardı ve birdenbire nefes almak zor gelmeye başladı.

Monroe sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. "Sevmediği, zalim bir adamla eşleştirilmişti, kocasından daha acımasız bir efendinin korkusuyla işkence çekiyordu ve kendisi gibi güvensiz ve hür iradeden mahrum yaşayan, üzerine titrediği sürü arkadaşlarının esenliği için dehşet içindeydi." Duraksadı ve tekrar konuşmadan ağır bir soluk aldı. "Ancak tüm bunlara katlanabildiğini söyledi. Ta ki o zamana kadar."

"Ne değişti?" diye fısıldadı Shay. Bana baktığında yüzümdeki alt üst olmuş ifadeyi gördü. Parmakları parmaklarımın arasına kayınca elini kavradım.

"Efendisi ona bir çocuk doğurmasını emretmiş." Monroe gözlerini kapadı. "Ve kendisini her gün umutsuzluğa sevk eden acıların aynısına katlanmaya zorlanacak bir başka çocuğu bu dünyaya getirme fikrine katlanamıyordu."

"Sen ne yaptın?" diye fısıldadım

"Ona yardım etmeyi önerdim." Monroe'nun öfkeyle açılan gözleri buğulanmıştı. "Ona Yürekler Acısı'nı anlattım. Doğduğundan beri ona söylenmiş olan yalanların altındaki asıl geçmişini. Arayıcılar ile Gardiyanlar'ın birleşip Bekçiler'e karşı mücadele ettiği zamanı. Onu bir başka yolun olduğuna ikna etmek için çabaladım. Ona

ölüm dışında umut verecek bir şey. Böyle bir acıyla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Onu kurtarmaktan başka bir şey istemiyordum."

Shay ve ben sessizlik içinde oturduk, adamın hikâyesi bizi büyülemişti. Adne, Tess'in saçlarını okşamaya başladığında, Connor da gözlerini fincanına dikmişti. Silas bütün bunlara aldırış etmiyor gibiydi ve tüm dikkatini defterine yöneltmiş, ara sıra Shay'i gözetlemek için duraksıyordu.

Monroe hüzünle gülümsedi. "Gizli saklı buluşmaya başladık. Ona geçmişteki antlaşmaların nasıl oluştuğu hakkında elimden geldiği kadar çok bilgi verdim."

Elimin okşandığını hissettim. Shay'e baktım ve o da sevgiyle bana gülümsedi. Monroe bakıştığımızı fark edince kaşlarını kaldırdı. "Tanıdık mı geldi?"

Shay başını salladı.

Monroe'nun yüzündeki gülümseme yerini asık bir surata bıraktı ve tekrar konuşmaya başladı. "Davis emirlerine itaat etmediğim için deliye döndü ama Gardiyanlar'ın bizim tarafımızda olma fırsatına balıklama atladı. Bu, Haldis'i kontrol etmek için elimize geçen en iyi fırsat gibi göründü. Corrine sürü arkadaşlarının arasından bize destek toplamayı başardı. Planımız onları önce dışarı çıkarıp birkaç tane Arayıcı ekibinin önemli ölçüde güç toplamasını sağlamak ve sonra da Vail'deki Bekçiler'e ortak bir saldırı yapmaktı."

"Ama sorun çıktı?" diyen Shay kaşlarını çattı.

Monroe başını salladı. Boğazını temizlese de sesi hâlâ boğuktu. "Corrine hamile kaldı. Bundan bir şekilde kaçınmayı ummuştu," irkildi, "ama bu gibi şeylerin kontrol edilmesi zordur."

Bir süre sessiz kaldı, ellerini masanın üstünde bir araya getirdi. "Hamileyken kaçmaktan korkuyordu ve yeni doğacak bebekle daha fazla tehlikeye atılmak istemiyordu, bu yüzden planı askıya almamızı istedi. Çocuk büyüyene kadar, oğlu bir yaşına gelip kaçtığımız zaman

BELONGS TO KADLIS TEAM

çok korunmasız kalmayıncaya kadar beklemek istedi. Kabul ettim." Duraksadı, o sırada ellerinin titrediğini gördüm.

Gitgide artan korkuma rağmen güçlükle sordum. "Ne oldu?"

"Aradaki süreçte plan ortaya çıktı." Elleri sımsıkı birbirine kenetli olan Monroe'nun eklem yerleri beyazlamıştı. "Arayıcı grubu kaçmak yerine kendilerini Mahkûmlar'ın yerleşkesinde bir pusuya düşmüş buldular. Sayımızın yarısından fazlasını kaybettik."

"Peki ya, Corrine? Ve onun arkadaşları?" Shay'in sesi sertti.

Monroe düz bir tonlamayla cevap verdi. "Çoktan hayaletlere teslim edilmişlerdi. Biz oraya ulaşamadan hepsi ölmüştü."

Monroe kâbusumdaki sahneleri dile getirirken gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Organlarım hassaslaşmış paramparça olmaya hazır bir duruma gelmişti.

"Ama Ren'in yaşamasına izin verdiler, değil mi?" diye fısıldadım. "Corrine'in çocuğunu öldürmediler."

"Parçaları bir araya getirmek zordu ama anladığım kadarıyla Corrine'in kocası efendisine sadıktı ve Bekçiler'e karşı asla bir komplo kurmazdı. Ve çocuk onun bakımında kaldı. Sonuç olarak genç alfa yeni sürü için hâlâ gerekliydi. Ve senin de söylediğin gibi annesinin gerçekte nasıl öldüğü hakkında hiçbir şey bilmiyordu."

Shay tekrar elimi sıktı ve gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü o anda fark ettim. Yaşları hemen sildim. Shay, Monroe'ya baktı. "Kadının nasıl ihanete uğradığıyla ilgili bir fikriniz var mı?"

Monroe'nun çenesi kaskatıydı ve gözlerini ellerine dikmişti.

"Sanırım bu kadar yeter çocuklar," diye homurdandı Connor. "Tatmin oldunuz mu?"

Shay başını birden çevirdi. "İzin verirsen..."

"Hayır, Shay." Elimi koluna koydum. "Teşekkürler, Monroe."

Monroe ayağa kalktı ve sırtını bize döndü. "Size iyi geceler dilerim."

"Ben de," dedi Tess. Merdivenlere giden Monroe'yu takip etti.

"Odayı temizlemeye," diye geveleyen Connor boş fincanına bakıyordu.

"Vazgeç, Connor," diyen Adne ayağa kalktı. "Hadi, vakit geçirmek için başka bir yol bulalım."

Connor ona sırıttı. "Bazı fikirlerim var."

"Benimki daha iyi ve olası." Adne masanın üzerine oturarak ayağını sıraya koydu ve gitarını dizlerinin üzerine yerleştirdi. Başını bir yana eğdi ve gitarı akort etti.

"İstek var mı?"

"Bayanların seçimi," dedi Connor.

Adne söylemeye başladı, sesi gürdü.

"*Rage, rage against the dying of the light*[2]*,*" diye söylüyordu.

Shay kendine geldi. "Dylan Thomas mı?"

Adne durdu ve omuzlarını silkti. "Evet. Burada bir tür mantradır. Melodiyi uydurup şiiri okuyorum."

"Ne kadar zamandır çalıyorsun?" Shay'in kızın parmaklarının perdeler üzerindeki hareketlerini seyrederken büyülendiği ortadaydı.

"Dört yaşından beri," dedi Adne. "Bana annem öğretti."

"O doğal bir yetenek ama bu şaşırtıcı değil. Adne her konuda iyidir. Dâhi çocuk." Connor, Adne'nin alnına düşen maun bir perçemi geriye itti. Parmakları kızın teninde oyalanırken kahverengi gözleri şöminedeki ateşin ışığında parlıyordu.

İçimi bir kuşku kapladı. Connor ile Adne'nin bitmek tükenmek bilmez didişmelerinin altında bir şey yatıyordu. Bundan emindim.

---

2 İrlandalı ünlü şair Dylan Thomas tarafından yazılan, "Do not go gentle into that good night" adlı şiirine ait olan bir mısradır. Ölen babasının ardından yazmış olduğu bu şiir, Thomas'ın en meşhur eserlerinden birisidir. (ç.n.)

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Birbiriyle bağlantılı bir sürü gizli hikâye. Bu ikisinin kendi sırları var.

"Belli oluyor," diye mırıldanan Shay'in gözleri Adne'nin hızla hareket eden parmaklarına odaklanmıştı. "Bana öğretebilir misin?"

Adne'nin parmakları tıngırdatmayı kesti. "Çalmayı mı?"

Shay başını salladı.

Adne ona gülümseyerek elini birkaç kez yanındaki sıraya vurdu. "Tabii ki."

Shay yanına oturunca kız gitarı onun bacaklarının üzerine yerleştirdi. Adne onun arkasına geçip masaya oturduğu ve gitarın üzerindeki parmaklarını idare edebilmek için üzerine eğildiği zaman güçlükle yutkundum.

Connor ve Adne'yle ilgili şüphem bir yana; ilişkilerinin geçmişte kalıp kalmadığını ve Adne'nin gözünün Shay'le kuracağı gelecekte olup olmadığını merak ediyordum. Shay'in bana karşı olan duygularından hiç şüphem yoktu, ama yine de onu Adne'yle gördüğüm her an kıskançlık içimi kemiriyordu. Shay onunla ilgilenmiyor olsa da çok hızlı arkadaş oluyorlardı. Bu durum göğsümün sıkışmasına neden oluyordu. Arkadaşlarımı özlüyordum. Özellikle de Bryn'i. Duygularımı öğrenmek için ağzımı arasa da, ilgisi ve varlığı bana güç verirdi. Bu desteğe her alfanın ihtiyacı vardı.

Gözlerimi Adne'yle Shay'den uzaklaştırmaya çalıştım. Bir kurda dönüşüp, Adne'yi yere çivileme düşüncesi gitgide daha cazip hale geliyordu.

"Sanırım iyi geceler dileyeceğim." Connor sesli sesli esnese de, keskin bakışları doğaçlama müzik dersine yoğunlaşmıştı. "Adne, odana kadar sana eşlik edebilir miyim?"

"Ne?" Adne güç bela ona baktı. "Aniden bir eskorta mı ihtiyacım oldu? 19. yüzyıla ışınlandık da ben mi kaçırdım?"

BELONGS TO KARLIS TEAM

Connor öfkeyle Shay'e baktı ve sonra da çizmesinin topuğunu yere sertçe vurdu. Hassas görünüyordu ve bu, sürekli şaka yapan Arayıcı'da daha önce hiç görmediğim bir şeydi.

"Hayır, ben..." diye geveledi. "İyi geceler o halde."

"İyi geceler." Adne dikkatini tekrar gitara çevirdi.

Connor dönüp Shay ile Adne'ye bir kez daha baktı, tereddüt içindeydi. Yüzündeki tuhaf ifade, öfke ve hüzün arasında bir yerleydi.

"Sanırım ben de yatacağım," dedim. *Kızın parmaklarını koparmadan önce.*

"Odana kadar geleceğim. Hatta sana ninni söylerim... ve belki sen de ulumanı sağlayan şeyi bana gösterebilirsin," diyen Connor'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Hey!" Shay, Arayıcı'yı kendinden geçmiş gibi öfkeyle süzmekten sıyrılarak parladı.

"Sakin ol, oğlum." Connor kahkahayla güldü.

"Hadi, Shay," diye söylenen Adne ellerini çekiştirerek gitarın üzerindeki yerine koydu. "Dikkat et. Parmaklarını buraya ve sonra da buraya koy. Bu G akorudur."

Shay kızardı ve Adne'ye bakmak için boynunu büktü. "Özür dilerim. Ha... tamam, G akoru."

"Endişe etme, bunları öğreneceksin." Kız çenesini Shay'in omzuna dayadı.

Yemek salonundan çıkarken Connor'ı takip ettim, yanan bir düğüm midemdeki eski yerini işgal ediyordu.

"Orada dikilip duracak mısın, evlat?" Merdivenleri çıkarken bana bir bakış attı. "Hayatında oldukça büyük değişiklikler oluyor."

Omuzlarımı silktim, bu soruyu nasıl algılamam gerektiğinden emin değildim. "Neden ilgileniyorsun?" Sesimdeki sert tonlamaya pişman oldum ama masada Adne'nin Shay'i sarıp sarmalamasını sey-

rederken diken diken olan tüylerim hâlâ havadaydı. Ayrıca Connor'la takılmak, lunaparktaki hız trenine binmek gibiydi; münasebetsizce gevezelik mi ediyor, yoksa düşünceli sorular mı soruyor bilmiyordum. Arayıcılar ben de duygusal iniş çıkışlar yaratıyordu.

"Bize güvenmek zorunda kalacağını biliyorsun... er ya da geç," dedi.

Ona gerçek bir gülümsemeyle bakmaktan ziyade dişlerimi gösterdim. "Er ya da geç."

"Haklısın," diyerek odamın kapısında duraksadı. "Tatlı rüyalar, alfa."

"Teşekkürler," dedim ve kapıyı iterek açtım.

Işığı açma zahmetine girmeden yatağın üzerine yuvarlandım ve gözlerimi yukarıdaki karanlık gökyüzüne diktim, uyuyamayacak kadar aklım karışıktı. Bununla birlikte hâlâ tükenmiş ve yorgun hissediyordum. Ama acı bundan daha derindi.

Yalnızım.

O ana kadar gerçeği fark etmemiştim, şimdiye dek hiç yalnız olmamıştım. Hayattaki herhangi bir zorluk beni yolumdan ayırsa da her zaman sürüye sahip olmuştum. Onların yokluğunda kendimi kaybolmuş ve tamamen amaçsız hissediyordum. Vail'den sadece Shay'i değil, aynı zamanda arkadaşlarımı da kurtarmak için kaçmıştım. Şimdiyse bu seçim, bir çözümden çok gitgide gerçeklikten daha da uzaklara giden kısa ömürlü bir umut olarak kalmıştı.

Burada ne yapıyorum?

Yatağın üzerinde döndüm ve yüzümü yastıklara gömüp gözlerimi kapadım. Oda biraz soğuktu ama yatak örtüsünü üzerime çekme zahmetinde bulunmadım. Rahatsız edici soğuk, bacaklarımın ürpermesine neden olurken kederli ruhumu besliyordu. Vücudum gerildi ama kapının açılıp sonra hafifçe tekrar kapanma sesini duyduğumda

BELONGS TO KAOTIC TEAM

yerimden kıpırdamadım. Güneşin ısıttığı çim ve yonca kokusunu aldım. Shay'in odada ilerleyen ayak sesleri bir süre sonra kesildi.

"Uyanık olduğunu biliyorum, Calla."

Derin bir nefes aldım ve ona bakmak için döndüm.

"Gitar dersine ne oldu?" İğneleyici konuşuyordum ve bu sadece iliklerime bu kadar çabuk işlediği için Adne'ye daha fazla öfke duymama neden oluyordu.

"İyi olduğundan emin olmak istedim." Yatağın diğer ucuna oturdu.

Sırtüstü dönerek uzaklaştım.

"Adne'yi yalnız mı bıraktın? Sanırım sana ders vermeye pek hevesliydi." *Sanırım bundan daha fazlasına hevesli.*

"Denver'a gitmek zorunda kaldı," dedi. "Silas onu dış göreve götürmek için elinde bir raporla geldi. Ama artık buradayım ve sanki *seni* yalnız bırakmamı ister gibisin."

Durumdan rahatsız mı, yoksa eğleniyor mu anlayamadığım için karşılık vermedim. Gözlerimi tekrar yıldızlı gökyüzüne çevirdim. Göz kırpan küçük ışıltılar yerini bana doğru yaklaşan Shay'in gölgesine bıraktı. Yanıma uzanmak yerine üzerime yerleştirdiği zaman nefesim kesildi. Ağırlığıyla beni yatağın içine doğru bastırıyordu.

"Shay." Şaşırmıştım ama korkmuyordum. "Ne yapıyorsun?" Ellerimi göğsüne koydum ve vücudunun hemen üzerimde belirli bir mesafede durmasını sağladım.

Parmakları bileğime dolandı ve onu üzerimden itmemi engelleyecek şekilde beni altında tuttu.

"Korkularının arkasına daha fazla saklanma, Calla. Daha fazla kaçma," dedi. "Eğer gerçekten istediğin buysa ellerimi koparmayı deneyebilirsin. Ama şimdi seni öpeceğim."

Gözlerindeki parlak, güven veren ışıltı kaybolunca yutkundum. Benden hiç korkmuyordu. Parmaklarının hafifçe kavramasından

BELONGS TO KARTOS TEAM

bile gücünün derinliklerini hissedebiliyordum ve bu şaşırtıcı olduğu kadar heyecan vericiydi. Bana korkuyla yaklaşan o insandan eser kalmamıştı; o artık bir Gardiyan'dı. Sadece bu da değil, aynı zamanda Scion'du ve Elementler Haçı'nı taşıyordu. Dünyanın bir benzerini daha görmediği silahı. O gerçek bir savaşçıydı. Benim emsalimdi. Belki de daha fazlası... Hayatını kurtarmam için beni harekete geçiren Shay'in ilk kırılganlığının kaybolduğunu ve yerini tutkulu ve ısrarlı azmiyle örtüşen demir gibi bir güce bıraktığını fark ettiğimde dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yüzünden geçen ifade açlıkla ve benim de onu istediğimi bilme ihtiyacıyla doluydu. Ben de onu istiyordum.

Artık özgürüm. Onu seviyorum. Durmam için bir neden yok.

Bileklerimi serbest bıraktı ve beklentiyle beni seyretti. Onu itmedim ama ellerimi sert kaslı göğsüne bastırdım. Bana doğru eğildi ve kollarımı boynuna sardı, parmaklarım saçlarının yumuşak kıvrımlarına dolanıyordu. Sonra dudakları benimkileri buldu ve onları nazikçe araladı.

Shay'in öpüşünde özlemini çektiğim bir özgürlük vardı. İlkbahar güneşine ulaşmak için başını kaldıran yemyeşil filizler gibi yumuşak ve hassastı. Gözlerimi kapadım ve saf duyguların beni sarmasına izin verdim. Bal ve yonca. Dudaklarım yumuşacık, sıcacık yağmurla doluyor ve vücudumu sarıyordu. O, kış soğuğunu yok eden parlak yaz güneşiydi.

Bedeni daha güçlü bir şekilde benimkine baskı yaparken bacaklarımı ona doğru sardım. Boğazımdan inleme ve kükreme arasında bir ses koptu. Öpüşü ağzımı keşfedercesine oyalanıyor ve her teması derinliklerimdeki şehveti daha da ortaya çıkarıyordu. Sırtında gezinen ellerim, omuzlarının gücünü hissediyor ve onu daha çok tanımak istiyordu. Ellerini gömleğimin içine kaydırarak karnımın çıplak tenini okşadı ve ağır ağır yukarı çıkmaya başladı. Kanım alev almıştı.

BELONGS TO KARDOS TEAM

Gömleğimi omuzlarımın üzerinden çekerek çıkardım ve bir tarafa fırlattım. Gözleri beni içine çekerken, Shay'in vücudunun her santiminin aniden gerildiğini hissediyordum. Ellerimi gömleğinin içine kaydırdım. Parmaklarım aşağı doğru inerek kot pantolonunun düğmelerini buldu ve daha ileri gitmek istercesine orada oyalanırken bunu yapma konusunda kararsızdım. Shay uzandı ve beni sert bir şekilde öptü. Ona doğru hareketlendim, daha yakın olmaya ihtiyaç duyuyordum ve kalan giysilerin bizi ayrı tutmasından nefret ediyordum. Parmakların pantolonunun ilk düğmesini çözdü ve ikinciye doğru kaydı. Tenimde gezinen parmaklarının bıraktığı kavurucu iz, kesik kesik soluklanmama neden oldu.

"Calla," diye dudaklarıma doğru mırıldandı. "Bunu yapmayı ne kadar zamandır istediğimi bilemezsin."

Sözlerindeki bir şey bocalamama neden oldu, sanki aniden karanlığın içine doğru düşmeye başlamıştım. Sonra fark ettim ki üzerimdeki kişi Shay değil, Ren'di. Kara gözleri odanın loş ışığında parlıyor ve elleri tenimin üzerinde geziniyordu. *Sadece seni öpmeme izin ver, Calla. Ne kadar zamandır bunu istediğimi bilemezsin.*

Âdeta buz gibi bir rüzgâr odanın içine dolmuştu. Tenimi yakan ateş sönmüş ve yerini tamamen soğuğa terk etmişti. Titredim, ardından mideme kramp girdi. Başımı iki yana sallamaya başladım.

"Sorun nedir?" Shay'in elleri durdu.

"Dur." Yumruklarım göğsüne gitti ve bu sefer onu üzerimden kaldıracak kadar kuvvetli bir şekilde itince şaşırdı. Gözlerimi kapayarak yerdeki gömleğimi aldım, ona daha fazla bakamıyordum. "Yapamam."

Tüm vücudum öyle şiddetli sarsılıyordu ki gömleğimi güç bela giyebildim. Göğsümdeki derin boşluk ortaya çıkmış ve kısa süren sükûnetimi içine çekmişti. Shay'i istediğimi ve sevdiğimi bile bile ondan uzaklaştığım için kendimden nefret ediyordum. *Neden geçmişten sıyrılamıyorum? Benim sorunum ne?*

BELONGS TO KARLIS TEAM

Sesi dehşet doluydu. "Ne oldu? Bembeyaz oldun." Beni kollarına çekmeye çalıştı ama apar topar yataktan kalktım.

"Üzgünüm," diye geveledim, içimi parçalayan ani duygu karmaşasını kelimelere dökemeyerek. Ellerimi göğsümün üzerinde kenetledim. Kendiliğinden olmuştu ve içgüdüsel olarak parmaklarım Ren'in yüzüğünün üzerinde gezindi.

Ren'in sesi kulaklarımı doldurdu. *Bana sürü için geri döneceğini söyle. Benim için.*

Oda etrafımda dönüyor gibi hissettim. Onu arkamda bırakmıştım. Benim için her şeyi tehlikeye atmıştı ve benim, karşılığında yaptığım buydu. Ona söz vermişken kendimi başka birine sunmak. *Burada ne yapıyorum? Düşmanlarım olan bu insanlarla? Ben sürüme aidim.* Özgür olmadığımı fark ettiğimde damarlarımdaki ateş, buza dönüştü. Sürüm güvende oluncaya kadar özgür olmayacaktım. Bir yanım onları korkunç bir kadere mahkûm etmenin yarattığı korkunun tutsağıydı.

"Calla, ne oldu?" Shay bana doğru yürüdü ama kapının aniden gümbür gümbür çalmasıyla ikimizin başı o yöne dönüverdi. Bir saniye sonra birden açılan kapıdan Adne içeri daldı.

"Calla!" Gözleri çılgın gibiydi. "Hemen Denver'a dönmek zorundayız!"

"Sorun nedir, Adne?" Shay hızla onun yanına gitti. "Bir saldırı mı oldu? Bekçiler mi?"

"Hayır." Adne, onu benim odamda bulduğuna çok şaşırmış gibi bir süre onu süzdü. Şaşkınlığını geçince tekrar bana döndü. "Ethan devriyede bir Gardiyan indirdi."

"Bir Gardiyan mı?" Gözlerindeki dehşet dolu kıvılcımları görünce kalbim deli gibi atmaya başladı.

Kızın sesi titriyordu. "Kardeşin olduğunu söylüyor."

BELONGS TO KARLIS TEAM

CEHENNEM

BÖLÜM II

Siz buraya girenler, umudunuzu bırakın.

Dante, *Cehennem*

BELONGS TO KAOTIC TEAM

ON İKİ

"Ne?" Sorum boğuk bir fısıltı şeklinde çıkmıştı.

"Kardeşi mi?" Shay bakakalmıştı. "Ansel'ı mı kastediyorsun?"

"İsmini öğrenmedim," dedi Adne. "Neden hâlâ orada dikiliyorsunuz? Hadi!"

Şokumdan sıyrılıp kapıya doğru fırladım. Adne çoktan koridorun bir ucuna doğru koşmuştu. Shay'in arkamdan gümbür gümbür gelen ayak seslerini duyuyordum.

Ethan bir Gardiyan indirmiş... *İndirmek mi?* Adne beni etkisi altına alan adrenalini hissiz bir dehşete dönüştürmüştü. Korkunun buzdan saçakları parlak kapıyı gördüğüm anda dehşet verici keskin çivilere dönüşmüştü.

Durdum, kapının yanında duran adamı tanımıyordum. "Onları bulman iyi oldu," dedi. "Herkes gitti."

"Bu Jerome, Calla. Hadi yürü." Adne beni kapıdan içeri itti.

Sendeleyerek girdim ve ellerim ile dizlerimin üzerinde bir halde Araf'ın eğitim odasına indim.

"Ne düşünüyordun?!" Monroe kükrüyordu. "O bir çocuk!"

Monroe'yu neyin bu kadar öfkelendirmiş olabileceği beni ürküttü.

"Bana doğru koşuyordu, Monroe. Azrail gibi haykırıyordu, yemin ederim," diye bağıran Ethan'ın sesi boğuk ve gergindi. "*Ben bir*

BELONGS TO KARDOS TEAM

Gardiyan'ım, Ben bir Gardiyan'ım diye tekrar tekrar bağırdı. Ne yapmam gerekirdi?"

Isaac, Connor ve Silas yüzleri kireç gibi olmuş bir halde, yerde duran şeye bakıyorlardı. Ayaklarının etrafındaki kan göletini o zaman fark ettim.

Yaklaştığımızı duyan Monroe öfkeden kudurmuş bakışlarını Ethan'ın üzerinden çekti. Beni gördüğü zaman öfkesi yerini korkuya bıraktı.

"Calla..." Arayıcılar'ın oluşturduğu dairenin dışına taşan kan gölünün üzerinden geçerek kolumu tuttu.

Ondan kurtuldum ve yerde yatan her kimse, görmemi engellemek için ikinci bir girişimde bulunarak Monroe'nun arkasına geçen Connor'ı kenara ittim.

Ansel kıpırdamıyordu. Giysileri kana bulanmıştı. Çığlık atarak ellerimi ağzıma kapadım. Göğsünde oklar vardı.

"Ansel! Ansel!"

"Kim olduğunu bilmiyordum..." diye başlayan Ethan çılgın gözlerle bana bakıyordu. "Üzerime atladı. Pençeleriyle gözümü çıkaracak sandım."

Ethan'ın üzerine atıldım ama Connor'ın kolları arkamdan sarılmıştı.

"Hey, kızım," dedi sesini düzgün tutmaya çalışarak ama kaygılandığını hissedebiliyordum. "Telaşla bir şey yapmayalım."

"Seni öldüreceğim," diye kükredim, Connor'a karşı mücadele ederken.

"Ah, Tanrım." Yanıma gelen Shay, Ansel'a bakıyordu. "Ona yardım edebilir misin?"

Öfkenin kırmızı dalgası, zihnimi tüm mantıklı düşüncelerden arındırmıştı. Gözlerimi kapayarak nefes almaya çalıştım.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Eğer kalbi hâlâ atıyorsa," diye mırıldandım. "Belki."

"Tamam, o zaman hadi yap. Sana yardım ederim. Yoğunlaşmak zorundasın, Cal. Ansel'ı kurtar." Shay koluma dokundu. Connor'a bakıyordu. "Bırak onu."

Connor, benim ve Ethan'ın arasında duran Monroe'ya baktı. Monroe başını hafifçe salladı. Connor beni tutan kollarını gevşetti ve Shay iki elimi birden tutarak beni Ansel'ın yanına çekti. Kanın içine çömeldim ve ellerimi Ansel'ın göğsüne koydum. Kesik kesik aldığı soluğunu duyabiliyordum. Nabzı atıyordu ama zayıftı ve gitgide yavaşlıyordu.

Boğuk bir hıçkırıkla ağladım. "Ah, Tanrım, Ansel."

"Özür dilerim." Ethan yüzünde keder ile korku karışımı bir ifadeyle gözlerini bize dikmişti. "Kardeşin olduğunu bilmiyordum."

Ateş püsküren gözlerle ona baktım, öfke kalbimin kulakları sağır edercesine atmasına neden oluyordu.

"Konuşmayı kes, Ethan," diyen Monroe, Arayıcı'yı görmemem için aramıza geçti.

"Calla." Shay'in sesi beni elimizdeki soruna geri döndürdü. "Şimdi Ansel'ın yardıma ihtiyacı var. Ben ne yapabilirim?"

Başımı iki yana sallayarak odaklanmaya çalıştım. "Kana ihtiyacı var ve okları çıkarmak zorundayız."

Shay başını salladı.

"Sana söyleyince okları olabildiğince çabuk çek."

"Tamam."

Ansel'ın baygın bedeninin diğer tarafına geçti ve oklardan birini kavradı. Bileğimi dudaklarıma götürüp ısırdım. Elimi Ansel'ın başının altına koyarak kaldırdım. Parmaklarımı dudaklarının arasına soktum ve onları araladım. Sonra eğildim ve kanayan kolumu ağzına doğru bastırırken bir yandan da kulağına mırıldandım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dinle, minik kardeşim. Lütfen dinle." Konuşurken hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. "Beni duymanı istiyorum. İçmek zorundasın, Ansel. Lütfen iç."

Kanım ağzına doldu. Boğazına döküldü. Gözlerimi kapadım ve alnımı şakaklarına dayadım. Arayıcılar sessiz ve donmuş bir halde gözlerini bize dikmişti. Yüzlerinde korku ile merak karışımı bir ifade vardı.

Ansel kıpırdamadı. Kanım ağzını doldurmuş ve dudaklarının kenarından süzülmeye başlamıştı.

"Calla?" Shay'in sesi korkunun eşiğindeydi.

"Lütfen, Ansel," diye tekrar fısıldadım. "İç. Seni seviyorum. Bunu yapma. İç."

Ansel'ın vücudu şiddetli bir sarsılmayla sıçradı. Çenesi açıldı ve yutkundu. Kasları titriyordu ve başını kolumdan çekti.

"Adne, Connor buraya gelin," diye bağırdım. "Mücadele edecek. Sizden onu sabit tutmanızı istiyorum."

İkisi birden yanıma geldi ve Ansel'ı omuzlarından tutarak yere bastırdı. Ansel tekrar sıçradığında onu zapt etmekte zorlanmadılar. Korkmama rağmen kaşlarım çatıldı. Ansel'ın çabaları çok güçsüzdü. Bir sorun vardı. Kanayan kolumu tekrar ağzına bastırdım.

"Hadi, An," dedim. "Buna ihtiyacın var. İçmeye devam et. Karşı koyma."

Tekrar yutkundu ve sonra da düzenli bir şekilde içmeye başladı.

"Onu sıkı tutun," dedim Adne ile Connor'a bakarak.

Yüzlerini ekşitip başlarını salladılar.

"Shay okları çıkarmaya başla."

"Tamam." Shay hızlı bir soluk aldı. "Hadi başlayalım." İlk oku Ansel'ın göğsünden çekti.

Ansel'ın gözleri açılmadı ama canlanarak hırladı ve kan kustu. Adne homurdandı ama Connor, Ansel'ın üzerindeki baskıyı sürdürüyordu.

"Onu sıkı tutun!" diye bağırdım ve kolumu tekrar ağzına bastırdım.

O anda kaygım arttı. Ansel zar zor mücadele veriyordu. *Ya kanım onu kurtarmak için çok geç kalmışsa?*

"Tekrar, Shay," dedim korkudan ağzıma gelen safrayı yutkunmaya çalışarak. "Okları mümkün olduğunca çabuk çıkarmalıyız."

Başını sallayan Shay iki oku daha çekti. "Hepsi bu," dedi okları bir yana atarken.

Kolumu Ansel'ın ağzına bastırmaya devam ettim. Çırpınması durdu ve düzenli bir şekilde kana kana içmeye başladı. Dengemi korumak için diğer elimi yere koydum. Çok fazla kan gidiyordu.

"Calla..." Shay yanıma geldi ve kolunu belime sardı.

"İyiyim," dedim.

Ansel içmeyi bıraktı. Tereddüt içinde kolumu ağzından çektim ve diğer elimi kanayan yaraya bastırdım. Ansel'ın gözleri titreşerek açıldı.

"Calla?"

Hıçkırarak onu kendime çektim.

Monroe derin bir nefes aldı. "Tanrı'ya şükür."

"Ateşçiler'in onları öldürmekte zorlanmalarına hiç şaşmamalı," diye takıldı Silas. "Ne kadar çabuk olduğunu gördünüz mü? Buna karşılık yeni büyüler hazırlamaları için Akademi'yle konuşacağım."

"Şimdi değil, Silas," dedi Connor sıktığı dişlerinin arasından.

"Gerçekten sensin," diyen Ansel gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve sesi hâlâ biraz titrekti. "Seni bulduğuma inanamıyorum."

"Ansel." Yüzümü keçeleşmiş saçlarına gömdüm. "Ah Tanrım, Ansel."

BELONGS TO KARLIS TEAM

Daire oluşturmuş Arayıcılar'a bakarken gözleri hâlâ odaklanmakta biraz zorluk çekiyordu, bakışları en sonunda bir adım gerileyen Ethan'da durdu.

"Beni o vurdu." Ansel'ın sesi tuhaf bir şekilde komik geldi. "Beni vuran o."

"Endişelenme..." diye başladım. "Her şey yoluna girecek. Senin kim olduğunu bilmiyordu, ama artık güvendesin."

Ansel tekrar bana baktı. Dudaklarına yansıyan boş gülümsemeyi daha önce hiç görmemiştim.

"Beni öldürmesine izin vermeliydin."

ON ÜÇ

Gözlerimi ona dikip parmaklarımı omzuna batırdım. Duyduğum şeye inanamamıştım ve konuşamaz bir haldeydim. Onu kaplayan iğrenç kokular altındaki kardeşimin kendi kokusunu tanımakta güçlük çekiyordum. Pislik, kan ve korkunun keskin kokuları.

Shay yanımıza çömeldi. "Merhaba, Ansel. Bir nefes al. Her şey yolunda."

Ansel gülmeye başlayınca midemi bulandıran düğüm gerilmiş gibi oldu. Bu kadar ürpertici bir sesi daha önce hiç duymamıştım. Neşeden yoksun ve katı.

"Öyle mi, Shay?" diye sorarken yine korkunç bir şekilde gülümsedi. "Her şey yolunda mı?"

"Ansel, sorun nedir?" Alnına yapışmış olan saçlarını geri gittim.

Elime vurdu ve kollarımdan sıyrılmaya çalıştı. "Geri çekil. Rahat bırak beni."

Onu daha da sıkı sardım. Garip davranışlarına karşı hiçbir şey yapamazdım. Beni itti ama bir milim bile kıpırdamadım.

Ansel'ın mücadele etmeyi bırakmasını izleyen Shay'in gözleri büyüdü. Yüzü bembeyaz olmuş bir halde ayağa kalktı. "Ah, hayır."

Ona döndüm. "Ne?"

Shay başını iki yana sallayarak Ansel'a bakıyordu. "Bunun mümkün olabileceğini bile düşünmemiştim ama sanırım..."

"Ne sanırdın, seçilmiş çocuk?" Ansel başını kaldırdı ve Shay'e irkilerek baktı. "Biliyorsun. Tabii ki öyle." Solan gülümsemesi yerini boş ve yenik düşmüş bir ifadeye bıraktı.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye fısıldadım.

"Ben..." Ansel gözlerini bana doğru kaldırdı. Bir anlığına gri gözbebeklerini dolduran öfke, elektrik yüklü fırtına bulutlarının çarpışması gibi parlamasına neden oldu. Ama sonra ışık kaybolarak yoğun, devasa bir sis ve çaresizlikle yer değiştirdi.

Monroe bize doğru dikkatlice bir adım attı. Ansel tepki vermedi. Gözlerini boşluğa dikmiş boş boş bakıyordu. Monroe onun yanına çömeldi, kaşları çatılmıştı.

"Yaralandı mı?"

"Bilmiyorum," dedim gözlerimi Ansel'dan ayırmayak. "Minik kardeşim, lütfen. Konuş benimle."

"Onu aldılar." Ansel'ın fısıltısı o kadar alçaktı ki zar zor duydum.

"Neyi aldılar?" diye sordum.

"Calla." Shay'in sesinde uyarırcasına bir tonlama vardı. "Belki de dinlenmesine izin vermeliyiz. Hadi onu rahat bırakalım."

"Beni," diye devam eden Ansel gözlerime bakmıyordu. "Her şeyi. O gitti. Ben öldüm."

"Sana burada dokunamazlar." Monroe'nun sesi nazikti. "Ablan haklı. Artık tehlikede değilsin."

"Bu önemli değil," dedi Ansel.

Sabrım tükendi. "Senin sorunun ne?" Onu ittim ve bir bez bebek gibi yere yuvarlandı. *Ah, Tanrım. Ne oldu şimdi?*

Bir anlığına yerde kıpırdamadan yattı, sonrasındaysa omuzları titremeye, hıçkırarak yeri yumruklamaya başladı.

BELONGS TO KAELIS TEAM

Connor afallamış bir halde kardeşime bakıyordu. "Bütün Gardiyanlar birbirlerini bir yana fırlatabilirler mi? Yoksa sen bir alfa olduğun için mi yapabildin?"

"Hayır!" Kavramaya başladığım korkunç şeye karşı mücadele veriyordum. Emekleyerek Ansel'ın yanına gittim ve yavaşça onu sırtüstü çevirdim.

"Ansel?" Ona doğru uzandım ama geri çekildi.

"Bana dokunma."

"Neden benimle mücadele edemiyorsun?" Cevabı zaten bildiğimi sanıyordum ama içgüdülerim bunun aksini haykırıyordu.

Sıkılmış yumrukları iki yanında, öfkeyle bana baktı. "Sana söyledim. Onu aldılar."

"Açıklamak zorundasın, An. Anlamıyorum." Ama anlamıştım, sadece buna inanamıyordum.

Shay'in sesi arkamdan geliyordu. "Artık bir Gardiyan değil."

Ona bakmak için döndüm. Yüzü hâlâ solgundu ve biraz da yeşermişti.

"Bu mümkün değil." *Hayır, hayır, hayır.*

"Mümkün," dedi Monroe usulca üzüntüyle sarsılmaya başlayan kardeşimle arasında hatırı sayılır bir mesafe bırakarak.

"Hayır, değil!" diye çığlık attım, gözlerimin önünde gördüğüm şeye inanmak istemiyordum.

"Gardiyanlar yapılabilir," diye devam etti Monroe. "Ve bozulabilir."

"Hayır!" Ayağa kalkıp sanki saldırıya hedefmiş gibi kardeşimin önünde durdum. "Bu olamaz!"

"Monroe haklı." Silas gömleğinin önünü düzeltti. "Gardiyanlar doğadan saptırılmıştır. Bekçiler uygun gördükleri şekilde yarattıklarında nasıl oynama yapacaklarını bilirler."

BELONGS TO KARLIS TEAM

Ona hırladım.

Beni süzdü, telaşa kapılmamıştı. "Bu doğru."

"Kapa çeneni, Silas." Connor, onun kafasının arkasına vurdu.

"Ah!" Silas çığlık atarak kafasını ovuşturdu. "Ne? Ben sadece anlatıyor..."

"Yeter," diye bağırdı Monroe.

"Neden?" Shay, Ansel'ın yanına çömeldi, dikkatle onu izliyordu. "Neden sana bunu yaptılar?"

Ansel kaşlarını çatarak Shay'e baktı. "İbret olsun diye. Buna ihtiyaçları vardı."

Ağzım kurudu. "Kimin için bir ibret?" diye boğuk bir sesle sordum.

Ansel bakışlarını bana çevirdiğinde gerisin geri ellerimin üzerine düştüm. Benim kardeşim bana nasıl böyle bakabilirdi?

"Sürün için," dedi tıslar gibi. "Yoksa bütün bu yeni arkadaşları bulduktan sonra bizi unuttun mu?"

"Sakin ol," dedi Shay kendini benimle Ansel arasında tutarak. "Suçlanması gereken kişi Calla değil. Ne yaptıysa hayatımı kurtarmak için yaptı. Eğer birini suçlayacaksan beni suçla."

Ansel boş ve soğuk bir gülümsemeyle ona baktı. "Tebrikler, dostum. Sen kurtsun, ben değilim. Seni kendisi için kurda dönüştürdü ve bizi geride bıraktı."

"Böyle olmadı. Ansel, onu öldüreceklerdi!" Gözlerim yanıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

"Onu bize tercih ettin," dedi gözlerini tekrar yere dikerek. "Bütün sürü kısa bir süre içinde ölmüş olacak."

"Hayır," diye fısıldadım. Ölmeyeceklerdi, öyle değil mi? Genç kurtları öldürmek mi? Hepsini mi? Bu olasılık aklımı bulanıklaştırıyordu. Bekçiler daha önce başkaldırmalar yüzünden Gardiyanlar'ı

infaz etmişlerdi. Sürü arkadaşlarımı, bu kadere kaçarak ben mi mahkûm etmiştim?

Monroe aniden arkamızda belirdi ve ellerini Ansel'ın omuzlarına koydu.

"Beni dikkatlice dinle. Sana ve arkadaşlarına yardım edebiliriz ama bana doğruyu söylemelisin. Seni takip ettiler mi?

Ansel'ın gözleri yuvalarından fırladı ve Monroe'nun suratına tükürdü.

Adne nefesini tutarken Monroe elini havaya kaldırdı.

"Acı içinde olduğunu anlıyorum," dedi usulca ama sinirli değildi. "Ama bana güvenmeni istiyorum. Biz senin düşmanların değiliz. Kız kardeşin burada güvende. Sen de öyle olacaksın."

Güçlükle nefes alabiliyordum. Yüzümden akan yaşlar, gömleğimin yakasına damlıyordu. Ne yapmıştım? Yüzler, kapalı gözlerimin önünde dönüp duruyordu. Bryn'in. Mason'ın. Ren'in yüzleri.

Elimin üzerinde bir el hissettim. "Calla," diye mırıldandı Shay. "Bu senin..."

"Sakın." Parmaklarımı silkeleyerek onunkilerden kurtardım. "Bu *benim* hatam."

Ansel uzun ve titrek bir nefes aldı. "Beni şehir merkezinde kamyonetten attılar. Sadece eğer şansım varsa kız kardeşimi bulacağımı söylediler."

"Ethan?" Monroe ayağa kalktı.

"Yalnızdı," dedi Ethan. "Takip eden birileri yoktu. Gardiyanlar da yoktu."

"Çocuk muhtemelen sadece bir uyarı," dedi Connor. "Bu, yapmaktan hoşlandıkları tarzda bir şey."

Adne ürperince Connor kolunu onun omuzlarına attı.

"Büyük olasılıkla haklısın," dedi Monroe.

Adne ilerledi. "Onun temizlenmesini sağlamalıyız. Birkaç giysi bulabilirim."

"Sadece yalnız kalmak istiyorum," diye homurdansa da Ansel'ın yüzündeki öfke gitmişti.

Yanına doğru emekledim.

"Yardım etmelerine izin ver, An. Gerçekten bize yardım edebilirler."

"Sana o şeyleri söylememem gerekirdi." Ürperdi, nihayet bana baktığında gözleri kederle buğulanmıştı. "Ölmediğin için çok mutluyum."

Gözyaşlarımın arasından güldüm. "Teşekkür ederim."

"Bizi neden terk ettin?"

"Shay'in ölmesine izin veremezdim. Bunu yapamazdım," dedim boğuk bir sesle. "Sizi terk etmek istemedim. Çok üzgünüm."

Başını omzuma dayadı, kolumu ona sardığımda titriyordu. "Ben de öyle."

ON DÖRT

Araf'ın mutfak masasında toplandık. Silas ve Adne biz gelmeden önce üzerinden buhar tüten çay fincanlarını hazırlamışlardı. Artık kan ve kir içinde olmayan ve Adne'nin arakladığı giysileri giyen Ansel tekrar eski haline dönmüştü. Neredeyse. Yüzünde hatırladığım o gölge hâlâ vardı ve omuzlarına sardığı battaniyenin altında bile titriyordu. Kardeşim her zaman bir iyimserlik timsali olmuştu ve yüzünden gülümseme hiç eksik olmazdı. Şimdiyse yüz hatları sert ve üzgündü. Açık kahverengi saçlarının altına yarı saklanmış olan gözleri donuk ve mesafeliydi.

Öbür tarafında oturmuş, her hareketini ne düşünüyor ve acaba acı çekiyor mu diye merakla izliyordum. Ona yakın oturmaya çalışmıştım ama yerini değiştirmişti. Sanki varlığıma katlanamıyordu.

O artık bir kurt değildi. Bunun ne kadar ağır bir kayıp olduğunu anlıyordum. Bizler hep kurt olmuştuk. Bir yanım olmadan yaşamam... mümkün değildi. Dünyada kaybolmuş olurdum. *Ama neden Ansel yanımda olamıyor ki? Bu durumun onun suçu olmadığını biliyorum. Utanıyor mu? Benden korkuyor mu?*

Ansel kurtların önüne atılmamıştı ancak onların arasından kovulmuştu. Efendilerinin işine yaramayan bir çöp gibi sokağa bırakılmıştı.

Sessizce oturarak, Monroe'nun biraz önce sorduğu soruyu cevaplamasını bekledik.

Ansel, önünde duran kahve fincanını sımsıkı kavramış, kıpırdamadan duruyordu.

Monroe boğazını temizledi. "Bunun zor olduğunu biliyorum, ama Calla ve Shay, Vail'i terk ettikten sonra neler olduğunu anlatman gerekiyor."

Ansel fincanını itti ve titreyen ellerini masanın altına sakladı.

"Onu açık alanda bekliyorduk."

Gözlerimi kapatır kapatmaz birden ormana geri döndüm. Davul seslerini ve şarkı söyleyen Neville ile Sabine'yi duyuyordum. Shay'in kokusunu, onu gözleri bağlanmış bir halde bulduğumu hatırlıyordum. Göğsümün içinde deli gibi atan kalbim, hayalimdeki ateşli davul sesleriyle uyum içindeydi.

"Ama o gelmedi." Ansel'ın sesi, puslu görüntülerin bıçak gibi kesilmesine neden oldu ve gözlerimi açınca onu beni süzerken buldum.

"Beni buldu," dedi Shay. "Kaçırılmıştım. Beni bağladılar, törende kurban etmek için bekletiyorlardı."

"İlginç," diye mırıldandı Silas.

"İlginç değil," diye parladı Connor. "Bu iğrenç."

"Sen burada ne arıyorsun?" Dişlerimi Silas'a gösterdim. "Sen sadece bir kâğıt katlayıcısı değil misin?"

"İşte bu benim kızım." Connor gülümsedi.

"Dış görevlerdeki tüm istihbaratı Kâtipler yönetir," dedi Silas göğsünü şişirerek. "Bugün kilit noktadaki bir adamımızı kaybettik, bu çocuk bunun nasıl olduğunu bize söyleyebilir."

Tek kaşını kaldırarak Ansel'a baktı ama Ansel gözlerini boş boş masanın üzerine dikmişti.

Silas boğazını temizledi, bakışları Shay'e çevrilmişti. "Bize kurban konusundan bahset. Törensel bir hazırlık yapılmış mıydı?"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Törensel hazırlık mı?" diye sordu Shay. "Ah... hayır. Bana vurdular. Kendimi ormanda bağlanmış bir halde bulmadan önce herhangi bir şey olduysa onu bilmiyorum."

Connor, Shay'e bir bakış attı. "Sen iyi misin, çocuk?"

"İyiyim," diye cevap verse de Shay'in yüzü biraz solgundu.

"Ansel bitirene kadar soru sormayı bir yana bırakabilir miyiz?" diyen Monroe devam etmesi için Ansel'a işaret etti.

Grup sessizliğe gömüldü.

"Hiçbirimiz ne olacağını bilmiyorduk," diyen Ansel bir anlığına duraksadı. "Yani... en azından benim sürümdeki hiç kimse. Biz sadece Ren ve Calla'nın bir arada olacağını sanıyorduk. Bir cinayetin olacağını biliyorduk ancak sanıyorduk ki bu..."

Durdu ve gözlerini odada gezdirdi.

"Ah, ne kadar da hoş." Connor gizemli bir kahkaha attı.

"Ne?" diye sordu Adne.

Ethan yüzünü ekşitti. Ayağa kalkarak şöminenin yanına gitti. "Bizden biri. Bizden birinin öldürüleceğini sanıyorlardı."

Isaac öksürerek çayının bir kısmını püskürttü. Adne ona bir havlu uzattı.

Odayı huzursuz edici bir sessizlik kaplamıştı.

"Bu geçmişte kaldı," dedi Monroe en sonunda. "Boş verin."

Ansel, Monroe'ya baktı ve başını salladığını görünce devam etti.

"Efron bazı Mahkûm yetişkinlere ormana girmelerini emrettiğinde, uzun süredir bekliyorduk. Hemen ulumaya başladılar. Hepimiz koştuk. Kurtlar ve Bekçiler. Daha sonra kadını gördük."

Shay'le aynı anda, "Flynn'i," dedik.

BELONGS TO KADLIS TEAM

Ansel başını salladı. "Gözlerimi ondan alamıyordum. İlk olarak neden ormanda olduğunu bilmiyordum, artık ölüydü ve belli ki onu bizden biri öldürmüştü."

Duraksadı, bana bakıyordu. "Onun dişi bir şeytan olduğunu biliyor muydun?"

"Bize saldırıncaya kadar hayır," diye fısıldarken kanatlarını ve ağzından püskürttüğü alevleri hatırladım.

"Bu, ortalığın iyice karışmasına neden oldu," diye devam etti Ansel. "Efron ve Lumine emirler yağdırıyordu. Bryn'in yanında kalmaya çalıştım ama yetişkin Mahkûmlar bizi yakaladı. Ne olduğunu bilmiyordum. Beni bir arabaya attılar ve sonrasında da şehir merkezindeydik."

"Şehir merkezi mi?" diye kaşlarımı çatarak sordum.

"Eden'da," dedi. "Ama kulübün içinde değil. Onun altında. Efron'un orada bir tür... hapishanesi var. Bizi oraya götürdüler."

"Güzel, bunun faydası olur," diye mırıldandı Silas.

"Ne?" diye sordu Shay.

"Bekçiler'in nerede esir tuttuklarını bilmiyorduk," dedi Monroe. "Devam et, Ansel."

"Neden düşman gibi muamele gördüğümüzü bilmiyordum." Kelimeler artık ağzından rahatça dökülüyordu. "Mason ve beni aynı hücreye koydular. Sanırım Fey ile Bryn'i de... onları görmüyordum ama bağırdıklarını duyabiliyordum."

Titremeye başladım. Shay parmaklarını benimkilerin arasına geçirdiğinde geri çekilmedim.

"Bir süre hiçbir şey olmadı." Ansel'ın sesi o kadar az çıkıyordu ki hepimiz onu duymakta zorlandığımız için öne doğru uzanmıştık. "Bizi kelepçelediler ve böylece biçim değiştiremedik. Ama başlangıçta hepsi bu kadardı."

BELONGS TO KARLIS TEAM

Shay öfkeyle Monroe'ya baktı. "Siz bilgi alışverişinde falan mı bulunuyorsunuz?"

Monroe cevap vermedi.

"Ne?" diye kaşlarımı çatarak Shay'e baktım.

"Akademi'ye ilk geldiğimizde seni de kelepçelemişlerdi."

"Onu taşırken kendine gelseydi, ne yaptığının farkında olmadan saldıracaktı," dedi Connor. "Başka şansımız yoktu."

Shay karşılık vermek için ağzını açtı.

"Yapma, Shay," dedim çabucak. "Sorun değil."

"Sonra Ren'i aşağı getirdiler." Ansel aramızdaki konuşmaları fark etmiş gibi görünmüyordu. Geçmişte kaybolmuştu ya da daha kötüsü olmuş ve orada kısılıp kalmıştı.

Ren'in isminin geçmesiyle elimi birden Shay'in elinden çektim. Ren. Ren bize yardım etmeye çalışmıştı. Bizim için Bekçiler'e yalan söylemişti. Bu ona neye mal olmuştu?

Aniden sesini duydum. *Bu sadece sevgiyle ilgili.* Nefesini tenimde, dudaklarını dudaklarımda hissediyordum. Onu terk etmeden önce güçlü bir şekilde beni kucaklamasını hissediyordum.

"Ve her şey böylece başladı." Ansel oturduğu yerde sıçradı, omuzları şiddetle sarsılıyordu.

"Başlayan ne?" Monroe nazikçe sordu.

"Cezalandırmalar," diye fısıldadı Ansel. "Hayaletler geldi."

"Adne artık buradan ayrılman gerekiyor," diyen Monroe'nun gözleri hâlâ Ansel'ın titreyen bedenindeydi.

"Hayır," dedi Adne ellerinin titremesine rağmen.

"Bunu duymasan daha iyi olur," dedi Monroe. "Ben daha sonra sana anlatırım."

"Hayır," diye tekrarladı.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Neden kalmasın ki?" diye sordu Shay.

Monroe'nun çenesi kasıldı. Shay'e cevap vermedi, bunun yerine bakışlarını Adne'nin üzerine yoğunlaştırdı.

Adne güçlükle yutkundu ama toparlanıp dimdik oturdu. "Annemi hayaletler öldürdü."

"Gitmen gerekiyor," dedi Monroe usulca. "Lütfen."

"Sorun yok, Monroe," diyen Connor, Adne'nin yanına giderek ellerini tuttu. "O güçlü biri."

Monroe'nun yüzü asılsa da daha fazla tartışmadı.

Ansel hâlâ konuşuyor ve titriyordu. "İlk önce Lumine ve Efron'la birlikte hücrelerimize geldiler. Her birimizi teker teker aldılar. Diğerlerinin de izlemesini sağladılar. Bu bazen Emile'di ve bazen de diğer Mahkûm yetişkinler... İnsan biçiminde zincirlenmiştik ve bize saldırdılar. Dişleri, pençeleriyle bizi parçalıyorlardı. Kanamaya yetecek ama öldürmeyecek bir şekilde saldırıyorlardı. Daha sonra Bekçiler gelip hayaletleri çağırdı. Hayaletler, Gardiyanlar'dan çok daha beterdi. Hem de çok. Sanki sizi tamamen yutuyorlar ve içeride kısılıp kalıyorsunuz gibi bir şey; vücudunun parçalara bölündüğünü hissediyorsun. Canlı canlı ve yavaş yavaş yeniliyor olmak gibi... hem de çok yavaş. Bir anlığına sadece çığlık atıyorsun. Sonra bayılıyorsun. Kendine geldiğin zaman gitmiş oluyorlar. Ama birkaç saat sonra tekrar geliyorlar ve her şey sil baştan tekrar yaşanıyor. Bazen Bryn'in ve Fey'in çığlıklarını duyabiliyordum."

Başımı eğerek, Bryn'in karanlığın siyah şeritlerinin arasında kıvranması görüntülerine karşı mücadele verdim. Adne ayaklarının üzerinde sallandı. Connor kolunu kızın beline dolayarak onu dengede tuttu.

"Sana bir şey sordular mı?" diye sordu Monroe. "Sizden ne istiyorlardı?"

"Calla'nın nerede olduğunu öğrenmek istiyorlardı," dedi Ansel. "Sürekli Scion hakkında sorular soruyorlardı. Neyi kastettiklerini bilmiyordum."

"Shay'i kastediyorlardı," dedim. "Scion, Shay."

Ansel'ın gülümsemesi tatsızdı. "Artık bunu biliyorum. Onu ölü istediklerini biliyorum. Onlar bize sorular sormayı sürdürdükçe bazı şeyler yerine oturdu."

"Peki ya, Renier?" diye sordu Monroe. Elleri masanın üzerindeydi ve yumrukları sıkılıydı.

"Bizi hücrelerimizden çıkarıp geniş bir odaya götürdüler. Her şey yeniydi ve bir hastane gibi pırıl pırıldı. Bu odanın dışında her şey karanlık ve eskiydi. Hapishaneden çıkıp bir kalenin zindanına girmiş gibi hissediyordum. Herkes oradaydı."

"Herkes derken?" diye sordum.

"Bütün Gardiyanlar. Yüzden fazla Gardiyan ve hayaletleriyle beraber bütün Bekçiler. Hepsi yüksek bir taş yığınına bakıyordu. Bu bir sahne ya da bir sunağa benziyordu."

Bir sunak.

Hayır, hayır. Ren olmasın. Lütfen Ren olmasın.

"Sunaktaki kişi Renier miydi?" Monroe'nun sesi titredi. Aynı korkuyu paylaştığımız için şaşırmış bir halde ona baktım.

"Hayır. O Emile ve babamla birlikte sunağın yanındaydı," diyen Ansel bakışlarını bana çevirdi. "Sunaktaki, annemdi."

Titreyen kaslarım beni güçlükle ayakta tutsa da birden ayağa fırladım. "Ne?"

Ansel'ın yüzüne tekrar o boş gülümseyiş gelmişti. "Şaşırdın mı?"

"Bunu nasıl sorabiliyorsun?" diye haykırdım. "Annemin bununla hiçbir ilgisi yok."

BELONGS TO KAELIS TEAM

"Ama o alfa dişisi," dedi Ansel. Sesinin sakinliği, beni sözleri kadar dehşete düşürüyordu. "Sana yerinin neresi olduğunu öğretmesi bekleniyordu."

Yerimi. Kaderimle ilgili nefret ettiğim her şeyi. Kaçmamın öteki sebebini. Bu neredeyse Shay'i kaybetme tehlikesi kadar kötüydü.

"Ve başaramadı," diye fısıldadı Ansel. "Bu, Lumine'in söylediği şeydi. Görevini yerine getirmekte başarısız oldu."

Sıraya çöktüm, Shay'in beni kollarına çekmesine karşı koymadım. "Ona ne yaptılar?"

"Babam orada dururken Emile'in annemi öldürmesine izin verdiler."

Bacaklarım jöle gibi olmuştu. Shay tutmuyor olsa sıranın üzerinden düşerdim.

Monroe bembeyaz kesilen Adne'ye baktı. "Anneni öldürdüler mi?" diye fısıldadı kız.

Connor onu iyice yakına çekerek kulağına mırıldandı. Kızın yanaklarından yaşlar akıyor ama hiç ses çıkarmıyordu.

"Alfalar olarak bunun ikisinin de cezası olduğunu söylediler. Annem kaçtığın için öldü. Babam da eşini kaybetti."

Boğulurcasına hıçkırdım, gözlerim yanıyordu ve gözyaşlarım Ansel'ın yüzünü bulanıklaştırıyordu.

Annem. Benim yüzümden annemi öldürdüler. Ben ne tür bir canavarım?

"Ama Silüet alfasının yaşamasına izin mi verdiler?" diye sordu Silas. Notlar alıyordu ve parmaklarını koparmak istiyordum. Ağır ağır.

"Artık bir Silüet alfası yok," dedi Ansel.

"Ne demek istiyorsun?" Shay beni kendine doğru sıkıca çekti. Uyuşmuş gibi hissediyordum ve kıpırdamaya gücüm yoktu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Cezanın geri kalanı," dedi Ansel. "Bekçiler, Silüet sürüsünü dağıttı. Artık tek alfa Emile. İki sürü de ona verildi. Efron ve Lumine bize, bunun yeni düzenleme olduğunu söylediler. Mahkûmlar daha sadık olduklarını kanıtlamışlardı ve Silüetler sadakatlerini sergileyinceye kadar onlara hükmedeceklerdi."

"Ama bunu nasıl yapabildiler?" diye sordu Ethan.

"Onlardan onu geri getirmeleri bekleniyordu." Ansel parmağıyla Shay'i gösterdi. "Yeni talimat böyle. Gardiyanlar'a onu bulmaları ve Bekçiler'e getirmeleri emredildi. Kim başarılı olursa onların desteğini kazanacak. Eğer bir Silüet olursa bu kurt yeni alfa olacak ve kendi sürülerini yönetecek."

"Ama bu imkânsız," dedim. "Alfalar seçilemez, doğar. Bekçiler onaylasın ya da onaylamasın, babamız yaşadığı sürece Silüetlerin alfasıdır."

"Bunu Bekçiler'e söyle," diyen Ansel öfkeyle bana bakıyordu.

"Bu bizim işimize yarayabilir," diye mırıldandı Ethan. Connor'a baktı ve o da başını salladı.

"Nasıl?" diye sordum. "Bunun bize ne yararı olabilir ki? Bizi avlayacaklar."

"Şöyle olabilir..." diye başladı Connor ama Monroe onun sözünü kesti.

"Bir saniye," dedi. "Ansel, Renier Laroche'a ne oldu?"

Ansel derin bir nefes aldı. "Onu Calla gibi hain ilan ettiler. Sunağın önünde ona diz çöktürdüler."

Her nasılsa konuştuğumda sesim boğuk bir fısıltı şeklinde çıkmıştı. "Onu öldürdüler mi?"

Ansel başını iki yana sallayınca içimde ölen bir şeyin tekrar hayata döndüğünü sandım.

BELONGS TO KARDOS TEAM

"Ne oldu?" diye soran Monroe'nun sıkılı yumrukları biraz olsun gevşemişti.

"Onun ihanetinin Calla'nın suçu olduğunu söylediler. Kadınlara güvenilemeyeceğini. Kadınların baştan çıkarmak ve aldatmak için dünyaya geldiklerini. Calla'nın Ren'i kandırdığını. Ren'in sadece kendisini sevdiğine inandığı eşini kurtarmaya çalıştığını söylediler."

Kendisini sevdiğine inandığı eş. Ben bir başkasına âşık olmuştum ama Ren hâlâ benim bir parçamdı. Onunla adını koyamadığım bir şeyi paylaşmıştık. Bu aşk mıydı? Suçluluk sanki tenime batan binlerce iğne gibi içimi parçalıyordu. Kendimi Shay'in kollarından sıyrılarak doğrulmaya zorladım.

Silas başını salladı. "Hımm, evet. Havva'nın günahı. Bu iyi bir nokta."

"Silas, bir şey daha söylersen yemin ederim, çeneni kırarım," dedi Connor, Adne'nin omuzlarındaki elini sıkarak.

"Rakibinin seçimlerini anlamaktan sorun çıkmaz," dedi Silas kibirli bir şekilde. "Eğer onları incelemezsek bir sonraki hamlelerini önceden kestiremeyiz."

"Boş ver, Connor," dedi Monroe. "Silas, şimdi zamanı değil."

Silas dili ile dişi arasında homurdanırken, Connor öfkeli gözlerle onu süzmeye devam etti.

"Üzerine bir hayalet gönderdiler." Ansel titredi. "Şimdiye kadar gördüğümden uzun bir süreliğine. Bittiği zaman bilincinin hâlâ yerinde olmasına inanamadım. Kaderini seçebileceğini söylediler. Alınyazısını hâlâ kontrol ettiğini."

"Ne cevap verdi?" diye sordu Monroe.

"Hayaletten sonra konuşamadı. Yaşamasına bile şaşırmıştım. Hayaletin onu tutma süresi çok uzundu, hatta..." İki büklüm oldu, kusacakmış gibi böğürdü.

BELONGS TO KARLIS TEAM

Sanki kemiklerim donuyormuş gibi içim ürperdi. Bacaklarım titriyordu ve kontrol edemiyordum.

Annem öldü. Ren işkence gördü. Hepsi benim suçum.

"Onu uzaklaştırdılar." Ansel dudağındaki tükürüğü sildi. Çaydan bir yudum almaya çalıştı, ancak fincanı tutan elleri şiddetle titriyordu. "Nereye olduğunu bilmiyorum. Ama eğer duymak istedikleri cevabı vermezse onu öldüreceklerinden eminim."

Monroe kederlenerek usulca inledi. Gözleri şöminedeki alevlere çevrildi, aklı bu odadan çok uzak bir yerdeydi.

"Ardından beni sunağa götürdüler," dedi Ansel.

Masanın üzerinden ellerimi ona uzattım, tutmasını umuyordum. Açtığım avuçlarıma bir bakış attı ve sonra da bakışlarını kaçırdı. Boş kalan ellerimi geri çektim, içimde bir boşluk hissediyordum.

"Lumine, Naomi Tor'un çocuklarına güvenilmeyeceğini söyledi," dedi Ansel. "Ellerini göğsüme koydu. İki parçaya bölüneceğimi sandım. Uluduğumu duydum, kurt şeklimin önümde süzüldüğünü ve ateş aldığını. Yanıyor, yanıyordu. Kürk kokuyordu. Kokusunu duyabiliyor ve hissedebiliyordum, canlı canlı yanıyordum. Sonra kurt kül oldu. Lumine ellerini salladı ve kül uçup gitti. Biliyordum. Kurdun gittiğini hissedebiliyordum. Bir hiçtim."

"Hayatta olmak, hiçlik değildir." Monroe, Ansel'ın arkasındaydı. Elini omzuna koydu. Ansel ürperdi ama geri çekilmedi. "Biz yalnızca insanız ve hayatın yaşamaya değer olduğunu düşünürüz."

"Ben insan değilim," dedi Ansel. "Ben bir Gardiyan'ım. Bir Gardiyan'dım. Artık ne olduğumu bilmiyorum."

"Seni tekrar dönüştürebilirim," dedim aniden. "Tekrar bir Gardiyan olabilirsin."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Hayır. Ben bozuldum." Ansel'ın yüzü öfkeyle buruştu. "Bunu Lumine söyledi. Hepsine söyledi. Sadece Kadim Büyüler yoluyla tekrar yaratılabilirim. Bir alfa beni dönüştüremez. Ben lanetliyim."

"Sana yardım edeceğiz," dedi Monroe. "Sana diğer mücadele yollarını öğretebiliriz. Güçlü olmak için bir kurt olmak zorunda değilsin."

"Eğer güçlü olan sırf kurtlar olsaydı, bu savaş uzun zaman önce biterdi," diye homurdandı Ethan.

"Başka yollarla mücadele etmek istemiyorum! Yine bir kurt olmak istiyorum." Ansel, Monroe'ya döndü, gözleri alev alev yanıyordu. "Bunu yapabilir misin? Sihrinizin olduğunu biliyorum."

Monroe sessiz kaldı.

"Bana yardım etmek istediğinizi söyledin." Ansel delirmiş gibiydi. "İhtiyacım olan bu. Calla, bana yardım etmelerini sağla."

"Biz Gardiyan yapmayız," dedi en sonunda Monroe. "Biz doğayı değiştirmeyiz."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum. "Ansel'ın doğası kurt. Ona yaptıkları şey doğaya aykırı."

"Öyle olabilir," dedi Monroe. "Ama dürüst olmak gerekirse, onu eski haline döndürme imkânımız yok. Bunu yapmak için bir başka yaratığı yok etmeyiz."

"Bir başka yaratığı yok etmekle neyi kastettin?" diye sordu Shay.

"Başka bir kurdun varlığını almak zorundayız, yani kardeşine istediğini vermek için yaşam döngüsündeki hayvanı öldürmek zorundayız.

Tüylerim diken diken oldu. "Anlamıyorum."

Silas notlarından başını kaldırıp baktı. "Gardiyanlar, yıllar boyu doğal dünyanın kanunları oynanarak yapılan deneyler sonucunda yaratıldı. Bekçiler doğayı kendi isteklerine göre bükmekten her zaman çok hoşlanırlar. Onların Ölüler Diyarı'yla birlik olarak kazandıkları

BELONGS TO KAOTIC TEAM

gücün ilk göstergelerinden biri Gardiyanlar'dı. Hayvanları ve insanları aldılar, yıllarca ikisini harmanlayıp en iyi savaşçıları yaratmaya çalıştılar. Çok, ama çok başarısızlıklar oldu. Ne bu dünyaya ne de herhangi bir yere uymayan bozulmuş vücutlar, sakat yaratıklar oluştu. Ve sonra Gardiyanlar oldu. Ancak yaratma ve yaratıklar, bunlar doğanın kendisine aykırı olan iğrençliklerdir. Bu Arayıcılar'ın Bekçiler'e karşı mücadelesinin tek sebebidir."

Gözlerimi ona diktim. "Benden bir iğrençlik olarak mı bahsettin?"

Silas tepeden tırnağa bana baktı. "Evet. Evet öyle."

"Bu kadar yeter, Silas," dedi Monroe.

Sanki tenimin üzerinde ısıran, sokan ve derimi yüzen böcekler geziniyor gibi hissettim. "İlk Gardiyanlar gerçekten böyle mi oluştu?"

Çocukken bana anlatılan hikâyeyi düşündüm. İlk Bekçi... asil bir savaşçı, yaralanmıştı, ölmek üzereydi ve yalnız bir kurdun yardımıyla kurtarılmıştı. Yüceltilmiş olma ödülü. Ayrılamayacak hizmet ve sevgi bağı.

"Evet. Başlangıcınızla ilgili size bir sürü hikâye mi anlattılar?" diye iğneleyen Silas'ın belli ki söylemek istediği daha fazla şey vardı ama Monroe'nun öfkeli bakışları onu susturdu.

"Bir sürü yalan," diye fısıldadı Shay. Gözleri ellerindeydi. Artık doğruyu –türümün sadakatlerinin bir ödülü olarak doğmadığını, sadece tabiat kanunlarının bir çarpıtması olduğunu– öğrendiğine göre dönüştürülmüş olduğu için pişman olup olmadığını merak ediyordum. Bekçiler'in nam saldığı birçok iğrençliklerin ilki olduğumuzu...

"Calla, bir şey yapmak zorundasın," diye fısıldadı Ansel. "Bana yardım edemezsen bile. Beni uzaklaştırmadan önce Lumine, ibret olsun diye sürünün geri kalanını da teker teker bozacaklarını söyledi. Bunun olmasına izin veremezsin. Onlar senin sürün."

BELONGS TO KARLIS TEAM

Konuşamıyordum. Dilim keçeleşmişti ve büyüyerek beni boğuyordu. Ne yapabilirdim ki? Yapmış olduğum bütün seçimler dünyamı mahvetmişti. Annem ölmüş, kardeşim bir zamanlarki dımdızlak oğlan haline gelmişti. Peki ne için? Shay ve ben güvendeydik ama hiç iyi bir şey yapmış mıydık? Bekçiler'in tehdidi hiç azalmış mıydı? Başım ağrıyordu. Ellerimi şakaklarıma koydum ve içine düştüğüm kuşku karmaşasını çözmeye çalıştım.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

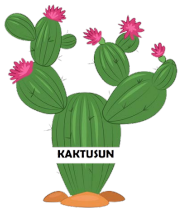
Monroe'nun sözleriyle yüzümü kaldırdım. İfadesi gaddardı. Çenesi gerilmişti.

"Sürünü kurtaracağız."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

ON BEȘ

Daha fazla üşüyebileceğimi sanmıyordum ama Monroe'nun sözleri etrafımızı sardığında, odadaki ısının düştüğüne yemin edebilirdim.

Boğazını temizleyen Shay ağır ağır konuştu. "Sürünü kurtaracağız derken neyi kastettin?"

Monroe cevap vermedi.

Shay bana bakmadan, "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Ren belli ki o seçimleri yaptığı zaman –ki bu, durumu tamamen anlamış olması demektir – aldığı riskin farkındaydı. Bu fedakârlığı yapmaya istekliydi.

"Fedakârlık mı?" Bu kelimenin hayatıma bu kadar sıklıkla girip şekillendirmesinden nefret ediyordum. Annem feda edilmişti. Kardeşim öldürülmesinin daha iyi olacağını düşünüyor gibiydi. Shay'i kurtarırken sebep olduğum kayıpların arasında Ren'in de olması fikrine katlanamazdım.

"Hayır." Öfkeyle onlara baktım. "Ren feda edilmeyecek. Onu getirmek için Vail'e gideceğiz."

Ansel oturduğu yerde ileri geri sallanmasına rağmen başıyla onayladı. Shay gözlerime bakmayı reddediyordu.

"Vail'e ne yapmak için gidilecek?" diye sordu Shay. "Öldürülmek için mi? Son maceranızın ne kadar iyi gittiğine bir bakın!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Shay," dedi Monroe. "Genç kurtları Bekçiler'e bırakamayız. Bu çok acımazsızca olur. Birkaçını hâlâ geri getirebiliriz ve bu antlaşmayı kurtarabiliriz. Bu sadece umduğumuz kadar çabuk gerçekleşmez."

"Acımasız olmaya çalışmıyorum," dedi Shay. "Bize bunun bir savaş olduğunu söyleyip duran sizsiniz. Savaşlar kayıplara neden olur."

Monroe gözlerini Ansel'ın üzerinden çekmiyordu. "Onlar çocuk. Bu farklı bir durum."

"Çocuklar mı?" Shay'in kahkahası haşindi. "Diğer alfadan bahsediyoruz. Calla'nın genç olduğunu biliyorum ama ona bir çocuk demem. Renier Laroche'un da bir farkı yok. Ne yaptığını biliyordu. Bu sona erdi."

"Bunu nasıl söylersin?" Shay'e öfkeyle baktım. "Ölebilecek olmasının tek nedeni bizi kurtarmaya çalışması!"

"Ben dürüst davranıyorum," diye soğuk bir şekilde cevap verdi. "Eğer Vail'e gidersek bir katliam olur. Bu tehlikeyi göze alamazsın. Sana izin vermeyeceğim."

"İzin vermemek mi! Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Kanım damarlarıma hücum etti, dişlerim o kadar keskinleşmişti ki bağırırken dilimin yüzeyini kesiyordu.

Hızla Monroe'ya döndüm. "Onu bırakamayız!"

Monroe elimi tuttu. "Onu bırakmayacağız, Calla. Sana söz veriyorum."

"Bunu nasıl söylersin?" Şimdi de Shay bağırıyordu. "Bunun gibi bir intihar görevi nasıl haklı gösterilebilir?!"

"O, Calla'yı seviyor," dedi Monroe usulca. "Onu kurtarmak için zaten hayatını tehlikeye attı. Calla'ya ihanet etmez. Onun yüzünden ölecek."

Suçluluk duygusu bir bıçak gibi belime saplandı. Shay alçak sesle küfür ediyordu.

"Bunu bilemezsin," dedi ellerini iki yanında yumruk yaparak. "O bir Gardiyan. Ne yapabildiklerini gördüm. Tarihlerini okudum. Asırlardır hiç sorgulamadan Bekçiler'in emirlerine uydular. Ren de onlardan biri."

Shay'e doğru dönen Monroe'nun çenesi kasılmıştı. "O sadece bir Gardiyan değil. O Corrine'in oğlu. Corrine'in fikri değişti. Bu yüzden onunki de değişir."

"Corrine öldü," diye tısladı Shay. "Aşk hikâyeni unut artık, yaşlı adam."

Monroe'nun yumruğu Shay'in çenesiyle buluşup onu boylu boyunca yere serdiğinde sert bir çatırtı sesi geldi. Adne soluğunu tutarak Shay'in yanına çömeldi. Ethan, Monroe'nun yanına geldi, dudakları gerilmişti ve gözlerinde esrarengiz bir hava vardı.

"Hadi ama, baba," diye mırıldandı Adne. Üzgün olmalıydı çünkü onun Monroe'ya adından başka türlü hitap ettiğini hiç duymamıştım. "Lütfen mantıklı ol. Shay, Calla için korkuyor. Calla'yı o da seviyor."

Bunu gerçekten üzgün olarak değiştirelim. Çünkü Adne ilk kez Shay'in bana olan duygularını seslendiriyordu. Bu rahatlatıcı olabilirdi ama Shay'e o kadar öfkeliydim ki onun sözleri beni etkilemedi. Bunları beni sevdiği için yapmış olsa bile beni sürüme yardım etmekten alıkoymaya hakkı yoktu.

"Belli ki mantıklı düşünemiyoruz," diye homurdandı Shay, Adne ayağa kalkması için ona yardım ederken çenesini ovalıyordu.

"Özür dilerim." Monroe yavaşça başını iki yana sallayarak hâlâ sıkılı olan yumruklarını süzüyordu.

Connor, yüzümdeki şaşkın ifadeye bir kez baktıktan sonra, Adne, Shay ve Monroe ile benim aramıza girmeye çabaladı.

"Bakın," dedi. "Yapmamız gereken en son şey ayrı düşmek. Hepimiz aynı taraftayız."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Beni aptal yerine koyabilirsiniz," diye homurdandı Shay.

"Sakin ol, Seçilmiş Kişi." Connor alaycı bir edayla gülümsüyordu. "Bir şeyleri değiştirme ve dünyayı daha iyi hale getirme konusunda ciddiysen Gardiyanlar'a yardım etmek zorundayız. Cehennem hayatı yaşıyorlar ve onları oradan çıkarmak zorundayız. Ayrıca Monroe haklı. Bir kaçını oradan çıkarmak bile bir antlaşmaya doğru ilk adım olabilir. Bir yerden başlamak zorundayız."

Monroe onaylarcasına başını salladı.

"Ethan," dedi Shay. "Buradan gitmeme yardım et."

"Scion olduğunu ve hepsini biliyorum, çocuk," diye mırıldandı Ethan. "Ama Monroe ve kurtkız haklı. Oraya gitmemiz gerekiyor ve kısa bir süre içinde."

"Gardiyanlar için Ahlak Eğitimi Grubu'na katılmak üzere imza atmasını bekleyeceğim son kişisin." Connor kahkahayla güldü.

Ethan, Connor'a gülümsedikten sonra, hâlâ içine kapanık ve acınası bir halde yumruklarını sıkıp sıkıp gevşeten Ansel'a baktı. "Sanırım onları yanlış değerlendirmişim."

"Peki her şeyi kaybetmeden onlara nasıl yardım etmeyi öneriyorsun?" diye soran Shay yaralı çenesini ovuşturuyordu.

Bütün Arayıcılar bana bakınca kalbim yerinden oynadı. Ama konuşan Adne oldu.

"Ben."

"Ne?" Monroe ona bakarken kederli ve düşüncelere dalmış halinden sıyrılmıştı, gözlerinde keskin ve uyarıcı bir ifade vardı.

"Şafak sökmeden hemen önce gizli çıkarma harekâtı. Bu, hazırlanmamız için bize birkaç saat verir. Küçük bir ekip alırız. İç tarafa bir kapı açarım."

"Hayır." Monroe'nun yüzü soldu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Her Dokumacı görevi kısaltmak için bir iç kapıyı başarıyla açmak zorundadır," dedi Adne. "Sınavları geçtim. Karnem sende. Bunu yapabilirim."

"Neler oluyor?" Shay'in kaşları çatılmıştı.

Ethan, Adne'ye gülümsedi. "Akıllı kız."

"Hayır," dedi Monroe tekrar ve kızına doğru bir adım attı. "İç kapılar yalnızca acil durumlar içindir. Bu, bir saldırı ekibi tarafından kullanılması anlamına gelmez."

"İç kapı nedir?" diye sordum.

Adne yüzü aydınlanmış bir halde bana döndü. "Bu, kapı dediğimiz şey Dokumacı'nın daha önce görmediği bir yere açılır. Sadece taslak bilgilerine sahip olan hedef bölgeyi zihninde canlandırarak bir kapı oluşturursun."

Tekrar Monroe'ya döndü. "Bu durumda bize gereken harika bir sürprizi elde etmiş oluruz."

"Bu kurallara aykırı," dedi Monroe. "Buna izin vermem."

"Kurallar çok aptalca," dedi Adne. "Bir ekibin girip çıkmasını sağlayabilirim. Tek yol bu."

Monroe'ya öfkeyle baktı. "Stuart ile Kyle'ı kurtaracaktı."

Monroe'nun çenesi kasıldı ama konuşmadı.

Connor elini Adne'nin omzuna koydu. "Bu büyük bir risk, evlat. Bundan emin misin?"

Adne başıyla onaylarken Monroe başını iki yana salladı. "Bu konuda daha fazla konuşulmasını yasaklıyorum. Bu durum sorgulanamaz. Bir ekibin önceliği Dokumacı'yı korumaktır."

Adne'nin kahkahası mağrurdu. "Beş saniye önce her şeyi bir kenara atmaya pek hevesliydin. Bunun kurallarla bir ilgisi yok, bu benimle alakalı. Vazgeç, Monroe. Sana uygulanabilir tek stratejiyi öneriyorum ve bunun farkındasın."

BELONGS TO KADOS TEAM

Monroe gergin gözlerle onu süzüyordu.

Adne'nin sesi kısıldı. "Lütfen, bunu yapabilirim. İzin ver, onlara yardım edeyim."

Ethan, Monroe'ya baktı. "Adne haklı. Bu, işe yarayabilecek tek yol. Ama yine de sonuç felaket olabilir."

"Çok küçük bir ekip olmak zorunda," diyen Connor'ın gözleri Adne'nin üzerindeydi.

"Ne kadar küçük?" Shay kaşlarını çatarak ona baktı. "Yani şu an buradakileri saymazsak."

"Sen gelmiyorsun," dedi Connor ters bir şekilde. "Sen Scion'sun. Eğer ölürsen hepimiz ölürüz."

Monroe nefesini uzun uzun üfledi. "Scion gitmeyecek. Adne, kapıyı Eden'ın yakınlarına açabilirsin ama içine değil."

"Ama bu yeterli olmayabilir," diye karşı çıktı Adne.

"Kulübün içine açılan bir iç kapı intihar olur. Kaybetme riskiyle karşılaşırsak hem Dokumacı'nın hem de kapının içine düştüğü tehlike çok büyük olur," dedi. "Ve esaret bölgesini henüz öğrendik. Oraya körü körüne gitmiş olacaksın. Bunu tehlikeye atmam. Ansel'ın tutulduğu yerin karşı sokağına ya da dar bir sokağa olabilir. Oradan hareket edeceğiz ve saldırıyı yapıp tekrar çıkacağız."

"Kim gidiyor?" diye sordu Shay. Mutlu görünmüyordu ama gözlerindeki öfke kaybolmuştu.

"Yalnızca gönüllüler," dedi Monroe. "Bu, İbre'den gelen bir görev değil. Kişisel. Akademi'ye geri dönmeyeceğiz; saldırı şafak sökmeden bir saat önce yapılacak. Kim geliyorsa biraz dinlensin ya da tekrar toplanmadan önce ne yapması gerekiyorsa yapsın."

Ethan boğazını temizledi. "Ben giderim."

Şaşkınlıktan ağzımdan kaçan homurtumu önleyemedim.

BELONGS TO KARLIS TEAM

Ethan bana soğuk bir şekilde gülümsedi. "Senden hoşlanmıyor olabilirim, kurt ama kardeşini az kalsın öldürecek olduğuma üzgünüm. Ayrıca o piçler benim kardeşimi öldürdü. Onları parçalamak isterdim... ve esirlerini kaçırarak öfkeden kudurtmak."

Monroe kaşlarını çatarak ona baksa da Ethan omuzlarını silkmekle yetindi. "Senin de dediğin gibi, Monroe. Bu kişisel."

"Tamam, Ethan. Sen gidiyorsun ve ben de öyle."

"İkiniz mi?" Shay şaşkın şaşkın bakıyordu. "Sadece ikisini mi götüreceksin?"

"Hayır." Monroe ona gülümsedi ve sonra da bana baktı. "Bir Gardiyan alfasını da yanımıza alacağız. Gizli bir baskın için ihyacımız olan güç bu."

"Calla'yı götürmeyin," dedi Shay. "Onu öldürmek isteyecekler. Bu çok tehlikeli."

Sıçradım ve dişlerimi ona gösterdim. "Benim kim olduğumu hatırlıyor musun acaba? Beni korumana ihtiyacım yok!"

Bakışları benimkilerle buluştuğunda öfkem geçmişti. Gözleri korku doluydu... ve sevgi. "Biliyorum."

"Sürüsünü bulmak için onun yardımına ihtiyacımız var," dedi Monroe. "Gelmek zorunda."

Shay'in omuzları çökse de başını onaylarcasına salladı.

"Ben de gideceğim," dedi Connor birdenbire. "Eğer bu son parti olacaksa kesinlikle kaçırmam."

"O halde kararlaştırıldı," dedi Monroe. "Silas?"

"Ne?" Silas kendini notlarına kaptırmıştı.

"Anika'ya rapor etmeyeceğine dair sana güvenebilir miyim? En azından şimdilik?" diye sordu Monroe.

BELONGS TO KARLIS TEAM

Silas tekrar yazmaya başladı ama başını salladı. "Bir anlaşma yapalım. Grant'i nasıl yakaladıklarını bulun ve İbre'ye hemen koşmayayım. Şu anda hazırlayabildiğim rapor bölük pörçük."

"Teşekkür ederim," dedi Monroe. "Ethan, lojistikle ilgili konuşalım. Isaac, bu oğlana yiyecek bir şey getirebilir misin? Connor..."

"Olmuş bil," dedi Connor kapıya doğru giderken. Omzunun üzerinden Adne'ye, Shay'e ve bana bir bakış attı. "Hadi ama çocuklar, hepsini tek başıma taşıyamam."

Ansel'a baktım, oysa o ellerini süzmeye ve titremeye başlamıştı. Şu anda onu yalnız bırakmak daha iyiydi. Ona yardım etmek istiyordum ama bir savaşa girmek üzereydim ve yoğunlaşmam gerekiyordu. Ansel'a bakınca midem düğümlendi. Görebildiğim tek şey, Ansel'ın kırılmış hali ve annemin sunaktaki kanlar içindeki görüntüsüydü. Yutkunarak boğazımdaki yumruyu gidermeye çalıştım ve Connor'ı takip etmek için ayağa kalktım. Adne mutfağı çoktan terk etmişti.

"Neyi taşıyamazsın?" Shay ayağa kalktı.

"Silahları." Connor sırıtarak kapıya doğru yürüdü.

BELONGS TO KAELIS TEAM

ON ALTI

"Silahlar mı?" diye tekrar eden Shay, Connor'ın eğitim odasından kaygısız adımlarla çıkışını izliyordu.

"Ah, hadi peşinden gidelim." Adne sızlanarak, "Erkekler ve oyuncakları. Büyüdüklerini sanırsın," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum onu bir adım geriden takip ederken. "Zaten kılıçları yok mu?"

"Sadece ikisi," dedi Adne.

"İki tane yetmez mi?" diye homurdanan Shay, Connor'ı takip etti.

Odanın bir ucunda dar bir kapı vardı. Connor kapının kilidini açtı ve onu takip ederek içeri girdik. Odanın penceresi olmadığı için karanlık bizi bütünüyle yutuverdi. Kaşlarımı çatarak, garip bir uğultuyla dolmuş olan başımı iki yana salladım.

"Ah!" diye bağırdı Connor. "Lanet olsun. Sanırım Silas eğitim kitaplarını yine yerde bıraktı. Şimdi, nerede bu aptal ışık?"

"Burada," dedi Adne ve bir saniye sonrasında çıplak ampulden süzülen soluk ışık odayı aydınlattı.

Ben soluğumu tutarken Shay de ıslık çaldı. Odanın dört duvarı da baştan aşağı silahlarla kaplanmıştı; bir adamın boyunun uzunluğuna eşit, korkunç kavisleri olan kılıçlar; sivri uçlu ve kancalı hançerler; tek ve çift başlı baltalar; gürzler ve sopalar; değnekler ve mızraklar. Bütün silahlar loş ışıkta bile ışıl ışıl parlıyordu.

Oda, Kadim Büyü'nün etkisiyle titriyordu. Odayı dolduran büyülü silahların üzerine dökülüyor ve etrafımızı saran havada elektrikli bir titreşim olmasını sağlıyordu. Şaşkınlığım yerini belimin aşağı kısmında bir burkulmaya terk etti. Silahlara bakmak bana Arayıcılar'ın, Gardiyanlar'ı öldürme becerilerini mükemmelleştirmek için hayatlarını harcamalarını hatırlattı. Burası onların bunu nasıl yaptığını gösteriyordu. Sanki bir işaretmiş gibi omzum zonkluyordu. Kaslarım, bu silahların yaptığını hatırlıyor gibiydi.

"Şuna bak," diyen Connor yolunu kesen dağılmış notları tekmeledi. "Silas bu kitapları o kadar çok seviyorsa neden etrafta dağınık bırakıyor?"

"Silas burada mı çalışıyor?" Hâlâ silahları süzüyordum ama Kâtip'in bunlardan hiçbirini kullanmıyor olması düşüncesi çok tuhaf geliyordu. "Kâtipler'in savaşmadığını sanıyordum."

"Savaşmıyorlar ama bütün Arayıcılar nasıl mücadele edeceklerini öğrenir. Her birimiz dış görevlerde rotasyona tabi tutuluruz," diye homurdandı Connor. "Kâtipler bile. İşe yaramayanlar da buna dâhildir."

"O işe yaramaz değil, sadece unutkan." Adne odayı geçerek duvarın en üstünde asılı duran silahlara ulaşmayı sağlayan bir merdivene tırmandı. "Hangisini istiyorsun?"

"Fransız kılıcını al," dedi Connor. "Ve bir çift de Katar hançeri getir."

"Beni hiç şaşırtmıyorsun," dedi Adne silahları askılarından alırken. Bir tanesi normal kısa bir kılıç gibiydi ancak kızın tuttuğu bir çift bodur kama bana yabancı geldi.

"Neyi sevdiğimi biliyorum." Connor sırıtarak kızın attığı kılıcı yakaladı.

Connor iki tane geniş ağızlı hançeri de Adne'den alırken, "Kaç tane kılıç taşıyorsun?" diye sordu Shay.

"Duruma bağlı," diye cevapladı Connor. "Sanırım altı tane ideal. Belki yedi."

"Ethan ve Connor, erkekliklerinin giysilerinin altına soktukları çelik miktarıyla ölçüleceğini sanıyorlar." Adne gülmesini tutamadı. "Sanırım bir şeyi telafi etmeye çalışıyorlar."

"Hey, bir saniye!" dedi Connor.

"Bir keresinde kimin daha fazla taşıyabileceğini görmek için yarışma yaptılar."

"Kim kazandı?" diye sordum.

"Ben kazandım," dedi Connor. "Yirmi iki."

"Gerçekten mi?" Shay'in kaşları kalktı. Duvardaki çeşitli ölçüler ve şekillerdeki silahları incelemeye başladı.

"Harika." Adne gözlerini devirdi. "Yeni bir rakibiniz olmuş gibi görünüyor."

Connor başını iki yana salladı. "Bunu tavsiye etmem, Shay. On beşi geçtikten sonra, ne zaman kıpırdasan bir yerlerine bir şeyler batıp duruyor."

"Aklımda tutarım," dedi Shay sırıtarak.

"Ayrıca." Ethan kapının pervazına dayanmıştı. "Connor hile yaptı. Hançerler gerçek kılıç değildir."

"Gözün içine sokulur ya da gırtlağın içine batırılırsa gayet iyi öldürür," dedi Connor.

"Yine de o bir kız silahı ve bunu sen de biliyorsun."

"Kızları aşağılamadığınızı biliyorum," dedi Adne dik dik ona bakarak. "Çünkü bu sağlığınızı tehlikeye atar."

"Tabii ki aşağılamıyorum," dedi Ethan. "Ben sadece Connor'a karşıyım."

"Kaybettiğin için kızgınsın." Connor kılıcı ışığa doğru kaldırdı. "Bunun bilenmesi gerekiyor."

"Silahlarına daha fazla özen göstermelisin," dedi ve Connor'ın yaptığı hareketi görmezden gelerek Adne'ye doğru konuştu. "Demek bu gecenin yeşil odası burası, öyle mi?"

"Öyle gibi görünüyor," dedi Adne. "Daha fazla oka ihtiyacın var mı? Biz beklerken atış talimi yapıp şiddetini biraz azaltmak ister misin?"

"Bunu biliyorsun." Sırıttı.

Adne daha fazla kılıç toplamaya çalışırken ve Ethan da depo kasalarını araştırırken, Shay bana yanaşıp ellerini cebine soktu.

"Orada söylediklerim için özür dilerim."

Dişlerimi sıktım, öfkemle mücadele ederken onu paylamak istemiyordum.

"Ben sadece seni kaybetmek istemiyorum."

Başımı salladım ama ona bakmadım. Beni sevdiği için söylemiş olsa bile sözlerine gücenmiştim. Onları hak etmemiştim. Ren de öyle. Mahkûm alfasını ve Shay'i düşününce göğsüm sıkışıyordu. Birlikte savaşıp savaşamayacaklarını merak ediyordum.

Shay gözünün ucuyla bana bakıyordu. Başını iki yana sallayarak iç geçirdi.

"İyi misin?" diye sordum öfkemin son kırıntılarını da içime atarak.

"Evet," diye mırıldandı. "Sadece düşünüyorum."

Bana baktı ve tekrar iç geçirdi. "Öyleyse o geri gelecek."

"Kim?" diye sordum. Connor silahları salladığında çeliğin ışıltısını seyrediyordum.

"Ren," dedi. Aramızda asılı kalan bu isim tüm dikkatimi Shay'e yöneltmeme neden oldu. "Yani eğer işler yolunda giderse. O burada olacak. Bizimle."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Gözlerimi kaçırdım.

Ren.

Ren burada olacaktı. Onun güvende olacağı düşüncesiyle damarlarıma müthiş bir sıcaklık hücum etmişti. Ve bana yakın olacağı...

"Bu ne anlama gelir?" diye bastırdı Shay.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe ve ölümcül duvar süslerini incelemek için ilerledim.

Elimi tuttu. "Calla, bir saniye."

Shay'e döndüğüm zaman, gözleri çiğ düşmüş ilkbahar yaprakları gibi parlıyordu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum, Shay," diye mırıldandım. "Düşünmem gereken daha önemli şeyler var. Ölmemek gibi."

"Konuşmak zorunda değilsin," dedi. "Sadece dinle."

İki elini birden kaldırarak yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Ren'in burada olması umurumda değil. Tamam, yalan söyledim. Etrafında olması düşüncesi bile beni delirtmeye yetiyor. Doğru dürüst düşünemiyorum ve tek hissettiğim içimdeki kurt. Bu yüzden ben..."

Boğazından bir inilti yükseldi ve gözlerinin içinde savunmacı ve yırtıcı kurdun yansımasını gördüm. "Bu önemli değil. Sürüye yardım etmek istediğime yemin ederim. Ren'in başına da kötü bir şey gelmesini istemiyorum... yani, çoğu zaman öyle. Umurumda olan tek şey, sen ve benim. Yalnız kaldığımızdan beri aramızdaki şeyler farklı gelişti. En azından ben öyle olduğuna inanmak istiyorum."

Ona bakmak istemiyordum. Kalbim sanki bu konuşmadan kaçıp kurtulmaya çalışır gibi göğüs kafesimi zorluyordu.

"Vail'de değilsin," diye devam etti. "Kurallar değişti. Senin tarafında olmak için mücadele edeceğim."

Değiştiler mi? Artık kimin kuralarının geçerli olduğunu ya da tüm bunlar arasındaki yerimi bilmiyordum.

BELONGS TO KARTUS TEAM

"Shay..." Elimi çekmeye çalıştım ancak Shay elini bileğime sararak beni olduğum yerde tuttu.

"İstediğinin bu olmadığını söyle ve yürüyüp gideyim," dedi ve bana doğru uzanınca dudakları yanağıma değdi.

Boğazım tıkandı. Onu sevdiğimi söylemek istiyordum. Seviyordum. O hayatıma girmeden önce mümkün olmadığını sandığım bir yolla. Bunu öğrenmeyi hak ediyordu. Duygularının bütünüyle karşılık bulduğuna dair biraz olsun tatmin olması gerekiyordu. Ama artık kendime güvenmiyordum. Ansel'ın hikâyesinden sonra güvenimi yitirmiştim. Sevdiğim insanlara işkence ve ölüm getirmiştim. Annem öldürülmüştü. Sürüm hâlâ tehlikedeydi, kardeşim sakatlanmıştı ve kendinden nefret ediyordu. Bütün bunlar benim hatamdı. Nasıl cevap verebilirdim ki? Kendim için seçim yaptığım zaman, bu seçimler sevdiğim herkesi mahvediyordu. Yanımda getireceğim tek şey katliam olunca Shay'e gerçekten hangi öneride bulunmak zorundaydım?

"Ne hakkında fısıldaşıyorsunuz?" Adne tünediği yerden seslendi. "İşte, yakala!"

Shay'e bir kılıç fırlattı. Ben geri çekildim ama Shay ilerleyerek kılıcı kolayca kabzasından yakaladı.

"Bu ne için?" diye sordu. "Ben gelmiyorum bile."

"Monroe bizi göndermeden önce, zamanı başka türlü nasıl geçireceğiz?"

"Uyumayacağımı biliyorum," dedi Connor. "Kapışmak istemiyor musun, Shay? Burada kalacak olman eğlenmek için birkaç kez kılıç sallayamayacağın anlamına gelmez."

"Öyle sanırım." Shay, Connor'a hırlarken sivrilmiş azı dişlerini gördüm.

"Sen de bir tane ister misin, Calla?" diyen Adne cephane duvarını gösterdi.

"Hayır, teşekkürler," derken pırıl pırıl parlayan sayısız miktardaki baltalara, kılıçlara ve adlandıramadığım diğer silahlara bakıyordum. "Doğal silahlarım bana yeter."

"Onlardan sende bolca var..." Connor bana bakarken kaşlarını oynatıyordu.

Keskin dişlerimi göstererek gülümseyince Connor sırıtmayı bıraktı.

Ethan kahkaha attı, bana ilk kez gülüyordu. "Aferin sana."

Shay yanımda kılıcı sallıyor, batırıyor ve çıkarmaya çalışıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Adne merdivenden inip Shay'e doğru yürürken.

"Emin değilim," dedi istekli bir şekilde. "Elementler Haçı'nın neye benzediğini bilmek isterdim. Ona benzer bir şeyle pratik yapmak iyi olurdu."

"Ona benzer bir şey yok," dedi Connor hançerleri denek maketine doğru fırlatırken. Bıçakların hepsi dosdoğru hedefin göğsüne saplanmıştı. Midem sanki yerinden oynadı. *Eden'a saldırdığımızda o bıçaklar nereye saplanacak? Eskiden tanıdığım kurtların kalbine mi? Bir zamanlar yan yana savaştığım kurtların?*

"Sanırım öyle." Shay duvara baktı. "Ama bunların hiçbiri o kadar iyi değil. Ben sadece bunlarla çalışmanın işe yarayıp yaramayacağını merak ediyorum."

"Silahlarımı aşağılamayı kes, Seçilmiş Kişi," diyen Connor iki kılıcı hızla Shay'in önünde döndürdü. Connor'ın öylesine salladığı kılıçların ölümcül darbelerinden kaçmak için birkaç adım geri çekildim. "Çok kötü değiller."

"Öyle olmadıklarından eminim." Shay gülüyordu. "Benim demek istediğim yalnızca..." Ellerini çaresice açtı. "Neyse boş ver."

"Ne demek istediğini biliyorum," diyen Connor sırıtıyordu. "Ayrıca kutsalların kutsalı Elementler Haçı'nla olmasa da alıştırma

BELONGS TO KAELIS TEAM

yapmaktan sana zarar gelmez. Eğer birebir seni sıkıyorsa belki de elini aynı anda ikisine karşı kullanmaya alıştırmaya hazırsındır."

Shay önce ona, sonra da Adne'ye baktı. "Olabilir."

"Ona sataşma, Connor." Adne başını iki yana salladı. "Ona aldırma, Shay. İkimizle mücadele etmeyi denemek zorunda değilsin. Bu çok saçma."

"Özür dilerim," dedi Connor. "Düşmanların genellikle kuyrukta sıranın kendilerine gelmesini mi bekler?"

"Connor." Adne ellerini kalçasına koydu.

"Hayır," dedi Shay kaşlarını çatarak. "Connor haklı. Hadi deneyelim."

"Emin misin?" diye sorsa da dudağı hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Evet," dedi Shay gülümseyerek. "Bana bir başka kılıç at."

"Tsurugiyi ver de denesin," dedi Connor. "Kabzası Haldis'e benzeyen."

"Anladım." Adne tekrar duvara gitti ve ince uzun, hafifçe kıvrık bir kılıca uzandı.

"Ve benim leydim hangisini kullanacak?" diye sordu Connor. Önünde öylesine salladığı kılıçlar, silahlar üzerindeki kontrolünü gösteriyordu.

"Qi jie bian'ı nasıl karşıladığını görelim hadi," dedi Adne. "Bu farklı bir şey."

"Zincirli kırbaç mı?" diye sordu Connor. "Kötü fikir değil."

"Kırbaçlarla arası oldukça iyi." Birleşme gecesini hatırlayınca ürperdim. Karanlık ormanı ve Flyn'in arsız gülümsemesini. Ellerini kopardığımda çığlık atışını ve Shay'in gölge kırbacı kadının kopmuş organından nasıl kaptığını ve bir saniye sonra kendi silahının kendine karşı kullanılmasını...

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Senin iyi olmadığın bir şey var mı?" Adne'nin gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. Onu boğmamak için parmaklarımı arkamda kenetledim.

"Golf," dedi Shay buruk bir gülümsemeyle. "Ona sabrım yok."

Kılıçlarını sallayınca havada bir tıslama sesi duyuldu.

Adne başını ileri geri çevirdi ve boynunu esneterek ona doğru ilerledi. Kızın iki elinde de tutma yeri ağaçtan ve yedi metal bağlantıdan oluşan kırbaçlar vardı. İki kırbacın ucunda da sivriltilmiş oklar vardı. Adne'nin zarafet dolu hareketiyle havada salınırlarken sanki canlı gibi görünüyor ve dehşet saçıyorlardı.

"Onlar kırbaç mı?" diye soran Shay, Adne'nin rahatlıkla önünde döndürdüğü yılansı metali süzüyordu. Bu silahlar bugüne kadar gözüme ilişen kırbaçlara benzemiyordu.

"Aslında öyle," dedi bileğini aniden çevirerek. Gümüş bağlantılar fırladı ve gözümü bile kırpamadan ok oracıktaki denek maketinin gırtlağına saplanıverdi.

"Ah," diyen Shay bir adım geriledi.

"Kötü değil," dedi Adne kırbacı silkeleyip serbest bırakırken.

"Peki ya onlar ne?" diye sordum beline kısa hançerleri sokan Connor'ı izleyerek.

"O koca dişlerini kendine sakla, göstereyim."

Ethan homurdanarak yayını kaldırdı. "Kataraları neden sevdiğini hiç anlamadım."

Dört oku arka arkaya şaşırtıcı bir hızla makete başarıyla fırlattı.

Shay hedefe doğru yürüdü. "Nasıl bu kadar hızlı atıyorsun? Hep yaylı okların yavaş olduğunu sanırdım. Güçlü ama yavaş."

"Sen Avrupa oklarını düşünüyorsun," diyen Ethan, Shay'in yanına gelerek okları maketten çekti. "Bu yay Çin tasarımı. Hız için üretildi, kuvvet için değil. Her atıştan sonra yeni bir ok yükleyen bir şarjörü var.

Parmaklarını göğsüme bastırdım, Ethan'ın oklarının oraya nasıl bir hızla girdiğini gayet iyi hatırlıyordum. Ethan bana bir bakış atarak başını salladı. "Gardiyanlar'ı hızlı ve sık atışlarla vuramazsan ölürsün."

Connor kibirle Ethan'ı süzüyordu. "O şeyi kullanmaktan felaket derecede sıkılırdım."

"Mücadele etmenin tek yolu kaba kuvvet değildir," diye karşılık verdi Ethan.

"Sen sadece ellerini kire bulaştırmaktan korkuyorsun." Connor kataralardan birini belinden çekti. Parmakları, kısa ve geniş bıçak kısmın ucundaki kabzanın etrafına sarılmıştı.

"Kanlı," dedi Adne silaha bakarak. "Aradığın kelime 'kanlı'."

Connor yan gözle Adne'yi süzdü ve diğer katarayı çekti. Bir an içinde vücudu bulanıklaştı. Havaya sıçradı, maketin etrafında döndü ve hedefin tam arkasına topuklarının üzerine çömelmiş vaziyette indi.

Shay ıslık çalarak Connor'ın birkaç saniye içinde hedefe dantel işler gibi derin yaralar açmasını izledi.

Öksürdüm. "Ninja."

Shay benim olduğum tarafa bakarken dudaklarında cılız bir gülümseme belirdi.

"Gösterişçi." Ethan kahkahayla gülüyordu. "Çoktan ölmüş olduğunu anlayamadın mı?" Maketten biraz önce çıkarmış olduğu okları kaldırdı.

"İkinizden de gösteri yapmanız beklenmiyor," dedi Adne.

"Ne demek bu?" diye sordu Ethan.

"Shay'in alıştırma yapması gerekiyor." Adne salladığında kırbaç metalik bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla sarmal oldu ve sonra tekrar düzeldi.

Shay ensesini esnetti, huzursuz görünüyordu. "Belki de yapmamalıyız."

"Hey, hadi ama," dedi Connor. "Başaracağından eminim. Birkaç saat içinde yapacağımız çılgın işten önce stres atmak istiyorum."

"İyi fikir." Shay omuzlarını geriye attı. "Ben de biraz sinirliyim."

Ethan güldü. "Endişelenme. Ben hakem olacağım ve bu ikisinin hile yapmamasını sağlayacağım."

"Hiç komik değilsin," diyen Connor kataraları her zamanki kılıçlarıyla değiştirdi.

"Hazır mıyız?" diye sordu Adne.

"Daima." Connor sırıtıyordu.

Shay başını salladı ve yavaş hareketlerle etrafında dönmeye başlayan Arayıcılar'ı dikkatle süzdü. Boynundaki damarların şiştiğini ve Arayıcılar yaklaşırken nabız gibi atmaya başladığını görebiliyordum. Ona ilk olarak Adne'nin kırbaçları ulaştı ve alçaktan uçarak ayak bileklerine doğru geldi. Shay bir sicimden kaçar gibi zıplayarak bu hamleyi kolayca atlattı. Ancak yere indiğinde Connor üzerine geldi ve kılıçları artık sıradan bir dans gibi salınmak yerine, güçlükle seçebildiğim birbiri ardına gelen hamleler şeklinde hızla hareket ediyordu.

İlerlemeye başladım, içgüdülerim kendimi parlak çelikle Shay'in arasına atmamı haykırıyordu. Vücudum kan çağrısının peşinden gitmeye çalışıyordu. İnsan hapsinden dışarı çıkmak için umutsuzca tırmalayan kurdun ağırlığı altında boğulur gibi hissediyordum. Ama araya giremezdim. Shay'in buna ihtiyacı vardı. Scion'un kendi başına mücadele etme zamanı gelmişti. Ben sadece onu serbest bırakmanın benim için ne kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Aralarında geçen dövüşle aramdaki mesafeyi açmak için duvara doğru geri geri gittim ve bir gürzün çivileri sırtıma baskı yapınca birden ileri fırladım.

Shay'in gözleri Connor'a kenetlenmişti. Kılıçları buluştuğunda metalin metale çarpma sesi duvarlarda yankılandı. İki genç adam birbirlerine yoğunlaşmışken, Adne sinsice Shay'in arkasından yaklaşıyordu. Kırbaçlar Shay'in korunmasız kalan sırtına doğru uçtu. Shay

BELONGS TO KARLIS TEAM

aniden Connor'ın kılıcını zorla indirdi ve vücudunu geriye doğru atarak Adne'nin üzerinden takla atıp kızın hemen arkasına inince soluğumu tuttum. Adne'nin kırbaçları göğsüne çarpmak üzereyken güçlükle kaçarak kendini yere atan Connor haykırdı. Shay, Adne'yi bileğinden yakalayıp geri çekti ve kılıcın keskin ağzını kızın boğazına dayadı.

"Pes mi?"

Kızın yüzü şaşkınlıkla donakalmış gibiydi. Yutkundu, kılıç boğazını kesmesin diye başını dikkatle salladı.

"Kahretsin." Yuvarlanarak ayağa kalkan Connor gülüyordu. "Şimdi anladım. Scion'un seçilmiş olma nedeni, kafasının arkasında da gözlerinin olması. O karmakarışık saçı tıraş edersen onları görürüz, değil mi?"

Shay kılıcını indirdiğinde, Adne güçlükle nefes alıyordu. Başını ona çevirerek gülümsedi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

Aynı soru zihnimde çınlıyordu. Shay'in biraz önce yaptığına benzer bir şeyi daha önce hiç görmemiştim. Çok şaşırmıştım. Nefes almaya çalışırken elimi göğsüme bastırdım, parmak uçlarım kalbimin her atışıyla titreşiyordu.

Shay omuzlarını silkti. "Emin değilim. Tek bildiğim, geldiğindi. Seni arkamda hissedebiliyordum."

Ethan sessiz kaldı ama o ve Connor bakıştılar.

"Tamam," dedi Connor kılıçlarını kaldırarak. "İlk turu sen aldın. Üç turun ikincisi olsun mu?"

"Adne?" diye sordu Shay.

"O hareketi bana ikinci kez yapamazsın," dedi, şakayla onu iterek serbest kaldı.

"Görelim bakalım." Shay sırıtıyordu.

BELONGS TO KARLIS TEAM

Daha fazla kaldıramazdım. Kavganın şiddetini izleyerek aralarındaki hafif şakalaşmaları duymak, bunların hepsi kendimi dışlanmış hissettiriyordu. Ne ihtiyaç duyuluyordum ne de isteniyordum. Güçleri, uçarılıkları ve gülüşmeleri diken misali içime batıyordu. Sanki mutfakta cereyan edenlerin hiçbirinin önemi yokmuş gibiydi. Annem ölmüştü, sürüm terk edilmişti ve onlar yollarına devam ediyordu. Yasımı yalnız tutacaktım.

Üzüntüm beni kendine acıma çukuruna doğru çektiğinde Ansel'ı düşündüm. Tüm bunlar onun için ne kadar kötü olmalıydı. Her yanımı saran suçluluk duygusu, sevdiği birini kaybedenin sadece ben olmadığımı hatırlatıyordu. Naomi, annemiz bizden sökülüp alınmıştı ancak Ansel'ın kaybettiği yalnızca bu değildi. İçindeki kurt ondan alınmıştı ve *yok edilmişti*. Üzülebilirdim ama hâlâ "tam"dım. Hâlâ bir Gardiyan'dım. Onun için geri dönüş yoktu.

Connor kendini hızla Shay'in üzerine atıp kılıcını düşürerek onu şaşırtırken, döndüğümü ve kapıya doğru yürüdüğümü hiçbiri fark etmedi.

"Hey!"

"Son karşılaşmadan sonra bir uyarı alacağını mı sandın?" diye bağırdı Connor. "Adne, onun işini bitir!"

"Memnuniyetle." Gülerek kavgaya karıştı.

Shay eğilerek, Adne'nin hızlı tekmesinden kaçmak için yerde yuvarlandı. "Öyle bir şey olmayacak!"

Odadan dışarı süzülürken çeliğin çeliğe çarpma sesi arkamda çınlıyordu.

ON YEDİ

Ansel'ın kokusunu takip ederek keşfettiğim en üstteki merdiven boşluğuna bakan odanın aralık kapısından sızan sarı ışık huzmesi koridoru aydınlatıyordu. Kapıyı sessizce ittim ve içeriyi gözetledim.

"Ben öldürüyorsun, evlat." Isaac kardeşime doğru dönerken şakaklarını ovuyordu. "Başka ne söyleyebilirim?"

Kapının pervazını tıklattım. Isaac döndü, Ansel ise şöyle bir bakıp, beni gördüğü anda başını tekrar önüne eğdi.

"Yardım ekibinden misin?" diye soran Isaac kapıya geldi.

Başımı sallayarak, yatağın bir ucunda oturmuş ve gözlerini ayakkabılarına dikmiş olan Ansel'ı seyrettim.

"Burada olmana sevindim." Isaac yanıma gelince sesini alçalttı. "Tess bu konularda benden çok daha iyidir. Misafirlerimizi her zaman o ağırlar."

"Karargâhlarda yatak odaları olduğunu bilmiyordum," dedim küçük ve sade odaya bakınarak.

"Saldırı ekipleri gelince, bazen görevi planlamak için birden fazla güne ihtiyaç duyarlar," dedi Isaac. "Akademi'de kalmadıkları zaman bu karargâhlardaki odaları kullanırlar. Ayrıca Orakçılar da burada yaşar."

"Doğru," dedim, sonra da, "O nasıl?" diye sordum.

"Ağrısı olmadığını söylüyor," dedi Isaac. "Ama çocuğun perişan olduğu ortada. Yemek yediremedim. Ona yahniden ısıttım. Komodinin üzerinde. Belki sen daha şanslısındır."

"Onunla kaldığın için teşekkür ederim," dedim.

"Sorun değil," dedi Isaac. "Eğer buradaysan ben aşağı geri döneyim."

"Tamam," dedim adamın yanından geçerken.

Ansel'ın yanına oturdum. Hiçbir şey söylemedi. Gözlerini benim göremediğim bir şeyi kavramış olan ellerine dikmişti.

"Yemeyecek misin?" dedim dokunulmamış olan yahni kâsesini işaret ederek.

"Acıktığım zaman yerim," diye mırıldandı.

"Onların verdiği yiyecekleri yiyorum," dedim sesimin neşeli çıkmasına özen gösterek. "Zehirli olmadığına yemin ederim."

Gülmedi ama elleri açıldı ve her ne tutuyorsa onu cebine soktu. Kırıştırılmış kâğıt koçanına benziyordu.

"O nedir?" Kaşlarımı çattım.

"Hiçbir şey." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne istiyorsun?"

"Çok fazla şey yaşadın," dedim üstünkörü bir sohbetten vazgeçerek. "Kendine dikkat etmelisin."

Omzuna dokunmak için uzandığımda geri çekildi."

"Bana dokunma."

"Neden?" diye sordum sakince. "Seni gördüğüme o kadar mutlu oldum ki, An. Seni özledim."

Güldüğünde sesi yine cılız çıkmıştı. "Öyle mi? Tahmin etmezdim."

Sözlerinin boşluğunun midemde yarattığı tahribatın acısını neyin rahatlatabileceğini bilmiyordum. "Ayrılmak zorundaydım."

Tepki vermedi.

"Gitmek zorundaydım. Onu öldüreceklerdi."

"Annemi öldürdüler," diye fısıldadı.

"Biliyorum," dedim boğulur gibi. "Ama tören, An. Shay'i öldürmemi sağlayacaklardı."

"Bunu kaç kere söyleyeceksin?" diye usulca sordu. "Bu, yaşadıklarımızı haklı kılmaz. Ne yaptıklarını bilmiyorsun. Orada değildin."

Tırnaklarını bileklerine sürtüyordu. Daha yakından bakınca kırmızı yara izlerini gördüm. Elini tutup uzaklaştırdım.

"Kes şunu!"

Tekrar güldü. "Neden?"

"Orada olmayabilirim, ama seni ne kadar incittiklerini görebiliyorum."

Titredi ve sanki kusacakmış gibi midesini tuttu. "Bu sanki hâlâ onu içimden çekip, çıkarıyorlarmış gibi bir his. Onu nasıl aldıklarını hatırlamadan edemiyorum."

Sesi fısıltı şeklinde çıkmaya başladı. "Bu şekilde yaşayamam."

"Ansel, hayatın sona ermedi. Sen hâlâ sensin ve seni seviyorum." Elini elimin içine aldım. "Lütfen kendine zarar verme."

Bozulmuş olmasının bir önemi olmadığını söyleyemedim. Bu bir yalan olurdu. Kurdu kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordum.

"Daha iyi olmasını sağlamak için bir yolunu bulacağız."

"Beni yalnızca Arayıcılar bir bütün yapabilir," dedi. "Ve onlar da yapmayacaklarını söylediler. Ve Bekçiler..."

"Yaptıkları korkunç bir şey ama pes edemezsin. Lütfen. Benim için güçlü olmalısın. Bryn için."

Yüzü asıldı. "Bryn ölmemiş olsa bile, benden ayrılması daha iyi olur."

"Bu doğru değil."

"Onunla birlikte olabilecek birini hak ediyor. Benimle birlikte olursa, gerçekten kendisi gibi olamayacak. Onun bir Gardiyan'a ihtiyacı var."

"Hayır, yok," dedim.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Her zaman bu şekilde olmaz," dedim usulca.

"Sen neden bahsediyorsun, Calla?" Daha önce hiç görmediğim bir şekilde sinirli sinirli bana bakıyordu. *Önemli olan her şeyi kaybetmiş gibi hissediyor.*

Çünkü Arayıcılar'ın ve Gardiyanlar'ın daha önce birbirlerine âşık olduklarını öğrendim." Elini nazikçe sıktım. "Âşık olmaya değer biri olmak için bir kurt olmak zorunda değilsin."

Gözlerini dikmiş, kuşkuyla beni süzüyordu.

"Bu doğru. Çok uzun zaman önce," dedim. "Bizler dosttuk... ve bazen de daha fazlası."

"Çok uzun zaman önce." Gözlerinin boş bakmaya başladığını gördüm ve yine pes ettiğini anladım.

"Aynı zamanda bunu ben de biliyorum çünkü Shay'i sevdim." Sesim titremeye başladı. "Hatta onu dönüştürmeden bile önce."

Ansel gözlerini bana dikmişti. Bir anlığına yüzündeki soluk ifade gitmişti ve kardeşime bakıyordum. "Bunu biliyordum." Neredeyse gülümsüyordu.

"Bildiğinin farkındayım."

"Bunun bir şeye değdiğini tahmin ediyorum." İç geçirdi. "Bryn yüzünden kaçtığımı sana söyledim. Belki de hepsi benim hatam." Dudaklarının kenarı kıvrılmaya başladı. Sonra kaşlarını çatarak bana baktı. "Ren'i hiç sevdin mi? Ben öyle sanıyordum. Yani, ikinizin arasında bir tür yakınlık olduğu belliydi. Bunun nedeni sadece ikinizin de alfa olması mıydı?"

BELONGS TO KARLIS TEAM

Dehşet verici duygular birden üşüşüverince ürperdim. "Ben..."

Ren'in kahkahası, yüzü, dokunuşuna ait hatıralar zihnimde dans ediyordu. Shay'e olan aşkımı sadece onu kaybedeceğimi düşündüğüm zaman itiraf etmiştim. Şimdiyse tehlikede olan Ren'di. Onu kurtarma ihtiyacı hissetmemin de sevgiyle bir ilgisi var mıydı?

Ve sonra sanki Ren oradaymış ve bana fısıldıyormuş gibi oldu. *Bu sadece sevgiyle ilgili.* Nefesini neredeyse tenimin üzerinde hissedebiliyordum.

Cevap vermeyince, Ansel başını iki yana doğru salladı. "Neyse boş ver."

Yatağın öbür tarafına doğru sürünerek uzandı. "Yani onlara güveniyor musun?" diye sordu.

"Arayıcılar'a mı?"

"Evet."

"Öyle sanıyorum," dedim. *İstediğim ölçüde değil.*

"Sonra ne yapacaksınız?" diye sordu. "Yarın sürüyle birleştiğinizde ne olacak?"

"Sonra Shay'e yardım edeceğiz," derken hâlâ Ren'i düşünüyordum.

"Ne yapması için?"

"Dünyayı kurtarması için."

"Hepsi bu mu?" Ansel güldüğünde sesi bu kez gür çıkmıştı.

"Evet." Gülümsedim. "Hepsi bu."

Birkaç dakika ikimiz de suskunlaştık.

Odanın sessizliğinde, kalbim kulakları sağır edercesine gümbür gümbür atıyordu. "Ansel, sanırım denememiz gerekiyor."

"Neyi denememiz?"

"Seni dönüştürmeyi," dedim. "Bekçiler hep yalan söylüyor. Bu konuda da yalan söylemiş olabilirler."

Yutkunurken Ansel'ın boğazındaki kasların hareketlerini seyrettim. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Ne düşündüğümü bilmiyordum ama varlığımın her zerresiyle onların bu konuda yalan söylemiş olmalarını diliyordum.

"Hep yalan söylerler," diye fısıldadım.

Başını çevirerek bana baktı. "Tamam." Vücudu titriyordu.

Kurt şeklini aldığım zaman ürktü. Bu güç Ansel'dan çalındıktan sonra, bu kadar kolay ve doğallıkla biçim değiştirmemi seyretmenin onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyordum.

Ansel yatakta doğrularak beni izledi. Burnumu yavaşça koluna değdirdim, kulaklarım titreşiyordu. Ona bir bakış atınca başıyla onayladı. Onu hızlı ve derin bir şekilde ısırdım. Hızlı bir nefes aldı. Korkusunun keskin kokusunu aldım.

Tekrar biçim değiştirdim ve çenesini kaldırarak gözlerine baktım.

"Bellator silvae servi. Ormanın savaşçısı, ben, alfa, ihtiyacım olan bu zamanda seni yardıma çağırıyorum."

Beklerken duyabildiğim tek şey sığ ve korku dolu nefes alış verişlerimizdi. Gözlerimi kapadım ve gücün benden Ansel'a geçmesini, alfa ile sürü arkadaşını birbirine bağlamasını diledim. Gözlerimi sımsıkı yumarak tekrar konuştuğumda bu kez sesim titriyordu.

"Bellator silvae servi. Ormanın savaşçısı, ben, alfa, ihtiyacım olan bu zamanda seni yardıma çağırıyorum."

Hiçbir şey olmadı. Aramızdaki boşlukta bir sihir oluşmadı.

Gözlerimi açtığım zaman, Ansel başını iki yana sallıyordu. Onun gözleri de kapalıydı. Yanağından bir damla yaş süzülüyordu.

"Bellator silv..."

"Yeter," dedi Ansel sesi çatlayarak, kıpkırmızı gözleri benimkilerle buluştu. "Yapma."

BELONGS TO KARLIS TEAM

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bekçiler bunu gerçekten yapmışlardı. Ansel'ın kurdu gitmiş ve onu geri getirememiştim. O anda Bekçiler'e karşı şimdiye dek hiç olmadığı kadar nefretle doldum.

"İzin ver, sana kan vereyim." Boğuluyormuşum gibi konuşunca benim de ağladığımı fark ettim. "Kanaman devam ediyor."

"Hayır." Ansel gömleğini çekerek kolundaki yaranın üzerine bağladı. "İstemiyorum."

"Ansel..." diyerek ona doğru uzandım.

"İstemiyorum!" Bakışlarındaki öfke beni felce uğratmıştı.

Yataktan indi. Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu ama boş ifadesi öfkesinden daha ürkütücüydü.

"Gitmelisin," dedi tavana bakarak. "Yarından önce uyuman gerekir."

"Seni bırakmayacağım."

Elini cebine soktu ve buruşturulmuş kâğıdı çıkardı.

"Ansel, o nedir?" diye sordum daha iyi görmeye çalışarak.

"Beni yalnız bırak." Bir süre kirli kâğıt parçasına baktıktan sonra onu avucunda sımsıkı tuttu ve göğsüne bastırdı. "Bu Bryn'den, tamam mı? Bekçiler bizi ayırırken onu sımsıkı tutmayı başardım."

"Ah." Bryn bir şiir yazmış olmalıydı. Kalbim sızlıyor, gözlerim yanıyordu. Bryn de Ansel'a ait bir şey almış mıydı? Aşklarını Bekçiler'den saklamak istediğim kişilerden biri kardeşim, diğeri de en yakın arkadaşımdı. Belki de birlikte kaçmış olsalar daha iyi olurdu. Şu anda başlarına gelenlerden daha beteri olabilir miydi?

Ansel dönerek yüzünü benden kaçırdı. "Git."

Dizlerimi çeneme yaslamış bir halde yatağın kenarında oturdum. Düzenli ve derin nefes alış verişleri beni uyuduğuna ikna edince ona dokunmamaya dikkat ederek gerindim ve başımı yastığa koydum, hâlâ uyuyan kardeşimi seyrediyordum.

BELONGS TO KARTOS TEAM

Bir süre sonra acı çeken bir yavru gibi hafif hafif inlemeye başladı. Yanımda sıçrıyor, titriyor, hareket ediyordu ama hiç uyanmadı. En sonunda uykuya daldığımda bile hâlâ Ansel'ın zihnini harap eden kâbusların neden olduğu iniltileri dinliyordum.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

ON SEKİZ

"Calla," diye fısıldayan Shay omzumu nazikçe sarsıyordu.

Shay'in sesi, ızdırap çığlıklarının ve sürünerek ilerleyen gölgelerin istilasına uğrayan rüyalarımdan beni çekip çıkardı.

Bir anlığına nerede olduğumu hatırlayamadım. Sadece Shay'in sıcacık sesini ve baştan çıkarıcı hafif kokusunu duydum. Yakınlığının özlemini çekerek ona doğru uzandım.

Parmaklarım çene hatlarında gezinince, şaşkın gözlerle bana baktı. "Seni uyandırmamı istediler. Zaman geldi."

Nerede ve ne yapmak üzere olduğum, bir anda tokat gibi suratıma çarpınca o anın güzelliği kayboldu. Gözlerimi kırpıştırarak ayılmaya çalıştım ve Ansel kıpırdanınca hızla ayağa kalktığıma pişman oldum. Tamamen uyanmamıştı ama gece boyunca yaptığı gibi uykusunda huzursuzca homurdandı. Ona yardım etmeye çalışıp başaramadığımı hatırlayınca moralim iyice yerle bir oldu.

"Hadi," dedi Shay. "Diğerleri aşağıda bekliyor."

Sessizce odadan çıktık.

"Ansel nasıl?" diye sordu Shay, birlikte merdivenlerden inerken.

"Onu dönüştürmeye çalıştım." Beni sarsan üzüntünün etkisiyle merdivenin tırabzanına tutunmak zorunda kaldım.

"Öyle mi?" diye sordu. "Yüzündeki ifadeden işe yaramadığını tahmin ediyorum."

Başımı salladım. Kolunu omuzlarıma koydu ve dudağını şakağıma değdirdi.

"Denemen iyi olmuş, Cal. Üzgünüm."

"Ben de."

"Toparlanacak mı?"

"Bilmiyorum," diyerek dönüp karanlık koridora baktım. "O sadece... kırgın görünüyor."

"Evet," dedi Shay ürpererek. "Çok kısa bir süre önce değişmeme rağmen, o benim bir parçam oldu. Onu kaybetmeyi hayal bile edemem."

Onu seyrederken başımı salladım. Bu doğru muydu? Shay, içindeki kurtla gerçekten o kadar güçlü bir bağ kurmuş muydu? Yoksa sadece Ansel'ın duygularını anlamaya mı çalışıyordu?

"Seninle gelmeliydim," dedi.

"Hayır," dedim. "Arayıcılar haklı. Seni tehlikeye atmak çok fazla olur."

Kolunu omzumdan çekti ve ellerini ceplerine soktu. "Hâlâ savaşabileceğimi düşünmüyorsun."

"Savaşabileceğini biliyorum," dedim. "Nasıl mücadele ettiğini birden fazla kez gördüm. Sen bir savaşçısın. Konu bu değil."

"Yardım edebilirdim," dedi yan gözle beni süzerek. "Yapabileceğimi biliyorum."

"Ne kadar iyi savaşabildiğinin bu defa bir önemi yok." Başımı iki yana doğru salladım. "Ne de olsa hayaletlerle karşı karşıya geleceğiz. Haç'a sahip oluncaya kadar onlarla savaşamazsın."

"Hiçbiriniz savaşamazsınız," diye homurdanınca sivri azı dişlerinin parladığını gördüm.

"Biliyorum." Sanki bir kaya parçası göğsüme oturdu.

Bir intihar görevi.

Çok büyük bir tehlikeye atılıyorduk ve sürünün geri kalanının hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyorduk. Arayıcılar'ın girişteki boş salonda dolaştıklarını duyabiliyordum. Merdivenin en alt basamağına geldiğimiz zaman, Shay beni kolumdan tutarak kendine çevirdi. Ne olduğunu anlamadan dudakları benimkileri bulmuştu. Ona doğru yaslandım ve dudaklarımı aralayarak öpüşüne karşılık verdim. Elleri kolumdan aşağı inerken parmakları tenime batıyordu. Korkusunu hissedebiliyordum ve öpüşünün her anında benim korkumu da içtiğinin farkında olduğum için, geri çekilmek ile çekilmemek arasında bocaladım. Öpüşü derinleşince hem damarlarıma hücum eden sıcaklık yüzünden hem de eğer Vail'de işler kötü giderse Shay'i bir daha öpemeyebileceğimi düşünerek titremeye başladım. Onu bir daha hiç öpemeyebilirdim.

Shay dudaklarını dudaklarımdan çekerek alnını benimkine dayadı. "Belki de gitmemelisin. Ansel'ın sana ihtiyacı var. Monroe'nun Arayıcılar'ı almasına izin ver. Kurtarma operasyonunu sen olmadan da başarabilirler."

"Gitmek zorundayım," dedim onu kendimden uzaklaştırarak. "Arayıcılar'ın güvenilir olduğuna dair sürüyü ikna edebilecek sadece ben varım."

"Eğer sana bir şey olursa..."

"İşte buradalar." Adne merdiven boşluğuna çıkarak dilini şaklattı. "Uzun vedalaşmalar için zamanımız yok. Duymadınız mı? Romantizm öldü. Zamanımız geldi."

"Özür dilerim." Shay'in kollarından sıyrıldım, daha fazla onun yakınında kalırsam korkuma yenilmekten ve sürü arkadaşlarımı kurtarabilme umudumu yitirmekten korkuyordum.

Sen hâlâ onların alfasısın, Cal. Sürünün sana ihtiyacı var. Sen kim olduğunu biliyorsun.

BELONGS TO KAELIS TEAM

Beni bekleyen Ethan ve Connor'ın olduğu boş alana doğru yürürken bu fikre tutundum.

Yaklaştığımda Connor başını salladı. "Biz yokken Isaac kardeşine göz kulak olur. "

"Ben de öyle." Shay arkamdaydı.

"Teşekkür ederim," dedim. Ona bakamadım çünkü onunla kalmak gibi bencil isteklerim yüzünden korkaklık duygusuna kapılmaktan endişe ediyordum.

Ne hale gelmiştim? Kendimi Shay'in sevgisine kaptırmış olmam beni zayıflatıyor muydu? Hiç gücüm yokmuş gibi hissediyordum ve her zaman olduğumu sandığım kişiyi yansıtan hiçbir şey yoktu. Kararlı, mantıklı, bağımsız... değer verdiğim bu özellikler geçen hafta boyunca tükenmiş gibi görünüyordu. Umutsuzca kendimi tekrar bulmak istiyordum. Ansel'a ve sürüme onları terk etmediğimi kanıtlamak zorundaydım. Eğer bunu yapmazsam yaşamaya tahammül edemezdim.

Monroe bir adımda mutfaktan çıkıp geldi. "Durum nedir?"

"Her şey hazır," dedi Connor bir hançeri çizmesine sokarak.

Monroe başını salladı. "Adne'nin açacağı kapı Efron'un kulübünün yan sokağının sonunda olacak. Yandaki girişten sızıp hapishaneye gideceğiz."

"Siz içerideyken Adne ne yapacak?" diye sordu Shay. "Onu kapıda yalnız mı bırakacaksınız?"

Monroe başını salladı.

"Peki ya saldırıya uğrarsa?" Shay kaşlarını çattı. "Onunla gitmeme izin verin. Her ihtimale karşı kapıda onunla birlikte dururum."

"Söz konusu bile değil. Hiçbir koşulda bu mücadeleye katılmayacaksın, Shay." Monroe'nun çenesi kasılmıştı ama kızına doğru

tatsız bir gülümsemeyle baktı. "Ve eğer kapıya bir saldırı olursa Adne kendini savunabilir."

Adne'nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Teşekkür ederim."

"Sanırım ağlayacağım," diyen Connor yüzünü Ethan'ın omzuna gömdü.

"Hey, defol," diye homurdandı Ethan ve vücudundan sallanan yayını düzeltti. "Büyük bir ihtimalle bir saat içinde öleceğiz. Belki de bir saatten de az bir süre içinde."

"Her anın değerini bilmek için yeterli bir sebep." Connor, yüzünden yaşları siler gibi yaptı.

"Adne seninle bir saniye yalnız konuşabilir miyiz?" diye sordu Monroe.

"Hayır, asla." Başını iki yana salladı. "Ölebileceğimiz için aptalca bir baba-kız konuşması yapmana izin vermeyeceğim. İşimi yapmama izin ver yeter."

"Öyle değil..." diye başladı Monroe ama Adne ona arkasını dönmüştü.

"Connor." Monroe, Adne'nin hançerleri kemerinden çıkarmasını seyrediyordu. Başıyla ufak grubumuzdan uzağı gösterdi. "Konuşmamız gereken bir şey var."

Connor'ın kaşları çatılsa da alanın karanlık köşesine giden Monroe'yu takip etti.

"Ah, evet." Ethan sırıtıyordu. "Seninle ilgili."

Adne omzunun üzerinden Shay'e bir bakış attı. "Ben açar açmaz kapıya atlamayı denemeyeceksin, değil mi? Bunun için sana yemin ettirmem gerekmiyordur umarım."

"Yapmasan iyi edersin," dedi Ethan. "Bu konuyu kapattık. Senin burada güvende olduğundan emin olmadıkça başımı derde sokmam. Sahiden sen neden yatağına gitmiyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Siz gittikten sonra yukarı çıkıp Ansel'a bakacağım," dedi Shay ama sözlerinin ardında belli belirsiz bir homurdanma sezdim. "Böyle bir şey yokmuş gibi davranamam."

"Nasıl istersen..." Ethan omuzlarını silkti. "Senin yerinde olsam uyurdum."

"O senin olmadığın kadar beyefendi," dedi Adne ve kollarını Shay'e sararak onu yanağından öptü. "İlgine teşekkür ederim, Shay. Biz iyi olacağız."

Birdenbire homurdanmak isteyen kişi ben oldum.

"Beyefendi olmadığım konusunda çok haklısın," dedi Ethan. "Beni bu şekilde sarmalamış olsan seni sadece yanaktan bir öpücükle bırakmazdım."

Shay'in yüzü asıldı, yanakları pembe pembe olmuştu. Adne onun bu tepkisine gülerken o boynunu ovuşturuyordu.

Gözlerim Connor ve Monroe'ya ilişti ve orada kaldı. Neler olduğunu anlayamamıştım ama iki adam da tedirgin görünüyordu. Monroe'nun dudakları hızla hareket ediyordu ve ellerinde bir şeyler vardı. Onlar neydi? Zarf mı? Connor, Monroe'nun yanında ileri geri yürüyor, ellerini saçlarının arasında gezdirirken başını iki yana sallıyordu. Ne olduğunu merak ederek dikkatle onlara baktım.

Monroe en sonunda Connor'ın omuzlarını kavradı ve kâğıtları genç adamın göğsüne doğru bastırdı. Connor, sanki uzun bir nefes vermiş ve yenik düşmüş gibi yığıldı. Monroe'nun elindeki zarfları alıp ceketinin cebine koydu. Monroe yanımıza gelmeden önce bir kez daha Connor'ın omzunu sıktı. Tanık olduğum şeyi hâlâ çözememiş bir halde gözlerimi kaçırdım.

"Az kaldı," dedi Ethan, Monroe yaklaşırken. Bense tekrar sıçrayıp, kıvrılarak kendinden geçmiş bir halde dokuma yapan Adne'ye döndüm. Daha önce kapıları açtığını görmeme rağmen yine de kızın önünde dönen çarpıcı desenler beni hayrete düşürüyordu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Yanımda aniden birinin varlığını hissedince irkildim. Connor yanımda durmuş, sessizce Adne'nin dokumasını izliyordu. Neşesinden eser kalmamıştı, artık solgun olan yüzü, gergin ve asıktı. İki adamın arasında ne geçmiş olduğunu bir kez daha merak ederek Monroe'ya bir bakış attım.

Parlak kapının diğer tarafındaki görüntü netleşince kan, kulaklarıma hücum etti. Kar yığınlarıyla çevrelenmiş karanlık, dar bir sokak. O mesafeden sadece, Vail'in şehir merkezinde, bir sokak ışığının hafifçe aydınlattığı, kepenkleri kapalı bir iş yerini seçebiliyordum.

Vatan.

ON DOKUZ

Kapının diğer tarafı soğuktu. Kış ayazı tenimi yakıyordu. Derin bir nefes alarak buz gibi rüzgârın boğazıma dolmasını sağladım. İliklerime kadar işleyen soğuk, canlanmamı sağladı. Koşmak, ulumak ve avlanmak için can atıyordum. Nefesimin gözlerimin önünde duman gibi tütmesini seyrettim.

Geriye baktığımda, açık kapının önünde bir ileri bir geri yürüyen Shay'in puslu görüntüsünü gördüm. Uzanıp bir şekilde onu rahatlatabilmeyi dilerdim. Monroe emir verdiği zaman, görevimizle ilgili herhangi bir kuşku duyduğum izlenimini vermek istemediğimden arkama bakmadan kapıya atladım. Şimdiyse ona en azından bir gülümseme ya da bir başka öpücük vermediğim için pişman olmuştum. Onu öpen son kişinin Adne olduğunu fark etmemse kendimi sadece daha da kötü hissetmeme neden oldu. Ben kapının yanında duruyordum, Connor ve Ethan ise kılıçlarını çekmiş ve soğukkanlı bir şekilde sokağı kontrol ediyorlardı.

"Işıkları birilerinin görmesinden endişe etmiyor musunuz?" diye sordum parlayan kapıyı göstererek.

"Sokağın bu bölümünde hiç pencere yok," diye cevap verdi Adne. "Bu nedenle burayı seçtik."

Sözleri beni bir nebze rahatlattı. En azından kapı, dokuma esnasındaki kadar parlak değildi ama yanıp sönen Noel ışıkları gibi yine de fark edilebilir bir durumdaydı. Tatil zamanı yaklaştığı için şanslı

olduğumuzu ve biri görürse bunun Noel ışığı olduğunu sanacağını umuyordum.

"Temiz," dedi Ethan, karanlık sokakta tekrar ortaya çıkınca. "Burası ile yan taraftaki kapı arasında hiçbir engel ya da devriye yok."

Connor konuşmadan gölgeleri inceliyordu.

"Güzel," dedi Monroe. "Hadi gidelim."

Ethan, Monroe'yla birlikte öne geçti. Ben kurt biçimini alarak sessizce dar sokakta yürürken Connor da peşimizden geliyordu. Kalbim sanki damarlarımda atıyordu ve hassas kurt kulaklarımı sağır edecek kadar şiddetliydi, öyle ki Arayıcılar'ın bunu duymadığına inanmakta zorlanıyordum. Hiçbiri konuşmuyor ve hatta bana bakmıyordu. Dar sokakta sessizce yürürlerken hepsinin de yüzleri ciddi ve kararlıydı.

Yan taraftaki kapıya geldiğimizde Monroe kolunu kaldırdı.

"Alarm var mı?"

"Hayır," dedi Ethan. "Sadece kilit."

"Bende." Connor cebinden metal bir şey çıkardı ve kapıya gitti.

Ethan bizi korumak için yanımızda pozisyon aldı.

Kapı birden açılınca bir *klik* ve gıcırtı sesi duyuldu. Monroe ve Connor anında içeri girip eğildiler ve bir saldırı olmasını beklediler.

Hiçbir şey olmadı.

Bakıştılar ve takip etmemiz için bize işaret ettiler. Ethan kapıyı arkamızdan kapattı.

Koridorun aşağısına doğru süzüldük. Efron'un ofisine giderken bu koridordan yürüdüğümü hatırlayınca mideme kramp girdi. Mahkûm efendisi şimdi de burada mıydı? Burnumu yukarı kaldırarak havayı kokladım. Kulübe bayat ter kokusuna ek olarak şeytanların iç bayıltıcı nefes kokuları sinmişti. Kendimi zehirli karışımdan kurtarabilmek için patilerimle burnumu ovuşturdum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kulübün içinde ne yeni bir koku ne de bir hareket vardı. Gümbür gümbür çalan kontrbas sesi ve renkli ışıklar, sessizlik ve kasvetle yer değiştirmişti. Dansçılar yoktu, şeytanî şov kızları yoktu, Gardiyanlar yoktu. Gölgelerin içine doğru dikkatle yürürken Arayıcılar'ın çıkardıkları ayak seslerinden başka hiçbir ses duyulmuyordu. Yalnız olmamız bana hiç güven vermiyordu. Eden gibi kan ve şehvetle beslenen bir yer için burası çok fazla sessiz ve sakindi.

"Merdivenler burada," diye fısıldadı Connor. Dökme demirden yapılmış olan döner merdivenin başında durdu. Tırabzanın üzerinden, aşağıda dibi görünmeyen karanlığa kıvrılan metale baktım.

"Işık yok mu?" diye sordu Ethan.

"Henüz değil," dedi Connor inmeye başladığında.

Merdivenler aşağı doğru iniyor, iniyor, iniyordu. Dairesel merdivenin keskin dönüşleri başımın dönmesine neden oldu. Karanlık bizi öylesine sarmalamıştı ki sanki gözlerimi kapatmış, kendi etrafımda dönmeye başlamıştım.

Karanlıkta görme yeteneğime rağmen, sürekli inmek beni sınıra getirmişti. Floresan ışığını görünce çok memnun oldum. Biz merdivenlerden indikçe daha parlak hale gelen ışık, etrafımızı yeşil-gri bir renge boyuyordu. Spiral şeklindeki basamaklar bizi kulübün en dibine doğru çekiyordu. Sonsuzluğa yürür gibiydik. Yerin ne kadar altına inmiştik?

"Burası olmalı," diyen Connor demir merdivenlerin son basamağından, muhtemelen daha önce beyaza boyanmış ama zamanla örümcek ağlarının gölgesinde rengi solmuş olan kare bir odaya indi. Connor diğer adımını atmak üzereydi ki merdiven boşluğunun arkasındaki karanlığın içinden kapkara bir şey fırlayarak onu yere düşürdü ve kılıcını odanın köşesine uçurdu.

Ethan arkamdan küfrederek kendini tırabzanın üzerinden yere atarken, ben de Monroe'yu hızla geçip kurda saldırdım. Ethan,

BELONGS TO KADLIS TEAM

Connor'ı yere çivilemiş olan Gardiyan'ın üzerine oklar yağdırırken dişlerimi savunmasız kalan böğrüne geçirdim. Oklar omuzlarına saplandığında, kurt hırlayarak başını sağa sola salladı. Dişlerini göstererek beni ısırmaya çalıştı ama onu kolayca atlatıp ikinci bir hamle için çömeldim.

Gardiyan'ın dikkati dağılınca, Connor kemerinden çıkardığı kısa bıçaklı katarayı kurdun karnına sapladı ve çevirdi. Gardiyan önce acıyla uludu, sonra iniltisi boğulma sesine dönüştü. Connor'ın diğer tarafına düştü ve hareketsiz kaldı. Connor kurdun cesedini üzerinden attı. Ethan yayını hazır vaziyette tutmuş, odayı kolaçan ediyordu.

"Sadece bir tane mi?" diye soran Monroe kılıcını indirmiş bize doğru geliyordu.

"Şimdilik," dedi Ethan silahını indirerek.

"Şanslıyız." Connor ellerindeki kanı sildi. Yanına giderek yerde yatan ölü kurdu dikkatle inceledim. Bu bir yetişkin Mahkûm'du ama yabancı değildi. Tanıdığım bu kişi; Sabine'nin babasıydı. Sabine'nin babasını öldürmüşlerdi.

Biçim değiştirerek başımı iki yana salladım.

"İyi misin?" diye sordu Connor.

"Yanlış bir şey var," dedim. Tehlikeye bu kadar yakınken, insan biçimini almaktan huzursuz bir halde gözlerimi küçük odanın etrafında gezdirdim. "Bu kurdun burada olmaması gerekir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Monroe. "Buraya bir Gardiyan koymamaları, bana sürpriz olurdu. Aslında yalnızca biriyle karşı karşıya gelmiş olmamız beni şaşırttı."

Hayır," dedim, kasılmaya başlayan midemi bastırmaya çalışarak. "Bu kurt. Onu tanıyorum... tanıyordum. Efron'un güvenliğinde çalışmıyor; o bir dağ devriyesi Gardiyan'ı. Benim sürümdeki kurtlar gibi."

"Görev yerlerini değiştirmiş olamazlar mı?" diye sordu Ethan.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Bu olmaz," dedim. "Dağ sürüleri yapmaz."

"Senin ortadan kaybolma eyleminden sonra birçok şeyin değiştirilmiş olduğuna bahse girerim," diye homurdandı Connor.

"Belki." Ölmüş kurdu süzerken sallandığımı hissettim. *Onun burada olmaması gerekiyor. Olmaması gerektiğini biliyorum.*

"Tetikte olacağız, Calla," diyen Monroe beni cesedin yanından uzaklaştırdı. "Ama ilerlememiz gerekiyor, buraya inmemiz tahminimden uzun sürdü. Zaman kaybedemeyiz. Tanıdığın biri olmasına üzüldüm."

Döner merdivenlerin arkasında bir tek kapı vardı. Connor kapıyı açmayı denedi, sonra da maymuncuğunu çıkardı. Kapıyı dikkatle açtığında, aynı şekilde vızıldayan flüoresan lambasının aydınlattığı dar bir koridor ortaya çıktı. Koridorda her uçta birer tane ve her iki yanda ikişer tane olmak üzere altı kapı vardı. Yan taraftaki ağır metalden yapılmış dikdörtgen kapıların göz seviyesinde dar delikleri vardı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Ethan.

"Kapıları açmaya başlayalım," dedi Monroe. "Maymuncukları kullanabiliriz, her birimiz bir kapıyı denesin."

"Hayır, durun." Monroe'nun kolunu kavradım. "Beni takip edin."

"Biçin değiştirdim ve burnumu yere eğerek koridoru boylu boyunca kokladım. Koridorun sağ ucundaki kapıya ulaştığımda, hafifçe inleyerek metal yüzeyi tırmaladım.

"Bu mu?" diye sordu Monroe.

Kapıdan içeri girmek için sabırsızlanarak tekrar inledim. Monroe kapıyı açarken kalbimin her atışını boynumda hissediyordum. Kapı birden açılınca nefesim kesildi.

İki genç adam, hücrenin karşılıklı duvarlarına yaslanmış oturuyordu. Onları birbirinden ayrı tutan ve hareketlerini sınırlandıran zincirlerle bileklerinden duvara bağlanmışlardı. Gözleri kapalı, ha-

reketsiz bir vaziyette öylece duruyorlardı. Parçalanmış giysilerinin kalıntıları vücutlarından sarkıyordu. Yırtık pantolonları ve parçalanmış gömlekleri... İkisinin de yüzleri şişmiş, yeşil, mor ve kırmızı renklerdeki yara bereler içindeydi. Derilerinin üzerinde iğrenç bir gökkuşağı oluşmuştu.

Hücrelerindeki ışık sürekli yanıp sönüyor ve içeriyi süzerken odanın dalgalanmasına neden oluyordu.

Acıyla havlayarak odaya daldım.

Haykırışım, Mason'ın gözkapaklarının birden kalkmasına neden oldu. Başını yavaşça çevirdi ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Olamaz."

Nev gözlerini kapalı tutarak sızlandı. "Bana bunun ne zaman biteceğini söyleyin."

"Calla?" Mason çekinerek bana uzandı.

Yüzünü yaladım ve konuşabilmek için insan biçimini aldım. "Mason. Benim. Sizi buradan çıkaracağım."

"Gerçekten mi?" Mason sanki hayal gücünün bir ürünüymüşüm gibi dikkatle bana baktı.

"Calla?" Artık Nev de gözlerini açmıştı.

"Onun gerçek olduğunu mu söylüyorsun?" Mason uzanıp yüzüme dokunduğunda bağlı olduğu zincirler sert zemini sıyırdı. "Ah, aman Tanrım."

Monroe yanımıza gelip çömelerek Mason'a doğru konuştu.

"Yürüyebilir misin?"

"Sen kimsin?" Kaşlarını çatan Mason burnunu buruşturdu. "Hey! Sen bir Arayıcı'sın. Burada ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Sorun yok, Mason," dedim elini tutarak. "Onlar bizim tarafımızda."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Arayıcılar mı? Bizim tarafımızda mı?" Nev güldü. "Belki bu gerçekten Calla değildir."

"Gerçeğim," dedim çabucak, zamanın baskısını üzerimde hissediyordum. "Lütfen ona cevap ver. Yürüyebilir misin?"

"Sanırım," diyen Mason bacaklarını esnetti. "Bir süredir denemiyorum. Buraya nasıl geldiğini bize anlatacak mısın? Arayıcılar'ın sana neden yardım ettiğini?"

"Vail'le aramıza kilometrelerce mesafe koyuncaya kadar," dedi Connor. "Masal zamanı bekleyebilir."

"O haklı... ama sonra söz veriyorum, bunun bir anlamı olacak."

"Bu cehennem deliğinden çıktığımız sürece bir anlamı olması gerekmiyor," dedi Nev eliyle gözlerini kapayarak.

"İşinize yarayıp yaramayacağımızı bilmiyorum," dedi Mason. "Bizi buraya koyduklarından beri biçim değiştiremedim."

"Zincirler yüzünden," dedim bileğindeki demire dokunarak. "Bunları çıkarır çıkarmaz biçim değiştirebileceksiniz."

"Connor," diyen Monroe, Nev'i gösterdi. "Onu zincirlerinden kurtar."

Monroe da Mason'ı serbest bırakmak için diz çöktü.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyen Ethan tedirgin bir halde zincirlenmiş Gardiyanlar'a bakıyordu.

"Ne yapacaksın, onları vuracak mısın?" diye parladım. "Neden burada olduğumuzu hatırlıyor musun acaba?"

"Kurtarıcılarımız bizi öldürmek istiyor, ha?" diye soran Mason, Ethan'ın göğsüne doğrulttuğu yayı işaret etti. "Güzel."

"Son zamanlarda olanlara bayağı bir uyuyor yani," dedi Nev. Şaşırdım desem yalan olur."

"Sizi öldürmeyecekler." Ethan silahını indirene dek öfkeli gözlerimi üzerinden çekmedim.

BELONGS TO KAELIS TEAM

"Peki ya..." diye başladı Ethan.

"Ya numara yapıyorlarsa, değil mi?" dedim. "Onlara bir bak. Bu şekilde nasıl mücadele edecekler? Onları buradan tek parça çıkarmayı başaramayacağımızdan endişe ediyorum."

"Sana katılıyorum," dedi Connor. "Böylece kurt takviyesi yaparak yolumuza devam ederiz."

Zincirler kolundan düşerken, "Eğer bir savaş varsa savaşırız," diye homurdandı Nev. Daha sonra bir kurda dönüştü ve hırlayarak Mason'a doğru ağır aksak yürüdü.

"Ah, Tanrım." Ethan geri çekilirken yayını kaldırmıştı.

"İndir onu!" dedim. "Onlar düşmanımız değil."

Serbest kaldığı anda Mason da biçim değiştirdi. İki kurt birbirlerinin etrafında dönüyor, koklaşıyor, yalanıyor ve burunlarını sürterek temaslarıyla rahatlıyorlardı. Onlara katılma isteğiyle yanıp tutuşarak seyrettim ama onlara ait birleşme anını bölmek istemiyordum.

Mason azı dişlerini gösterip Nev'in omzunu ısırdı ve akan kanı yaladı.

"Hey," diye mırıldandı Ethan.

"Sorun yok," dedim usulca. "Şimdi bunu yaparlarsa iyileşirler. Sonra da bizimle birlikte savaşırlar."

Nev, Mason'ın göğsünden kan içerken aralarındaki bağın gücünün odayı sardığını ve yaralarının güçle yer değiştirdiğini hissedebiliyordum.

"İşe yaradığına sevindim," diyen Connor'ın da tıpkı benim gibi odadaki gerilimin yükseldiğini hissettiği ortadaydı. "Ama gitmemiz gerekiyor."

Ethan'ın kaşları çatıldı. "Bir dakika."

"Ne?" diye sordu Connor.

"Bu kan işi sorun yaratacak." Ethan bana döndü. "Diğerlerini nasıl öldüreceksiniz?"

Kaşlarım çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Siz kurtlar birbirinizi ısırdığınızda kanınızı yuttuktan sonra hemen iyileşmiyor musunuz?"

Suratına bir yumruk atmamak için kendimi zor zapt ettim.

"O şekilde olmuyor," dedi Monroe.

Şaşkın gözlerle ona baktım, bir Gardiyan ayaklanmasıyla olan bağı düşünülürse sürünün şifa bulma yöntemleriyle ilgili sırlarını öğrenmiş olmasına şaşırmamam gerekirdi.

Ellerimi kalçalarımın üzerine koyarak öfkeyle Ethan'a baktım. "Bu sadece yaraları iyileştirmek için Gardiyan kanını içmek değil. Kan hediye edilmelidir, aksi halde o sadece bir kandır."

"Hediye mi?"

Mason aramızda geçenleri seyrediyordu. İnsan biçimine dönüştü.

"Calla haklı," dedi. "Kan alınamaz. Şifa gücünü harekete geçirmek için yalnızca sunulmalıdır." Yüzündeki yaralar geçmemiş ama büyük ölçüde kaybolmuştu.

"Böylesi çok daha iyi." Gülümseyerek kollarını bana doğru açtı. Kendimi onun kucağına attım.

"Güvende olduğuna çok sevindim," dedi. "Öldüğünü sanıyordum."

"Hediye," diye mırıldanan Ethan'ın ifadesi kafa karışıklığı ile merak arasındaydı.

Kurt biçiminde kalan Nev, korumacı bir biçimde Mason'ın yanında duruyordu ama ona gülümsediğim zaman kuyruğunu salladı.

Arayıcılar'a işaret ettim. "Connor, Ethan, Mason ve Nev'le tanışın. Monroe yönetici. Daha önce Gardiyanlar'a yardım etmiş."

Mason'ın kaşları kalktı.

Başımı iki yana salladım. "Söylediğim gibi daha sonra açıklayacağım. Diğerleri nerede?"

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Bilmiyorum," dedi. "Bizi çok dolaştırdılar. Bizi birbirimizden ayırdılar ve yeniden düzenleme yaptılar. Her zaman çiftler halindeydik."

Duraksayıp yutkundu. "Diğer sürü arkadaşımızın bir hayalet tarafından alıkoyulduğunu seyredersek daha çabuk bölüneceğimizi düşünmüş olmalılar. Nev ve ben bir süredir aynı odadayız ama günleri çok iyi takip edemedim. En son bizden birilerini gördüğümden beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum."

"Hâlâ hayatta olduklarını düşünüyor musun?" diye sordu Monroe.

"Evet." Mason derin bir nefes aldı. "Bekçiler çok fazla infaz yapmadı. Olanlar yüzünden bir başka kurdu öldürecek olsalar seyretmek zorunda bırakılırdık."

Hüzünlü gözlerini bana doğru çevirdi. "Annen, Calla... ben çok üzgünüm..."

"Biliyorum," diye onun sözünü kestiğimde boğazıma bir yumru oturdu. "Ansel söyledi. O bizi buldu."

"İyi mi?" Mason'ın yüzü soldu. "Ona yaptıkları..."

"Şöyle böyle," dedim. "Ama güvende."

"Sizi dolaştırdıklarını söyledin," diye araya girdi Monroe. "Nerede?"

"Burada dört hücre bölümü var," dedi Mason. "Her biri Meclis'e açılır."

"Meclis nedir?" diye sordu Ethan.

"Şiddetin büyük bir gösteriye dönüştüğü yer," dedi Mason tatsız bir gülümsemeyle. "Kafamda bununla ilgili bir şarkı yazıyordum. Anlarsınız ya, zaman geçirmek için. Orası Naomi'yi öldürdükleri yer."

İki büklüm olduğum zaman Mason elimi tuttu. "Ve Ansel ile... ve Ren'i cezalandırdıkları yer."

Ren'in adını söyleyince merak dolu gözleri benimkileri buldu. Kanım ateş gibi oldu ve onu bulma ihtiyacıyla damarlarıma hücum etti.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Diğer blokları da kontrol etmemiz gerekiyor," diyen Monroe'nun sesinde benimkiyle aynı telaşın tınısı vardı. "Gidelim."

Connor o bloktaki son hücreyi kontrol ettiğinde, onun da boş olduğunu gördü. Burada mahkûm edilen sadece Mason ve Nev'di.

"Demek burası beş numaralı kapı," diyen Connor girdiğimiz odadan çıkarak koridorun ucundaki karşı kapıya gitti.

Mason'ın yanındaki bakır ve çelik grisi karışımı tüyleri olan kurt hırlamaya başladı.

"Senin sorunun ne, koruma köpeği?" diye sordu Ethan.

Monroe ona haşince baktı.

"Kötü niyetle söylemedim," diye ekledi Ethan.

"Burası Meclis'e çıkıyor," derken Mason'ın elleri titremeye başlamıştı.

"Diğer hücrelere ulaşmanın başka bir yolu var mı?" diye sordu Monroe.

Mason başını iki yana salladı.

"Aç kapıyı, Connor," dedi Monroe.

YİRMİ

Meclis'in tavanında floresan uğultusu yoktu. Odayı çevreleyen duvarlardan sarkan gaz lambalarından yayılan titrek ışık, kasvetli bir ortama girdiğimizin işareti gibiydi. Soluk sarı ışığın dalgalandığı geniş alan, esneyen bir hayvanın gırtlağını andırıyordu. Göğüs kemiğim bir matkapla oyuluyormuş gibi hissettim.

"Zaman tüneli gibi bir şeyden mi geçtik?" diye sordu Connor.

"Ya öyle ya da burası dünyanın en iç karartıcı Rönesans Festivali'nin yapıldığı yer," diyen Ethan yayını kaldırarak odada yürüdü.

Etrafa bakınca boğazıma tırmanmak isteyen safrayı yutkunmaya çalıştım. Haklıydılar. Steril ve modern hücrelerin aksine, burası üst üste yığılmış sümüklü böcekler gibi dizilmiş olan ve sürekli ıslak görünen çamurumsu, koyu gri parke taşlarıyla inşa edilmişti. Loş alanda, gotik tarzda bir sahneye benzeyen podyum vardı. Platformun arkasına bakan taşın üzerine bir yazı oyulmuştu.

Siz buraya girenler, umudunuzu bırakın.

Dante. Efron'un üst kattaki ofisinin duvarlarına çizilmiş şeytansı resimleri ve o sahnelerin büyük olasılıkla bu odada tekrar nasıl canlandırıldığını düşününce titredim. Oda toz, örümcek ağı, sidik... ve kan kokuyordu. Hem de çok fazla kan. Sendeledim. Koku kahrediciydi. Ölüm ciğerlerime nüfuz ediyor ve midemin bulanmasına neden oluyordu. Mason beni kolumdan tutarak dengemi bulmamı sağladı.

"Biliyorum," demekle yetindi.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Gözlerim, her ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da, sürekli podyumda geziniyordu. Annem burada öldürülmüştü. Emile Laroche, babama zorla seyrettirirek annemi öldürmüştü. Kardeşim sakat bırakılmıştı. Ve Ren... Ren'e ne yapmışlardı? Monroe elini yanağıma koyup, başparmağıyla acı veren tuzlu suyu silene dek gözyaşlarım yüzümü yakan derecikler halinde süzülüyordu.

"Günün birinde burası yerle bir edilecek ve taş üstünde taş kalmayacak," dedi. "Bunun için mücadele veriyoruz."

Konuşmaya mecalim olmadığı için sadece başımı salladım.

"Odanın her tarafı hücrelere açılıyor," diyen Mason, biraz önce içinden geçtiğimiz kapının karşısındaki kapıyı gösterdi.

Monroe, "Burası hep boş mu?" diye sorunca, sesi söylediğini desteklercesine mağaraya benzer Meclis'te yankılandı.

"Ben buradayken değildi," dedi Mason. "Bekçiler'in hüküm vermelerini bekleyen Gardiyanlar'la doluydu."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Ethan.

"Ben de," diyen Monroe bana baktı. "Bizi diğerlerine götürebilir misin?"

Nefes alırken neredeyse kusuyordum. İşkencenin kalıntıları yere sinmişti. Çürüyen ceset yığınlarının arasında bir koku ayrıştırmaya çalışıyormuşum gibi hissettim. Mide bulantısı tekrar sallanmama neden oldu.

"Burada değil," dedim. "Belki biraz önce çıktığımıza benzer bloklarda."

"Bunu olabildiğince çabuk yapmamız gerekiyor," dedi Monroe. "Connor, Ethan ve diğer kurtlar, biz kapıları yoklarken tetikte olun."

İlk olarak güney kapısına gittik. Connor ve Ethan bir pusu olup olmadığına dair odayı kolaçan ederken Monroe kilidi kırdı. Şimdi Mason ve Nev de kurt biçimindeydi ve etrafımızı saran şiddetli koku-

ların istilasına karşı dişlerini göstere göstere, kulaklarını düzleştirmiş bir halde havayı koklayarak grubumuzu çevrelemişlerdi.

Monroe kapıyı açınca onu takip ederek içeri girdim. Bloğun içerisi pis koksa da dayanılmaz değildi. İnsan biçimine bürünmeden önce birkaç adım ilerledim.

"Burası boş," dedi. "Bir sonraki bloğa gidelim."

"Şansımız yok mu?" diye soran Ethan, Meclis'e yöneldi.

Monroe başını iki yana salladı.

"Hangisine?" Connor gergin omuzlarını geriye attı, gözleri Meclis'le bağlantısı olan her noktada geziniyordu.

"Batı bloğu," diyen Monroe odayı boydan boya geçti. Gözlerimi odada gezdirdim. Monroe'nun verdiği emir, bir sonraki hücrelerde kimseyi bulamazsak en son kuzey bloğuna gideceğimiz anlamına geliyordu. Kuzey bloğu podyuma en yakın yerdi ve annemin kanıyla yıkanmış olan taşların kıyısından bile geçmek istemiyordum. Kanı o lekelerin arasında göze çarpar mıydı? O taşlara sinmiş kokusunu alırsam mücadeleye gücüm kalır mıydı?

Gözlerimi podyumdan kaçırırken tavana yakın bir yerde gölgelerin titreşmesine benzer bir hareketlilik fark ettim. Durdum ve dikkatle karanlığı inceledim.

"Calla?" Ethan yanımda durmuştu.

Bekledim ve hareketi gördüğümü sandığım noktayı seyrettim. Orada sadece gölgeler vardı. Bozulan sinirlerim yüzünden bir şeyler görüyor olmalıydım.

"Hiçbir şey yok," dedim telaşla Monroe'nun peşi sıra giderek.

Güney kapısına ulaştığımızda, Nev inleyerek kapının eşiğini eşeledi.

"Sorun nedir?" diye sordu Monroe.

BELONGS TO KARLIS TEAM

Nev biçim değiştirdi. "Sabine'nin kokusunu alabiliyorum. O içeride. Diğer kurtlar da var."

Mason başını yere eğmiş daireler çiziyordu.

"Diğerleri kaç kişi?" Connor'ın kılıcını tutan eli gerildi.

"Emin değilim," dedi Nev. "Ama diğer tarafta sadece Sabine yok."

"Peki ya, sürünüzün geri kalanı?" diye sordum. "Ren içeride mi?"

"Eğer içerideyse, diğer kurtların kokusu onunkine ağır basıyor olmalı," dedi Nev. "Çünkü onun kokusunu alamıyorum."

"Ama Sabine'nin kokusunu alıyorsun, öyle mi?" diye soran Ethan'ın kaşları çatıldı.

"O yasemin çiçeği gibi kokar ve bu belirgin bir kokudur. Kalabalıkta bile kolayca seçilir."

"Ah... tamam," diyen Ethan'ın gözleri merakla açıldı. "Yasemin mi?"

"Parfümler hakkında daha sonra konuşabilir miyiz?" diye parladı Connor. "Bu kapının arkasında bizi bir mücadelenin beklediğini tahmin ediyorum."

"Biz hazırız," diyen Nev tekrar kurt biçimini aldı ve tüyleri diken diken olmuş bir halde hırladı.

"Şimdi kapıyı açıyorum," dedi Monroe. "Her şey için hazırlıklı olun."

Kilit sesi geldi. Kapı açıldı. Biçim değiştirdim, tüylerim kabardı.

Araştırdığımız diğerleri gibi bu koridor da bomboştu.

"Hangi kapı?" diye fısıldadı Monroe, Nev'e bakarak.

Nev burnunu yere eğip koklaya koklaya ilk iki hücreyi geçti. Mason'ın kulakları başına doğru yatıktı ve olduğu yerde duruyordu.

Nev sağ taraftaki en uzak kapının önünde durdu ve Monroe'ya baktı, o da başını salladı. Monroe duraksayarak diğerlerine baktı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Kilitli değil, diye dudaklarını oynattı.

Arayıcılar aralarında acımasızca bakıştı ve Monroe kapıyı aniden açtığında omuzlarını dikleştirdiler.

İki yetişkin Mahkûm hücreden fırlamadan önce hırlama seslerini duydum. İlki Connor'ın üzerine atladı ve hançer göğüs kafesine girince acıyla uludu. Ethan'ın iki oku ikincinin göğsüne saplandı. Kurt yere düştü, acıyla haykırsa da hâlâ ayaklarının üzerindeydi ve birden dönerek tekrar saldırdı. Mason kendini yaralı Mahkûm'un üzerine attı. Azgın dişleri ve birbirlerini parçalayan pençeleriyle zeminde yuvarlanıyorlardı. Nev telaşla Mason'ın yardımına koştu. Ethan odaya daldı.

"Onunla git, Calla," dedi Monroe. "Eğer sürü arkadaşların içerideyse onları bizim dost olduğumuza ikna etmen gerekecek."

Başımı salladım ve hücrenin içine girdim. Ethan gözlerini, bir duvarın yanında iki büklüm bir şekilde çömelmiş olan Mahkûm'a dikmişti. Koyu renk, uzun saçları ve parçalanmış giysinin az çok örttüğü zarif vücut kıvrımlarını gördüm. Sabine. Kıpırdamıyordu. Kanım donmuştu. Sabine ölmüş müydü?

"Calla?" İsmimi duyunca döndüm ve kalbimin patlayacağını sandım. Bryn inanamıyormuş gibi kocaman gözlerle beni süzüyordu. Tıpkı Mason ve Nev gibi, o da duvara zincirlenmişti. Yüzü incelmiş, yanakları çökmüştü ve onun giysisi Sabine'ninkinden daha az yıpranmıştı. Üzerlerinde hâlâ birleşme gecesinde giydikleri elbiselerin –ya da ondan geriye kalanların– durduğunu fark ettiğimde boğazım düğümlendi.

Havlayarak ona doğru giderken Ethan'ın kısık sesini duyup durdum.

Sabine'nin önünde duran Mahkûm'a nişan almış bir halde, "Kendi iyiliğini istiyorsan kızdan uzak dur," diyordu.

Kurt kulaklarını yatırmış, gözlerini Ethan'dan ayırmıyordu. Sabine'nin üzerine eğilen kurdun dişleri kızın boğazına kapandı. Düzenli ve kısık sesle hırlamasından kurdun nefes aldığını duyabiliyordum.

Sabine hafifçe inledi ve gözleri yavaşça açıldı. Hâlâ hayatta olmasının verdiği rahatlama duygusu, Mahkûm burnunu indirip Sabine'nin boynunu ağzına alıverince yerini birden dehşete bırakmıştı.

"Calla, bir şey yapmak zorundasın!" diye bağırdı Bryn zincirlerinde gerilerek. "Efron, Mahkûmlar'a onu kurtarmaya kim gelirse öldürmeleri emrini verdi."

Birden dönerek diğer kurda gözlerimi diktim.

Ethan çoktan harekete geçmişti. Bağırarak yayını bir tarafa fırlattı ve şaşkına dönen kurdun üzerine çullandı. İnsan ve Gardiyan birlikte yere yuvarlandılar. Kurdun dişleri omzuna gömülünce Ethan küfretti. Odanın diğer ucuna atladım. Kurt tekrar saldırmak için harekete geçti, dikkati tamamen Ethan'ın üzerindeydi. Dişlerimi kurdun omzuna geçirdim. Kan fışkırdı ve dişlerimin kemiğe çarpma sesini duydum. Gardiyan ciyaklayarak bana saldırmak için döndü. Bir anlık dikkat dağınıklığı Ethan'ın tam da ihtiyacı olan şeydi. Hançerini çekti ve kurdun altına doğru kayarak bıçağı boğazına sapladı. Kurt sarsıldı ve hareketsiz kaldı. Ethan hançerini geri çekince kurdun cansız bedeni yere düştü.

Sabine'nin elleri hâlâ boynundaydı ve gözlerini Ethan'dan alamıyordu. Ethan kızın yanına giderek yavaşça koluna dokundu.

"Canın acıdı mı?" diye sorarken gözleri kızın vücudunda geziniyordu. Parçalanmış giysilerin vücudunun büyük bir bölümünü açıkta bıraktığını fark edince de gözlerini kaçırdı.

"Hayır," diye fısıldayan Sabine hâlâ Ethan'ı seyrediyordu. "Sen kimsin?"

"Ethan," dedi boğazını temizleyerek. Bir yandan da gözlerini kaçırıyordu. "Sana yardım etmek için buradayım."

BELONGS TO KARLIS TEAM

Sabine keskin bir nefes aldı. "Sen bir Arayıcı'sın."

Başını sallayan Ethan sonunda kızın gözlerine baktı. "Ama senin tarafındayım."

Neredeyse boğuluyordum, bunun nedeniyse ağzımdaki kan değil, böyle sözler söyleyebileceğini Ethan'dan hiç beklemiyor olmamdı.

"Öleceğimi sandım." Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Bundan emindim. Onu terk edersem asla hayatta kalmayacağımı söyledi."

"Bunu kim söyledi?" Ethan ağır ağır uzanarak kızın yanağına dokundu. Parmaklarının titrediğini gördüm.

Soruya cevap veren Bryn'di. "Efron."

"Efron Bane mi?" Ethan kim olduğunu hatırlamış gibi elini çekti ve Bryn'e döndü. "Bekçi."

Bryn başını salladı. "O... Sabine'yi kendine yakın tutmaktan hoşlanır. Sanırım Sabine'nin seçimini kişisel algılıyor."

"Yakın derken, ne demek istedin?" Ethan'ın kaşları çatıldı. Sabine onun gözlerine bakınca aralarında bir şey geçer gibi oldu.

Ethan'ın yumrukları sıkılıydı. "Kahrolası piç."

Sabine gözlerini kaçırırken bir damla yaş yanağından süzüldü.

Biçim değiştirerek Sabine'ye bir adım attım. "Ne seçimi?"

"Bana yeni bir sadakat yemini edebileceğimi söyledi," diye fısıldayan Sabine'nin gözlerinden yaşlar akıyordu. "Seni ve sürü arkadaşlarını ele verirsem, Emile'in sürüsüne dönme seçimi."

Bir seçim. Bekçiler ya da ben. Titredim.

"Yapmayacaktım," diye devam eden Sabine, yanaklarındaki gözyaşlarını silmeden önce yüzünü buruşturdu. "Neden gittiğini bilmiyorum, Calla ama Ansel'a yaptıklarını... Mason'a ve Bryn'e de yapacaklarını biliyordum. Bunun bir parçası olamazdım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Efron, Sabine'nin üzerine çok fazla geldi," dedi Bryn. "Hayaletler her gün buradaydı. Ve sadece onun için. Benim için çok az geldiler. Dört ya da belki beş defa. Ben kolay geçiştirdim."

"Ben olsam öyle demezdim." Sabine cılız bir gülümsemeyle Bryn'e baktı. "Bir keresinde bayağı zorlu geçti."

"Başınıza gelenlere o kadar üzgünüm ki." Bryn'in yanına çömeldim.

Bana öyle sıkı sarıldı ki nefes alamadım. "Hayatta olduğuna çok sevindim."

"Çok ama çok özür dilerim," diye fısıldadım, dehşet derimin altına kadar işlemişti. Bir tutsak olabilirdim ama güvendeydim, bana iyi bakılmıştı ve Vail'den kaçtığımdan beri sürü arkadaşlarımın her gün mağruz kaldığı ızdıraptan çok uzaktım.

"Dileme," dedi Bryn. "Bunu sen yapmadın. Onlar yaptı."

"Biliyorum, ama..."

Bryn boğulur gibi konuşarak sözümü kesti. "Cal... Ansel'a zarar verdikten sonra ona ne yaptılar bilmiyorum. Sanırım o belki de..."

"Hayır." Omuzlarından kavrayarak onu gözlerime bakmaya zorladım. "Ona ne yaptıklarını biliyorum, Bryn. Ama ölmedi. O güvende. Beni ve Shay'i buldu."

"Öyle mi?" Titreyen sesi, büyüyen gözleriyle bana inanmak için can atıyordu ama sözlerime güvenemiyordu.

"Denver'a gider gitmez onu göreceğine yemin ederim."

"Connor hızla hücreye daldı, kılıcından kan damlıyordu. Mason ve Nev de onun tam arkasındaydı ve burunlarında Connor'ın kılıcındaki aynı kırmızılık vardı. "Burada kontrol altında mıyız?"

"Evet," dedi Ethan. "Kızı şunlardan kurtarabilir misin?" Bryn'in zincirlenmiş bileklerini gösterdi ve dikkatini Sabine'nin kelepçelenmiş ayaklarına yöneltti. "Ben bunu hallediyorum."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Mason, Connor'ı takip ederek Bryn'in yanına gitti. Connor, Bryn'i serbest bırakırken Mason da biçim değiştirdi ve bileğini ısırarak ona kan verdi. Ethan, Sabine'nin yanına gelmesi için Nev'e yer açtı.

"Ayakta durabiliyor musun?" diye fısıldayan Nev kolunu Sabine'ye uzattı.

"Şöyle böyle," diyen Sabine dişlerini Nev'in derisine batırdı.

Ethan tepelerinde dikilmiş, Sabine'nin sararıp solmuş olan benzinin tekrar canlanmasını seyrediyordu. Sabine yüzünü kaldırıp gülümsediği zaman, Ethan tuttuğu nefesini uzun uzun üfledi. "Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye mırıldandı.

"İyi olacağım," diyen Sabine'nin sesinde bugüne kadar hiç tanık olmadığım utangaçlık vardı. Gözlerini kaldırarak Ethan'ın gözlerine baktı. "Hayatımı kurtardın."

Bu kez gözlerini kaçırma sırası Ethan'daydı. "Ben... şey..." Ensesini ovuşturarak bir şeyler geveledi.

Zincirlerinden kurtulan Sabine uzandı ve kollarını Ethan'ın boynuna dolayarak onu kucakladı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Çok teşekkür ederim."

Ethan kızın kollarında dikleşti ve Sabine geri çekilmeyince gergin kasları nihayet rahatlamıştı. Yanağını hafifçe Sabine'nin saçlarına gömdü.

"Yasemin," diye mırıldandı.

"Ne?" diye soran Sabine ona bakıyordu.

Ethan boğazını temizledi. "Bir şey değil."

"Bir Arayıcı'yı bile ha." Nev kıs kıs güldü. "Bunu sadece sen yaparsın, Sabine. Yemin ederim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sabine kaşlarını çatarak Nev'e baktı. Nev'se sadece sırıttı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Boş ver," dedi Ethan çabucak, sonra da Nev'i soğukça süzerken boğazını temizledi. Ethan kendini Sabine'nin kollarından kurtarıp ayağa kalktı. Sabine tekrar gülümsedi ve bu gülümseme sadece onun için olunca Ethan biraz afalladı.

Nev kıkırdayarak başını iki yana salladı.

"Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu Sabine, Nev kalkmasına yardım ederken.

Nev cevap veremeden Monroe kapıda belirdi. "Kimleri bulduk?"

"İki kişiyi daha," dedim kızları göstererek. "Bryn ve Sabine."

Yüzü biraz düşmüştü. "Diğerlerinden iz yok mu?"

İkimizin de aynı umutsuzluk hissini paylaştığımızın bilinciyle, başımı iki yana salladım. Ren'i bulamamıştık. Bulacağımızdan da endişeliydim.

"Eğer iyileştiyseler, gitmemiz gerekiyor," dedi Monroe. "Hâlâ bulmak zorunda olduğumuz kişiler var."

"Bir başka pusuyu kaldırabilir miyiz?" diye sordu Connor. "Bekçiler'in bizi beklediği ortada, ilk grup sadece bir başlangıç olmalı. Gireceğimiz bir sonraki mücadele çok daha beter olabilir."

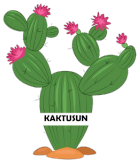
"Başladığımız şeyi bitireceğiz," dedi Monroe. "Ayrıca sayımız ikiye katlandı.

Connor karşı çıkmak için ağzını açtı ama Monroe başını iki yana sallayarak onu susturdu.

"Tartışma bitmiştir," dedi Monroe. Connor bir şey diyemeden arkasını çoktan dönüp koridor boyunca hızla yürümeye başlamıştı bile.

YİRMİ BİR

Hücreden çıktığımızda, Bryn elimi tutarak bana yaslandı.

"Seni çok özledim, Cal," dedi. "Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum."

"Ben de seni özledim," dedim her ne kadar onun sevgisine layık olduğumu hissetmesem de. Geri dönmemi beklerken başına o kadar çok şey gelmişti ki. Hepsinin başlarına...

"Patilerimin üzerinde dursam daha iyi olacak," dedi gülümsememe karşılık vererek, sonra da bronz renkli kürklü bir kurt olarak yere düştü. Yanına koşuşturup hoplayıp zıplayan ve kuyruklarını sallayarak burunlarını birbirlerine sürten diğer kurtların arasına katıldı.

Ethan ve Connor genç kurtların sürü bağlarını tekrar oluşturmasını seyrediyordu. Arayıcılar'ın yüzlerinde kafaları karışmış gibi bir ifade vardı. Tahminime göre, ezeli düşmanlarının sevgiyi, sadakati ve hatta oyunbazlığı sergileme biçimine bir anlam vermeye çalışıyorlardı. Bunlar, Arayıcılar'ın Gardiyanlar'la değil, kendi türlerine has gördükleri özelliklerdi. Yalnızca Monroe, kurtların davranışlarına şaşırmamış görünüyordu. Tek bir amaca odaklanmış bir halde ilerledi.

Odayı geçtik ve kuzeydeki hücrelerin olduğu bloğa yürüdük. Podyumun karartısı önümüzde belirince, kan kokuları daha da arttı. Üst üste binmiş ızdırapların keskin kokusu duyularımı körleştiriyordu. Yüksek taşlara doğru yaklaştığımızda tökezledim ve kusmamak için elimi ağzıma kapadım. Bu yerin tanık olduğu şiddet, zeminin ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

duvarların içine sinmiş gibiydi. Başımı eğdim, kulaklarımı tıkamak istiyordum. Annemin çığlıklarını duyacağımı sanıyordum. Connor, dirseğimden tutarak beni doğrulttu.

"Burada dur," diye mırıldandı.

İğrenç sahnenin üzerindeki lekelere bakmamaya çalışarak başımı salladım.

Monroe hücre bloklarının kapısını açtı. Kapıyı henüz aralamıştı ki gözüme bir şey ilişti. Daha önce de olduğu gibi gölgelerin içinde bir anlığına şüphe çekici bir şey gördüm

"Dur." Monroe'nun kolunu kavradım.

"Sorun nedir, Calla?" diye sordu bana bakarak.

Gözlerim, hareketi gördüğümü sandığım noktanın üzerinde gezindi. Daha sonra onu gördüm.

Bir *gargoyle.*

Artık hareket etmiyordu. Tavanı çevreleyen taş duvar süsüne asılmış bir heykele benziyordu ama vücudumun her zerresi öyle olmadığını haykırıyordu.

"Ethan." Yaratığı işaret ederek fısıldadım. "Şunu vur. Hemen."

"O bir heykel." Kaşlarını çatmıştı. "İğrenç bir şey ama oklarımı boşa harcayamam."

"Hemen vur şunu."

Ethan bir anlığına bana baktı, sonra da nişan aldı. Ok doğrudan hedefe uçtu. Ok, taştan oyulmuş bir canavara değil de, bir canlının bedenine gömülünce Ethan küfür etti. Taş canlanmıştı ve gargoyle çığlık attı.

"Kahretsin!" Yaratık taş çıkıntısından atlayıp üzerimize doğru uçunca, Connor geri sıçradı.

Kulak zarımın, yaratığın iğrenç çığlıklarından patlayacağını sanarak kulaklarımı kapadım. Bryn hırladı ve yaratığı havada yakalamak

için sıçradı. Bryn'in korkusuzluğu yüzünden şaşkına dönen *gargoyle* duraksadı, öfkeyle çığlık atıyordu. Bryn'in dişleri, kanatlarından birini parçaladı ve yaratık yere düştü, yaralanan derisinden süt kıvamında kan akıyordu. Sabine yaratığın göğsüne atıldı ve onu podyuma bastırdı. Bryn tekrar saldırdı ve yaratığın boğazını ısırdığında bu kez başını şiddetle çekiverdi. Gargoyle'un boynu kırıldığında kemiğin çatırdama sesini duydum.

"Bunca zamandır bizi izliyordu," diye soluklandım.

"Başka var mı?" diye soran Connor hızla geri dönerek tavanı inceledi.

"Hayır ama Calla haklı. Geldiğimizden beri hareketlerimizi takip ediyor olmalı," dedi Monroe. "Alarmı çalıştırmış olabileceğimizi düşünüyorum."

Monroe'un sözlerinin önemini idrak edince hepimizin sesi soluğu kesildi. Sessizliğimiz, uzaktan gelen zayıf davul tınısına benzeyen telaşlı sesle buluştu. Dökme demir üzerini tırmalayan tırnak ve pati sesleri... Düşmanlarımızın kulüpten aşağı hızla inerken çıkardıkları ses gümbürtüye dönüşmüştü.

"Bizim için geliyorlar," diyen Monroe bizi hapishaneden çıkarıp merdivenlere götürecek kapıyı inceledi.

"Bildiğiniz başka bir çıkış var mı?" diye soran Connor kurtlara bakıyordu. Sürü arkadaşlarım bakıştılar. Sabine biçim değiştirmeden önce yavaşça inledi.

Özür dilerken gözleri Ethan'ı buldu.

"O halde burada kapana kısıldık," dedi ve Sabine'yi süzerken sanki dünyadaki son anlarını nasıl geçirmek istediğine dair olasılıkları değerlendiriyordu.

BELONGS TO KARTOS TEAM

"Sürünün geri kalanı bu blokta olmalı," dedi Monroe. "Eğer onları serbest bırakabilirsek adam gibi mücadele verebiliriz. Belki de buradan çıkarız."

"Hepimiz değil," dedi Connor.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Monroe.

"Monroe haklı," diyen Ethan yayına yeni okları doldurdu. "Son kez direnme zamanı geldi. Günün birinde bunun olacağını biliyorduk."

"Hayır," dedi Sabine. "Ben burada ölmeyeceğim. Bu zevki Efron'a tattırmam."

Kurt biçimde yere düştü ve uludu. Sürümün geri kalanı da burunlarını havaya kaldırarak savaş çığlığına katıldılar. Yukarıdaki katlardan yaklaşan Gardiyanlar'ın meydan okurcasına karşılık veren ulumalarını duydum.

Kurtların ulumaları Arayıcılar'ın bozulan moralllerini yerine getirmiş gibi görünüyordu.

"O kilidi sıkıştırabilirim!" Connor hızla odanın diğer ucuna koştu. "Eğer içeri girmenin tek yolu gerçekten buysa, belki bize biraz zaman kazandırır."

"İyi düşündün," dedi Monroe. "Ethan, Connor'a ve kurtlara yardım et. Onları uzak tutmaya çalışın. Calla, sen benimle gel."

Hücre bloğuna giren Monroe'yu takip ediyordum, geriye doğru bakınca Connor ve Ethan doğu tarafındaki kapının kilidiyle uğraşırken sürü arkadaşlarımın onların etrafında dönüp durduğunu gördüm. Yavaşça nefes aldım ve ürperdim. Hücre bloğunun keskin metalik kokusunun altından yanık ağaç kokusu hafif hafif havaya karışıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Monroe.

"O burada," diye fısıldadım.

Hapishanenin diğer yanından yükselen bir uluma sesi hücre bloğunda yankılandı. Ensemdeki tüyler dikèn diken oldu. Çığlığı

tanımıştım, Mason yardıma çağırıyordu. Bir saniye sonra Nev'in cevap veren uluması yükseldi. Monroe bana baktı. Parke taşlarının üzerindeki tırnak seslerini ve bunları takip eden havlamaları ve hırlamaları duydum.

"Gardiyanlar," dedim. "Geliyorlar."

"Onu bul. Geldiğimizi haber ver. Diğerlerine kavgayı buradan uzak tutmalarını söyleyeceğim, ben de senin ve sürünün geri kalanı için geri geleceğim. Söz veriyorum."

Korkumu bastırmaya çalışarak başımı salladım.

Monroe kılıçlarını çekti ve tekrar Meclis'e doğru koştu.

Koku beni en sondaki sol kapıya çekiyordu. *Lütfen kilitli olma. Lütfen.*

Tokmağı çevirince kapı açılıverdi. Bu hücre diğerlerinden daha genişti. Tavan boyunca uzanan vızıltılı floresanlar aralıklı, parlak metali aydınlatıyordu. Gözlerim onu bulmadan önce kokusunu aldım. Sandal ağacı ve keskin deri kokusu göğsümün sızlamasına neden oldu. Hiç düşünmeden paldır küldür odanın en uzak köşesine büzülmüş şekle doğru koştum.

"Ren!" Kollarımı omuzlarına dolayıp onu kendime doğru çektim.

"Calla," diye mırıldandı. Alnını boğazıma dayadı ve ellerini sırtıma bastırdı.

"Yaralandın mı?" diye sordum, hayatta olmasının verdiği huzurla ona sımsıkı sarılıyordum.

"Hayır."

"Tanrı'ya şükür." Birazcık geri çekilerek soluklandım, kalbimin deli gibi çarpmasından kendi sözlerimi zar zor duyabiliyordum. "Fazla zamanımız yok. Sana şimdi açıklayamam. Buradan hemen çıkmak zorundayız."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Ren bana baktı ve birdenbire sürüklenerek ona çarptım. Ateşli ve tenimi yakan dudakları dudaklarımın üzerindeydi. Anılar üzerime yağıyor ve beni duygu selinde boğuyordu.

Ren.

Bu çok uzun süredir tanıdığım Ren'di. Müstakbel eşim. Genç Mahkûm alfası. Rakibim ve arkadaşım. Sürüyü yanımda benimle birlikte yönetecek kişi. Benim gibi bir savaşçı. Benim gibi bir kurt.

Gözyaşlarım gözlerimi yakarken onu öptüm. Geçmişin gelgitleri beni bunu yapmaya sürüklemişti ve vücudumu ona doğru bastırdım. Ne düşüneceğimi ya da ne hissedeceğimi bilmiyordum. Bildiğim tek şey, tekrar yakınında olmanın ne kadar güzel olduğuydu. Ona doğru yaslandıkça daha önceden beklediğim ama tamamlanmamış kaderimin etkisinden kurtulamıyordum. Yalanların yalan olduğunu bilmediğim zamanların. Yaşamımın dünyadaki yerini anladığımı sandığım zamanın. Küçük bir yanım, dünyam karmakarışık olmadan önce olması gereken hayatımın emniyetini özlüyordu.

Ren geri çekildi, beni süzüyordu. Elini kaldırarak yüzümü okşadı. Diğer eliyle elimi tuttu. Parmakları örgülü beyaz altın yüzüğe dokununca duraksadı.

"Benimsin," diye mırıldandı. "Sen bana aitsin."

Boğazımdaki yumru o kadar ağrı veriyordu ki kelimeleri bulabilsem bile konuşmamı engelliyordu. Yerine getirmediğim ne kadar sözler vermiştim? Terk ederek ondan ne kadar çok şey çalmıştım?

Beni tekrar öptüğünde bu kez öpüşü yumuşacıktı. Dudakları çenemde gezindi ve boğazıma kaydı. Beni daha da yakınına çekerek kulağıma fısıldadı.

"Geleceğini söylemişlerdi. Buna inanmadım ama şimdi buradasın."

Sözleri beni tekrar o ana döndürünce duygu kasırgası birden duruluverdi.

Geleceğini söylemişlerdi.

Başımı kaldırarak ona daha yakından baktım. Buradaydı. Yaşıyordu ve odadaydı. Ancak diğerlerinin aksine o yaralı değildi. Yüzü işkence acısından ve sürekli aç kalmaktan çökmüş bir halde değildi. Gömleği ne yırtık ne de kirle kaplıydı. Tatlı ve erkeksi kokusu oldukça tanıdıktı ve kir, kusmuk ve kan kokusundan eser yoktu. Kollarına baktım. Zincire vurulmamıştı. Ve yalnızdı.

Tenimde soğuk bir korku gezindi.

"Ren?" diye fısıldadım. Kalbim, aklımın çabucak sarıp sarmaladığı, insanın kanını donduran gerçekleri haykırıyordu.

Ren eğildi ve kulak mememi öptü.

"Seni özledim, Zambak. Hem de çok," diye mırıldanarak kollarımı sımsıkı kavradı. "Özür dilerim."

Birdenbire hücrenin diğer tarafına doğru savruldum. Başım duvara çarpınca bir anlığına hiçbir şey göremedim. Takla atarak yere kapaklandım. Kollarıma gömülen parmaklar beni kaldırdı. Ren'in yakıcı soluğunu tenimde hissediyordum. Dudakları sertçe benimkilerin üzerine kapanınca, bu kez kan tadı aldım. Başımı hızla geri çektim, nefesimi tutarak dengemi sağlamaya ve görme yetime tekrar kavuşmaya çabaladım.

"Ren, dur, lütfen." Ellerimi omuzlarına koydum ve onu itmeye çalıştım.

Gözleri benim üzerime odaklandığında, çenesindeki kasılmayı ve gözlerindeki gerginliği fark ettim.

"Bunu istemiyorum, *bunu* hiç istemedim," dedi kenetlenmiş dişlerinin arasından. "Başka seçeneğim yok. Bana başka seçenek bırakmadın."

BELONGS TO KARLIS TEAM

Beni tekrar duvara çarpınca ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Bir anlığına duraksayarak bana bakakaldığında, kollarımı daha da sıkı tutmasına rağmen yüz hatlarında kederli bir ifade belirdi.

"Tek yolu bu." Sanki buna umutsuzca inanmaya çalışır gibi kelimeler ağzından boğulurcasına dökülüyordu. "Sen eşimsin. Seni geri götürmek benim görevim. Ve burada tutmak. Yapmak zorunda olduğumu söylediler."

Gözlerimi ona diktim. "Neyi yapmak?"

"Seni bozmak."

YİRMİ İKİ

Ren beni hücrenin soğuk çelik duvarına bastırarak diziyle bacaklarımı araladı.

Geçirdiğim şokla dizlerimin bağları çözülmüştü. Kendimde biçim değiştirecek gücü bulamıyordum. *Bu olamaz.*

"Ah Tanrım, Ren. Hayır." Gözlerimi Ren'e dikmiş bir halde, güçlükle fısıldayabilmiştim. Hüznün ve çılgınlığın gözlerini bürüdüğü ve onu canımı acıtmaya zorladığı, karşımdaki bu kişiyi artık tanıyamıyordum. Dehşet duygusu bugüne dek hiç olmadığı kadar beni etkisi altına almıştı. Bu değişimin mümkün olacağına hiç inanmak istemesem de elleri bileklerimi çığlık atmama neden olacak kadar sıkıyordu. Ağzımın içinde kan tadı vardı. Dişleri dudaklarımı parçalamıştı. *Ren artık Bekçiler'in tarafında mı?*

Bedenim titriyor ve bacaklarımın bağı çözülüyordu. Dik durmamın tek nedeni Ren'in hâlâ beni duvara yaslamasıydı. Gözlerindeki öfke beni dehşete düşürüyor, her seçimini keder ve acının etkisiyle yaptığını fark etmemi sağlıyordu.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, Renier." Hücrenin kapısından sakin ama sert bir ses geldi. "Bırak onu."

Monroe yavaş yavaş yanımıza doğru gelirken, Ren azı dişlerini çoktan göstermeye başlamıştı. Monroe'nun iki elinde de kılıç vardı.

"Bir seçeneğin var." Monroe kısık sesle konuşmaya devam ediyordu. "Burayı terk et, her şeyi geride bırak. Bizimle birlikte gelebilirsin."

"Sizinle mi? Arayıcılar'la mı?" Ren yere tükürdü.

"Biz senin sandığın gibi değiliz," dedi Monroe. Senin için geldik. Calla sana yardım etmek için burada. Ben de öyle."

Sımsıkı kavradığı için kıpırdamak acı verse de alfaya yalvaran gözlerle baktım. "Lütfen, Ren. Dediği doğru. Bizimle gel."

"Yalanların her şeyimi benden aldı." Ren'in gözleri Monroe'ya odaklanmıştı. "Söylediklerinin hiçbirine inanmamı sağlayamadan seni öldüreceğim."

Yüzü öyle öfke ve keder dolu bir ifadeyle altüst olmuştu ki tüylerim diken diken oldu.

"Bu aşamaya gelmeyeceğimizi umuyorum," diye karşılık verdi Monroe. "Ben düşmanın değilim ama doğru seçimi yapman için seni zorlayamam. Böyle olması gerekmiyor ama eğer bizimle gelmeyeceksen en azından kızın gelmesine izin ver. Durumu daha da kötüleştirme."

"Bir canavarın uzattığı eli tutmaktan daha kötü ne olabilir?" Kapı yönündeki karanlıktan içeri bir adam girdi.

İnce uzun, düzgün bir fiziğe sahip oğlunun aksine enli, hantal, tüm vücudu kaslarla kaplı ve dik saçlı olan Emile Laroche'u fark ettiğimde yerinden oynayan kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Mahkûm alfa dosdoğru bana bakıyordu. İnsan biçiminde olsa da etrafı üç kurt tarafından kuşatılmıştı; Dax, Fey ve Cosette. Gözleri bana odaklanmış bir halde, hep bir ağızdan hırladıklarında kalp atışlarım iyice hızlandı. Nefret dolu bakışlarından hepsinin aynı düşüncede buluştuklarını anlayabiliyordum.

Hain.

Önümde duran gerçeği görmek istemiyordum. Keskin dişlerinin ışıltısı, diken diken olmuş tüyleri ve nefret dolu gözleri bu gerçeğe şahitlik ediyordu.

Bir seçim. Bir seçim yapmak zorunda bırakılmışlardı. Tıpkı Sabine gibi.

Üç sürü arkadaşım da bana sırtını dönmüştü. Artık Emile'in sürüsündeydiler. Onlar arkadaşlarına karşı Bekçiler'i tercih etmişlerdi.

Neden?

Bakışlarımı tekrar Ren'e çevirdim. Parmakları hâlâ kollarıma gömülüydü. Onu da bir seçim yapmak zorunda bırakmışlardı. Mideme şiddetli bir kramp girdi ve kusacağımı sandım. Öfkesinin altındaki acıyı görebiliyordum, Ren beni incitmek istemiyordu ve Bekçiler'i seçmesinin tek nedeni onu terk etmiş olmamdı. Beni seven birine ihanet etmiş olmamdı. Benim için yalan söylemişti ve ona işkence yapmışlardı. Kırılmıştı ve bu benim hatamdı. Başka seçeneği var mıydı?

"Emile." Monroe'nun boğuk sesi gözlerimi Ren'den ayırdı. Ebedî nefretiyle kararmış ve çukurlaşmış gözleriyle Emile'i süzen Arayıcı'nın yüzü neredeyse tanınmayacak bir hale gelmişti.

Emile gülümsemeye devam ediyordu. "Seni tekrar görmeyi ne kadar dilediğimi bilemezsin, Monroe. Geldiğin için teşekkür ederim."

Monroe konuşmadı ama elleri titremeye başladı.

Emile, Ren'e döndü. Konuşmaya başladığında sesi sakin ve yumuşacıktı. "Renier, seni anneni öldüren adamla tanıştırayım."

Ellerini kollarımdan çeken Ren'in yüzü bembeyaz oldu.

Sendeleyerek uzaklaştım ve yan duvarlardan birine büzüldüm. Gözlerim Ren'den, Monroe'ya ve hâlâ kapıyı tutan Emile ile yanındaki kurtlara çevrildi. Çıkış yolu yoktu.

Monroe tıslar gibi bir nefes aldı. "Seni yalancı piç."

Belli belirsiz gözyaşları gözlerindeki boş ifadeyi aydınlatmıştı.

Emile'in kahkahası kemik kırma sesine benziyordu. "Yalan mı? Sen olmasaydın Corrine'in öleceğine gerçekten inanıyor musun?"

Monroe ani bir haykırışla Emile'in üzerine saldırdı.

BELONGS TO KARTOS TEAM

Ama Ren oradaydı, havada biçim değiştirdi ve koyu gri bir kurt şeklinde hırlayarak babası ile Arayıcı'nın arasına atlayıp Monroe'nun saldırısını önledi. Bu durum Monroe'nun bocalayıp dengesini yitirmesine neden oldu. Ren onu ısırmak için hamle yapınca yana doğru atlayarak yuvarlandı.

"Görünüşe göre ben kazandım, eski dostum." Ren, Monroe'ya doğru yürüyerek onu hücrenin en uzak duvarına kıstırınca Emile sırıttı.

"Göreceğiz bakalım," diyen Monroe gözlerini Ren'den ayırmıyordu. Kurdun kasları gerilmişti ve öfkeyle hırlıyordu. Monroe'nun üzerine birden atlayabileceğinin ve annesinin ölümünün intikamını almak için kana susamış olduğunun farkındaydım.

"Ren, yapma!" diye bağırdım. "Anneni Monroe öldürmedi. Onu kurtarmaya çalışıyordu!"

"Şu orospuyu öldür, Dax," diye tıslayan Emile beni gösteriyordu. "Hemen."

Dax bana doğru gelirken keskin dişlerini göstererek hırlıyordu. İnsan biçiminde olduğu zaman Dax'in ne kadar iri olduğuna hiç dikkat etmemiştim. Onunla çarpışacağımı hiç düşünmemiştim. Genç Mahkûmlar'ın en iyi savaşçısıydı. Tüylerinin altındaki kasların titreyişini izlerken onun bugüne kadar gördüğüm en büyük kurt olduğunu fark ettim. Biçim değiştirdim ve sırtımdaki tüyler dimdik olmuş bir halde dört ayağımın üzerinde sımsıkı durdum. Cüsse ve güç konusunda o avantajlıydı, bense hızlıydım.

Kendimi savunmak için bir yol bulmuş olmama rağmen beynimde çığlıklar yankılanıyordu. *Dax'i öldürmek istemiyorum. Dax'i nasıl öldürebilirim ki?*

Dax sadece bir adım öteydi ve bu mesafeyi bir sıçramada kapatabilirdi. Hırladım ama zihnimle ona seslendim.

Bunu yapma.

BELONGS TO KARLOS TEAM

Kendi kuyunu kazdın, Calla.

Dax çömeldi, kasları yay gibi gerilmişti ve dişlerini gösterdi.

Dişleri bile devasaydı.

Keskin bir hırıltı sesi odada yankılandı ve Dax duraksayıp Ren'in çağrısına karşılık döndü. İkisinin gözleri buluştu. Dax kafası karışmış gibi kısa bir havlamayla bakışlarını Ren'den Emile'e çevirdi.

Ren zihnini bana açmıyor, onu sadece Dax duyabiliyordu, oysa iki kurdun arasında ne geçtiğini bilmeyi öylesine istiyordum ki.

"Oğlanı alıkoyma." Emile, Ren'e öfkeyle bakıyordu.

Dax tereddüt içindeyken kaçmayı başarabilirim düşüncesiyle kapıya bir adım daha yaklaştım. Kaçabilsem bile bu, Monroe'yu geride bırakmak anlamına gelirdi. Onu terk etmeyi reddederek olduğum yerde donakaldım.

"Ben senin alfanım," diyen Emile, Dax'e keskin azı dişlerini gösteriyordu. "Onu öldür. Onu öldür ve desteğim olarak yanımda yerini al."

Dax bana bakmak için döndüğünde kana susamış gözleri alev alev yanıyordu ve onun bir daha tereddüt etmeyeceğini biliyordum. Beni önceden sürü arkadaşım olan biriyle çarpışmaktan alıkoyan duygulardan kurtulmak zorundaydım. Hemen. Yoksa ölecektim.

"Geri çekil, pofuduk!" Connor hızla kapıdan girerek kendini benim ile Dax'in arasına atıp kılıçlarını salladı. "Partiyi böldüğüm için özür dilerim ama bizim için ayrılma zamanı geldi. Kötü ev sahipleri olduğunuzdan değil."

Dax ileri atıldı. Connor kılıçlarını sallayarak kurdun omzunu sıyırdı. Dax tekrar saldırdı ama Connor onun hızına yetişti ve Dax'in yan tarafına iki yara daha açtı. Connor çevresinde dönüp hançerlerini baş döndürücü bir hızla savururken devasa kurt dişlerini gıcırdatıyor, öfkeyle havlıyordu.

Fey ve Cosette de hırlayarak bize yaklaştılar.

"Hayır!" diye bağıran Emile, Monroe'yu gösteriyordu. "Kızı boş verin. Bizim istediğimiz bu adam. Dax geri çekil. Diğerlerinin gitmesine izin verin. Bunun bir önemi yok. Çünkü kaçacakları bir yer yok."

Bakışlarını tekrar Monroe'ya çevirdi. "İlgilenmemiz gereken daha önemli işlerimiz var. Kişisel meseleler."

Dax yavaş yavaş gerileyip bizden uzaklaşırken hâlâ hırlıyordu. Fey ile Cosette, Ren'in yanında yer alarak Monroe'nun olası tüm kaçış yollarını kapattılar.

Dört kurt etrafını sararken Monroe sakince, "Connor," diye seslendi. "Calla'yı al ve kaç."

Connor çılgına dönmüş gözlerini Monroe'ya dikti. "Hayır."

"Hemen, Connor." Monroe gözlerini Ren'den ayırmıyordu. "Bu bir emirdir."

"Yapmayacağım." Connor'ın sesi titriyordu. "Buna değmez. Olamaz."

"Olur," dedi Monroe usulca. "Bunun bir olasılık olduğunu biliyordun. Şimdi kızı buradan çıkar. Ve sakın benim için gelmeye kalkma."

Çok şaşırmıştım, insan biçimini aldım. "Hayır!"

Emile gülmeye başladı. Ren, babası ile Arayıcı arasında çömelmişti ve Monroe'nun kılıçlarını indirmesini seyrederken kömür karası gözleri yanıyordu.

"Oğlana zarar vermem,"dedi Monroe. "Bunu biliyorsun."

"Tahmin ettim," diyen Emile'in gözleri hırlayan genç kurtların üzerinde gezindi. "Kaçmasına engel olun. Ren'in annesinin öcünü alma zamanı geldi."

"Ren, yapma! O yalan söylüyor. Hepsi yalan!" diye haykırdım. "Bizimle gel!"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"O artık bizden biri değil," diye tısladı Emile. "Sana nasıl davrandığını düşün, sırtını nasıl hepimize döndüğünü. Havayı kokla, evlat. Kız, Arayıcılar gibi kokuyor. Bir hain ve bir sürtük gibi."

Öfkeyle bana bakınca gözlerindeki ateşin canlılığıyla geriledim. "Endişelenme, güzel kız. Sıra sana da gelecek. Hem de düşündüğünden daha yakın bir zamanda."

Connor kolumu kavrayıp beni hızla çekince yana savruldum. Beni koruma olmayan kapıya doğru çekiştirdi.

"Onu bırakamayız!" diye bağırdım.

"Bırakmak zorundayız." Kendimi kurtarmaya çabalarken Connor bana doğru sendeledi ama hemen dengesini bularak kollarını etrafımda kenetledi.

"Mücadele etmeme izin ver!" Geri dönmek için umutsuzca çabalıyordum ama bir yandan da beni sürükleyen Arayıcı'yı yaralamak istemiyordum.

"Hayır!" Connor'ın yüzü taş gibiydi. "Onu duydun. Gidiyoruz. Üzerime kurt olarak gelirsen yemin ederim seni mıhlarım!"

"Lütfen." Ren'in dişlerinin ışıltısını görünce gözlerim yandı ve Monroe kılıçlarını düşürdüğü zaman nefesim kesildi.

Connor yine beni tutmaya çalışınca eğilerek, "Ne yapıyor?" diye inledim.

"Bu artık onun savaşı," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Bizim değil."

Kılıçlar önünde yere düşünce, Ren geriye doğru sıçradı. Sırtındaki tüyler hâlâ kalkık olmasına rağmen hırlaması kaybolmuştu.

"Dinle beni, Ren," diyen Monroe, Ren'in göz seviyesine inmek için çömelirken, ürkütücü bir yavaşlıkla üzerine giden diğer iki kurda bakmadı. "Hâlâ bir seçeneğin var. Benimle gel ve kim olduğunu öğren. Tüm bunları arkanda bırak."

BELONGS TO KADLIS TEAM

Ren'in kısa ve sert havlaması, şaşkın bir iniltiye dönüştü. Düşmanlarının beklenmedik bir şekilde teslim olmasından yılmayan diğer üç kurt, Arayıcı'ya sessizce yaklaşmaya devam etti.

Connor kolunu doladığı boynumu acı veren bir kıskaca almıştı.

"Bunu seyredemeyiz," diye parladı ve beni yavaş yavaş odadan dışarı sürükledi.

"Ren, lütfen!" diye bağırdım. "Sakın onları seçme! Beni seç!"

Ren, sesimdeki çaresizliği duyunca döndü ve Connor'ın beni kapıdan dışarı sürüklemesini seyretti. Biçim değiştirerek, büyük bir şaşkınlıkla Monroe'nun uzattığı ellerine baktı ve ona bir adım attı.

"Sen kimsin?"

Monroe'nun sesi titriyordu. "Ben..."

"Yeter! Sen bir aptalsın, evlat," diye Ren'e hırladı Emile, sonra da Monroe'ya gülümsedi. "Tıpkı baban gibi."

Ardından havaya sıçrayarak kalın tüylü, iri dişli ve pençeli kurt biçimini aldı. Etrafımda döndürülmeden bir saniye önce, onun Monroe'nun üzerine atladığını ve çenesini savunmasız adamın boğazına kenetlendiğini gördüm. Connor hızlı adımlarla beni koridor boyunca sürükledi.

Ren ile Monroe'nun birlikte fırlayıp bize katılacağını umarak omzumun üzerinden geriye baktım. Ancak duyduğum tek şey ardımızdaki boşlukta yankılanan hırlama ve kükreme sesleriydi.

YİRMİ ÜÇ

Geri dönemeyeceğiz. Bu bir tuzaktı. Gördüklerimden ve öğrendiklerimden çökmüş bir halde ağlaya ağlaya koştum. Bu başından beri bir oyundu. Gardiyanlar ve Bekçiler şimdi Eden'ın giriş katında toplaşacak ve kaçmamızı engelleyeceklerdi. Hâlâ Connor'la el ele koşuyor olsam da sanki çimento çamurunun içinde ilerliyormuşum gibi adımlarım gittikçe ağırlaşıyordu.

İlerideki odadan gelen bağırma seslerini duydum.

Connor kapıyı hızla açarak beni Meclis'in içine itti. Karşılaştığımız tabloyu görünce kaçmaya dair tutunduğum tüm umutlar yok oldu. Gardiyanlar, girişten doğu tarafındaki hücreye doğru ikişerli üçerli akın ediyordu. Ethan podyumun üzerinde durmuş ok atıyordu. Elinden geldiğince hızlı atıyor, okların ucundaki simyacı bileşimi döne döne giderek kan dolaşımlarını felce uğratarak onları yavaşlatıyordu. Kurtlar ayaklarının üzerinde sallanıyor, burunlarını sallıyor ve en sonunda da taş zeminin üzerine yuvarlanıyorlardı. Üzerine bir sürü ok isabet eden kurtlar kapının önünde üst üste yığılarak, yolu daraltmış ve bize ulaşabilecekleri yavaşlatmıştı. Sürü arkadaşlarım kargaşanın içerisindeydi ve Ethan'ı atlatan Gardiyanlar'la birebir ilgileniyorlardı.

Connor küfrederek beni sahneye sürükledi.

"Pek, iyi görünmüyor, dostum," dedi Ethan sıktığı dişlerinin arasından, sonra da okuyla bir kez daha nişan aldı. "Cephanem bitmek üzere."

BELONGS TO KARTOS TEAM

"Beş dakikadan daha kısa bir süre içinde etrafımızı sararlar," diyen Connor gözlerini salonda gezdirdi.

"Monroe nerede?" diye sordu Ethan.

"Onu kaybettik," dedi Connor usulca. Bunu sesli söyleyince damarlarım dondu.

"İyi, bu da tuz biber oldu." Ethan kederle gülümsedi. "Son olarak hiçbir şey söyledi mi?"

"Calla," dedi Connor, "eğer onları üzerimize çekersek sen ve diğerleri merdivenlerden çıkabilir misiniz?"

Koridoru kapatan ceset yığınının üzerinden geçen düşman kurtların, Meclis'e girdiklerinde hırlayarak itişip kakışmalarını izledim.

"Başarsak bile birinci kata kadar bekleyen elliden fazla Gardiyan olduğunu sanıyorum. Geri çekilemeyiz."

Connor başını iki yana sallayarak kuzey tarafındaki hücre bloğunun kapısına baktı. Bakışlarını takip ederken, Monroe'nun hâlâ hayatta olma ve kaçma şansının olup olmadığını merak ediyordum.

Sağır edici bir çatırtı ve kör edici bir ışık patlaması beni yere yatırdı. Sanki arkamızdaki taşların üzerine yıldırım düşmüş gibi kulaklarım çınlıyordu. Salon elektrik çarpması gibi bir sesle çatırdadı ve havaya ozon kokusu yayıldı. Ethan arkamdan homurdanarak okuyla, bizi yere seren şeye doğru nişan aldı.

Adne hızla parlak kapıdan çıkıp ellerini ona uzatınca, "Buna inanmıyorum," diye homurdandı Connor.

"İnan." Kız sırıtarak Connor'ın yukarı çıkmasına yardım etti. Meclis'in içine akın eden Gardiyanlar'ı görünce gülümsemesi kayboldu.

"Eden'ın içine bir iç kapı," diyen Ethan nefesini tutmuş, kapıya bakıyordu. "Bunu yaptın. Gerçekten yaptın."

"Tebriklerinizi daha sonra memnuniyetle kabul ederim," dedi Adne. "Şimdi gitmemiz gerekiyor."

"Sürüm," dedi apar topar ayağa kalkarken.

"Bana bırak," dedi Ethan. Sahneden atladı ve yayını arkasına iterek kılıçlarını çekti. Arbedenin içinde kendine yol açarken bağırıyordu.

"Gösteri bitti, çocuklar! Buradan çıkış biletimizi aldık!"

Mason'ın kulakları ileri geri hareket ediyordu, sahnenin üzerindeki ışık saçan kapıyı görünce uzun ve neşe dolu bir şekilde uludu. Nev döndü ve podyuma doğru koştu. Bryn diğer kurdun boğazını bıraktı ve bize doğru koştu. Sabine güney tarafındaki duvara sıkışmış, aynı anda üç kurtla birden mücadele ediyordu.

"Sıkı dur, Sabine!" diye bağırdı Ethan. "Geliyorum."

"Calla, Gardiyanlar'ı Adne'den uzak tut!" diye emir verdi Connor.

Connor, geri çekilen sürü arkadaşlarımı takip etmeye kalkışan Gardiyanlar'a karşı mücadele eden Ethan'ın yardımına koştu. Biçim değiştirdim ve Connor'ı geçmeyi başaranı parçaladım.

Ethan, Sabine'ye ulaşmış ve meydan okuyan kılıç darbeleriyle iki kurdu savuşturmuştu.

Sabine üçüncü kurdu alaşağı edince, "Koş!" diye bağırdı Ethan. "Hemen arkandayım."

Sabine fırlayarak onu geçti ve hızla podyuma koştu. Ethan, Gardiyanlar'dan birini atlattı ama diğeri çenesini koluna kenetledi. Ethan küfrederek kurtulmaya çabaladı. Kurt dişlerini daha derine gömdü, bırakmaya hiç niyeti yoktu. Ethan serbest olan elindeki kılıcı attı ve hançerine uzandı. Keskin bıçağı gözüne soktuğu zaman kurt hâlâ ona yapışmış bir haldeydi. Gardiyan en sonunda yere düştü ama podyuma sendeleyerek koşan Ethan'ın yarasından oluk gibi kan akıyordu.

"Seni koruyorum, dostum," diyen Connor kurdun birini kesip diğerinin suratına yumruk atınca ikisi de yere devrildi.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Buraya!" diye bağıran Adne onlara el sallıyordu. "Kapıdan içeri girin! Onlar peşinizden gelemeden karşı kapıyı kapatmak zorundayım."

Mason, Nev ve Bryn ışıklarla bezenmiş kapıdan içeri girdiler. Sabine benim yanımda bekliyordu. Ethan sahneye tırmandığında biçim değiştirdi ve kollarını adamın beline sararak kapıdan geçmesine yardım etti.

"Git, Calla," diyen Adne gözlerini bir kez daha salonda gezdirdi. "Connor, babam nerede?"

"Git, Calla." Connor onun sözlerini tekrarlayarak beni ışıldayan kapıya doğru itti.

Işığın içinden geçerken omzumun üzerinden geriye bakıp, Connor'ın Adne'yi kendine çekerek kulağına fısıldayışını seyrettim. Connor kızın kollarına aldı ve onu kargaşanın içinden çıkarıp kapıya taşıdı.

Ayak tırnaklarım çakılları eşeledi. Şafak sökmeden önceki serin havayı içime çektim. Havada özgürlük tadı vardı ama bu huzur duygusu kısa sürdü ve geriye sevindirici olduğu kadar üzücü bir duygu bıraktı.

Arkamdan Adne'nin hıçkırıklara boğulduğunu ve Connor'ın mırıldandığını duyabiliyordum. "Kapıyı kapatmak zorundasın, Adne. Lütfen."

Adne'nin çığlığını duydum. Kapıya doğru dönünce, kendimi yeni bir mücadelenin içinde buluverdim. İki Gardiyan kapıya doğru atlamıştı. İlki Adne'nin üzerindeydi ve kız, altında kıvranırken dişlerini yüzüne doğru şaklatıyordu, ikincisiyse Connor'la boğuşmaya başlamıştı.

Adne'ye doğru güçlükle ilerlerken gözümün kenarından bulanık şekillerin hızla koştuğunu fark ettim. Connor kılıçlarını kaldırdığında, Nev ve Mason onunla boğuşan kurdu yere devirdi. Sürü arkadaşlarım düşman kurdu parçalara ayırırken, yere tüyler saçılıyor ve kan yağıyordu.

BELONGS TO KARLOS TEAM

Dişlerimi diğer kurdun yan tarafına geçirerek, onu Adne'nin üzerinden çekmeye çalıştım. Kurt hırlayarak başını döndürüp durdu, acıyla uludu ve sarsıldı, sonra da birden düşüverdi. Adne homurdanarak kurdun cansız bedenini üzerinden itti ve Gardiyan'ı deştiği kanla kaplanmış hançerini çıkardı. Bir an bile tereddüt etmeden hâlâ açık olan kapıya doğru koştu ve bir başka kurt kapıdan içeri atlarken başını eğdi.

Adne kapının karşısında hançerlerini sallıyordu. Yeni bir saldırgana hücum ettiğimde, metaller karanlığın içinde kıvılcım saçarak parlıyordu. Yere yığıldık. Çakıllı yol boyunca savrulduk, kalın tüylerime rağmen küçük taşlar tenime batıyordu. Durduğumuz zaman diğer kurt uzaklaşmaya çalışsa da boynunu hedef alarak ileri doğru atıldım ama kurt beni atlatmaya çalışınca, ön ayağının üst kısmını dişledim. Ethan'ın yayının sesini takiben üç tane okun fırlama sesini duydum. Diğer kurdun havlaması iniltiye dönüştü ve yere yığıldı.

Hırlamalar ve bağrışmalar azaldı ve yerini Arayıcılar'ın soluklanma sesleri aldı. Hızla nefes alıp vermemiz soğuk havada incecik bir bulut oluşturmuştu.

"Neredeyiz?" diye sordu Ethan en sonunda.

Yerde yarı uzanmış vaziyette dirseğine yaslanmış, yaralı kolunu göğsünün üzerine koymuştu. Sabine onun yanına çömelerek parçalanmış kolunu inceledi. Bryn, Mason ve Nev hâlâ kurt biçiminde birbirlerinden ayrılmadan diğerlerinden uzakta duruyorlardı.

Ethan'a cevap vermeyen Adne, Connor'ın ayaklarının dibine yığıldı. Connor etrafımıza bakınırken, bir elini kızın başına koyarak saçlarını okşadı.

"Görünüşe göre kulübün yanındaki binanın çatısındayız."

"Çatıda mı?" diye sordu Ethan. "Bu doğru mu, Adne?"

Kız cevap vermedi.

"Adne," diye tekrarladı Ethan. "Neredeyiz?"

"Onu rahat bırak," diye homurdandı Connor.

"Terslik çıkarmaya çalışmıyorum," diye karşılık verdi Ethan. "Ama henüz tam olarak tehlikeden kurtulmuş değiliz. Denver'a dönmemiz gerekiyor."

Adne yavaşça doğruldu ve dengesini bulmaya çalışarak ayağa kalktı. Connor ona doğru uzanınca geri çekildi.

"O haklı ve evet, yan binanın çatısındayız. Eve bir kapı açacağım. Bana yalnızca bir dakika verin."

Sendeleyerek bizden uzaklaştı ve yüzünü sildi.

Yerde otururken insan biçimini aldım ve dizlerimi göğsüme çektim. Bir yanım sürü arkadaşlarımın yanına gitmemi ve iyi olduklarından emin olmamı söylüyordu. Muhtemelen ilk defa kapıdan geçme deneyimi onlar için bir şok olmuştu ve bunun üzerine bir de kaçışımızın stresi eklenmişti. Ancak aklım kuzey hücre bloğunda yaşananlarla meşgulken bir türlü hareket edip onlara katılamıyordum. Gözlerimi kapadım, bedenim sadece kederin değil, büyük bir ikilem dalgasının içinde yüzüyordu.

Tıpkı baban gibi.

Emile'in söylediği şeye bir anlam veremiyordum. Bu sözleri söylerken, Monroe'ya gülümseme şekli tüylerimi diken diken ediyordu. Neden kendi kendine bir aptal diyecekti ki? Beni hâlâ seven Ren'den, bana zarar vermesini isteyebileceğini düşününce?..

Ren'i bir daha asla görmeme olasılığının ne kadar kuvvetli olduğunu fark edince bedenim acıyla sarsıldı. Görsem bile düşmanı olarak karşısında olacaktım...

"Calla?" Gözlerimi açınca Sabine'nin önümde çömeldiğini gördüm. Artık insan biçiminde olan Bryn, Mason ve Nev de onun hemen arkasında duruyorlardı.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Evet?" dedim.

Sabine yutkundu, gözleri parlıyordu. "Çarpışmayla o kadar meşguldüm ki diğerlerinin seninle gelip gelmediğini göremedim. Ama artık buradayız ve diğerleri burada değil..."

Göğsüme bastıran ağırlık nefes almamı güçleştirdi.

"Onlar öldü, değil mi?" diyen Sabine boğulur gibi konuşuyordu.

Cevap veremedim, boğazım kurumuştu. Gözlerimi Sabine'nin kederle kaplanmış yüzüne diktim. Gerçeği paylaşmak istemiyordum çünkü bu, Sabine'nin olduğuna inandığı şeyden daha acı vericiydi.

"Hepsi mi?" diye fısıldayan Bryn'in yüzü de üzüntüye boğulmuştu. "Ren bile mi?"

"Hayır," diye fısıldadım.

Connor usulca arkama sokuldu. Bir elini omzuma koydu.

"Onları gördün mü?" diye sordu Mason. "Hâlâ içerideler mi? Yaşıyorlar mı?"

Sabine'nin üzgün ifadesi gitmiş ve suratı asılmıştı. "Onları geride bırakmamıza izin verdin, öyle mi?"

Ethan sallanarak doğruldu ve gerilimi gittikçe artan grubumuza katıldı. "Sorun nedir?"

Sabine hâlâ beni öfkeyle süzüyordu. "Bunu nasıl yapabildin?"

"Bu konuda Calla'nın başka seçeneği yoktu," dedi Connor.

"Tabii ki vardı," diye parladı Sabine.

Korkaklığım yüzünden hayal kırıklığına uğrayan Bryn'in bile yüzü düşmüştü.

Artık hiçbirine bakamıyordum, bu yüzden yaşların kavurduğu gözlerimi yere diktim.

Connor benim yerime, "Onları geride bırakmadık," diye cevap verdi. "Sürünüzün geri kalanını bulduğunda Calla'yla birlikteydim."

BELONGS TO KARLIS TEAM

"O zaman neden burada değiller?" Sabine'nin gözleri kısıldı.

"Orada kaldılar, Sabine," diye usulca konuşan Neville, Connor'ın hüzünlü bakışlarından durumu kavramıştı. "Onlar Bekçiler'le kaldılar."

"Hayır," dedi Bryn.

"Bu imkânsız," dedi Sabine tıslar gibi. "Cosette asla onlarla birlikte olmaz!"

"Bu doğru," dedi Connor. "Onlar Calla'ya saldırdı."

"Neden Calla'ya saldırsınlar ki?" diye sordu Mason.

"Emile," dedim. "Emirleri Emile'den alıyorlardı."

"Peki ya Ren?" diye soran Bryn'in sesi titriyordu. "O da mı kaldı?"

"Evet." *Ona yaptıklarım yüzünden kaldı.*

"Lanet olsun." Nev başını iki yana doğru sallayarak uzaklaştı. Mason onu takip etmeden önce hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı.

Sabine usulca ağlıyordu. "Ah, Cosette."

Ethan boğazını temizledi. "Bak, Cosette orada kaldıysa bunun tek nedeni korkmasıdır."

"Ayrılmaktan, benim yokluğumda başına geleceklerden daha çok mu korktu?" Boğulur gibi konuşuyordu. "Artık onu Efron'a karşı koruyamam. Lanet olası biliyor, başına gelecekleri ve..."

"Tanıdığı düşmanı tanımadığı dosta tercih etmiş," dedi Connor. "Bazen böyle olur."

Sabine başını iki yana sallayarak hıçkırdı.

"Birbirinize yakın mıydınız?" diye usulca sordu Ethan.

"Ben... onu her zaman kardeşim gibi gördüm," dedi Sabine. "Ben sadece... anlamıyorum."

"Calla." Bryn elimi tuttu. "Ren konusunda... sen..."

Elimi havaya kaldırdım. "Yapamam, Bryn. Lütfen."

Suçluluk. Utanç. Pişmanlık. Tüm bu duyguların oluşturduğu çığ sanki üzerime düşmüştü. Neler olduğunu açıklama düşüncesine bile katlanamıyordum.

"Tamam," diyerek ayağa kalktı, yüzü asılmıştı. "Seni yalnız bırakayım."

Mason ve Nev'in ardından gitti.

"Ethan, bize bir dakika izin verebilir misin?" diye soran Connor yanıma çömeldi.

"Tabii ki," dedi Ethan. Ayağa kalkmış ve yavaş yavaş bizden uzaklaşan Sabine'yi izliyordu. Ancak Sabine, Bryn'in aksine, diğer kurtları takip etmek yerine yalnız başına çatının kenarına doğru yürüdü. Ethan aralarında belirli bir mesafe bırakarak peşinden gitti.

Connor dikkatle beni izliyordu. "Monroe bana Ren ve senin oldukça yakın olduğunuzu söyledi."

Boğazımdaki yumru acı veriyordu ama başımı sallamayı başardım. Daha beteri nasıl olabilirdi ki? Bu konuda daha fazla soruya katlanabileceğimi sanmıyordum.

"Emile'in ne söylediğini duydun," diye kısık bir ses tonuyla devam etti Connor. "Şeyden hemen önce... yani..." Sözlerini tamamlayamadı ve gözlerini kaçırdı. Üzüntüsünü bastırmaya çalışıyordu.

"Evet," dedim uyuşmuş bir halde, bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum.

Connor tekrar konuşmadan önce birkaç kez boğazını temizledi. "Ben Adne'yle konuşmadan senden hiçbir şey söylememeni istiyorum."

Neyi söylemememi? Artık Ren yoktu. Monroe da. Sürünün yarısı Bekçiler'e katılmıştı. Kurtardıklarımız ise kayıplarımızın benim hatam olduğunu düşünüyordu. Ama bu durumu değiştirmek için ne yapabilirdim ki? Sonuçta hepsi doğruydu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"İnsanlar biliyor," dedi usulca. "Bilmeseler bile konuşurlar. Monroe'nun Corrine'i sevdiği bir sır değil. Ama hiç kimse çocuğu bilmiyor."

Çocuk...

Gerçekle yüzleşince kalbimin binlerce parçaya bölüneceğini sandım. Monroe'nun Ren hakkındaki bitmek tükenmek bilmeyen soruları. Kendini inanılmaz bir tehlikeye atması, tüm bunlar Ren'i kurtarmak içindi. Saldırmak üzere olan kurdun önünde silahını yere indirmesi...

Ren'in Emile'e nasıl hiç benzemezken, Monroe'ya benzemesi... Bu nedenle Rehber bana hep tanıdık gelmişti. Koyu kahverengi saçları, sert yüz hatları...

Oğlana zarar vermem. Bunu biliyorsun.

Monroe, Ren'in babasıydı. Corrine, Monroe'dan kendisini öldürmesini istemişti çünkü ona bir çocuk doğurması emredilmişti. Bir ayaklanmayı planlarken birlikte geçirdikleri aylarda Monroe'ya âşık olmuştu... ve o süreçte Bekçiler hamile kalmaması için onu büyüleriyle kısırlaştırmamıştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldarken gözyaşlarımın oluk gibi aktığını fark ettim. "Ren."

Monroe'nun oğluydu –Emile'in değil– ve yine de bir Gardiyan'dı. *Annenin nitelikleri her zaman daha baskın görünür ve çocuğun doğasını belirler.*

"Artık onun için hiçbir şey yapamayız," dedi Connor. "Aksinin olmasını dilerdim. Ancak Monroe gerçeği, Adne'nin öğrenmesini istedi. Başaramadığı koşulda bile böyle olmasını istedi. Ona söyleyeceğim ama şimdi zamanı değil."

Acı verse de boğazımdaki yumruyu yutkundum. "Ama... nasıl? Peki ya Adne'nin annesi?"

"O benden önceydi." Connor'ın sesi kısık çıkıyordu. "Ama olanları duydum. Antlaşmadan sonra, Arayıcılar tuzağa düşürülüp Corrine öldüğü zaman her şey kötüye gitmiş. Hem de çok kötüye. Monroe herkesten daha beter bir durumdaymış. Uçurumun kıyısında olduğu söyleniliyordu. Sanırım kendini içkiye vermişti. Görevlerini ihmal ediyor ve dikkatsiz davranıyordu. Kendini öldürtmeye çalışıyordu."

"Nasıl değişti?" diye sordum. Monroe'nun kendini nasıl suçladığını hayal etmek çok kolaydı.

"Vail felaketinden sonra, o kadar çok kayıplar oldu ki bütün bölgelerdeki sorumluluklar değiştirildi," dedi. "Diana –Adne'nin annesi– Haldis'e atanan yeni bir Ateşçi'ydi. Monroe'yla arkadaş oldu ve Monroe'ya yalnızca o ulaşarak onu kendinden kurtardı."

"Diana'yı tanıyor muydun?" Adne'nin kızıl-kahverengi saçlarından ve parlak kehribar rengi gözlerinden yola çıkarak kadını hayal etmeye çalışıyordum. Zihnimde, onun Monroe'yla birlikte gülerek kılıç sallayışı canlandı.

Connor başını iki yana doğru salladı. "Ben onun yerine geldim," diyen Connor gözlerini benden uzaklaştırarak Adne'ye baktı. Adne başını öne eğmiş çatının kenarında duruyordu. "Monroe'nun Diana'ya Ren'den bahsedip etmediğini sanırım asla bilmeyeceğiz." Sonra gözlerini tekrar bana çevirdi. "Bunu bir sır olarak saklayabilir misin?"

Başımı salladım, ardı arkası kesilmeyen açıklama tufanında savruluyordum ve öğrendiğim her yeni sır dünyamı altüst ediyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandı. Ayağa kalkışını seyrederken hiç karşılaşmadığı ve büyük bir ihtimalle de onu öldürmek dışında, bir daha asla karşılaşmayacağı bir ağabeyinin olduğunu Adne'ye nasıl söyleyeceğini merak ediyordum.

Connor uzaklaşırken, Ethan ile Sabine'nin sesleri dikkatimi çekti.

Ethan, Sabine'nin uzattığı kolundan kaçıyordu. "Hayır dedim."

BELONGS TO KARTOS TEAM

"Bebek gibi davranmaktan vazgeç," dedi Sabine ve kolundan yere kan damladığını gördüm.

"Kanını içmeyeceğim." Geri çekilmeye çalıştı ama yaralı koluna hiçbir ağırlık veremediği için sendeledi.

"Kendi kendine iyileşmesini bekleyerek ne kadar acı çekeceğini düşün," dedi Sabine. "Sonsuza dek sürebilir. Bu seni hemen iyileştirecek, üstelik hiç yara izin olmayacak."

"İzler umurumda değil," diye homurdandı.

"Umursamadığından eminim, sert çocuk." Sabine gülüyordu. "Ancak maçoluğunun, kolunun bir ay boyunca askıda kalacak olmasına bir faydası olmaz. Gerçekten bu şekilde mücadele edebileceğini sanıyor musun?"

"Ama ben..." Ethan'ın dili dolanıyordu.

"Ayrıca omzundaki o yaranın hâlâ kanadığını biliyorum," dedi Sabine. "Neden yardım etmeme izin vermiyorsun?"

"Beni yalnız bırak," dedi huysuz bir çocuk gibi ve yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Peki," dedi Sabine. "Sonra."

Sabine, Ethan'ın arkasına süzüldü ve bir kolunu adamın göğsüne koyarak onu kendine doğru bastırdı.

"Hey!" diye bağıran Ethan panik olmuştu. Sabine kanayan kolunu ağzına bastırınca sonraki sözlerini söyleyemedi.

Ethan kendini kurtarmaya çalışıyordu ancak Gardiyan gücünü sonuna kadar kullanan Sabine, onu zapt etmekte pek zorlanmadı. Kolunu adamın dudaklarına yapıştırdığında, kanı Ethan'ın çenesinden aşağı süzülüyordu. Ethan bir kez daha çabaladıktan sonra yutkunmak zorunda kaldı. Yüzünden korku ve merak karışımı bir ifadenin gelip geçmesini seyrediyordum.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Gözümün önünde gerçekleşen sahne o kadar tanıdıktı ki titrememe neden oldu. Bu, Shay'i kanımı içmeye zorladığım günün puslu bir yansımasını seyretmek gibiydi. Shay'in gözlerini dolduran aynı şaşkın ifade. Ethan, Sabine'nin bileğini kavradı ve onu ağzına doğru çekti. Gözlerini kapadı ve coşkuyla titreyerek içti.

Olan biteni sessizce seyreden Connor, Ethan'ın parçalanmış kolunun gözlerinin önünde hızla iyileştiğini görünce keskin bir sesle haykırdı. Yırtılmış kaslar yeniden oluşmuş, derisi kapanmış ve hiç iz kalmamıştı. Ethan'ın gözleri hâlâ kapalıydı. Sabine'nin kanından aldığı gücün etkisiyle kendinden geçmişti.

Yara tamamen iyileşince Sabine, Ethan'ı omzundan tutarak kolunu ağzından çekti.

"Yavaş ol bakalım, kaplan," diye mırıldandı. "Yoksa beni bayıltırsın."

Sabine'nin sesi Ethan'ı yeniden çatıya, soğuk geceye ve ona odaklanmış beş çift göze döndürdü.

Dönerek Sabine'den uzaklaştı, sıçradı, bacakları titriyordu. "Bu..."

Ethan'ın yüzü hortlak gibiydi, geri geri gitti. İfadesi kaş çatmaya dönüştü. "Ben bunu istemedim."

"Rica ederim," diyen Sabine, soğuk rüzgâr çıplak tenine değince ürperdi.

Ethan'ın gözleri hâlâ sert sert baksa da deri ceketini çıkarıp Sabine'ye attı.

"Hayaletlerin yangın çıkışından gelip gelmediklerine bakacağım."

Hayaletler. Bryn inledi. Ona baktığım zaman, Sabine dışında bütün sürünün kurt biçimini aldığını gördüm. Nev ve Mason burunlarını Sabine'ye bastırırken bacakları titriyordu. Sürü arkadaşlarımın nasıl bir işkenceye maruz kaldığını hayal etmek zor değildi çünkü şu anda özgür olmalarına rağmen yüzlerindeki acı onları terk etmemişti.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Hafifçe nefeslenerek zihnimi rahatlatmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Yalnızca Gardiyanlar bizi pusuya düşürmüş olduğu için şanslıydık. Onlarla mücadele edebilmiştik.

Şanslı...

"Her yer temiz," diyen Ethan aramıza döndü. "Kimse arkamızdan gelmiyor. Adne artık kapıyı açmaya hazır mı?"

"Hazır," diyen Adne yalnızlığından sıyrılmıştı. Yüzündeki gözyaşlarının bıraktığı iz hâlâ parlıyordu. "Bizi kimsenin takip etmediğinden emin misin? Daha önce dışarıdaydılar, bu yüzden buradayız."

"Neler oldu?" diye sordu Connor. "Bize nasıl ulaştın?"

"Siz gittikten yirmi dakika sonra kulübün dışındaki sokak birden hareketlendi; arabalar yanaşıyordu, bağrışmalar ve koşuşturmalar duydum," dedi. "Onlarca Gardiyan yan taraftaki kapıdan içeri giriyordu. Yerimin belirlenmiş olmasından korktum, bu yüzden kapıyı kapattım ve bu çatıya bir kapı açtım. Başınızın ciddi anlamda dertte olduğunu fark edinceye kadar bekledim."

"Seni Eden'ın içine kapı açmana iten neydi?" diye sordu Ethan.

"Çatının kenarından kulübü seyrediyordum," dedi. "Gardiyanlar gelmeye devam ediyordu. Sayıları çok fazlaydı ve çok uzun zaman geçmişti. Kapana kısıldığınızı biliyordum. Tehlikeyi göze almaya karar verdim."

"Bunun için teşekkürler," dedi Ethan. "Eğer bunu başaramasaydın, hepimiz köpek yemi olmuştuk."

"Gardiyanlar insan yemez," dedim kaşlarımı çatarak. "İnsanları asla yemeyiz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Sırıtıyordu.

"Kardeşin hapishaneyi anlatırken dinlediğime çok memnunum," diyen Adne bana cılız bir gülümsemeyle baktı. "Kapıyı dokumak için o detayları kullandım."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye soran Sabine, Ethan'ın ceketini vücuduna sımsıkı sardı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Adne bir yeri diğerine bağlamak için sihir yapabiliyor," dedim mümkün olduğunca basit bir açıklama yapmaya çalışarak. "Bu şekilde seyahat ediyorlar."

"Mükemmel." Nev insan biçimini almıştı. "Peki, Bekçiler seni taklit etmiyor mu?"

"Bekçiler kapılar yaratamaz," dedim çabucak. "Bunu daha sonra açıklarım." Arayıcılar'ın bizim oluşumumuzu doğaya karşı bir günah olarak açıkladığını sürü arkadaşlarıma söylemenin şimdi zamanı değildi. Ayrıca kafam karışmıştı. Ethan'ın sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Kimse arkamızdan gelmemişti. Neden? Saklanmıştık ama o kadar da iyi saklanmış sayılmazdık. Bizi avlamak için sokakları hatta çatıların tepesini taramak Bekçiler'in aklına gelmeliydi.

Sinirlerimi yatıştırmak yerine, onlara karşı çıkarak sesimi yükselttim. "Hiç mantıklı değil."

"Ne mantıklı değil?" diye sordu Connor.

"Kaçışımız," dedim. "Çok kolay oldu."

"Çok kolay mı?" dedi Adne tıslar gibi. "Babam öldü!"

İçimi keder kapladı. Başımı kaldırarak Monroe'yu ve Ren'i düşündüm. Bir babanın elinden alınmış oğlunu geri kazanmaya ne kadar yakın olduğunu düşündüm. Bryn'in, Mason'ın, Nev'in ve Sabine'nin kardeşim gibi işkencenin izlerini taşıyıp taşımadıklarını merak ediyordum. Şu anda iyi görünüyorlardı ama hayatlarındaki hiçbir şeyin aynı olmayacağını fark ettikleri zaman hissedecekleri mutsuzluk, özgürlüğün pompaladığı adrenali yalayıp yutacak mıydı? Gerçekten birilerini kurtarmış mıydık? Pişmanlığım huzursuzluğuma ağır basıyor, beni umutsuzluk girdabına sürüklüyordu.

BELONGS TO KARLIS TEAM

Connor elini Adne'nin omzuna bastırdı. "Sakin ol, Adne. Seni üzmek için söylediğini düşünmüyorum. Neden bahsediyorsun, Calla?"

Başımı iki yana salladım, içinde boğulacağım, şüphe ve pişmanlığın olduğu bir çukuru daha da derinleştirmek istemiyordum.

"Hayır," dedi Ethan. "Bize söyle. Bekçiler'i tanıyorsun. Seni rahatsız eden şey ne?"

Sesindeki güç, beni kendime acımaktan çekip çıkardı. Kim olduğumu ya da en azından bir zamanlar kim olduğumu hatırlamaya çalıştım. Bir lider. Bir savaşçı.

"Bu bir tuzaktı," dedim.

"Bu ortada." Ethan başını onaylar gibi salladı, ben konuşurken gözleri kısılmıştı. "Oldukça iyi bir tuzak."

"Ama olabileceği kadar iyi değil," dedim usulca.

"Devam et," dedi.

"Hayaletler," dedim sadece.

Connor, Adne'nin yanından ayrıldı ve bana doğru birkaç adım attı. "Onlara ne olmuş?"

"Neden hiç hayalet yoktu?" Yeni ve hasta edici bir korku midemi bulandırmaya başlasa da sesimdeki soğukkanlılığı korumaya çalıştım.

Kimse cevap vermedi ama hepsinin gözü benim üzerimdeydi.

"Bunu bir düşünün," dedim. "Geleceğimizi biliyorlardı ama biz sadece Gardiyanlar'la savaştık. Hiç Bekçi görmedim ve Bekçiler olmayınca hayaletler de olmaz."

"Nereye varmak istiyorsun?" diye sordu Ethan.

"Bekçiler nerede?" diye yanıt verdim. "Neden tuzağın bir parçası değildiler?"

"Ellerini kirletmek istememişlerdir," diye homurdandı Connor.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Hayır," diyen Ethan'ın yüzünden endişeli bir ifade vardı. "Calla iyi bir noktaya değindi. Eğer kaçmamızı istemiyorlarsa o zaman neden en etkili silahlarını kullanmadılar?"

"Belki binanın içinde değil, etraftadırlar," dedi Adne elinin tersiyle gözyaşlarını silerken. "Bugünden önce hiç iç kapı açmamıştım. Kulübü terk eder etmez, ona doğru koşmamızı bekliyor olabilirler."

"Belki," dedim ama tüylerim hâlâ korkudan diken dikendi. "Ama o zaman nede bizi aramak için aşağıda değillerdi?"

Hiçbiri cevap vermedi.

"Burada bekleyip görmenin bize bir yararı olmaz," dedi Connor. "Adne bir kapı aç. Denver'a geri dönelim."

"Tamam," dedi Adne. "Sadece görevi yerine getirelim. Hiçbir şey olmamış gibi."

Sırtını Connor'a dönerek somurttu. Bu iyiye işaret değildi. Huzursuzluğum bir anda artmıştı. Buradan gitmemiz gerekiyordu ve Adne'nin acısı kaçışımızı yavaşlatıyordu. Yaşına göre çok yetenekli ve zeki olabilirdi ama hâlâ çok gençti ve yaşadıklarımız da bunun göstergesiydi. Connor onu omuzlarından kavrayarak hızla kendine çevirdi. Çenesini avuçlarının içine aldı ve ona doğru eğildi.

"Bugün birini kaybeden sadece sen değilsin, Adne," diye mırıldandı alnını kızın alnına dayayarak. "Babanı ben de seviyorum. Ethan da öyle."

Bu samimiyet anında kendimi davetsiz biri gibi hissederek gözlerimi kaçırdım.

Connor'ın, "Ancak bizi buradan çıkarabilecek tek kişi sensin," dediğini duydum.

Gözümün ucuyla onlara baktım. Adne ondan uzaklaşmış belindeki hançerleri çıkarıyordu.

"Biliyorum," dedi ve dokumaya başladı.

BELONGS TO KARDUS TEAM

Bryn biçim değiştirip yanıma geldi.

"Bu inanılmaz," diye fısıldadı, ışık demetlerinden ortaya çıkan kapıyı seyrederken.

Başımı salladım.

Bryn elimi tuttu. "Senden uzaklaştığım için özür dilerim, Calla. Yaşananlar çok fazla geldi."

"Özür dileme," dedim. "Hepsi benim hatam."

"Hayır, değil," dedi. Sesindeki sert tonlama beni şaşırtmıştı. "Diğerleri orada kalmayı seçtiyse bu aptal oldukları içindir. Bu senin hatan değil."

"Ama Ren..." Öptüğü zaman, beni hâlâ ne kadar çok istediğini hissetmiştim ve kanımın kaynamasından, en azından bir yanımın hâlâ onun için yanıp tutuştuğunu biliyordum. Bu farkındalık beni şaşkına çevirdi ve Ren'le hücrede geçirdiğimiz o korkunç anları tekrar yaşarken nefesim kesildi. Beni incitmekten başka şansı olmadığını düşündüğü zaman gözlerindeki acıyı görebiliyordum.

"Hayır," diyen Bryn'in sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı. "Calla, Vail'i neden terk ettiğini bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Ansel ve ben çok uzun zaman önce tahmin etmiştik. Kalbinin sesini dinlediğin için seni suçlamıyorum."

"Bundan daha fazlası var," dedim.

"Olduğundan eminim," dedi. "Ama öyle olmasaydı bile, bu ayrılmanı yanlış kılmazdı. Ve Ren'in seçimi yüzünden suçlanacak kişi sen değilsin. Hepsi bu. Bu onun seçimi."

Ona baktım, gözlerindeki sevgi içimi sızlatmıştı. Ve merhamet.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Eğer aşk olmasa, hayatta feda etmeye değer ne olur ki?" Hüzünle gülümsedi.

"Ansel gibi konuştun."

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Benzer benzeri çeker," deyince geri çekiliverdim.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim çabucak, bu cümleyi daha önce de duyduğumu ona söylemek istemiyordum. Ren'in bana söylediği sözlerin aynısıydı ve bunu hatırlayınca birbirimiz için ne anlama geldiğimizi yeni fark etmiştim. Bu anı, oldukça ağır yanan bir kor gibi göğsümde için için yanıyordu.

"Onu görmek için sabırsızlanıyorum." Bryn'in cümlesinin ortasında olduğunu fark ettim.

"Efendim?" dedim silkinip kendimi geçmişten kurtararak.

"Ansel," dedi. "Ansel orada, değil mi? Denver'da."

"Evet," dedim. "Ama Bryn, o..." Kendimi tuttum. Bryn orada ona yardım ederse, Ansel belki değişirdi. Zaten korku içinde olan Bryn'i daha fazla korkutmak istemiyordum.

"Seni bekliyor," dediğimde Bryn gülümsüyordu.

Kapı tamamlanınca ona baktım ve kafam karıştı. Bir şey farklıydı. Geldiğimiz odayı göremiyordum. Kapının arkasındaki görüntü puslu ve karanlıktı.

"Gideceğimiz yer burası mı?" diye soran Mason da önümüzde uzanan karanlıktan tedirgin olmuştu.

"Evet," dedi Adne huzursuzca. "Neden karanlık olduğunu bilmiyorum."

"Bu önemli değil," dedi Connor. "Her neyse, başka seçeneğimiz yok, geri dönmek zorundayız. Eğer bir sorun varsa oraya gidince görürüz."

"Oldukça güven verici," dedim. Bryn huzursuzca soluklanarak elini sıkınca söylediğime pişman oldum.

"Ama doğru," diye cevap verdi Connor. "Ethan, sen önden git. Kurtlar, siz de onun arkasından gidin ve her ihtimale karşı tedbirli

olun. Calla, Adne ve ben sizi takip edeceğiz ve hepimiz geçtikten sonra kapıyı kapatacağız."

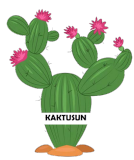
"Tedbirli mi?" Bryn'in kaşları çatıldı.

"Biçim değiştirmenizi istiyor," dedim.

"Zevkle," diyen Nev, bir saniye sonra kurt biçimine geçmişti. Mason ile Bryn de biçim değiştirdi. Üç kurt birbirlerinin etrafında dönüyor, burunlarını birbirlerine sürtüyor ve birbirlerini yalıyordu. Sabine, Ethan'ı seyrediyordu. Diğer Gardiyanlar'a bir bakış attı ama biçim değiştirmedi.

Connor bana hüzünle gülümsedi. "Git hadi, sen oraya aitsin."

Onun gülümsemesine karşılık verirken dişlerim çoktan sivrilmişti. "Sakın beni okşamaya kalkışma."

Hoş geldin, Calla.

Bryn çenemi yalıyordu.

Seni özledik.

Nev ile Mason'da aramıza geldi ve burunlarıyla beni dürttüler.

Tamam mıyız? diye sordum.

Sen söyle, alfa olan sensin.

Nev omzumu hafifçe ısırdı. *Sanırım artık sürümüz bu, elimizden gelenin en iyisini yapalım.*

Kuyruğumu salladım. *Yeterince iyi.*

Artık buradan çıkabilir miyiz? Mason yeri eşeledi.

Connor'a baktım, yüzünde huşu ve merakla karışık bir ifadeyle beni seyrediyordu.

Sabine'nin bakışları üzerimizdeydi ama mesafesini koruyordu ve hâlâ insan şeklindeydi.

Ethan, Sabine'nin bizim yerimize onunla kalmayı tercih etmesine şaşırarak tek kaşını kaldırmış, bakışlarını ona yöneltmişti.

"Görünüşe göre hazırız, Ethan," dedi Connor. "Yolu gösterecek misin? Artık tam bir erkek olduğuna göre."

"Cehenneme git," diye homurdanan Ethan, yan gözle Sabine'ye bakınca kızardı.

Sabine'nin gözleri hâlâ boşluğa bakıyordu ve titreyerek Ethan'ın ceketine sıkı sıkı sarıldı. Üşüdüğü için titrediğini sanmıyordum.

"Neden onu takip etmiyorsun, Sabine?" dedi Connor. "Birbirinizden ayrılmayın."

Sabine başını onaylar gibi sallayarak, kapının içinde gözden kayboldu. Sürü arkadaşlarım koşarak onu takip etti. Bir anlığına duraksayıp gitmelerini seyrettim ve ardından Eden'a giden dar sokağa baktım. Burası her şeyi değiştirmişti. Kardeşimin ruhunu çalmış, Ren'in üzerinde hak iddia etmiş ve Monroe'nun mezarı olmuştu.

Sürüyü takip etmek yerine, insan bedenime döndüm ve Connor'a baktım. "Peki ya..."

Connor başını iki yana salladı. "Geriye bakmak yok."

İlerleyip beni kucaklayınca şaşırdım.

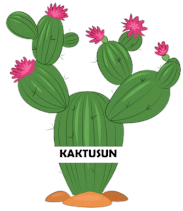
Çenesini başımın üzerine dayayarak, "Bugün hepimiz bir şeyleri kaybettik," diye fısıldadı.

Adne sessizce bizi seyrediyordu, gözlerindeki yaşlar açık kapıdan dalgalanan ışığı yansıtarak parlıyordu.

Başımı onaylarcasına salladım ve tekrar kurt biçimini almadan önce bir süre ona yaslandım, sonra da kapının belirsiz derinliğine atladım.

YİRMİ DÖRT

Yoğun bir sıcaklık beni geri iterek biraz önce çıktığım kapıya doğru fırlattı. Bir anlığına kapının içinde bir sorun olduğunu, iki dünya arasında sıkışıp kaldığımı, unutulduğumu ve kısa bir süre içinde canlı canlı yanacağımı zannettim. Göremiyordum. Havaya yayılmış olan kalın bir duman tabakası, gözlerimi yakıyor ve ciğerlerime doluyordu. Arayıcılar'ı çağırmak için biçim değiştirdim ama dizlerimin üzerine düştüm, öksürerek kör bir halde önümdekine tutundum.

"Calla!" Bir el beni kolumdan kavramış, hızla kenara doğru çekiyordu. Dumanın içinden Ansel'ın yüzünü görebilmiştim.

"Buradan çıkmak zorundasın," diye tıslayarak beni kapıdan uzağa sürükledi.

"Neler oluyor?" dedim dumandan öksürerek. En sonunda çevremdekileri algılayabilmiştim. Araf'ın sade girişine geri dönmüştüm. Duvarları sarmış olan alevler Arayıcılar'ın gizlendikleri yeri yutuyordu.

"Merdiven boşluğunda iki tane daha var!" Ethan'ın haykırışını ayırt ettim.

"Devam edin," diye bağırdı Isaac bir saniye sonra. "Sizi köşeye sıkıştırmalarına izin vermeyin!"

Birkaç adım ötemizde karanlık bir şekil süzülerek gidip gelirken, Ansel beni çekerek yere çömeltti. Bunun bir hayalet olduğunu fark edince korku içime işledi.

"Kıpırdama," dedi Ansel kulağıma fısıldayarak.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kalbim göğüs kafesimi zorluyordu. Shay neredeydi?

Bir çığlık duydum ama bunun bir kadına mı, yoksa erkeğe mi ait olduğunu anlayamadım.

Kapının ışığında Adne ile Connor'ın gölgeleri belirdi.

Connor sıcaklığın etkisiyle geri çekildi ve öksürmeye başladı. "Lanet olası, neler oluyor?"

Hayaletin döndüğünü ve saklandığımız yerden uzaklaşarak onlara doğru süzüldüğünü gördüm. Ansel beni olduğum yerde tutmak için çekiştiriyordu ama onu ittim ve hızla bocalayan ikiliye doğru koştum.

"Koşun!" diye bağırıp onlara çarptım ve onları parlak kapıdan uzağa düşürdüm.

Adne altımda çabalıyordu. "Ah, aman Tanrım. Ne oldu?"

"Bizi buldular," diyen Connor kılıçlarını çekti. "Bekçiler bizi buldu."

"Adne? Connor?" Ethan dumanın içinden çıkageldiğinde, baygın olan Sabine'yi kollarında tutuyordu. Isaac, Ethan'ın yanına geldi. Silahlarını çekmiş olsalar da yüzlerinde karamsar bir ifade vardı.

"Lanet olsun." Connor dumanın içine dikkatle bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum, Sabine'nin baygın haline bakarak.

"Bina yıkılıyor," dedi Ethan elini devasa moloz yığınına doğru sallayarak. "Biz kapıdan çıkarken bu bölümün tavanı tamamen yıkıldı. Sabine başından yaralandı. Çıkış yolu bulmaya çalışırken kurtları kaybettim. Nerede olduklarını bilmiyorum. Yıkıntının altında kalmış olabilirler."

"Geliyor! Ethan geri çekil!" Connor kılıçlarını aşağıda tutuyordu ama hayalet yaklaşırken gözlerinde boş ve umutsuz bir ifade vardı. "Calla, arkamda dur!

"Adne bir kapı aç!" diye haykırdı Ethan. "Bizi buradan çıkar!"

Hayalet artık yalnızca bir adım ötedeydi.

Shay ve sürünün geri kalanı hâlâ ortada görünmüyordu. Moloz yığınının altında mı kalmışlardı? Yoksa yakalanmışlar mıydı? Bu saldırıyı kim düzenlemişti? Bekçiler, Araf'ı nasıl bulmuştu?

"Bunu başaramayacağız." Yüzünü buruşturan Connor, hayalet ile bizim aramızda duruyordu.

"Bazılarımız başaracak," diye mırıldandı Isaac. Connor'ı itti ve birden hayaletin üzerine atıldı.

"Hayır!" diye bağırdı Ethan. Zifirî gölgeler Isaac'in etrafını sarınca hepimiz korkudan donup kaldık.

Isaac hiç ses çıkarmadı. Bekçiler'in yaratığı onu alırken yalnızca vücudu kendiliğinden eğilip bükülüyordu.

"Adne!" Connor bizim ile korkunç görüntünün arasına girdi.

"Kapı açıldı!" diye bağırdı Adne. Döndüğüm zaman arkasında ışıldayan yeni kapıyı gördüm.

"Hadi!" Connor başını hızla kapıya doğru salladı ve Ethan, Sabine'yle birlikte içeri koştu.

"Sen de." Connor, Adne'nin elini tuttu.

"Sen gidinceye kadar bir yere gitmiyorum," dedi Adne.

"Bu, tartışma konusu değil," dedi Connor. "Eğer iki dakika içinde gelmezsek kapıyı kapatacaksın. Anladın mı?"

Kızın gözleri doldu ama başıyla onaylayarak kapının içinde kayboldu.

"Shay!" diye bağırırken, dumanın içine dikkatle bakıyor, ona ya da diğerlerine ait bir işaret görmeye çalışıyordum. "Ansel!"

"Kapıya." Connor bana doğru uzandı ama ok gibi fırlayıp uzaklaştım. "*Onun* için geldiler. Büyük bir olasılıkla da onu çoktan aldılar. Hemen gitmek zorundasın!"

"Onları terk etmeyeceğim!" diye bağırırken ciğerlerimi parçalayan duman yüzünden öksürdüm.

Gri bulutların içinde siyah figürler belirdi. Connor küfrederek bakışlarını benden kapıya çevirdi.

"Orada kaç tane hayalet olduğunu bilmiyorum ama bunu öğrenmek için bekleyemeyiz." Kolumu tutup beni geri çekti.

"Lütfen," diyerek hıçkırdım. "Onları bulmak zorundayım."

Dört tane kurdun silüeti dumanların arasında belirdi, bize doğru hızla koşuyorlardı. Boğulurcasına haykırmam, yerini sevinç çığlığına bıraktı. Shay biçim değiştirir değiştirmez kollarını dolayarak beni sımsıkı sardı. Daha sonra Bryn, Mason ve Nev de onun yanına geldiler, gözlerinde vahşi bir ifade vardı ve yüzleri solgundu.

"Tanrı'ya şükür, iyisin," diye fısıldadı Shay yüzünü saçlarıma bastırarak. "Hayaletleri atlatmak için delirmiş fareler gibi etrafta koşuşturup duruyorduk."

"Ansel nerede?" Bryn haykırdı. "Duman yüzünden, kokusunu algılayamadım... onu bulamadım."

"Nerede olduğunu bilmiyorum." Mideme kramp girdi. Kendi kardeşimi hayaletlerin eline mi bırakmıştım?"

"Şu kapıdan girin!" Connor, Shay'i benden koparark ışıldayan kapıya doğru itti. "Diğer hayaletler bizi bulmadan önce kapıyı kapatmak zorundayız."

"Ama..." diye başlayan Bryn'in gözleri dumanın arasında Ansel'a ait bir iz bulmaya çalışıyordu.

Mason ve Ne, tekrar biçim değiştirdiler ve bir yandan inlerken bir yandan da havayı kokladılar.

"Buraya kadar," dedi Connor tıslar gibi, sonra da Bryn'e uzandı. "Daha fazla beklemek yok."

"Beni ardınızda bırakacağınızı biliyordum." Silas'ın sesi dumanın içinden yükselmişti. "Lanet herif."

Ansel'ın omuzlarında sallanıyordu. Kardeşim, Kâtip'in ağırlığını dengede tutmaya çalışarak sendeledi.

"Ansel!" Vücudunda yaralar olup olmadığına baktım. "Sen iyi misin?"

Gözlerini bana doğru kaldırmadan başını sallamakla yetindi.

"Yaralandın mı?" diye sordu Connor, Silas'a.

"Ortaya çıktıkları zaman merdivenlerden düştüm... Sanırım ayak bileğimi burktum. Geldiği için şanslıyım," diye yanıt veren Silas, başıyla Ansel'ı gösterdi.

"Onu diğer tarafa götür," diyen Connor, Kâtip'e sırtını dönse de, Silas'ın yüzündeki ifadeden rahatladığını fark ettim. "Hepimiz gidiyoruz. Hemen."

Ansel gözlerini yerden ayırmadan başını salladı ve Silas'ı parlak kapıya taşıdı. Bryn hızla arkalarından gitti. Mason ve Nev'le birlikte iki ayağımızın üzerinde kapıya doğru yürürken Shay'in kolu hâlâ omzumdaydı. Ardımızdan bir çatırtıyı takip eden büyük bir patlama sesi geldi. Arkadaşlarımın bedenlerinin, güneşin önünde titreşen gölgeler gibi ışıklı kapının içine düşmesini seyrederken bilincimi yitirdim.

YİRMİ BEŞ

Sırtüstü yatarak donuk gri gökyüzüne bakıyordum. Havada uçuşan kül kırıntıları tenime değince eriyordu.

Eriyor mu?

Derin bir nefes aldım, buz gibi soğuk havanın ciğerlerime dolduğunu hissettim. Kar taneleri düzenli bir şekilde yağmaya devam ediyordu. Bir hışırtı sesi her yanımı sarmıştı. Alevlerin sıcağı ve boğucu duman kaybolmuştu. Döndüm ve çömelir vaziyette doğrularak nerede olduğumu anlamaya çalıştım.

Ufka kadar uzanan ve sonu olmayan bir genişliğe yayılmış, ince uzun sarı sırıklar gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Bu da nesi? Elim donmuş toprağın üzerindeki bir kabuğa sürtündü.

Mısır. Mısır koçanları. Ayaklarıma baktım, altımdaki toprak kışın soğuğuyla sertleşmişti ama kar tabakasının altındaki bereketli toprağın koyu rengini seçebiliyordum. Burası bir tarlaydı.

Hemen yanımda birinin soluklandığını duydum. Adne yan tarafına dönerek yüzünü buruşturdu.

"Iowa'ya hoş geldin."

"Neredeyiz?" diye sordum başımı iki yana sallayarak. Kulaklarım hâlâ çınlıyordu.

"Akademi'nin arazisinin dışındayız," dedi Adne.

Shay inleyerek midesini ovaladı. "Sanırım bir mısır koçanı az kalsın beni deşecekti. Neden Akademi'nin içinde değiliz?"

"Takip edilme riskini göze alamazdım," diyen Adne ayağa kalktı. "Endişe etme, çok uzakta değiliz."

Connor, "Hey!" diye bağırdı.

Mason kurt biçiminde hırlıyordu, Bryn'se kendisinden kaçıp duran Ansel'ı durdurmaya çalışıyordu.

Nev dizlerinin üzerindeydi. Ellerini yerdeki bir şeyin üzerine kenetlemiş, onu toprağa doğru bastırıyordu ve bu şey tüyleri diken diken olmuş Mason'ı saldırmaya hazır bir hale getirmişti. Bir şey değil, biri.

"Bu da ne?" Ethan döndü ve gözlerini ona dikti. Kendinde olmayan Sabine hâlâ kollarındaydı.

"Calla, onların sorunu ne?" diye sordu Connor.

Yakınlaştığımda altın sarısı saçları tanımıştım. *Bu olamaz.*

Nev'in yavaş yavaş ezdiği nefes borusundan hırıltı şeklinde çıkan kelimeleri duyabiliyordum.

"Lüt... lütfen," diye öksürdü Logan. "Ben... ah... ben... size yardım... etmek... için geldim..."

"Nev, dur," diyerek Nev'i kolundan kavradım. "Ne diyor?

"Umrumda değil." Nev kaşlarını çattı. Logan'ın ten rengi maviye dönüyordu.

Bekçi'yi yaralamak isteyen Nev'i suçlamıyordum, uyuşmuş bir halde onlara bakakalmıştım. Logan hâlâ yere çakılmış bir şekilde, ciğerlerindeki hava boşalırken kıvranıyordu. Nev'in yüzü öfkeden altüst olmuştu ve Logan'ın boğazını sıktıkça sıkıyordu.

"Bu da kim?" Connor arkamıza geldi.

"Bir Bekçi," dedim. "Bu, Efron Bane'in oğlu."

"Lanet olası, burada ne arıyor?" Connor inanamayan gözlerini kırpıştırarak Logan'a baktı. "Buraya nasıl geldi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim.

Logan boş bir çabayla Nev'in kollarını itmeye çalışıyordu. Gözlerini Connor'a çevirdi.

"Onları... kurtar..." Logan'ın sesi cırlıyordu. "Tristan... o... ölmedi..."

"Ne?" Connor eğilip Nev'i bir kenara itti. Artık Logan'ın üzerindeki kişi Connor'dı ve çizmesiyle göğsüne bastırarak onu yerde tutuyordu. Logan soluklandı, tükürdü ve elini boğazındaki koyu renkli yaraya götürdü.

Connor onu sarstı. "Biraz önce ne dedin?"

"Bana sığınma hakkı tanıyın." Öksürdü. "Geri gönderirseniz, beni öldürürler."

"Onlar için bunu biz yaparız," diye homurdanan Nev, hâlâ yanı başında çömelmiş bir vaziyetteydi. "Hiçbir yere gitmek zorunda değilsin."

"Neden bir Bekçi'ye sığınma hakkı verelim ki?" diye sordum Logan'a bakarak. Ona hiç güvenmiyordum. Vail'de kötü giden her şeyi o ve babası temsil ediyordu. Onlar suçluydu ve Ren'in...

Bu düşünce dünyamı başıma yıkmıştı. Ren. Onu sonsuza dek kaybetmiştim. Bundan daha kötüsüyse ihanetimin, onu Bekçiler'in dayattığı hayatın dışındakilerden soyutlamasıydı. Gözlerim yaşla doldu ve geriye doğru sendeledim. Dizlerimin üzerine düşüp Logan'ın gözlerini oymaktan ve midemdeki düğümün acısından kurtulmak için onun derisini yüzmekten başka bir şey istemiyordum.

Shay yanımdaydı ve kollarını bana sarmıştı ama teması, yarama tuz basılıyormuş gibi pişmanlığımı pekiştiriyordu.

"Yapma," dedi geri çekilerek.

Ethan boş gözlerle Logan'ı süzüyordu. "Öldür onu."

BELONGS TO KARLOS TEAM

Connor başını sallayarak kılıcını çekti.

Logan gülmeye başlayınca, Adne soluğunu tuttu. "Bu ne ikiyüzlülük! Arayıcılar'ın yüce gönüllü olduklarını sanırdım. Aptallık da var tabii, ama bununla beraber yüce gönüllü."

"Ölmüş bir adam için kesinlikle çok hızlı konuşuyorsun," diyen Connor kılıcını Logan'ın boğazına indirdi.

Logan gerilse de gülümsemeye devam etti. "Benim türümden birini misafir etmemiş olsaydınız tüm umutlarınız çoktan yıkılırdı, öyle değil mi?"

"Neden bahsediyor?" diye sordu Bryn. Kardeşimin yanında olsa bile o da dinliyordu. Ansel hâlâ Bryn'den uzak duruyordu ama Bryn onu takip ederek suskunluğuna rağmen yanında tutmaya çalışıyordu.

"Babamdan," dedi Shay usulca. "Babamdan bahsediyor."

"Senin Seçilmiş Kişi olmanın bir nedeni olduğunu biliyordum," dedi Logan. "Müthiş derecede dikkatlisin."

"Sen Tristan değilsin," diye parladı Ethan.

"Ama onu kurtarmanız için size yardım edebilirim," dedi Logan.

"Ne?" Shay ileri doğru atıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sizinle birlikte saklandığımdan beri söylemeye çalıştığım şeyi," diye cevap verdi. "Ailen yaşıyor."

"Yalan söylüyorsun." Shay'in tuttuğu kılıç titremeye başlamıştı.

"Hayatım buna bağlıyken söylemem," dedi Logan. "Tristan ve Sarah Doran hayattalar. Hâlâ onları kurtarabilirsin."

"Lanet olası bu herif neden bahsediyor?" diye bağıran Nev, Connor'ın yanına gitti. "Öldür şu piçi. Onu görmeye dayanamıyorum."

Mason tüyleri diken diken olmuş bir halde ilerledi.

"Hayır!" Saldırıyı önlemek için araya giren Shay, Logan'a döndü. "Onları kurtarabileceğimizi söylerken ne demek istedin? Neredeler?"

Logan hafifçe gülümsedi. "Bunu öğrenmek istiyorsanız, bana zarar vermeyeceğinize dair güvence isterim."

"Yalan söylüyor," diye tısladı Nev. "Şunu susturun artık. Dilini kesin."

"Dur." Kelimeler ağzımdan dökülmek istemiyordu ama Shay'in bu konuda biraz da olsa haklı olduğunu biliyordum. "Eğer Shay'in ailesi hakkında bir şey biliyorsa en azından bunun ne olduğunu öğrenmek zorundayız."

"Eğer söylemezsen dilini kesmeme ne dersin?" dedi Connor, Ethan ona bir hançer fırlatınca kılıcını kınına soktu.

Logan'ın gülümsemesi kaybolmuştu. "Barbarlar."

"Bunu bir iltifat olarak alıyorum," dedi Connor. "İşbirliği yapacak mısın?"

"Kesin şunu!" Silas aksayarak ilerledi, sıkılmış görünüyordu. "Eğer vereceği bir bilgi varsa resmî bir sorgulama yaparız."

"Sana fikrini sorduğumu sanmıyorum," dedi Connor."

"Kural böyle," dedi Silas. "Eğer uymazsanız Anika öfkelenecektir. Bu, gerçekten Efron Bane'in oğluysa, sadece değerli bir bilgi kaynağı olmakla kalmaz, paha biçilmez bir rehine de olur."

"Sivri zekâ doğru söylüyor," dedi Ethan.

Adne fırladı ve hançerlerinden birini kaldırdı. "Kuralları umursamıyorum! Babam ve Isaac, Bekçiler yüzünden öldü. Onun kanını istiyorum!"

Hançerinin keskin ucu tam Logan'ın yanağına girecekti ki Connor son anda kızın kolunu tutup uzaklaştırdı.

"Bırak beni!" diye haykırdı Adne ağlayarak.

Logan gözleri yuvalarından oynamış bir halde, Adne'nin hançerlerini sallamasını seyretti. "İhtiyacınız olan bilgiye sahip olduğuma

yemin ederim. Üstelik size zarar vermek isteseydim, şimdiye kadar çoktan bir hayaleti çağırmış olmaz mıydım?"

Hiç kimse ona cevap vermedi. Logan'ın söylediği her şeyin mantıklı olmasından nefret ediyordum.

Ayağını çeker çekmez, Logan dirseğinin üzerinde doğrulunca Connor hançerini onun boyun seviyesine indirdi.

"Eğer size bilgi verirsem," diye sordu Logan, "bana İbre'nizi getirir misiniz?"

"Bunun ne kadar değerli olacağına bağlı," diye homurdandı Connor, gözleri Adne'nin çabasına odaklanmıştı. "Adamlarınızın bugün bizden aldıkları çok fazla... Ve bu, sadece bugün yaşananlar."

"Size aranızda bir hain olduğunu söyleyebilirim. İyi niyetimin bir göstergesi olarak onu ele vereceğim." Logan'ın titremesi yerini tüylerimi diken diken eden bir sırıtmaya terk etti.

"Ne haini?" diye sordu Connor, kılıcın kenarını Logan'ın boynunda gezdirdi.

"Sizi nasıl bulduk sanıyorsunuz?" dedi Logan. "Yıllardır peşinizdeyiz. Bugünün sadece şanslı günümüz olduğunu mu sanıyorsunuz?"

"Birisi sizi Denver'daki karakola yönlendirdi," dedi Connor.

"Güvendiğiniz birisi," dedi Logan. "Ölümden döndürdüğünüz birisi."

"Hayır," diye inledi Shay. "Yalan söylüyorsun." Önüme geçerek, henüz korkup korkmayacağımı bilmediğim bir şeye karşı beni korudu. Neden bahsediyordu?

Logan ona gülümsedi. "Gücün olabilir, Scion. Ama kızı bundan sen bile koruyamazsın."

"Seni kalpsiz piç," dedi. "Hemen kes sesini, yoksa ben..."

"Yoksa sen ne yapacaksın?.." dedi Logan. "Gerçeği gizlemek için beni öldürür müsün? Dostlarını korumak için söyleyeceğim şey suç mu?"

"Sen neden bahsediyorsun, Bekçi?" Connor uzanarak hançerini boğazına bastırdı. "Sana olan sabrım tükeniyor."

"Kardeşi," diyen Logan'ın sesi bıçağın baskısından boğulur gibi çıkmıştı. "Calla'nın kardeşi. Babam ve Lumine'le anlaşma yaptı."

"Hayır," diye fısıldadım.

Mason hırlayarak toprağı eşeliyordu.

Logan'ın gözleri üzerimdeydi. "Bu doğru. Sana ihanet etti."

Gözlerim çıldırmış gibi Ansel'ı aradı. Onu, olası bir saldırıdan korumak için çoktan kurt biçimini alıp bize doğru hırlayan Bryn'in arkasına sinmiş bir halde buldum. Mason, Bryn'e doğru koştu ve yanında koruyucu pozisyonu aldı.

Aman Tanrım.

"O sizin için benden daha büyük bir tehlike oluşturuyor," diye tısladı Logan.

Boğazım tıkanmıştı. Connor'a arkamı dönerek hızla Ansel'a koştum. Bryn dişlerini gösterse de Ansel'ı omuzlarından tutup sarstım.

"Ansel, lütfen. Onlara doğruyu söylemek zorundasın. Bunu yapmadığını söyle onlara!"

Logan yalan söylüyor olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı.

Ansel'ın yüzünün rengi solmuştu ve gözlerini bana çevirdi. Bomboş bakıyordu.

"Beni tekrar bir kurt yapacaklarını söylediler."

Bryn acıyla inledi. Mason havlayarak Ansel'ın etrafında dönerken bana bakıyordu.

Geri çekildim, bacaklarım titriyordu. Koşabilmeyi ve bir şekilde bu korkunç gerçekten kaçabilmeyi diledim. Ama gideceğim hiçbir yer yoktu.

Connor başını iki yana salladı. "Bu konuyu Anika'yla birlikte halletsek daha iyi olur."

"Tamam," dedi Ethan. Kollarında tuttuğu Sabine'yi tekrar yerleştirirken, gözleri kısa bir süre benimkilerle buluştu ama sinirli mi yoksa sadece üzgün mü anlayamadım.

Yoğun mısır koçanlarının oluşturduğu labirentin dışından keskin bir ıslık sesi geldi ve diğerleri onu takip etti. Baştan aşağı silahlı olan Ateşçiler ardı sıra tarlanın her tarafından gelerek etrafımızı sardılar.

Sürü arkadaşlarım sırt sırta vermiş Arayıcılar'a karşı hırlıyorlardı.

"Durun!" diye bağırdım ve kendimi kurtlarla yaklaşan savaşçıların arasına attım.

Hâlâ Sabine'yi taşıyor olan Ethan yanıma gelince şaşırmıştım.

"Çekilin." Anika savaşçıların arasından çıktı.

Nev, Bryn ve Mason yavaşça geri çekildiler ve tüyleri hâlâ havada, ne olacağını bekleyerek Arayıcılar'ı seyrettiler. Ansel konuşmadan, görünmez olmak istercesine iki büklüm bir halde arkamızda duruyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Anika. Sabine'yi kollarında tutan Ethan'a bir bakış attı, sonra da tek kaşını kaldırdı. Bu sadece Ethan'ın baygın kıza biraz daha sarılmasına neden oldu.

Anika'nın bakışları etrafta gezinmeye devam ediyordu. Bakışları Shay'i bulup da yaralanmadığını görünce biraz rahatlamış gibi oldu.

Connor'a döndü, sesi bıçak gibiydi. "Programsız bir iniş de ne demek oluyor? Üstelik Gardiyanlar yanınızdayken? Sizi görür görmez saldırmadığımız için şanslısınız."

Connor hiç çekinmedi. "Başka çare yoktu."

"Detaylı bir rapor istiyorum." Dilini şaklattı. "Monroe nerede?"

"Öldü," dedi Adne. "Bekçiler, Denver'a saldırdı."

BELONGS TO KAELIS TEAM

"Nasıl?" Anika soluğunu tuttu. "Ne oldu?"

Connor bana baktı ama ona cevap vermedi.

"Alfanın kardeşi ona ihanet etti," diyen Logan doğrulmaya çalışıyordu. Connor iterek onu tekrar yatırdı.

"Sen kimsin?" Anika ikiliye doğru yürüdü.

"Adım Logan Bane," dedi öfkeyle Connor'a bakarak. "Buraya size yardım önerisinde bulunmaya geldim, tabii daha önce adamınız beni öldürmezse."

"Bane mi?" dedi Anika. "Bir Bekçi mi?"

"Evet, ben bir Bekçiyim," dedi Logan. "Ama babamı ve türümün geri kalanını terk ettim. Oraya ait değilim. Sizden biriyim."

"Mümkün değil," diye homurdandı Connor.

"Teklifimi reddetmek için aptal olmalısınız," diye parladı Logan. "Size Scion'un ailesini veriyorum."

"Tristan ile Sarah'ı mı?" Anika Logan'ın yanına çömeldi. "İyiliğin için doğruyu söylediğini umarım."

"Evet."

"Onu sakın dinleme." Adne kendisini tutmaya çalışan Connor'ı itti. "O bir Bekçi. Anika, babam öldü!"

"Bununla daha sonra ilgilenebilir miyiz?" Silas topallayarak Anika'nın yanına geldi. "Ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyorum."

Anika onun pejmürde kılığına bakarken kaşları çatılmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

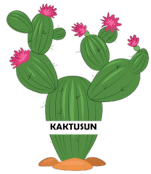
"Denver karakolu deşifre edildi," dedi Silas. "Bu nedenle burada davetsiz misafiriz. Orada arşivlenmiş olan istihbarat bilgilerine bina çökmeden önce ulaşmayı başardıysalar, Akademi'nin nerede olduğunu öğrenmişlerdir."

Anika'nın yüzünün rengi yavaş yavaş soldu. "Hayır."

"Evet," dedi Silas. "Akademi'nin taşınması gerekiyor. Hemen."

YİRMİ ALTI

Arayıcılar bizi hızlı adımlarla yürütüyordu. Logan'ın elleri bağlanmıştı ve onu Akademi'ye götüren dört Ateşçi her hareketini dikkatle izliyordu. Eğer aynısını kardeşime yapmasaydılar, Bekçi'ye karşı uyguladıkları katı tutumdan hoşnut olacaktım.

Logan dudaklarına yapıştırdığı ve gizlemeye çalışmadığı sırıtmayla yürürken, silahlı Ateşçiler'in arasında sendeleyen kardeşimin başı öne eğikti.

"Bunu durdurmak zorundayız," diye Shay'e fısıldadım.

"Biliyorum," dedi. "Akademi'ye döndüğümüz zaman, Anika'yla konuşacağım. Bu arada ona zarar vereceklerini sanmıyorum."

Ona ters ters baktım. "Bunu hak etmiyor. Ne kadar üzüldüğünü gördün. O sadece farkında değil..."

"Biliyorum, Calla." Shay kolumu tuttu, gözleri bana sesimi alçaltmamı söylüyordu. "Biliyorum. Ben senin tarafındayım ama Ansel'ın bir tehdit olmadığına onları ikna edebilmek için önce ne olduğunu anlamak zorundayız."

"Connor, sen bir şey yapamaz mısın?" diye tısladım. "Bu Ansel'ın hatası değil."

"Şimdi değil," dedi Connor. "Bir şey yapabilecek olsam bile bununla ilgilenecek zamanımız yok."

Adne'nin ifadesi taş gibi sertti.

"Adne," diye başladım. "Lütfen..."

"Connor haklı." Bana bakmıyordu. "Zamanımız yok. Bununla ilgilenmek zorundayız."

Mısır tarlalarının üzerinde yükselen devasa yapıyı gösteriyordu. Akademi'nin dışı, içinden daha etkileyiciydi. Karşımızdaki kavisli devasa yapının mermer yüzeyi yoğun bulut örtüsünden süzülen kış güneşinde pırıl pırıl parlıyordu. Gökyüzüne doğru uzanan dört zarif kule, binanın düzgün eğimini eşit aralıklarla kesiyordu. Işıklarla donatılmış görüntüsüne bakılırsa, Akademi'nin dört kulesi de pencerelerle kaplıydı.

Attığımız her adımda biraz daha büyüyen devasa yapıyı süzüyordum. Bunu taşımaları nasıl mümkün olabilirdi ki?

Binaya girdiğimizde daha çok sayıda Arayıcı bizi bekliyordu. Alt kat, merkezdeki avluyu çevreleyen aynı yapıdaki bir koridora açılıyordu ancak buradaki duvarlara sıralanmış kapıların aralıkları daha genişti.

"Haldis ekibi mi?" Diğer Rehberler'den biri olarak bildiğim kadın, Anika'ya soruyordu.

Anika yüzü asık bir halde başını onaylar gibi salladı. "Neler olduğu hâlâ net değil. Ama Monroe'yu kaybettik ve Denver bölgesine sızmışlar. Acil yer değişimi tayini bildir."

"Ciddi misin?" diye soran diğer kadın soluğunu tutmuştu.

"Evet," diye cevapladı Anika. "Git hemen."

"Ama Eydis Hatları bitmedi..."

"Hemen."

Rehber, Akademi'nin içine doğru koştu.

Anika emirler yağdırmaya başladı. "Pyralis ve Tordis kanatlarını ikaz edin. Taşınma on beş dakika içinde başlayacak. Herkes görev yerine!"

Arayıcılar her yöne koşuşturmaya başladı.

Anika, Logan ile Ansel'a eşlik eden iki Ateşçi grubuna doğru döndü. "Onları hapishaneye götürün. Daha sonra ilgileniriz."

"Hayır!" Anika'nın kolunu kavradığım zaman birkaç Ateşçi silahlarını kaldırdı. Kadın başını iki yana salladığındaysa geri çekildiler.

"Calla, onun kardeşin olduğunu anlıyorum ama bu konuda gerçeği öğreninceye kadar onu sıkı gözlem altında tutmamız gerekiyor."

"Karakolun yerini onlara söylemiş olsa bile onu kandırdıklarından eminim," dedim. "Ona ne yaptıklarını bilmiyorsun."

Kolunu çekerek elimden kurtardı. "Zamanla öğrenirim. Ama şu anda senin endişenle ilgilenemem. Üzgünüm."

Ateşçiler'e doğru başını sallayınca Ansel'ı uzaklaştırdılar.

"Ansel!" Onları takip etmeye koyuldum ama Shay beni geri çekti.

"Dur."

"Ona bir mahkûm gibi davranıyorlar!" Bağırarak ondan kurtulmaya çalıştım. "Bu onun hatası değil. İşkence gördü. Ona yardım etmemiz gerekiyor!"

"Bu konuda kafa yoracağız," dedi. "Yemin ederim. Anika'nın, sürüne güvenebileceğini öğrenmesini sağlamamız gerekiyor. İlk olarak bunu halletmek zorundayız daha sonra onu Ansel konusuna yönlendirebiliriz."

Anika, Connor'a döndü. "Orada neler olduğunu bana açıklayabilir misin?"

"Tam olarak değil," diye homurdanan Connor, ceketinin cebinden bir zarf çıkardı. "Ama Monroe başaramadığı takdirde bunu sana vermemi istedi.

"Gelmeyeceğini bile bile mi bir göreve gitti?" Anika zarfı kaptı. "Ayrıca genç Gardiyanlar'ı nasıl buldunuz? Onların yerini saptayamadığımızı sanıyordum."

Connor, İbre'nin delici bakışlarıyla buluşmamaya çalışıyordu. "Bu acil bir durumdu, Anika."

BELONGS TO KARLIS TEAM

Anika'nın gözleri kısıldı. "Bana Monroe'nun, yetkisi olmadan Vail'e bir saldırı düzenlediğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Ve öldüğünü?" Başını iki yana salladı. "Ve Denver'ı kaybettik."

"Ama kurtları getirdik," diyen Ethan, Sabine'nin hareketsiz bedenine baktı. "En azından bazılarını."

"Bunun bir fark yaratacağını umalım." Anika dönmeden önce, yanağından bir damla yaşın süzüldüğünü gördüm. "Monroe'ya ihtiyacımız vardı."

"Biliyorum," diyen Connor'ın sesi kalınlaştı.

"Rehberler beni bekliyorlar," dedi. "Bunu taşınmadan sonra konuşuruz. Eğer başarılı olursak."

Bunları söyledikten sonra yürüyüp gitti.

"Eğer başarırsak mı?" diye sordum.

Connor cevap vermedi.

"Calla." Döndüğümde Ethan'ı hâlâ kollarında yatan Sabine'yle birlikte gördüm. "İç kanaması olmasından endişe ediyorum. Onu Eliksir'e götürmem gerekiyor."

"Kime?" diye sordu Shay.

"Şifacılarımıza," dedi Adne. "Onlar Eydis Mabedi'ndeler."

"Sürü kanına ihtiyaç duyabilir," dedi Sabine'ye dikkatle bakarak. Kanaması ve yarası yoktu ama bazen göremediğiniz yaralar en ölümcül olanlardır.

Nev yanı başımızda bitmişti. "Ben onlarla giderim. Eğer ihtiyaç duyarsa benim kanımı alabilir."

"Tamam."

Bryn ve Mason huzursuzca yaklaştılar. Ansel'ın peşinden gitmeyeceğime en sonunda ikna olan Shay, kolumu bırakınca ondan uzaklaştım. Onun mantıklı davrandığını biliyordum ama Ansel'ın durumuyla ilgili elimden hiçbir şey gelmemesinden nefret ediyordum.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Şimdi ne oldu?" diye sordu Mason.

"Sen bizimle geliyorsun," dedi Connor.

Aniden çalmaya başlayan çan sesleri etrafımızı sardı. Akademi güçlü bir şekilde titredikçe sesler daha da yükseliyordu. Berrak seslerin içe işleyen, hipnotik melodisi duvarlarda yankılanıyordu. Sesin etkisiyle titreyen salonu seyrediyordum. İnsanı hayrete düşüren renk cümbüşü mermer koridorlara uzanıyor, her notada dalgalanıyordu.

Adne merdivenlere hızla koştu. "Görevimin başına gitmeliyim!"

"Neler oluyor?" diye sordu Bryn. Elimi tuttu, titriyordu.

Connor, Adne'nin peşi sıra bize eşlik etti, gerçi Dokumacı'nın aksine o koşmuyordu. "Dokumacılar, Akademi'yi taşımak zorunda."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" diye sordu Shay.

"Bu çok hassas bir koordinasyon gerektirir." Connor bize doğru baktı. "Hep birlikte tek bir kapı açmak için her Dokumacı aynı ipleri çekmek zorunda."

"Ama binayı bir kapıdan nasıl geçirebileceksiniz?" İkinci kata ulaşıp bir sonraki merdivenlere doğru giderken Shay kaşlarını çatmıştı.

"Bina kapıdan geçmeyecek," dedi Connor. "Dokumacılar kapıyı binanın üzerine taşıyacaklar."

"Onlar... onlar ne yapacak dedin?" diye kekeledim.

Connor cevap vermedi. Bizi dördüncü kata götürdü. Adne'yi, yatak odalarımızın açıldığı koridor ile Haldis tugayının arasındaki bölümde dururken bulduk. Parmaklarıyla kavradığı hançerle gözlerini kapatmış tamamen hareketsiz duruyor, yavaş ve ritmik bir şekilde soluklanıyordu.

"Adne..." Shay ona doğru yürümeye başladı.

"Şşş!" Connor bir kolunu Shay'in önüne attı. "Odaklanması gerekiyor."

Koridorun bir ucundan diğerine göz gezdirdiğimde, başka bir kadının Adne'nin yirmi adım ötesinde durduğunu fark ettim. Ters

tarafa baktığımdaysa genç bir adamın aynı uzaklıkta durduğunu gördüm.

"Onlar diğer Dokumacılar," dedi Connor bakışlarımı takip ederek.

Önce onlara, sonra da bize baktı. "Bunu seyrederken oturabilirsiniz. Daha önce görmediyseniz biraz ağır gelebilir."

Ona öylece bakakaldık ama hiçbirimiz oturmadık.

"Siz bilirsiniz." Omuzlarını silkerek tekrar Adne'yi izlemeye koyuldu.

Bir ses koridor boyunca yankılandı. Devasa bir çana vurulmuş gibi alçak ve derinden geliyordu. Tınısı Akademi'nin içinde yankılanıyor, kemiklerime işliyordu. Titreyince Shay elimi tuttu. Parmaklarımı onunkilere geçirdim. Çan tekrar çalınca Adne'nin de tıpkı benim gibi titrediğini gördüm. Gözlerini açmıyordu. Çan bir kez daha çaldı. Sesleri birbirinin üzerine yankılanıyordu. Derin tınılarla hava o kadar ağırlaşmıştı ki sesleri neredeyse tenimin üzerinde hissedebiliyordum.

Çan dördüncü defa çaldığında, Adne hareket etmeye başladı. Koridorun diğer ucundaki Dokumacı'nın da aynı hareketleri yaptığını görebiliyordum. Adne başını kaldırdı, bedeni dimdik dururken kolları kıvrılıyor ve dönüyordu. Yeni sesler, çan seslerinin arasına karışmıştı. Koridor boyunca dalgalanan net tınılar, rüzgâr çanının melodisine benziyordu. Bu hafif müziğin beraberinde renkler de gelmişti; duvardaki motifler hareketlenmiş ve mücevher gibi parlak tonlardaki renkler zemin boyunca ve üzerimizde gökkuşağı oluşturmuştu.

Adne artık hızlanmış ve kapıyı dokurken aşina olduğum, sıçrayıp bükülerek yaptığı dansına geçmişti. Onun iki tarafındaki diğer Dokumacılar da Adne'nin kıvraklığını mükemmel bir şekilde taklit ederek dönüyorlardı. Adne nefes nefese kalmıştı ve terliyordu ama bir kere bile ne duraksadı ne de ritmini bozdu. Etrafımızdaki çınlama sesleri yükseldikçe yükseldi ve hassas kulaklarımı o kadar rahatsız etti ki ellerimi üzerlerine bastırmak zorunda kaldım. Yerdeki ve

BELONGS TO KARLIS TEAM

duvardaki gökkuşağı desenleri havai fişek gibi patlamaya, kıvılcım saçmaya başladı. Göz kamaştırıcı renkler, gözlerimi kör edercesine parlaklaştı. Ayaklarımın altındaki zemin kayıyor gibiydi. Hâlâ kulaklarımı kapatmış bir halde dizlerimin üzerine düştüm. Kıvrıldım ve başımı bacaklarımın arasına soktum. Sağır edici ses cümbüşüne ve ışık patlamasına karşı beni korumak için Shay'in vücudunun vücuduma sarıldığını hissettim.

Tüylerin temasını hissediyordum. Bir iniltiyi takiben bir inilti daha duydum, artık kurt biçiminde olan Bryn ile Mason kafalarını kollarımın altından sokarak soğuk burunlarını çeneme sürtüyorlardı. Ses o kadar yüksekti ki kulaklarımı kapatmış olmamın bir faydası yoktu. Çığlık çığlığa bağıracağımı sandım.

Ve birdenbire sessizlik oldu.

Başımı kaldırdım ve yavaşça soluklandım. Güçlü ve tanıdık olmayan bir koku burnuma dolmuştu; tuz ve taze yaprak karışımı ve... balık mı? Bir kere daha nefes aldım; aynı kokuydu ama tanımlayamıyordum. Sanırım limon kokusu da alıyordum.

"Hepiniz iyi misiniz?" Connor başını eğmiş bize bakıyordu.

Shay ayağa kalkarak omuzlarını geriye attı. "Sanırım."

"Size söyledim," diyen Connor sırıtıyordu. "Ağır gelir dedim."

"Şaka değildi." Adne sendeleyerek yanımıza geldi, sarhoş gibi dengesini bulamıyordu.

Hantal bir şekilde ona doğru düşerken Connor kızı yakaladı.

"İyi iş çıkardın, evlat." Dudaklarını kızın alnına değdirdi.

"Teşekkürler," diye geveledi Adne. "Sanırım artık bir hafta uyurum."

Mason insan biçimini aldı. Dış duvarlardaki uzun pencerelere doğru yürüdü. Koridora süzülen ışık, turuncu renkteydi. Mason'ın soluğunu tuttuğunu duydum.

"Bu... okyanus mu?"

BELONGS TO KARTOS TEAM

Bryn'le birlikte Mason'ın peşi sıra pencerelere gittik. Batan güneşe şaşkınlıkla bakarken nefesim kesildi. Akademi, dik bir yamacın üzerindeki geniş arazide duruyordu. Burası özenle budanmış kıvrık dallı, koyu yeşil ve açık yapraklı bodur ağaçların sıralandığı bir araziydi. Limon ağaçları.

Uzaklarda, engebeli arazinin dışında bir köy olduğunu görebiliyordum. Diğer köyler sanki denizin üzerinde asılı kalmış gibi sahilin çevresindeki yamaçlara kurulmuştu.

Deniz. Dalgalar kıyıya vuruyordu. Batan güneşin ışınları denizin yüzeyini mor renge boyuyor ve ara sıra pembe ışıltılar saçıyordu. Ufka uzanan suya bakarken, insanların bir zamanlar neden okyanusun, kendilerini dünyanın son noktasına kadar götüreceğine inandığını anladım.

Shay kolunu omuzlarıma koyana kadar titrediğimi fark etmemiştim.

"Daha önce hiç görmedin, değil mi?" Pencereden dışarıya bakıyordu.

Başımı iki yana salladım, taşınmanın şokundan hâlâ uyuşuk bir haldeydim ve bu yeni yerin içime kadar ulaşıp kalbimi sıkıştırmasından şaşkına dönmüştüm.

"Evet, bu bir okyanus," dedi Adne. "Tabii eğer yanlış bir yere inmediysek."

Okyanus. Tanımlayamadığım koku buydu. Bugüne kadar hiç böyle bir şey koklamamıştım.

"Neredeyiz?" Bryn pencereye gitti.

"Cinque Terre," diye cevap verdi Connor.

Bryn'in kaşları çatılmıştı. "Neresi?"

"İtalya."

CENNET

BÖLÜM III

En sevdiğin ne varsa hepsini bırakacaksın, bunun gurbet yayının attığı ilk ok olduğunu anlayacaksın.

Dante, *Cennet*

BELONGS TO KAOTIC TEAM

YİRMİ YEDİ

"İtalya mı?" diye haykırdı Mason. Ellerini cama bastırmıştı. Onun ne hissettiğini biliyordum. Dışarıdaki dünyayla aramızdaki engel, o duvarların ötesindeki cennetin gerçek olup olmadığına inanmayı güçleştiriyordu.

"Üzgünüm." Connor sırıtıyordu. "Mısır tarlalarını özleyeceğinizi biliyordum.

Adne boynunu öne arkaya hareket ettirirken yüzünü buruşturdu. "Bu çok sertti."

"İyi misin?" diye soran Connor'ın gülümsemesi kayboldu.

"İyiyim," dedi. "Yorgunum ama iyiyim. Bizi ana salondaki toplantıya bekliyorlar."

"Ansel'ı görmek istiyorum," dedi Bryn aniden. "İyi olup olmadığına bakabilir miyiz?"

"O iyi," dedi Connor. "Taşınma mükemmel sonuçlandı. Biz buradaysak o da buradadır. Bu ya hep ya da hiç durumu."

"Ama..."

"Bak, evlat," dedi Connor. "Anika'dan iyilik istemeye başlamadan önce, sakinleşmesini beklememiz gerekiyor. Calla'nın kardeşi başımıza büyük bir bela açtı. Bunu çözmemiz biraz zaman alacak."

O ve Adne'nin bakışması dişlerimi sıkmama neden oldu. İkisi de Ansel'ın durumunun çözüme ulaştırılabileceğini düşünmüyordu.

Kardeşime ne olacak?

Bryn'in omuzları düştü. Mason onun elini tutarak bana baktı.

"İyi olacak."

Başımı kabul eder gibi sallasam da şu anda bu olasılığın düşük olduğunu düşünüyordum.

"Size yiyecek bir şeyler getireceğiz," diyen Adne kaşlarını çattı. "Sonra da kalacak bir yer buluruz. Yıkanmak istediğinizden eminim."

Adne'nin, Bryn ile Mason'ı inceleyen gözlerini takip ettim. Üzerlerinde hâlâ mahkûm oldukları geceden kalma paçavralar vardı, tenleriyse kurumuş kan ve kir tabakasıyla kaplıydı. Ani bir yumruk yemiş gibi midemde keskin bir ağrı duydum, bakımsız halleri başlarına gelenleri bana tekrar hatırlatmıştı.

Bizi merdivenlere doğru götüren Adne ve Connor'ı izlerken sessiz kaldım. Birinci kata indiğimizde, Adne soluğunu tutmuştu.

"Bakın!" Parmağıyla gösterdiği yere baktım. Mason ve Bryn de soluklarını tutmuştu.

Avluya açılan cam kapıların hemen dışında durduk. Görünmez bariyerin ötesinde, merkezdeki geniş alan gözlerimizin önünde dönüşüyordu. Bomboş bir halde uyuyan toprak, yaprakların ve parlak renkli tomurcukların açmasıyla canlanıyordu. Çiçek tarhlarının arasındaki pınarlardan sular akıyordu.

Connor ıslık çaldı. "Tanrım, Bağlar çok hızlı çalışıyor. Harika."

"Hep öyleler," diye cevap verdi Adne. "Ama beni her zaman şaşırtıyorlar."

"Bağlar nedir?" diye soran Mason'ın kaşları, cam kapıların diğer tarafında mermer merdivenlere sarılmış sarmaşıklar gibi kırışmıştı.

"Akademi'nin uzmanlık alanlarından biri," dedi Connor. "Çoğunlukla da Eydis ve Haldis'in. Binayı yerel ekosistemle bütünleştiriyorlar."

"Bahçıvanlar gibi mi?" diye sordu Bryn.

"Bazıları bahçelere yoğunlaşır," diye cevap veren Connor belini ovuşturdu. "Bu da iyi bir şeydir. Akdeniz iklimi, daha taze şeyler yiyeceğimiz anlamına gelir. Kış bakliyatları geride kaldı. Siz ne dersiniz? Bu bölgeye has bitkiler zeytin ve limon değil mi? Bu bilgileri burayla ilgili iç yazışmalardan okuduğumu sanıyorum. Ama tüm bunların ilkbaharda olması beklenir. Öyle görünüyor ki bunlar şimdi de yeterince iyi gelişiyor."

"Bir saniye," diye araya girdi Mason. "Bu nasıl olabilir ki? O bitkiler çok hızlı büyüyor."

"Elementlerin sihri," dedi Adne. "Eydis ve Haldis; su ve toprak. Bağlar toprakla birleşir, bitkileri ve doğal su kaynaklarını hayata geçirir. Su ve jeotermal enerji kaynağımızı böyle sağlıyoruz."

"İşe yaradığını görmek güzel," dedi Connor. "Taşınmanın bunlar için pek uygun olmadığının farkındayım."

Mason başını iki yana salladı ve ellerinin titrediğini fark ettim. "Bu mümkün değil. Bunu kim yapabilir ki?"

"Biz yapabiliriz," diyen Connor arkasını avluya döndü. "Ayrıca mümkün olmak demişken, burada bir kurda dönüşebilen kim acaba?"

"Doğru söylüyor," diyen Shay bana gülümsedi. "Bütün bunlara da bu sayede inandım."

Mason gönülsüzce onaylar gibi başını sallasa da hep birlikte alt kata inerken diliyle dişi arasında homurdanıyordu.

"Monroe'nun bunu görebilmesini dilerdim." Adne derin bir iç geçirdi. Başını eğdiğinde usulca ağladığını duydum.

"Hadi toplantıya katılalım." Connor kolunu kızın omuzlarına attı. "Daha sonra baban hakkında konuşacak zamanımız olacak."

Bir önceki gece girdiğimiz neredeyse boş olan yemek salonunun aksine Arayıcılar'ın toplantı alanı şu anda tamamen dolmuştu. Alanı

BELONGS TO KADLIS TEAM

dolduran erkek ve kadınlar omuz omuza vermişti ve konuşmalarının oluşturduğu uğultu kulaklarımı şişiriyordu.

"Tess orada." Connor kalabalığın içine karıştı.

"Tess kim?" Bryn bana sokularak sordu.

"Ekiplerinin bir parçası," dedim. "Haldis ekibinin."

Bryn'in kaşları çatıldı. "Haldis ekibi mi?"

"Ben... şey..." Kelimeler ağzımda kaldı. Haldis, Eydis. Arayıcılar'la olan kısa birlikteliğimde edindiğim bölük pörçük bilgiler, beni Bryn'in sorusunu cevaplamaya hazırlamamıştı. Arayıcılar hakkında henüz bilmediğim çok şey vardı ve şimdiyse sürümü –ya da ondan geriye ne kaldıysa– gelecekle ilgili hiçbir netlik olmadan onların dünyasına sokmuştum. Peki ya yanlış karar vermişsem? Uğultu sesleri gittikçe yükseliyordu. Başım zonklamaya başladı.

Ben bir daha konuşmayınca omuzlarını silken Bryn, Tess'in oturduğu masaya doğru yürüyen Mason'ı takip etti.

"Calla?" Shay beni izliyordu.

"Git hadi," dedim Bryn'i takip etmesi için onu iterek. "Ben hemen arkandan geliyorum."

Shay, Aracılar'a doğru ilerlerken ben de yavaşça koridora saptım ve merdivenlere ulaşır ulaşmaz fırladım.

Nereye koştuğumdan emin değildim ama koşmaya ihtiyacım olduğunu biliyordum. Bir hafta önce Vail'de, benim adıma belirlenmiş olan hayatımın ilk adımını atarak yaşamımı Ren'le birleştirecektim. Kaderim belirlenmişti. Hâlâ bir kaderim var mıydı? Kaderim artık Arayıcılar'ın elinde miydi?

Bu düşünceyle içime bir huzursuzluk doldu. Kimse tarafından kafese konulmayacaktım. Bekçiler'e hiç sorgulamadan hizmet etmiştim ve bu beni nereye getirmişti. Eğer Arayıcılar, bana önceki efendilerimle savaşmamı öneriyorsa savaşacaktım. Onlar annemi öldürmüş

BELONGS TO KADLIS TEAM

ve sevdiklerime işkence yapmışlardı? Bunun bedelini ödemelerini istiyordum. Ancak onlarla kendi koşullarımla savaşmalıydım. Artık kararları tüm sürüm adına alıyordum. Emin olmam gerekiyordu ve hiçbir şeyden emin değildim.

Dünyanın diğer ucundaydım, önceki hayatım paramparça olmuştu. Yeni sürümle aramdaki güçlü bağlar benim seçimlerim yüzünden parçalanmış görünüyordu. Fey, Dax ve Cosette, hepsi de Bekçiler'e sığınmayı tercih ederek bize getirdiği acılara rağmen o hayata tutunmuşlardı. Eğer Connor zamanında gelmeseydi, Dax'le mücadelemin ölümle sonuçlanacağından emindim. Kardeşim kendisinin gölgesi haline gelmişti ve o kadar ki, ondan alınan şeyi geri almak uğruna bana ihanet etmeyi bile göze almıştı.

Oysa farkında olmadan hayatı altüst olan sadece Ansel değildi. Birleşmeden kaçtığım gece Ren'in geleceği de mahvolmuştu. Sürüsü gitmiş ve tüm yetkileri insandan çok bir canavar olan ve hatta Ren'in babası bile olmayan Emile'e devredilmişti. Bu gerçek beni habersiz yakalayıverince tökezledim. Ren'in geleceği çok önceden, Emile ve Bekçiler'in annesini öldürdüğü zaman ondan çalınmıştı. Benin eşim olacak kişinin hayatı yalanlar, kan ve kemikler üzerine inşa edilmişti.

Ellerimi kavuşturarak gözlerimi kapadım. Yalanlar, kan ve kemikler. Hayatımızda bunlardan başka bir şey olmuş muydu? Parmaklarımı yüzüme bastırınca yüzüğümün soğuk metali statik elektrik şoku gibi yüzümü çarptı. Ren'in bana vermiş olduğu yüzük. Olacak şeyler için verilmiş bir söz.

Bilmeni istiyorum ki ben...

Neyi? Ren'in bana söylemek istediği şey neydi?

Onu ne durdurmuştu? Benimle neleri paylaşacaktı?

Koridor sanki birdenbire daraldı ve üzerime kapanacak gibi oldu. Dışarı çıkmak zorundaydım. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Daha

BELONGS TO KAOTIC TEAM

hızlı koştum, koridorda bir çıkış bulmaya çalışıyordum. Bir sonraki cam kapılara gelince fırlayıp içinden geçiverdim.

Okyanusun yoğun tuzlu havası beni sarıp sarmaladı. Eğildim ve dizlerimin üzerine çökerek su içercesine havayı yutkundum. Güneşin canlı ışıkları yerini seher vaktinin gri ve lavanta renklerine bırakmıştı. Çökmeye başlayan karanlığa rağmen parmağımı saran beyaz altın halka, bulduğu her ışığı bana doğru yansıtarak parlıyordu. Alay edercesine ve nefret dolu bir şekilde...

Bu, bana saçlarını hatırlatıyor.

Şu anda bile açık sarı renkteki saçlarım omuzlarımdan sarkıyor ve ayağa kalktığımda dalgalanıyordu. Avlu çok büyüktü ve daha dün neredeyse çorak denilebilecek bahçe şimdi havayı mineral kokusuyla dolduran körpe bitkilerle bezenmişti.

En yakındaki seraya koştum ve etrafı kolaçan ettim. Keskin olduğu sürece her şey işimi görürdü. Kesik kesik soluyordum. Kapıyı hızla açtım ve fidelerin, saksıdaki bitkilerin üzerinden atlayıp sendeleyerek geçtim. Nemli havaya karışan gübre kokusu hoş olsa da biraz iç bayıcıydı. Seranın diğer ucundaki çömleklerin durduğu masanın kenarında aradığımı buldum.

Bir elimle budama makasını, diğeriyle de kalın saç örgümü omuzlarım ile boynum arasından kavradım. Dalgalı saçlarım elime gelinceye kadar kesmeye devam ettim. Elimdeki saçlara baktım ve sanki canlı bir yılanmış gibi fırlattım. Soluklarım yavaşlamış ve başım hafiflemişti. Budama makasını yerine koyarak seradan çıktım.

Avluya geri döndüğümde yağmur çiseliyordu. Yağmur damlasını andıran ve sisten bile hafif olan nem damlaları tenime değiyordu. Ilık gece havası bedenimi sarıyordu. Bahçenin tam ortasına yürüdüm. Yol beni özenle yapılmış çitten duvarın arkasındaki bir meydana çıkardı. Merdivenler tomurcuk açan ağaçların çevrelediği çiçek tarhlarına doğru iniyordu. Tamamen hareketsizdim ve dış dünyadan soyutlanmıştım.

BELONGS TO KARLIS TEAM

Meydanın ortasında, üzerinde dört oyma figür olan taş bir çeşme vardı. Figürde ilginç şekiller vardı; silahşor gibi zırhlar içindeki bir kadın, rahip kıyafeti giymiş bir adam, adamın eline sarılmış bir çocuk ve basit giyinmiş, elinde kesik bir ağaç dalı tutan başka bir kadın. Ayaklarının etrafında bir havuz oluşturan su, yukarıdaki bulutların gümüşî rengini yansıtıyordu.

Havuzun kıyısı boyunca yürürken, parmaklarımı suyun yüzeyinde gezdirdim. Yerin altındaki bahçenin huzur vermesi gerekiyordu ama beynimdeki uğultudan başka hiçbir şey hissedemiyordum. Parmaklarımı kırpılmış saçlarımın arasına götürdüm ve omzumun hemen yukarısına kadar ellerime bir şey değmeyince şaşırdım.

"Güzel saklanma yeri."

Hızla dönünce Shay'in bahçe yolunu takip ederek ortadaki havuzun yanında durduğum yere doğru geldiğini gördüm. Çenem kasıldı. Dört heykel kadar hareketsiz bir şekilde yaklaşmasını izledim.

"Sakin ve gözlerden uzak." Gözleri uzun çitlerin gölgesinde kalan çiçek tarhlarında geziniyordu. "Çoğu kişiyi gece vakti buradan uzak tutacak kadar tüyler ürpertici olsa da çok korkutucu sayılmaz."

Dudağının bir kenarı gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu gece ay olmadığı için buraya A eksi notu veriyorum."

Bir adım yaklaştı.

"Çok sağ ol." Sesimin sert ve uyarıcı bir tonlamayla çıkmasını sağladım. "Beni nasıl buldun?"

Elini saçlarının arasından geçirirken mahcup bir ifadeyle bana bakıyordu. "Kokunu takip ettim."

"Tabii." Ona sırtımı döndüm ve çeşmeden uzaklaşarak bahçenin karanlık köşesine doğru yürüdüm. "Git buradan."

"Hayır." Önüme fırlayıp yolumu kesti.

"Ciddiyim, Shay."

"Ben de öyle," dedi. "Şu anda yalnız olmaman gerektiğini düşünüyorum."

"Buna sen karar verecek değilsin."

Uzandı ve çeneme kadar gelen solgun saçlarımı geri itti.

"Örgüler artık yok mu?" Gülümsedi ve kırpık saçlarımı parmaklarına doladı. "Bu hoşuma gitti. Sana yakışmış."

Ben tepki vermeyince gülümsemesi kayboldu.

"Bununla yalnız baş etmek zorunda değilsin," dedi usulca.

"Ben yalnızım." Göğsümde bir boşluk hissediyordum.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Keskin bir nefes aldım ve yumruklarımı sıktım. "O halde bana neyin doğru olduğunu söyle."

"Onu seviyordun." Gözleri benimkilerle buluştu.

"Evet." Bu kelimenin doğruluğu tüm çıplaklığıyla aramızda asılı kalmıştı. Titreyen vücudumu sakinleştirecek bir başka nefes alamıyordum.

Bana doğru bir adım daha atıp kısık ve sakin bir sesle konuştu. "Ama beni sevdiğin gibi değil."

Darbe almışçasına geri geri sendeledim.

"Calla," diye mırıldanarak koluma uzandı. "Kendini suçlayamazsın. Yaptıkların, hissettiklerin, bunların hiçbiri Ren'in seçiminin senin hatan olmasını sağlamaz."

Dönerek bana uzattığı elinden uzaklaştım.

"Yeter," dedim. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Yapamam."

"Haklısın," dedi nazikçe. "Şimdi konuşmanın sırası değil."

O kadar hızlı hareket etti ki vücudu bir anlığına bulanıklaştı ve sonra kendimi onun kollarında buldum. Omuzlarını kavradığımda

BELONGS TO KAOTIC TEAM

tırnaklarım etine gömülmüştü ama yine de vazgeçmedi. Tek yaptığı beni kendine daha da yakınlaştırmak oldu.

Homurdansam da çabalasam da beni sımsıkı sarmalamıştı. Kalbinin düzenli atışlarını duyabiliyordum. Yüzümü kaplayan nem tabakası gözyaşlarıma karışıyordu.

Shay kederimin izlerini dudaklarıyla silmek istercesine beni şefkatle öptü. Ona sarıldım. Beni öpmeye devam ederken dudaklarından teskin edici mırıltılar dökülüyordu.

Izdırapla dolu anlar biraz dinince başımı kaldırdım ve dudaklarım dudaklarıyla buluştu. Alt dudağımı yavaş yavaş dişlerinin arasına aldığı anda, öyle şiddetle atıldım ki Shay dengesini yitirip düştü ve birlikte bahçenin yoluna doğru yuvarlandık. Durduğumuzda kendimi Shay'in altında buldum. Onu tekrar öptüğümde nefesim kesildi ve parmaklarım gömleğinin düğmeleriyle oynamaya başladı. Göğsünün içinde bir kükreme hissettim ve Shay silkinerek gömleğini çıkardı. Parmaklarımı, çiseleyen yağmurdan hafifçe nemlenmiş saçlarına doladım.

Dudakları boynumun aşağılarına doğru indi. Kesik kesik soluduğumu duyabiliyordum. Gonca güllerin doldurduğu bahçenin tatlı havası okyanustan gelen tuz kokusuyla sertleşmişti ve aralık dudaklarımdan içeri süzülüyordu.

Shay'in ağzı çıplak karnımda gezinirken bir anlığına gömleğime ne olduğunu merak ettim. Ve deri pantolonuma.

Rüzgâr, üzerimizdeki gümüş renkli bulutları ince perdeler gibi araladı ve ayışığının cılız huzmeleri vücutlarımızı sardı. Gecenin karanlığıyla birlikte üzerime doğru uzanan Shay'in bedeni bahçeden yansıyan zayıf ışıkta belli belirsiz görülüyordu. Dudakları çenemde gezinirken, kalçaları benimkine yaslanmıştı. Bedenlerimiz birbirine sımsıkı sarıldığında, kalbinin her atışını hissedebiliyordum. İçimde bir şeyin canlandığını ve sadece onun verebileceği bir şeyin özlemini

BELONGS TO KAELIS TEAM

çektiğini hissedince titredim. Beni tekrar öptüğü zaman duyduğum arzudan parçalanacağımı sandım. Geri çekildi, sessizce beni seyretti. Gözlerinde beni bekleyen bir soru vardı.

"Evet," diye mırıldandım.

Onu tekrar öptüm, artık cevaplanacak bir soru kalmamıştı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

YİRMİ SEKİZ

Kırt. Kırt.

Yaptığı işe yoğunlaşmış olan Bryn'in ağzı büzülmüştü.

"Cal, eğer saçını kesmek istediysen bunu söylemen yeterdi. Mahvetmişsin."

Saçımdaki tutamların yere düşmesini seyrettim. Buraya gelmek kolay olmamıştı. Kendimi Shay'in kollarından kurtarmayı ve fark edilmeden odasından süzülüp sessizce kendi odama gitmeyi başarmıştım.

Kendimi kötü hissetmemin nedeni, geceyi onunla birlikte geçirmiş olmam değil, sabahın ne getireceğini bilmememdi ve başım zaten son yirmi dört saat içinde gelişen onca şey yüzünden dönüp duruyordu. Dün gece bahçede olanlar hakkında Shay'le konuşmaya hazır olmak için biraz yalnız kalmam gerekiyordu.

Bunu hatırlamak belime bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu ve ürperdim.

"Calla, canını yakmayacağıma yemin ederim," dedi Bryn sıkılı dişlerinin arasından. "Lütfen kıpırdamadan durabilir misin?"

"Özür dilerim."

Sürü arkadaşlarımı ararken suçluluk duygusu her adımımda topuklarımı kemirmişti ve en sonunda onları tam terk ettiğim yerde bulmuştum. Fırından taze çıkmış ekmek ve portakal suyunun kokusunu aldığımda midem guruldadı. O sabah yemek salonu doluydu

ama bir önceki gece fırlayıp kaçtığım toplantı kadar değildi. Odaya girip çıkan Arayıcılar'dan bazıları ayçöreği almış ve ağızlarına üzüm atarak kahvaltı yapıyor, bazıları da masalara yayılmış, üzerinden duman tüten kahvelerini yudumluyordu.

Nev, Bryn, Adne, Connor, Silas, Tess ve iyice iyileşmiş görünen Sabine, iki gün önce Arayıcılar'ın birlikte kahve içtikleri masada toplanmışlardı. Ethan ve Mason ortalarda görünmüyordu. Yavaşça masaya yaklaştım. Orada yokluğu hissedilen biri daha vardı. Gözlerimin Monroe'yu aradığını fark edince göğsüme bir ateş düştü.

Yokluğum için özür dilemeye ve Arayıcılar'la birlikte nasıl bir antlaşma yapacağımıza dair tüm soruları cevaplamaya hazır bir halde masada onlara katıldım.

Ancak görünüşüm tüm konuşmaları susturmuş ve ortalığa ağır bir sessizlik çökmesine neden olmuştu. Adne kaşlarını çatmış, sonra da omuzlarını silkerek dikkatini taze meyve ve krema olan kâsesine çevirmişti. Silas bendeki farklılığı çözmeye çalışır gibi başını bir ileri bir geri sallamayı sürdürüyordu. Tess hiçbir şey söylemese de beni gülümsemeyle karşılayacak kadar nazikti. Sanki kahkahayla gülmek istermiş gibi görünen Nev'in dudaklarındaki bilmiş gülümseme bir görünüp bir kaybolmuştu.

Bryn'in ayağa kalkıp başını çabucak Sabine'ye doğru sallaması birkaç dakikayı bulmuştu. İkisi birden beni yemek salonundan çıkarıp odama götürmüşlerdi. O zamandan beri Bryn kırpık kırpık ettiğim saçlarımı düzeltmeye çalışıyordu.

Sabine dilini şaklatarak Bryn'e yer açabilmek için önüme geçti. "Hep yanlış kesiyorsun. Eşit olmayacak."

"Sen yapmak ister misin?" diye parladı Bryn.

"Evet." Elini makasa doğru attı.

"Bir saniye." Sandalyede doğruldum ve ensemi kesmekten kaçınan Bryn makası geri çekiverdi. "Ciddi misin, Sabine? Saçımı kesmek mi istiyorsun?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım, saçımı doğru düzgün kesebileceğinden şüpheliydim.

"Benim için bir zevk olacak, Calla. Cosette'in saçlarını hep ben keserim." Bir anlığına gözlerinin çevresi gerildi ama hemen sonrasında yine gülümsedi.

"Ah, onun harika saçları vardı." Bryn'in yüzü aydınlandı. "Sabine'nin devam etmesine izin vermelisin, Cal. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Düz bir kesim yapabilirim ama bu beni aşıyor."

Yutkunsam da başımı onaylar gibi salladım. Eğer Sabine bizim yanımızda olacaksa eski düşmanlıklara bir son vermek zorundaydım.

Bryn rahatlamış bir şekilde iç geçirerek makası Sabine'ye verdi.

Arkamızdan birinin boğazını temizleme sesi geldi. Hepimiz kapıya döndük.

"Şey, merhaba." Saçlarını karıştıran Shay, önünde duran kız takımına bakarken her an fırlayıp kaçacakmış gibi duruyordu.

"Selam, Shay," diyen Bryn, bir Shay'e bir bana bakarken kıkırdamasını pek gizleyemedi.

Sabine ona başıyla selam verse de dikkatini hemen saçlarıma çevirdi.

"Ne yapıyorsunuz?" Odanın içine doğru birkaç adım atarken hâlâ burada olmanın ne kadar güvenli olduğu konusunda kararsızdı.

"Calla'nın saçlarını düzeltmeye çalışıyoruz. Kırpık kırpık etmiş." Bryn birkaç bukleyi parmaklarına doladı. "Tam olarak ne kullandın?"

"Budama makası." Gözlerimi yere dikmiştim. Bu sabah onunla konuşmadan önce Shay'in yanından ayrılmamam gerekiyordu. Şim-

BELONGS TO KARLIS TEAM

diyse her şeyin birbirine girdiğini hissediyordum ve nasıl çözeceğimi de bilmiyordum.

"Bu kadar berbat görünmesine şaşmamalı," diye homurdandı Sabine.

"Bence güzel görünüyor," diye karşı çıkan Shay, bize biraz daha yaklaştı.

Sabine sertçe güldü. "Cüzzamlı olsa da sen güzel olduğunu düşünürdün."

Ben kızarırken Bryn kıkır kıkır güldü.

Shay utangaç bir şekilde gülümseyerek tekrar boğazını temizledi. "Cal, konuşabileceğimizi umuyordum."

Dudağımı ısırarak gözlerimi ondan kaçırdım. "Tabii ki ama şu anda biraz meşgulüm."

"Evet, evet, tabii. Şey, ben odamda olacağım."

"Tamam."

Ellerini ceplerine soksa da en azından odadan koşarak çıkmamayı başardı.

Bryn kahkahayla gülmeye başladı. "Sanırım onu korkuttuk."

"Bu zor bir durum." Sabine gözlerini ustaca yaptığı makas hareketlerinden ayırmıyordu. "Büyük bir olasılıkla biraz afallamıştır."

Sandalyede kıpırdamadan durmak için çaba göstermek zorunda kaldım. "Onu afallatan ne?"

"Yeni alfamız olması. Ren gitti, o geldi. Bunu hazmetmek zor. Yalnızca birkaç haftadır bir kurt ve bizler gibi buna alışkın değil."

"Ne?!" Bryn'le aynı anda haykırdık.

"Calla, bu şekilde dönüp duramazsın, ya seni deşeceğim ya da saçını mahvedeceğim," diyen Sabine hiç etkilenmemişti.

Bileğini kavradım ama bana soğukkanlılıkla bakmaya devam etti.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Sen neden bahsediyorsun, Sabine?" dedim usulca.

Sanki çok eğlenceli, kişisel bir şakanın tek farkında olan oymuş gibi dudaklarının kenarı hafifçe kalktı. "Ciddi olamazsın, Calla. Bilmiyor musun?"

Şaşkın ifadesi hayrete dönüşen Bryn'e kaşlarımı çatarak baktım.

Sabine'nin gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Bak, Bryn biliyor."

Bryn başını onaylar gibi salladı. "Haklısın, tabii ya, haklısın. Bunu fark etmediğime inanamıyorum, yani..."

Bana baktı, suçluluk duygusu yanaklarını pembeleştirmişti. "Ben her zaman bunun Ren olacağını sanıyordum."

"Ama... nasıl?" Bu soruyu yalvarırcasına ona sormak zorunda kaldığıma inanamıyordum.

"Bu aslında çok basit." Sabine bileğini artık güçsüzleşmiş olan parmaklarımdan kurtardı ve bir kez daha saçlarımı kesmeye başladı. "Hepimiz alfaların sonradan olamayacağını, yani daha iyi bir deyimle, bunun terfiyle elde edilemeyeceğini biliyoruz. Onlar doğuştan alfa olurlar. Shay her zaman bir alfaydı ama bir kurt değildi. Sen onu kurda dönüştürdüğün zaman, bu onu adaylardan biri haline getirdi."

Sabine haklıydı. Sonradan alfa olunmaz. Vail'deki Gardiyanlar'ın çıkaracağı sorunların büyümesini önlemek için Bekçiler'in bulduğu çözümlerden biri buydu. Ancak tüm bunların Shay'in rolüyle bağlantısını kuramıyordum.

Bryn elini alnına vurdu. "Aptalın tekiyim."

"İyi, ben de öyle olmalıyım," diye parladım. "Çünkü hâlâ anlamıyorum."

"Bir alfa olduğun için anlamıyorsun, Cal." Sempatik bir gülümsemeyle bana baktı. "Shay kendini hep seninle eşit gördü, öyle değil mi? Seninle aynı düzeydeymiş gibi konuşuyor ve ona meydan okuduğunda asla geri adım atmıyor, değil mi?"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Alt dudağımı kemirdim. "Bunun yalnızca insan olma özelliğinden kaynaklandığını sanıyordum. Bizden biri olmadığı için böyle olduğunu..."

"Hayır," dedi Sabine. "Bu bir alfa özelliğidir."

Bryn parmaklarını benimkilere geçirdi. "Ren, Shay'i hep bir rakip olarak gördü. O bile anlamış olmalı."

"Bunda haklıydı," diyen Sabine saçlarımı parmaklarının arasında çekiştirerek uzunluklarını ölçtü. "Sense Shay'i seçtin."

"Ne?" Makas bu kez sıyırdı. "Ay!"

"Bu şekilde ani hareket etme." Sabine başımı yatırdı. "Kan yok. Hâlâ kesiyorum."

"Ben Shay'i seçmedim," derken sıyrılan tenime dokundum. "Onun hayatını kurtarıyordum."

"Fedakârlığı kastetmedim," dedi Sabine. "Dün geceyi kastettim."

Kendimi kestirmemeyi başardım ama sandalyenin kenarını sımsıkı kavramıştım.

"Dün gece mi?" Sesim boğuk çıkmıştı.

"Sabine." Bryn onun ayağına tekme attı. "Yapma."

"Yargılamıyorum ki," dedi Sabine. "O kendine göre haklı. Shay bir alfa. Bu da onu bir yarışmacı yapar. Ayrıca omuzlarını gördüm. Eğer istese ben de Shay'le bir maceraya atılırdım."

"Sabine!" diye haykıran Bryn dehşetle bana baktı.

Oysa ben öfkelenmek için fazla şaşkındım.

"Sen nasıl?.." Yanaklarım sanki alev aldı.

"Onun gibi kokuyorsun." Sabine bilgiç bilgiç sırıyordu. "Bu diğer bir ayrıntı. Güzel kokuyor ama değil mi? Tadı nasıl?"

Bryn sırtını döndü ama onun sırıtmasını sakladığından gayet emindim çünkü güldüğünü duyabiliyordum. "Yeter, Sabine. Sus artık."

"Duş aldım!" Yerin dibine girmek istiyordum.

Sabine kıkırdadı. "Bunun bir önemi yok."

Yan gözle Bryn'i süzdüm. Dudaklarını büzerek aptal gülümseyişinden kurtulmak için elinden geleni yaptı.

"Senin kötü koktuğundan değil, Cal," derken daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu. "Ayrıca Sabine haklı. Shay'in güzel bir kokusu var. Bilirsin, bahçe gibi."

"Aman Tanrım." Yüzümü ellerimin arasına aldım.

"Eğer öyle durursan saçlarına hiçbir şey yapamam," dedi Sabine kıkırdayarak.

"Tamam." Omuzlarımı dikleştirdim ve derin bir nefes alarak doğruldum. "Şunu hemen bitir. Dün gece hakkında da daha fazla konuşma."

"Gerçekten mi?"

Bryn'in sesinden ne kadar hayal kırıklığına uğradığını anlayınca dişlerimi gösterdim.

"Calla, belki de doğru şeyi yaptın, sana bunu söylemeye çalışıyorum." Sabine yüzümün yanındaki saçları şekillendiriyordu. "Ren bir hata yaptı. Seni o kadar çok istiyorsa buraya gelmesi gerekirdi. Burada olup senin için savaşmalıydı."

Gözlerimin yanmasından utanmış bir halde ellerimi süzüyordum.

"Calla." Gözlerimi kaldırdığımda aynadan yansıyan Sabine'nin bakışlarıyla karşılaştım. "Ren için kendini suçlama. Hepimiz onu önemsediğini biliyoruz. O seçimini yaptı. Hepimiz seçimimizi yaptık."

Önce onu, sonra da aynadaki yansımamı süzdüm. Elmacık kemiklerimden aşağı kat kat inen açık sarı saçlarım omuzlarımın hemen üzerine geliyordu. Dudaklarım titredi.

"Beni güzelleştirdin."

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Çok uğraşmadım." Sabine makası bir kenara koydu ve omuzlarımdaki saçları fırçaladı. "Sen zaten güzelsin."

Ağzımı açtım, ama boğuk bir hıçkırıktan başka hiçbir şey çıkmadı.

"Tanrım, sakın zırlama, Calla. Güya bir alfa olacaksın," diye homurdandı Sabine. Ama sonra omuzlarımı sıkıp sessizce odayı terk ederek bizi yalnız bıraktı. Böylelikle Bryn kollarıyla beni sarmalarken ağlamaya devam ettim.

Bryn yanımdan ayrılarak kâğıt mendille geri döndü. "Peki, Sabine kişilik naklini ne zaman yaptırdı?" diye sordum. "Biraz önce onun iyi biri olduğuna yemin edebilirim. Bir şekilde iyi."

"O iyi biri." Bryn hüzünle gülümsedi. "Eğer biriyle birkaç gün aynı hücreye tıkılırsan onun hakkında çok şey öğrenirsin. Sabine, bizim sandığımız gibi hainin teki değil. O sadece öfkeliydi. Gerçekten öfkeli. Onun yapmak zorunda kaldığı şeyler..."

Titredi. "Öfkeleneceği o kadar çok şey var ki."

Bryn haklıydı. Sabine'nin hayatı, genç Gardiyanlar'ın içindeki en kötü olanıydı ama nedense ağlayan kişi bendim. Burnumu sildim, sonra da ona baktım, hâlâ burnumu çekiyordum. "Acınacak halde olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Pek sayılmaz," dedi Bryn. "Çok şey yaşadık. Senin yerinde olsam aynı şeyi yapardım."

"Teşekkür ederim," dedim. "Ama bunu nasıl söyleyebildiğini bilmiyorum. Neler olduğunu bilmiyorsun."

"Connor bize bilgi verdi," dedi. "Silas sürekli araya girerek bütün tarihçeyi açıklamaya çalıştı. O gerçekten tuhaf biri, değil mi?"

"Evet, öyle," dedim. "Connor size ne anlattı?"

"Yani sanırım bize senin ne hissettiğini anlatamazdı," dedi. "Ama bunu hayal etmek çok zor değildi. Bize Shay'in kim olduğunu ve neden bu kadar önemli olduğunu söyledi."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Size antlaşmadan bahsetti mi?" diye sorarken Gardiyanlar ile Arayıcılar arasında hiçbir antlaşmanın gerçekleşmemiş olmasından huzursuzdum.

Başını onaylarcasına salladı. "Bize bayağı ilginç şeyler öğretebilirler gibi görünüyor."

"Ne gibi?" Bu yeni bir bilgiydi. Kırışmış kâğıt mendili çöp kutusuna attım.

"Savaşmayı, sihir yapmayı. Gerçek tarihimizi." Odanın diğer ucuna giderken başını iki yana sallıyordu. "İnanmak hâlâ çok zor. Bütün yalanlara."

"Biliyorum."

"Bütün o sihir güçlerine bakılırsa, Arayıcılar'ın Ansel için de bir şey yapabilmesini dilerdim." Pencerenin önünde durmuş, sabah güneşinin parlak ışınlarıyla turkuaz rengini alan okyanus dalgalarını süzüyordu.

"Ben de öyle."

"Ona iyi davranıyorlar," derken parmaklarını buruşuk perdelerin üzerinde gezdirdi. "O bir hücrede değil. Sadece küçük bir odada."

"Onu ziyaret mi ettin?" Suçluluk duygusu içimi daha beter kemiriyordu. Neden hâlâ onu ziyaret etmemiştim?

"Mason ve ben dönüşümlü olarak onun yanında duruyoruz," dedi. Döndüğü zaman yüzünden bir gölge geçer gibi oldu."Ama orada olduğumda bile benimle konuşmuyor ki. Mason durumun onun için de aynı olduğunu söyledi."

"Konuşmuyor mu?"

Bryn başını iki yana salladı.

"Belki de sadece zamana ihtiyacı vardır," desem de mideme kramp girmişti.

"Belki." Ürperdi. "Calla, korkarım ki onu kaybedeceğiz."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Arayıcılar'ın onu incitmesine izin vermeyeceğime yemin ederim," derken kelimeler ağzımdan kükrer gibi çıkmıştı.

"Hayır." Kollarını ovuşturdu. "Korktuğum onlar değil."

Karnımdaki ağrı artık kramptan kaynaklanmıyordu. Oraya bir bıçak saplanmıştı.

"Onu zor tanıdım," diye fısıldadı. "Tamamen içine kapanmış. Yaşamak istediğini sanmıyorum. Kollarını, kanayacak kadar çok yolmuş."

"Ona yardım edeceğiz." Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için çabaladım. "İyileşmesine yardımcı olacağız."

Yanaklarından süzülen yaşları silerek başını salladı.

"Onu şimdi görmek ister misin?" diye sordu. "Mason'la yer değiştirme zamanım geldi. İki saatte bir, bir şeyler yemezse huysuzlaşıyor."

"Sanırım bu her delikanlı için geçerli." Gülümseyerek elini tuttum. "Hadi gidip, Ansel'ı görelim."

"Gerçekten dün gece hakkında bana hiçbir şey anlatmayacak mısın?" Dudaklarından muzip bir gülümseme gelip geçti.

"Hayır." Ama ben de gülümsüyordum. Dünyam kontrolsüz bir şekilde dönüp duruyordu. Bryn'in etrafımda olmasıysa her şeyin daha iyi görünmesine neden oluyordu.

Bryn dönerek bana bakmadan önce, odadan sadece birkaç adım uzaklaşmıştık.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Hiçbir şey," diyerek diğer elimi tuttu ve parmaklarımı sıktı. "Sadece... Sabine haklı."

"Ne konuda?" Bryn'in yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışıyordum; üzgün değil, sadece meraklı görünüyordu.

"Shay konusunda," dedi. "O bizim yeni alfamız ve sürünün bir parçası olmalı."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Ah." Huzursuzca ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktardım. Shay'in yeni alfa eşim olması düşüncesine karşı olmamama rağmen, bu fikre alışmak zordu.

"Gidip onu getirmelisin," dedi. "Birlikte gelin, yeni alfa çifti olarak. Bu Ansel'a bazı şeylerin değiştiğini gösterecektir. Onun... bizim bir geleceğimiz olduğunu da."

Başımı onaylarcasına salladım. Onu çok inciten dünyanın artık bizi yöneten dünya olmadığını bilmenin Ansel'a bir faydası dokunur muydu? O her zaman sevginin ilk sırada olduğuna inanmıştı. Belki Shay ile beni birlikte görmek bir bakıma onu geri döndürürdü.

"Tamam." Başımı sallayarak parmaklarımı onunkilerden çektim. "Gidip onu bulacağım."

"Harika!" Kollarını boynuma sardı. Ona doğru uzanarak yanağımı dalgalı saçlarına yasladığımda Bryn'in şekerleme ve tarçın karışımı tatlı ve baharatlı kokusunun, kişiliğini ne kadar iyi yansıttığını bir kez daha hatırladım. Bu, nerede olursanız olun size kendinizi evinizde hissettiren türde bir kokuydu.

Bryn, hoplaya zıplaya koridorun sonuna doğru ilerlerken ben de Shay'in odasına gittim. Kapıyı tıklattım. Cevap yoktu.

Tekrar tıklattım. Belki de uykuya dalmıştı.

"İçeride değil."

Döndüğümde Adne'nin bana yaklaştığını gördüm.

"Ne demek istiyorsun?"

"Anika onu Rehberler'le birlikte Haldis tugayına tıktı," dedi başıyla toplantı odasının olduğu tarafı işaret ederek. "Tordis'in toplanmasını görüşüyorlar."

"Bana neden söylemediler?" Kaşlarım çatılmıştı.

"Görüşmenin bir kısmı da bununla ilgili," dedi. "Kardeşinin şüpheli durumu yüzünden, bazı ekipler Gardiyanlar'ın beraberinde getirdiği sorunların telafisiyle ilgili kaygılarını öne sürdüler."

Şaşırmalı mıyım, öfkelenmeli miyim, yoksa iki duyguyu birden mi yaşamalıyım, bilemedim. "Bizim dışımızda bir görev mi planlıyorlar?"

"Seçeneklerini gözden geçiriyorlar," derken hafifçe gülümsedi. "Ama bu bizim için iyi bir şey değil."

"Bizim için derken ne kastettin?" diye sordum, gözlerinde beliren ani pırıltı beni tedirgin etti.

"Başka bir görev için yardımına ihtiyacım var," derken, parmağı belindeki hançerin üzerinde geziniyordu. "Gizli bir görev."

"Ne görevi?" Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Adne'nin dudakları gerilerek incecik bir çizgi haline geldi. "Ağabeyimi almaya gideceğiz."

YİRMİ DOKUZ

Bir anlığına altımdaki zeminin kaydığını ve düştüğümü sandım.

"Calla?" Ben sarhoş gibi sallanırken Adne kollarımı kavramıştı. "İyi misin?"

Başımı sallayarak kafatasıma hücum eden uğultulu ateş dalgasından kurtulmaya çalıştım.

"Ne dediğimi duydun mu?" diye sordu koridorda bana eşlik ederken.

Onaylarcasına başımı salladım. "Ağabeyin mi?"

"Evet."

"Ren'den mi bahsediyorsun?" İsmini güçlükle telaffuz ediyordum. "Ciddi olamazsın. Bu Vail'e geri dönmek anlamına gelir!"

Elini ağzımın üzerine koydu. "Burada olmaz."

Daha fazla soru sormamak için yanağımın iç kısmını ısırmak zorunda kaldım. Adne beni koridorun sonuna doğru çekiyordu, benimki dâhil birkaç odayı geçtikten sonra nihayet bir kapıyı açtı ve içeri süzüldü.

Odanın tasarımı benimkinin aynısı olsa da bundan daha farklı görünemezdi. Benim yatak odam çoğu misafir odası gibi standart tarzda döşenmişti, kötü denemezdi ama kesinlikle bir kişiliği de yoktu.

Adne'nin bir renk cümbüşü olan odasında; duvarlar mor, siyah ve kırmızı renklerdeydi ve kadife cibinlik yatağının yanına doğru

dökülüyordu. Adne radyoyu açtığında ortaya yayılan yüksek ses, parlak duvarların gözlerimin önünde dalgalanmasına neden oldu.

"Raveonettes'i sever misin?" Sesi iyice açtı.

Başımı salladım, semavi seslerle yükselen gümbür gümbür ritim etrafımı sardı.

"Üzgünüm." Adne birden yatağın üzerine sıçradı. "Birinin bizi duymasını istemiyorum. Yoksa bu kadar yüksek sesli müzik dinlememem mümkün değil."

"Sorun değil."

"Otursana," diyerek yatağı gösterdi.

Oturamayacak kadar gergindim, bu yüzden yatağın kenarında dikilip, cibinliğin püsküllerivle oyalandım. "Demek Connor sana anlattı."

Başını iki yana salladı ve uzanıp elini yatağın başucundaki yastıkların altına soktu. "Bana babam anlattı."

Bir zarfı çekti ve içindeki mektubu çıkardı. "Connor sadece mektubu getirdi."

"Monroe sana mektup mu yazmış?" Gözlerimi kızın elindeki katlı kâğıtlara diktim. Birkaç tane vardı. Monroe ona ne kadarını anlatmıştı? O kâğıtların üzerine geçmişin hangi sırlarını dökmüştü?

Güldü ve gözyaşlarını geçiştirmek için gözlerini kırpıştırdı. "Connor, babamı dokunaklı bir konuşma için yanıma asla yanaştırmadığımı söyledi. Bu tür konuşmalardan kaçınma alışkanlığımı, annemin..."

Gözleri yatağın başucundaki komodine yöneldi. Bakışlarını takip ettiğimde, çerçeve içinde bir kadının fotoğrafını gördüm. Bakır rengi saçları ve parlak, kehribar rengi gözleri vardı. Kolları fasulye sırığı gibi safça gülen bir kıza sarılmıştı; bu kız Adne'nin çok genç haliydi.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Adne sayfaların kenarını karıştırıyordu. "Belli ki onları bir araya getiren o. Yani Ren'in annesi. Corrine. O öldükten sonra babam dibe vurmuş. Onu oradan annem çıkarmış. Sonra da ben doğmuşum."

Ne diyeceğimi bilemeden onu seyrediyordum. Sırtüstü uzanarak mektubu göğsüne bastırdı.

"Ren'in peşinden gitmeme nedeni bendim," dedi gözleri tavana dikili bir halde. "Annemi ve beni terk etmeyi göze almak istemedi. Corrine'e yeteri kadar zarar verdiğini düşünüyordu ve bununla asla baş edemedi. Ren'i geri getirmeyi çok istiyordu. Burada yazanlar bunlar."

Sayfaları hışırdattı.

"İstediğinden eminim," dedim. "Ama seni korumak istediği için onu suçlama. Ren bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Gerçeği hâlâ bilmiyor. O, babasının Emile olduğunu sanıyor."

"Biliyorum," dedi. "Bu nedenle oraya gitmek zorundayız."

"Onun için dönmemizi isteyip istemeyeceğinden bile emin değilim," derken beni odanın diğer ucuna nasıl fırlattığını hatırladım. "Orada kalmak isteyebilir. Diğerleri gibi."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

Cevap vermedim, veremezdim. Doğrusu, cevabı bilmediğim içindi. Ren'in kurtarılabileceğine inanmak istiyordum ama Bekçiler'in Gardiyanlar'ı nasıl bölebildiğini görmüştüm. Eski efendilerimiz tarafından kullanıldığı için öz kardeşim az kalsın hepimizi öldürüyordu. Acaba Ren geçmişi için onların söylediklerinden başka bir şeye inanabilir miydi?

Midem sürekli kasılıp duruyordu.

Adne'nin bakışları çok keskindi. "Denemek zorundayız."

Kesik bir nefes aldım. "Adne, nasıl yapabiliriz ki? Oradan zar zor kurtulduk."

BELONGS TO KARLIS TEAM

Döndü ve oturup ayaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı. "Bu nedenle şimdi işe yarayacak. Bizi asla beklemiyorlar ve biz de sadece Ren'i bulmaya çalışıyoruz."

"Ama nasıl?.."

"Onun yerini tespit edeceğiz. Tıpkı son seferde olduğu gibi bir iç kapı açacağım. Onu yakalayıp geri döneceğiz. Böylece bitmiş olacak." Kelimeler ağzından hızla dökülüyordu. Gözleri parlıyordu.

"Yerini tespit etmek mi? Nasıl?"

Boğazını temizlerken gözlerini devirdi. "Hımın. Dikkatimi çekti. Şey... Taktığın yüzük."

"Yüzüğüm mü?" Ellerim göğsüme gitti ve yüzüksüz olanla diğerini kapattım.

"Onunla sözlenmiştin, değil mi?" Yüzüme bakmadı. "Bunu sana o mu verdi?"

"Evet, ama..." Yüzüğün, Gardiyan birleşmelerinin bir parçası olmadığını açıklamak üzereydim. Ren'in bunu kendi kendine bana verdiğini çünkü onun... çünkü ne? Beni sevdiğini söylemeye çalıştığını mı? Birleşmemizin, kuralları yerine getirmekten daha önemli bir anlamı olduğunu bana göstermek istediğini mi? Sanki kendi düşüncelerim beni tuğla duvara fırlatmış ve nefesimi kesmiş gibiydi. Sözlerimi tamamlayamadım.

Adne farkına varmamıştı. "O halde yüzüğü onu bulmak için kullanabiliriz."

Gümbür gümbür atan kalbime aldırış etmeden Adne'nin sözlerine odaklanmaya çalıştım. "Yüzük onu bulabilir mi?"

"Eğer onu sana Ren verdiyse onunla bir bağı olacaktır. Bunu onun yerini belirlemek için kullanabilirim."

"Bu nasıl olabilir ki?"

BELONGS TO KARTOS TEAM

"Yüzük bir ipe bağlı olacak," dedi cılız bir gülümsemeyle bana bakarak. "Ona ulaşıncaya kadar ipliği Vail boyunca takip edeceğiz. O zaman da kapıyı açacağım."

"Bu gerçekten işe yarar mı?"

"Shay'i de böyle bulduk."

"Ah." Avuçlarım terlemeye başlamıştı.

"Bunun büyük bir risk olduğunu biliyorum, Calla," dedi. "Ama gördüğüme göre –ve dürüst olayım, Shay'in ona ne kadar sinir olduğuna bakılırsa– Ren'i önemsediğinin farkındayım. Onu orada bırakamazsın."

Hırıltıyla fısıldamayı başardım. "Bırakmam."

Ayağa kalktı ve parmaklarını maun renkli, uzun saç buklelerine doladı. "O benin ağabeyim ama onu tanımıyorum. Bunun benimle bir ilgisi yok. Babamla ilgili."

Mektubun son sayfasını alarak bana uzattı.

Krem rengi yüzeyin üzerinde yalnızca iki kelime vardı.

Onu kurtar.

Gözlerim yanıyordu. Başımı kaldırıp Adne'ye baktım, elimdeki sayfa titriyordu.

"Bunu yapmak zorundayım, Calla," dedi. "Bana yardım edecek misin?"

Titreme, kollarımdan yukarı yayılarak omuzlarımı sarsa da başımı onaylarcasına salladım.

Rahatlamış gibi tuttuğu nefesini uzun uzun verdi, kasları gevşemişti.

"Tanrı'ya şükür."

"Başka kim var?" diye sordum elimdeki sayfayı ona uzatarak. Kalbimde kocaman bir boşluk oluşturarak beni öylece süzen o yalnız kelimelere, daha fazla bakamayacaktım.

"Başka kimse yok." Kaşlarını çattı. "Sadece sen ve ben varız."

"Sence bunu başarabilecek miyiz?" Yardım almış olsak bile başarma ihtimalimiz çok düşüktü.

"Hiç kimse bunu yapmamıza izin vermez," dedi Adne. "Eğer herhangi birine bundan bahsedersek yedi yirmi dört gözlem altında tutuluruz."

Kaşlarımı çattım. "Belki sürümden birilerine..."

"Hayır," dedi Adne. "Çok az zamanımız var. Hemen harekete geçmeliyiz, yeni birilerini ikna etmekle uğraşacak vaktimiz yok."

"Hemen derken neyi kastettin?" Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

"Bugünü kastettim," dedi. "Yani Vail'e bu gece gitmeyi."

"Bu delilik!" Bağırmaktan kendimi alamadım.

"Orada her şey karmakarışıktır ve Bekçiler'in ilgisi de büyük bir olasılıkla hâlâ Denver'dadır." Son derece soğukkanlı konuşması, şaşkınlıkla ona bakmama neden oldu. "Fark edilmeden girip çıkabiliriz, hatta büyük bir olasılıkla bu başka herhangi bir zamandan çok daha kolay olur."

Ağzımı açtım ve tekrardan kapadım. Tamam, bu mantıklıydı. Müthiş derecede mantıklıydı, ama yine de...

"En azından Connor'ı alamaz mıyız?" diye sordum. Yanımızda bir başka savaşçının olması kendimi iyi hissetmeme neden olurdu ve Connor, Ren'i tanıdığı gibi, Adne'yi de hemen her konuda gözetirdi.

Adne titredi. "Kesinlikle olmaz. Connor, bize yardım etmesini isteyebileceğim en son kişi."

Korkudan sarsılıyordum. "Sizin aranızda neler oluyor?"

Birkaç adım geriledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Zamanınızın yarısını kavga ederek geçiriyorsunuz ama sonra gizli gizli iyi anlaştığınızı düşünüyorum ya da öyle bir şey!"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Yüzü kızardı, sonra bembeyaz kesildi, en sonunda da bana sırtını döndü. "Connor'la aramızda hiçbir şey yok."

Üsteledim. "O öyle davranmıyor."

Tekrar bana doğru döndüğünde bakışları sertti. "Calla, sen durumu yüzeysel değerlendiriyorsun. Her şeyi anlamak için önce beni ve Connor'ı anlamak zorundasın."

"Benim için bir ön açıklama yapmaya ne dersin?" diye sordum.

Omuzlarını silkti ve müzik setine doğru yürüyerek CD'lerini karıştırdı. "Annem öldüğünde on yaşındaydım."

Nasıl bir tepki vereceğimi bilmeden birdenbire doğruldum. Onu kışkırtıp dururken, şimdi ölmüş anneler hakkında konuşmaya başlamıştık.

Adne sözlerine devam etti. "O öldükten hemen sonra Connor, Haldis ekibine katıldı."

Onun yanına gittim. "Adne, çok üzgünüm. Açıklama yapmak zorunda değilsin."

Bana aldırış etmeden, müzik setini karıştırıyor ve albümdeki bazı şarkıları atlıyordu. "Connor daha on altısındaydı. Bir Ateşçi'nin ilk görevine atanması için çok genç sayılmazdı ama benim yaşıma en yakın kişi oydu. En kötü zamanları atlamama yardımcı oldu. Beni asla yalnız bırakmadı. Sürekli bana sataşıyordu. Annemi kaybettiğimizde çok kötü bir dönemden geçiyordum. Kollarımı ve bacaklarımı tam olarak kullanamıyordum. Connor yüzünden çok zor zamanlar yaşadım ancak buna ihtiyacım vardı. Beni annemi düşünmekten sürekli alıkoydu. Bana bir an bile rahat vermedi."

Yüzünü buruşturdu. "Çünkü bir anlık yalnızlık beni öldürürdü."

Yüzünden gölge gibi gelip geçen duyguları seyrediyordum. Gözlerini kapayarak gülümsedi.

BELONGS TO KARLIS TEAM

"Geceleri gizlice odama gelir ve ben uyuyuncaya kadar Roving Academy'yle ilgili komik hikâyeler anlatırdı. Tüm bunlar gölgeleri uzakta tutuyordu. Geceleri yalnız olmak katlanılmazdı. O benim en iyi arkadaşımdı ve burada eğitim alıncaya kadar da hep öyle oldu."

"Denver'a görevin için mi dönmek zorunda kaldın?"

"Hayır." Bana bakmıyordu. "Ama bunu istedim. Akademi beni bir Dokumacı olarak eğitti. Denver'dan başka bir yerde olmak istemedim. Haldis ekibi daima benim ailem olmuştur. Ben onlara aidim."

Başını eğdi, koyu renk saçları yüzünü kapatıyordu.

Ardından gülümsedi, bir kez daha tamamen kendisi olmuştu. "Birkaç aylığına gittiği dış görevden döndükten sonra Connor'ın bana ilk söylediği şey 'Göğüslerin çıkmış, tebrikler. Umarım onları nasıl kullanacağını biliyorsundur' oldu."

"Bana onun sadece arkadaşça yaklaştığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordum.

Tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Hadi ama söylediklerini ciddiye almıyorsun, değil mi?"

"Sanırım hayır," dedim. Adne bir nevi doğru söylüyordu ama nedense Connor'ın diğer kızlara davranışı Adne'ye davrandığından çok farklı görünüyordu.

"Kesinlikle. Connor'ın konuşma tarzı böyle." Bana gülümsese de sözlerinde gerginlik vardı. "Üstelik Silas bunu daha beter hale getirdi."

"Nasıl?"

"Onunla girdiğim bir iddiayı kaybettim ve Connor'ı öpmemi istedi." Yanakları hafif hafif kızardı. "Böylelikle bana karşı kullanması için Connor'ın eline daha fazla koz geçti." Sanki meydan okumaya hazırlanır gibi omuzlarını dikleştirdi.

Sinirli tavrına karşı gülümsedim. "Silas neden Connor'ı öpmeni istedi?"

BELONGS TO KARLIS TEAM

Kahkahası boğuk çıktı. "Çünkü Silas oldukça zeki biri ama o kadar yaratıcı değil. Connor'dan *nefret* ediyor ve bu nedenle de kendince Connor'ı öpmekten daha beter bir şeyi hayal edemezdi. Dolayısıyla bunu benim yapmamı sağladı."

"Anladım," derken yüzünü inceliyordum. "Sen de Connor'ı öptün mü?"

"Evet."

"Ve?.." Raveonettes'in albümündeki özel bir şarkıyı aramak üzere sırtını bana döndüğü için ifadesini göremedim. Şarkı başladığında sessizliğini koruyan Adne, müziğin ritmiyle sallanmaya başladı.

"Ve hiçbir şey." Avucunu açarak uzattı. "Connor gelmiyor. O yüzüğü bana verecek misin?"

Dişlerimi sıktım ama yüzüğü parmağımdan çıkararak ona verdim. Ağırlığının yokluğuyla elimi garip bir şekilde boş hissettim. Kemiklerimin sızlamasına neden olan boşluğa aldırış etmemeye çalışarak parmaklarımı sımsıkı kenetledim.

Adne kemerinden bir hançerini çekti ve ucunu beyaz altın alyansın kenarına koydu. Gözlerini kapayıp yavaş ve uzun soluklar aldı. Hiç kıpırdamadan duruyordum ve nefes almaya bile kalkışmıyordum. Adne'nin etrafındaki hava ağırlaşmış gibiydi ve biri sanki üzerine altın tozu atmış gibi ışıl ışıl parlıyordu.

Oldukça yavaş bir şekilde hançerini yüzükten uzaklaştırıyordu. Elini hareket ettirdikçe ince bir ip hançerin ucundan uzuyordu. Bu, incecik altın bir teldi.

Kızın gözleri titreşerek açıldı ve hafifçe gülümsedi. "İşte oldu."

Tuttuğum nefesimi birden verdim.

Adne bana doğru baktı. "Sorun yok, Calla. Ben ne yaptığımı biliyorum. Yer bulma ipi bir pencere dokuyor. Biz bunun içinden

geçemeyiz ama diğer tarafta ne olduğunu görebiliriz. Artık onu bulabileceğiz."

Başımı sallasam da bacaklarım titriyordu. "Peki ya yalnız değilse?"

"Demek istediğim de bu," dedi yüzüğü bana vererek. "İp bizi ona götürecek ve yanına gidebileceğimiz bir yerde olup olmadığına ya da beklememiz gerekip gerekmediğine karar vermek için yeteri kadar zamanımız olacak. Tamam mı?"

"Tamam." İkimizin bütün Gardiyan sürüsünü getirebileceği konusunda ısrar etmemesi beni rahatlatmıştı.

Adne koluyla usulca daireler çizmeye başladı. Altın ip gitgide uzuyor ve önünde ince uzun bir helezon oluşturuyordu.

"Bunu izlemek istiyor musun?"

Ona doğru yanaştım ve omzunun üzerinden dikkatle seyrettim. Helezon ışıldayarak zarif bir şekilde esnedi. Uzaklaşan ipliğin diğer ucunun sürekli uzayarak hareket ettiğini görebiliyordum. Helezonun içinde beliren bulanık şekilleri görmeye başladım. Bu, sanki inanılmaz bir hızla havada yükseliyormuşuz ve nereden geçtiğimizi anlamayacak kadar hızlı bir şekilde hareket ediyormuşuz gibiydi. Gözlerimi kıstım ve ışık patlamalarıyla nabız gibi atan helezonun içine baktım ve tanıdık bir şey görmeye çalıştım. Bir ağacı, sonra da sarp bir kayalığı seçebildim. Binaların görüntüsünü de seçebildim. Helezon birdenbire sarsıldı, altın sarısı ışık berraklaştı ve çamlarla kaplı dağın yamacını, ıssızlığı bölen yoğun ağaçlarla kaplı ormanı gözlerimizin önüne serdi.

"Tanıdık gelen bir şey gördün mü?" diye sordu Adne.

Vücudumun taş kesildiğini hissetmeme rağmen başımı salladım.

"O burada," dedi helezonun içine dikkatle bakarken. "Ancak yalnız olup olmadığını bilmiyorum. Vail'de geceyarısı olduğu göz önünde bulundurulursa orada kim varsa uyuyor olacaktır."

"Yalnız," diye mırıldandım.

"Emin misin?" Bana bir bakış attı, kaşları çatılmıştı. "Eminsen hemen bir kapı açmam gerekir."

Adne'nin ipliğinin yarattığı pencerenin bizi götürdüğü bu yerden gözlerimi alamıyordum. Ren'in olduğu yer...

"Eminim."

Adne kapıyı kapattı ve bana döndü.

"Burası neresi?"

Kapının pırıltısı olmadan, ayın gümüşî ışığı açık alanı çok az aydınlatıyordu. Yarısı inşa edilmiş olan binanın etrafı bir yere varmayan yarın daire şeklinde asfaltla döşenmişti ve ortasında da kuru bir havuz vardı. Temeller atılmış, şimdiyse toprağın üzerinde sadece çukurlar oluşmuştu ve farklı uzunluklardaki kolonlar gökyüzüne yükseliyordu. Burası ev iskeletleri ve olması gereken yaşamların enkazı olan Haldis sürüsünün kalıntılarıydı.

Boğazım, içine pamuk doldurulmuş gibi tıkanmıştı. Konuşabilmek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım.

"Burası sürümün yaşaması gereken yerdi. Birleşmeden sonra buraya taşınacaktık."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını çattı, sonra da gözleri kocaman açıldı. "Ah."

Dudağımı ısırarak başımı salladım. "Sence nerede?" diye sorarken sessiz inşaat alanını süzüyordu.

Çok yüksek olmayan bir yamacın üzerindeki yapıyı gösterdim, bu arsadaki tamamlanmış olan tek evdi.

"Orada."

"Emin misin?"

"Orası bizim evimiz olacaktı," derken Adne'ye bakamıyordum.

"Ah, Tanrım." Elini kolumun üzerine koydu. "Calla, ben... bilmiyordum."

"Sorun değil," desem de görünmeye çalıştığım kadar rahat hissetmiyordum. "Burada hiç kimse olmaz. Bu yer terk edildi. Buranın inşa edilme nedeni olan sürü artık yok."

"Haklısın," dedi. "Peki, bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

Gözlerimi ona diktim. "Bir planın yok mu?"

"Planım ağabeyimi bulmaktı. Buldum. Hepsi bu."

"Ama onu bizimle gelmesi için ikna etmek zorundayız!" Gitgide artan paniğimi göz önünde bulundurunca fısıldamayı bile başardığıma inanamıyordum.

"Bu nedenle seni yanıma aldım," dedi terk edilmiş bölgeye bakınarak. "Doğru bir karar değil miydi acaba?"

Ona azı dişlerimi gösterdim ama tartışmadan arkamı dönerek ve kırk beş metre uzaktaki evi seyretmeye devam ettim.

"Eğer bir plan öne sürmek durumundaysam," dedi Adne usulca, "sana gidip onunla konuşman gerektiğini söylerdim. Başın derde girerse de ulumanı. Ya da çığlık atmanı. Hangisi işine gelirse."

"Sağ ol," diyerek ona sertçe baktım.

"Ben memnuniyetle gitmek isterdim," diyerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama beni tanımıyor. Sen, onun önemsediği birisin. Bekçiler'in doğru söylediğini düşünüyorsa, onun fikrini sadece sen değiştirebilirsin. Bunu yapabilecek tek kişi sensin, Calla."

"Biliyorum." Bu durumun gerçekliği kemiklerimin sızlamasına neden oluyordu. Ren'i terk etmemi telafi edecek tek seçenek buydu. Tabii başarabilirsem.

Soğuk kış havası vücudumu bir pelerin gibi kaplayıverdi. Soğuğun verdiği ürperti, içime işleyerek damarlarımda gezinen ufacık umut

zerresiyle savaşıyordu. Arayıcılar'a katıldığım andan beri geçen kısa süre içinde Cadılar Savaşı'nın gerçek bedelini öğrenmiştim. Onun verdiği kayıplar benim için artık birer yabancı değildi. Lydia, Corrine, Monroe, annem ve hatta Ansel; onların ölümünün ve kardeşimin kaybının ağırlığı, şimdi korku ve pişmanlık okyanusunun içinde beni boğmakla tehdit eden bir çapaya zincirlenmişim gibi hissettiriyordu.

Bu yer, ölümün kendisi kadar sessizdi. Önceki hayatımın iskeletsi kalıntıları, kargacık burgacık görüntüleri ve korkunç gölgeleri nefesimin kesilmesine neden oldu. Onlar gerçek bir tehdit değildiler; sadece örümcek ağları gibi üzerime yapışan geçmişin kırıntıları ve acı hatıralarıydı.

Gerçek olan umuttu. Bu ıssız kış gecesinde üzerimizde parlayan yıldızlardan daha kuvvetli parlıyordu. Corrine ve Monroe ölmüştü. Her şeylerini oğulları için feda etmişlerdi. Ve oğulları şimdi buradaydı. Onlar için çok geçti ama Ren hâlâ kurtarılabilirdi ve onu kurtarabilecek yalnızca bir kişi vardı.

Bu sadece sevgiyle ilgili.

Ren oradaydı. Yalnızdı. Sadece geçmişimizin hayaletlerinin karşıladığı bir evde beni bekliyordu.

Sahip olabileceğimiz hayatın enkazına bakarken, artık bunun ne sevgiyle ne Shay'le ne de Arayıcılar'la bir ilgisi *olmadığını* biliyordum. Bu, fedakârlıktı ve kayba yeni anlam kazandırabilecek bir telâfiydi.

Umuttu. İkinci bir şanstı. Ren bu savaşı kazanmamıza yardım edebilirdi. Birlikte olunca akan kanın, kederin ve acının bir şeye değmesini sağlayabilirdik. Onu bir daha geride bırakamayacağımı biliyordum. Ne şimdi ne de sonra. Hatta bu kendimi feda etmek anlamına gelse bile...

BELONGS TO KARLIS TEAM